Karanlığın Soluğu

Maxime Chattam

calibre 1.8.0

kitapyurdu

Maxime Chattam

Trilogie du Mal 2 - İn Tenebris

Karanlığın Soluğu

Fransızca aslından çeviren: Ali Cevat Akkoyunlu

v1

Düzenleme: Lone Warrior
Dizi Numarası: BY4P3
Forum: eskikitaplarim.com
Dosya formatları: pdf, epub, mobi, doc, djvu, xps, jpg, fb2

« Le diable peut citer l’Écriture pour ses besoins. »

SHAKESPEARE, *Le Marchand de Venise*

Giriş

12 nisan 1997, Colorado üzerinde bir yer
Harvey Morris önündeki masayı açıp, üzerine kuvars saatini koydu. Uçağın kabinine hâkim olan sessiz çalışma ortamını bozan tek şey, biraz ilerideki çocuğun güçsüz iniltisiydi. Yolcuların bir kısmı gösterilen filme dalmış seyrediyor, bir kısmı da kafaları önlerine düşmüş uyuyordu. Harvey Morris, parmakları kolçakta asabice trampet çalarken, pencereden de dışarıya bakıyordu. Beklemekten gına gelmişti artık. Her dakika büyüyüp saate dönüşüyor, çektiği işkenceyi bir o kadar uzatıyordu. Sırtı ağrımaya başlamıştı, bacaklarını uzatması gerekiyordu, üstelik yanındaki uykuya dalmıştı ve koridora çıkmasını engelliyordu. Sanki bir şeyler değişebilirmiş gibi, saatini kontrol etti. 16.42. Hiç ilerlemiyordu.
Sigara içemediğinden bir çiklet daha attı ağzına; kalkıştan beri beşinci çiklet. Hosteslerin isteyenlere verdiği sigara plasterlerinden birini alıp yapıştırması söz konusu olamazdı. "O zımbırtıların sonunda insanı cilt kanseri yapmayacağını kim söyleyebilir?" diye düşündü kuşkuyla. İçini çekti, yeniden gökyüzünü seyretmeye koyuldu. Çok aşağılarda bir yerde, yumuşacık bir beyazlık, onun tepesinde de sonsuz ve mavi bir kubbeden başka bir şey görünmüyordu.
Continental Hava Yolları'nın Boeing 747 uçağını simgeleyen minik şekil, 11 000 metre yükseklikte, saatte 600 kilometre hızla uçarken, 300 milibar hava basıncı altında, yani Everest Dağına eşit bir değerde, birden ekranlardan kayboldu.
Uçak süt beyazı bir bulut denizinin üzerinden bütün görkemiyle süzülüyor, göğün mavisi ile yoğun köpüklenmenin arasından sessizce kayıyordu. Dışarıda, güneş uçağın gövdesinden yansıyor, ışınları eriyik halindeki elmas gibi şurada burada parıldıyordu. Sonra aniden pencereden dışarıda bir kıvılcım çakıverdi. 14
Olağandışı bir şey değildi aslında, sadece ani bir kıvılcım.
Gerisi bir saniyeden az sürdü.
Uçağın gövdesi, kamışla havası boşaltılan bir meyve suyu kutusu misali, bir anda içinden emilmiş gibiydi. Bir ton basınçlı hava atmosfere yayılmıştı.

Alevler aynı anda yayıldı.
Gövdenin ortasından yükselen ateş topu bir anda bütün uçağı yutuverdi. Camlar patladı, gövde yırtıldı; patlama tanklardaki benzini içtikçe kanatların kaplamaları eridi. Havayolu şirketinin renklerine boyanmış dev kuyruk kırıldı ve binlerce korlaşmış parçaya ayrıldı. Göz açıp kapayıncaya kadar, toplam on altı tonluk dört Rolls Royce RB211 motor birbirlerinden kilometrelerce uzakta, göğe saçıldı. CO-4133 numaralı seferi oluşturan yaklaşık dört buçuk milyon parça neredeyse gürültü bile çıkarmadan toz gibi un ufak oluverdi.

****

9150 metre aşağıda, on beş yaşında bir çocuk çayırların üzerine uzanmıştı. Çevrenin sessizliğine yönelik tek saygısızlık, ahenkle yükselen kuş cıvıltıları ile bir ağustosböceğinin biteviye cırıltısıydı. Dudaklarının arasında bir çöp, Jessica'yı, matematik dersinde yanında oturan kızı düşünüyordu. Gözleri bulutların beyazlığına dalmışken, bulutların içinde ışıltılı bir nokta görür gibi oldu. Kısacık bir parıltı, ama öylesine yoğun ki, bir an kayıp uzay gemileri için bir çeşit uzay feneri sandı. Sonra, ışıltının tekrarlanmadığını görünce, gördüğünü çabucak unutup, yeniden delikanlılık düşlerine daldı.
Daha sonra, akşam haberlerinde havadaki felaketi duyduğunda, gördüğü ışık ile kaza arasında en ufak bir ilişki kurmadı.
Üç yüz on iki yolcu ve mürettebat, arkalarında bir tanık ya da iz bırakmadan öldü.
Kayalık Dağları'ndaki karlar - ölümden bahsetmek için sanki alacakaranlık özellikle beklenmiş gibi - mor bir örtüyle kaplandığında bir basın toplantısı düzenlendi. Toplantıya NTSB[1] ve FAA[2] yetkililerinin yanı sıra, uçak şirketinden de birkaç temsilci katıldı. Dudak ucuyla da olsa, olan bitenden hiçbir şey anlamadıklarını kabul ettiler, ailelerin karşısına çıkmadan önce, bahanelere girizgâh olarak "üzücü kaza" ve "teknik arıza" sözlerine sığındılar.
Yıllar süren araştırmalardan sonra bile, "kazanın" nedeni aydınlatılamadı; kanıtlanamamakla birlikte, uzunca bir süre bir kısa devre varsayımı üzerinde duruldu. Gerçek neden hiç bilinemedi. Kimileri olaya hükümete yakın bazı çevrelerce korunan aşın sağcı bir terör grubunun sebep olduğunu fısıldarken, bazıları Kaos'un böyle istediğini, kimileri de her

şeye Kötülüğün karıştığını mırıldandı... Söylenti.
Yine de bu felaketin sonuçlarının yarattığı dehşet öyle bir noktaya ulaşacaktı ki, bugüne kadar yaşananları gölgede bırakacaktı. Bu patlama yüzünden daha da kanlı bir katliam başlamak üzereydi, kozasından çıkan canavar yavaşça ergenliğe ulaşacaktı. O uçağın patlaması, başlangıçtan başka bir şey değildi. Dile getirilemeyene, farklı bir varlığa doğru yapılmış bir hamle.
Cesetsiz bir katil, isimsiz bir katil, bir gölge. Toplumun zirvesinde, insanların ötesinde. Görünmez.

Birinci bölüm

Brooklyn, ocak 2002

Sevimli günahları olmadan, sevimli bir uygarlık yaratılamaz.
Aldous Huxley, Cesur Yeni Dünya

1

Arabanın kornası karanlıkta bir çığlık atarak, akşamın erken saatinde çöken sükûneti darmadağın ediverdi. Bu kargaşanın ortasında, kayan lastiklerin şiddetli ve tiz gürültüsü, daha bir kulak tırmalayıcıydı.
Farlar karanlıkta tek ve derin bir iz açtı. Bununla birlikte gölge öylesine çabuk geçmişti ki, ondan eser bile kalmamıştı.
Birkaç metre ötede, başka bir araba, klaksonuyla yaptığı şiddetli protestonun ardından, güçlü bir kıç attı.
Kadın bütün bu karmaşayı duymuyor, yüreğinin güçlü çarpıntılarını, kanının akışını hissetmeden kaçıyordu; paniğin pençesi onu ele geçiriyordu.
...Burada, arkamda! Geliyor! Tam arkamda şimdi! Elini uzatacak ve parmaklarıyla beni kavrayacak! Beni yakalayacak, hissediyorum, burada!
Hayatını kurtarmak için koşuyordu.
[inceden] silueti, belli belirsiz, neredeyse varlığı bile şüpheli bir şey, vücudunu, bu karmaşada ona çarpmamaya çalışan arabaların körleştirici farlarının önüne fırlayarak sergiliyor, asfalt yolun üzerinde hoplayıp zıplıyordu.
Arabalar peş peşe dururken, parkın kenarında çevredeki binalarının duvarlarında yankılanan ürpertici bir konser oluştu. Çarpışan iki otomobil, konsere kırılmış sacdan doğaçlama bir partisyon ekledi. [Yaklaşıyor!] Çabuk! Çabuk! Beni yakalayacak! Artık hiçbir şeyi hissetmiyordu. Ne göğsünden bir volkan gayzeri gibi yakıcı soluğunu, ne toprağın ayaklarının yıpranmış derisindeki dayanılmaz ısırıklarını. Hayatta kalabilmek için koşuyor, her adımda arkasında kanlı bir iz bırakıyordu. Hiç tereddüt etmeden, ne yaptığının farkına bile varmadan, kendini bir

çalılığın üzerine fırlatıp, arasından geçti, hemen arkasından da yolun öbür tarafında, bir kamyonun önünde bitiverdi.
Kauçuk tekerlekler frenin şiddetinden bir anda törpülendi, yolun üzerinde uzun ve koyu bir leke bıraktı. Bu da yetmezmiş gibi, gerginlikten pedalın üzerinde ayağa kalkan şoför, direksiyonu olanca gücüyle çevirdi. Dolgu toprakta yerden kesilen on iki ton, duran bir kamyonete bindirdi, çılgın yolculuğunu kaldırımın kenarındaki elektrik direğini devirerek bitirdi.
Koş! Koş! Geliyor! Eli burada, sırtında, seni tutmaya hazır! Koş!
Daha şimdiden ölümün tehditkâr soluğunun omzunu okşadığını, göğüslerinin arasına vurduğunu hissediyordu. Durup dinlenmeden vurduğunu.
Yoldan geçen iki kişi, çıplak bir kadının peş peşe sıralanan caddeleri zikzaklar çizerek geçmesini, ardından parkın karanlıklarına dalmasını kapsayan ve otuz saniyeden fazla sürmeyen sahneyi uzaktan izledi. Adam kadının yüzünün isteriden gergin olduğundan emindi, yine de ayakta düş görmediğini kanıtlamak için, karısına bakması gerekti. Çıldırmış haldeki kadının kellesini kaplayan kızıl kabuğu fark ettiğinden şoka uğrayan karısının ağzı açıktı.
Kent, kadının siluetinin ardında kayboldu, sık dalların gizeminde yutuldu, doğanın karşı konulamaz düzeninde saklandı; uygarlığın yapay ışıkları bile direnemedi.
Kadın hâlâ koşuyor, korkunun teri ile çabanınki birbirine karışıyor, soğuğa rağmen vücudu sırılsıklam oluyordu. Kuru ve küçük dallarla kaplı bir patikayı tırmandı, sonra sağa sapmak istedi.
Çabuk! diye bağırdı umutsuzlukla, gücünün son zerresiyle.
Ani bir krampın sıkıştırdığı vücudu havalandı, bütün uzuvları titremeye başladığında da ürperti tüm vücudunun üzerinde gezindi. Kaçmaya başladığından beri kurtulamadığı baş dönmeleri, mantık sınırlarını aşacak kadar güçlendi; ardından gelen tanımlanamaz dehşet, bilincini ele geçirdi. Ağaçların arasındaki bayırı inen minicik bordürün üzerinden aşamadan, bacakları birbirine dolandı.
Vücudu on metre kadar aşağıda, sazlıkların arasında hareketsiz kaldı.
Kocaman bir gölün üzerine aksi yansıyan mehtabın aldırışsız bakışlarının altında, kolları göğsüne sarılmış, bacaklarını karnına çekmiş olarak unutulmuş bir Meryem gibi uzandı.
[Henüz nefes alıyordu.]

2

Brooklyn Heights'ta Manhattan'a tepeden bakan bir gezinti yeri, körfeze doğru uzanan çiftlerin ve yaşlıların gelmekten hoşlandığı koyu betondan bir şerit vardır. Bu uzantının iki yanına dizilen cepheleri rölyeflerle süslü, dar ve yüksek evler geceleri sayısız penceresiyle karanlığı hareler. Bu evlerden birinin çatısında tuhaf bir ışık parlar.

Burası, bir Montgolfier balonunun tepesine benzeyen, cam bir kubbedir.

Yukarıya biri çıksa, kuşların bıraktığı ayçiçeği tanelerini görünce şaşardı.

Bakışlar, kubbeden geçerek dört metre aşağıya, dairenin parkelerine kayar, oradan da parkenin çizgilerini izleyerek And Dağları'ndan gelme parlak renkli bir battaniyeyle kaplı kanepeye ulaşır.

Burası ziyaretçinin kendini iyi hissettiği koruyucu bir koza, sıcak bir salondur.

Alçak sehpanın üzerindeki konik tütsü, odada çılgın bir göbek dansı gibi dalgalanan bir duman akıntısı yaymaktadır. Bu sırada, [...] tesadüfen de olsa buraya düşmüş olan konuk, dinginliğine kapıldığı çevreyi biraz daha araştırmaktan kendini alamaz. Muhtemelen, kocaman sallanan atı işte bu kısacık tereddüt anında edecektir. Kusursuz parıltısından üzerinde kimsenin eğlenmediği anlaşılan, tik ağacından yapılmış ideal boyda bir oyuncak. Üç aplikten sıcak bir ışığın yayıldığı kırmızı tuğla duvara yaklaşmak için, konuğun sadece iki ya da üç adım atması yeterlidir. Dört kanop[3] vazosu sabit zincirlerle duvara asılıdır. Uğursuz içeriklerinin yerine sık dallarını boşluğa uzatmış yapma sarmaşıklar konulmuştur. Firavun ve Baküs'e yapılan bu sessiz saygı gösterisinin yanında, Babil'in asma bahçelerini gösteren bir taşbaskı. Resmin altında, mavi mürekkepli işlek bir yazıyla şunlar yazılıdır: ***Cennet perisi Annabel'e, sevgilim için küçük bir bahçe.***

Böylesi içten bir itirafın karşısında, meraklı konuk yüz geri etmek, kubbeden uçup gitmek ister, ancak bu öteki duvarla karşılaşmak demektir. Belli belirsiz çıkıntılı kırmızı tuğlaların üzerinde büyüleyici mimikleriyle Afrika maskları. Masklarda tanımlanacak bir ifade, hatta gerçek gözler ile ağız yok; aksine sahibinin duygularını algılamak için bakir delikler var. Ve bu boyalı iki yüzün arasında, bir fotoğraf kalabalığı. Yüzlerce donmuş an, yakalandıktan sonra kadrajlanmış, yarı yana üst

üste yüzlerce duygu. Anlama arzusunu tatmin etmekten başka bir şey düşünemeyen konuk, bunları gördükten sonra salona yürür. Kanepenin ve alçak sehpanın yanından, zarif bir halının üzerinden geçerken, müzik setini ve ekolayzerin ışıklı kulelerini fark etmez kuşkusuz, işte müziği ilk kez o zaman duyar. Çok alçak, tatlılık ile gerçekdışılık arasında, tıpkı bir yokluk. Ahenkli bir akım, belki Sade ya da duygulu bir caz. Ne var ki, isteğinden kesinlikle ödün vermez, sonunda kendim fotoğrafların önünde bulur.

Fotoğrafların çoğu, egzotik manzaralardır. Kar, güneş, kum, fırtına, tapınak, kilise, Petra, Kapadokya ve daha niceleri; kalabalık olduğu kadar çeşitli, iki boyutlu bu dünya turunun şurasında burasında, bilgelik ve tevazuuyla damıtılmış birkaç kafa görünür. Hemen hepsinde özel olarak görünen bir çift vardır, çoğunlukla birbirlerine yakın, bazen de samimi. Pek yakışıklı olmayan, hatta sıradan, ama çekici bir tebessüme ve iyilik dolu bakışlara sahip, uzun kahverengi saçlı adam. Yanında, kendinden birkaç yaş küçük, genç bir kadın. Cildinin cömert renginden ve uzun siyah örgülerinden bir Afrikalılık, melezlik ya da yarı melezlik seziliyor. Adam kırklarında olmalı, sık sık şaka yapıyor, hatta saçmalıyor ve arkadaşının neşeyle kıkırdamasına sebep oluyor.

Özel hayata bu kadar girdikten sonra, ziyaretçinin araştırmalarını biraz daha ileri götürmesini beklemek gerekir; zaten sağındaki kapıdan gelen tatlı şırıltı da ayrıcalıklı bir hedef gibi. Kapıyı itince, dar ve uzun bir mutfakla karşılaşıyor. Eşyaların kapladığı alan nedeniyle bir koridor boyutuna indirgenmiş, hiç de işlevsel olmayan bir mutfak.

Mutfağa girer girmez ziyaretçiyi şaşırtan, ince tezgâhın üzerine bırakılmış tabanca ile kılıfı oluyor. 9 milimetrelik bir Beretta. Fotoğraflarda gördüğü kadın, mutfağın dibinde, elindeki ıspatula ile kaynamakta olan bir tencereyi karıştırıyor. Fotoğraflarında Angela Basset'a benzemesine rağmen, daha mat teniyle daha Angelina Jolie'yi andırıyor. *L'Attrape-coeur*'ü okumaya dalmış, elinin çevresinde yükselen dumanların farkında değil. Bez pantolonunun üzerine dökülen şekilsiz kazağına rağmen, atletik kadın siluetine sahip. Ayaklarında ip tabanlı espadriller var. "Bu uzaklıktan, ancak otuz yaşında görünüyor, daha fazla değil. Cildinin doğal yanıklığı, bir iki kuşak öncesi atalarından birinin Afroamerikan olduğunu doğruluyor. Saçları örülmüş, şimdi de bir Çin çubuğuyla tutturulmuş karmaşık bir demet olarak duruyor Dolgun dudakları belli belirsiz bir pembelikte, başlangıçta narin olan burnu sonra giderek yassılaşıyor,

dikkat çekici irilikteki gözleriyse dipsiz bir kuyu kadar siyah. Dikkatini toplamış, tutkulu. İspatulayı bırakıyor, sayfayı o kadar hızlı çeviriyor ki, kâğıt biraz yırtılıyor. Adı Annabel O'Donnel.

Dört yıldan beri Brooklyn'in 78. Bölge Karakolu'nda[4] dedektif olarak görev yapıyor, bu akşam da, zorlu bir günün ardından hak edilmiş ve kendine getirici bir dinlenmeye hazırlanıyor. Ne var ki bütün bunlar meraklı konuğa biraz fazla gelebileceğinden, ziyaretçimiz, gecenin karanlığında kaybolmak üzere, dipteki pencereden, yani Annabel'in yaslandığı pencereden çıkıyor. Brooklyn'in tepesinden, Manhattan'ın ucuna ve ışıltılı gökdelenlerine bakan pencereden.

****

Annabel rengârenk kanepeye oturmuş, arkadaş olarak müzik setinden gelen müziğin eşliğinde bir tabak spagettiyle karnını doyururken, bir taraftan da okumayı sürdürdü. Gece yarısı fazla gecikmedi, vücudunda hissettiği yorgunluğa rağmen, bir sayfadan diğerine atlayan zihni bütün gücüyle çalışıyordu. Doymak bilmezcesine. Küçük yaştan beri okumaya bayılıyordu. Salonun bir köşesinde, bazıları sararmış kitaplardan oluşmuş bir sürü sarsak yığın, yıkılma tehlikesiyle karşı karşıya kâğıt kuleler. Annabel kendine hiç kütüphane almamıştı; yıllar geçtikçe büyüttüğü tozlu yığınların çekiciliğini seviyordu. Dergiler için de aynı şey geçerliydi, hiçbir şeyi atamadığından, abone olduğu bütün mecmuaları hasır bir sandıkta biriktiriyordu. Gerçekten de eline geçen her şeyi bir çekmecede ya da karton kutuda istifliyor, küçücük [bir anısı] olan, kötü bir fotoğraftan ya da bir sinema biletinden bile ayrılamıyordu. Oysa evi aydınlıktı, ne fazla eşya ne de öyle aşırı dekorasyon vardı; genç kadın, takıntılarını ilk kez ziyaretine gelenlerin meraklı bakışlarından uzak tutmaya özen gösteriyordu. Kendi durumu da aynıydı, yoğun katmanlar halinde inşa ettiği yapının, şiddetli bir sarsıntıda yıkılmasını bekleyerek yaşıyordu; tabiî böyle bir şey hâlâ mümkünse. Evde sadece, fotoğraflarda görünen adamın iki yıl önce getirdiği, kanepeye yakın olan deve derisinden abajurlu lamba yanıyordu. Annabel gücünden bir şey yitirmeden - sonunda kanepeye uzanmıştı - elindeki kitap sırlarını ve sonuçlarını teslim edene kadar sayfaları çevirmeyi sürdürdü. Birkaç dakika boyunca, uzandığı yerde düşünerek, camın öte tarafında Manhattan'ın artık budanmış ufkunu seyrederek daldı. Kulelerin ayaklarının dibinde Hudson

Nehri ve East River buluşmuş, sıvılarını dev bir kara lekede birleştirir olmuşlardı.
Annabel irkildi. Kulağının dibindeki telefon çalıyordu.
Evindeyken, telefonunun çalmasına alışık değildi, hele de bu saatte. Nöbetteyken, insanlar çağrı cihazını ya da cep telefonunu kullanırlardı. Telefonun durduğu etajere uzanıp, ahizeyi kaldırdı.
- Annabel, benim, Jack, dedi karşıdaki ses hemen.
- Jack?
Jack Thayer ortağıydı. Ve her ortak gibi, bundan daha fazlasına dönüşmüştü: bir dost, bir sırdaş. Yine de Annabel'i ev telefonundan pek seyrek arardı, o da çok daha uygun saatlerde.
- Seni uyandırdım mı? diye sordu özür dilemekten uzak bir ses tonuyla.
Sesinde bir buyurganlık, acil bir durumun ciddiyeti vardı.
- Hayır, ama nöbetçi değilim. Ne bu akşam, ne de gece. Kaldı ki, sen de değilsin, dedi, meslekî bir neden olduğunu sezerek.
- Dinle, çocuklara arkadaşlık etmek için biraz daha kaldım ve... Burada... Çok önemli bir şeyle karşılaştım. Sana ihtiyacım var.
- Ne? Şimdi mi? Ne dediğinin farkında mısın, Jack? Ben...
- Prospect Park'ta bir kadın bulundu, diye sözünü kesti Jack.
Çıplak ve...
Annabel en kötüsünü tahmin ederek, gerisini bekledi.
- Gelmen gerek, bir kadının varlığına ihtiyacı var, dedi adam kendini savunurcasına.
— Jack, bölgede bu akşam başka kadın dedektifler de var. Neden ben?
Jack tereddüt etti. Hiç zaman yitirmemekle, kolay kolay etkilenmemekle ünlü Dedektif Thayer, telefonun diğer ucunda tereddüt ediyordu.
- Kadın kaçırılmış olabilir, dedi sonunda. Annabel'in yüreği sıkıştı. Gözlerini yumdu. Büyülü sözler: kaçırılma ve kayıp. 78. Bölge Karakolu'ndaki hiç kimsenin genç kadının yarımdayken kolay kolay telaffuz edemediği iki sözcük. Bizzat yaşamadığı ama her duyduğunda içinde gizli bir sızı yaratan iki durum.
Huzursuzluğun daha fazla ağırlaşmasına izin vermeden kafasındaki düşünceleri kovaladıktan sonra sordu:
- Ayrıntıları biliyor musun?
Jack Thayer söze başlamadan önce, cesaret toplamak istercesine derin bir soluk aldı.
- Park bekçilerinden biri, göl civarında devriye gezmeye hazırlanırken, bir

telsiz çağrısı duymuş. Akşamüstü, bir trafik kargaşası olmuş, sebebi de... Tanıklara göre, sebebi de "çılgın gibi koşan, çıplak bir kadın" imiş. Parkın güneyinde, Parkside Caddesi'nde, Pergola'nın oralarda gözden kaybolmuş. Bekçinin arkadaşları, laf olsun diye, adamdan gidip bir göz atmasını istemişler. Oysa bekçi, kadını yarı delirmiş halde bulmuş.
Kafasındakileri nasıl ifade edeceğini bulabilmek için, sözlerine biraz ara verdi.
- Bana kalırsa, gelmen lazım, dedi sonunda. Onu bulan bekçi kadının çılgının teki olduğunu, bütün bunları kendi kendine yaptığını düşünüyor. Bana kalırsa, bu imkânsız, bu işi başka biri yapmış olmalı.
- Neyi yapmış? Jack, kadına ne olmuş?
Yine tereddüt ediyordu.
- Telefonda olmaz. Gözlerinle görmelisin, buraya gel, park bekçilerinin orada, Villa Litchfield'deyim.
Bir dakika içinde Annabel tabancasını almış, üzerine daha da kalın bir kazak geçirmiş, ceketini kaparak dışarı fırlamıştı bile. Biraz önceki uyuşukluğu ile telefon konuşmasının hızı arasındaki karşıtlık yüzünden elektriğe kapılmış gibiydi, arabasının yanına vardığında başı dönüyordu. Elleri direksiyonda, iki dakika soluklandı, ardından da kontak anahtarım çevirdi.
Annabel, Brooklyn'den ayrılmamaya kararlı mehtabın üzgün bakışları altında, şehirciliğin vahşi kalesine daldı.

3

Prospect Park'ın, biraz iç tarafında kalan Villa Litchfield, gecenin karanlığında kaybolmuş bir gemiyi andırıyordu. Kıvrılarak otoparka ulaşan dar yola hâkim yüksek pencereleri, meşe ve akağaçların arasından parlıyordu. Bu kahverengi villanın beyaz başlıklı kuleleri, orman manzarasının da üstüne çıkıyor, Brooklyn'in binalarının arasında kocaman bir leke oluşturan iki yüz on hektarlık toprağa itinayla bekçilik ediyordu.
Annabel binayı tanıyordu. Prospect Park 1993 yılından beri 78. Bölge'nin sorumluluk alanında olduğundan, genellikle yaz aylarında saldırılar nedeniyle buraya çağrılırdı. Ne var ki Villa Litchfield'e daha önce hiç gece gelmemişti ve gündüzleri görkemli bir ikametgâh olan binanın bu saatlerde iç karartıcı bir şato görünümüne büründüğünden habersizdi.
4x4 BMW'sinin kapılarını kilitleyip girişe yürüdü. Karanlığın gözden

sakladığı bayraklar, direklerin tepesinde titreşiyordu. Annabel dev yarasaların kanat çırpışlarını anımsadı. "Çok uğursuz" diye düşündü, "kafana takacak daha güzel bir şey bulamadın mı?" Dış merdivenlerin birkaç basamağını tırmandı ve giriş holündeki dikkat çekici karmaşadan, durumun ciddiyetini kavradı.
Büroları barındıran villa genellikle akşamdan sabaha kadar boş olurdu. Ama o gece yarısı orman bekçisi kılıklı beş altı adam içeride volta atıyor, asabice tartışıyordu. Çoğu, dumanı tüten bir kahve fincanıyla ellerini ısıtmaya çalışıyordu. Annabel içeri girdiğinde, içlerinden biri, ince bıyıklı, sarışın ve iriyarı olanı yaklaşarak elini uzattı.
- Dedektif... Şey... O'Donnel? Annabel başıyla onayladı.
- Adım Stanley Briggs, kadını ben buldum, diye açıkladı gururlanarak. Gelin, beni izleyin, arkadaşınız üst katta. Onu aydınlatılmamış bir merdivene götürdü.
- Yanlış anlamayın ama, dedi Annabel, dostça bir sesle, parkta ne zamandan beri sizin gibi bekçiler var?
- Biz de bu yüzden buradayız ya, küçük hanım.
- Buradan sorumlu özel bir birim var ama onlar bildiğim kadarıyla da geceleri devriye gezmiyor.
- Ah affedersiniz. Bizler Prospect Park Birliği'nin görevlileriyiz ve buralara göz kulak oluyoruz. Birkaç aydan beri gençlerden oluşan çeteler etrafa zarar vermeye ve işimizi bozmaya geldiğinden, çevreyi daha fazla denetleyebilmek için gönüllü gruplar oluşturduk. Bakın, polisi kötülediğimi falan sanmayın sakın, her yeri gezemeyeceğiniz ortada, geceleri 3. Cadde'nin sizi çok meşgul ettiğinin farkındayım, onun için biz de kendi aramızda örgütlendik.
Briggs sırtını dönünce, Annabel kaşlarını kaldırdı. Kuşkusuz iyi niyet önemliydi, ancak bazen sorunlara neden oluyordu, özellikle de bir polis için.
- İşte geldik, dedi bekçi bir kapıyı iterken. Annabel içeriye girmeden önce elini uzatıp adama teşekkür etti, daha fazla formaliteye ve yoruma izin vermeden adamın gitmesini sağladı, içeri girdikten sonra da kapıyı arkasından kapattı.
Bir sandalyeye çökmüş Jack Thayer'in zaten belirgin olan kırışıkları günün yorgunluğuyla daha da derinleşmişti. Kısa kır saçlı, her zaman aynı buruşuk takım elbiseyi giyen, kırk yaşlarında asabî bir adam. Tipik polis dedektifiyle benzerliği bunlarla sınırlıydı. Ne sigara ne de kahve içer,

üstelik kaba da davranmazdı. Hareketli, dinamik biriydi, kafası da çalışırdı. Bir tiyatro ve şiir meraklısı olarak, sıkıntılı anlarda oyalanmak için ceketinin ceplerinden birine hep bir kitapçık sığdırırdı. Arada sırada bir not defterine ya da arama izninin arkasına bölük pörçük düşüncelerini "karalar", meslektaşlarına felsefî öğütlerde bulunurken tevazuu elden bırakmazdı. Yaslanılacak sıcak bir omzu olan, insanların gözyaşlarını silen, oydu. Annabel için Jack, Markus Aurelius'un uyarlanmış haliydi, tabiî imparatorun kalıbı dışında. Buna cevap olarak, sağlığı yerinde olmasına rağmen, "Helen disiplinin onda dengeyi vücudun aleyhine ve zihnin lehine bozmak gibi kötü bir eğilim yarattığını söylerdi. Birlikte çalışmaya başladıkları andan itibaren Annabel'in hoşuna gidenler de böylesi olmuştu. Son dört yıl boyunca, her gün Jack Thayer'la paylaştığı her saat, heyecan verici bir sohbet kadar hızla geçip gidivermişti. Bazen yakınlarına bile söyleyemediklerini birbirlerine açıyor ya da kendi sorunlarına birlikte çözüm arıyorlardı.

Gözlerinin grisi Annabel'in üzerinde toplanınca, genç kız o bakışlarda bir rahatlama görür gibi oldu. Ayağa kalktı, elindeki Tennessee Williams kitabını ceketinin cebine sokuşturdu.

- Seni böyle çağırdığım için gerçekten üzgünüm. Santraldan çağrıyı duyunca, hiç beklemeden buraya geldim. Ancak kadını gördükten sonra seni çağırmak geldi aklıma. Bütün bunları daha önceden hazırlamış gibi, ezbere söylemişti. Çenesinin ucuyla odanın dibini, Annabel'in arkasında kalan bir yeri işaret etti.

Bir yatağın üzerinde, örtüye sarılmış ve sırtını duvara vererek dertop olmuş bir insan vücudu vardı. Gözler kapalıydı, geçirdiği ve kâbuslarını dolduran travmaya uygun olarak alnı düzenli biçimde kırışıyordu. Yüz çizgileri yıkımın eşiğinde gücünü tüketmiş bir kişiyi andırdığından, kıpkırmızı kafası da onu kişiliksizleştirdiğinden, ayrıntılı bir inceleme yapmadan daha fazlasını belirlemek imkânsızdı.

Saçların olması gereken yerler, alevden bir okyanusun üzerinde sağa sola saçılan başıboş kıtalar gibi, kalın kabuklarla örtülüydü. Değerli hazinesini muhafaza eden kafatası, odanın kuru havasında seğiriyordu.

Kadının kafa derisini yüzmüşlerdi.

Annabel birden ortağına döndü.

- Jack! Burada ne arıyor? diye sordu ani öfkesine rağmen sesini olabildiğince alçaltmaya çalışarak. Hastanede olmalıydı!

Thayer Annabel'i sakinleştirmek için ellerini kaldırdı.

- Biliyorum, onu buraya park bekçileri getirmiş. Çağrıyı duyar duymaz, doğru buraya geldim ve bir ambulans istedim. Ambulans aşağıda, çevrede belki bir gazeteci vardır diye binanın arka tarafında. Kızcağızı muayene ettiler ve hemen Methodist Hastanesi'ne götüreceklerini söylediler. Onun için, rahatla. On dakikaya kalmaz, uzman bir doktorun elinde olur.
Annabel'in bakışlarından ne düşündüğünü anlamak güç değildi. Kızcağız neredeyse bir saattir burada olmalıydı.
- Buraya getirildiğinden beri hiç kendine geldi mi? diye sordu genç kadın.
- Pek geldi denemez, bekçi onu bulduğunda bir uyuşturucu bağımlısı gibi sayıklıyormuş. Yerde sürünüyormuş.
Annabel kadının nasıl bir cehennemde yaşamış olduğunu düşünmeye bile cesaret edemeden elini ağzından geçirdi. Yaklaştı, yavaş ve neredeyse anaç tavırlarla kadının yüzüne dokunacak kadar sokuldu. Cildine temas ettiğinde yataktaki kadın dudaklarını büzdü, boğuk bir inilti çıkardı; Annabel yanaklarını okşayarak kadını rahatlatmak istedi. Kırmızı kafataslı kadın sakinleşir gibi oldu, uykusu biraz dinginleşti. Genç dedektif, görebildiği kadarıyla kadının önemli bir yarası olmadığını, ancak kafatasında bir enfeksiyonun başlayabileceğini düşündü. Kafasındaki kesik çok temiz değildi. Kullanılan alet - muhtemelen neşter - birkaç kez kaymış, çizgisinden uzaklaşmış olmalıydı. Sonra da, kafa derisini soymak için saçlarını enseden alnına kadar kaldırmış olmalıydılar.
- Bu salaklar, bunu kendi kendine yaptığını nasıl düşünebilir? diye şaştı. Öyle demiştin bana değil mi, bekçinin kadının kafadan sakat olduğunu sandığını?
Jack başıyla onaylayınca yanakları çukurlaştı. Döndü, masanın üzerinden aldığı şeyi ortağına uzattı.
- İşte, bunun yüzünden. Elinde bunu tutuyormuş.
Annabel plastik torbayı aldı, elindekinin bir deri parçasına bağlı, siyah saç olduğunu anlayınca iğrenerek yüzünü buruşturmadan edemedi. Derinin iç tarafındaki kan tümüyle kuruydu; yapılan iş yeni değildi ama, bazı yerlerde gereğinden fazlasını koparmasından acemi elinden çıktığı anlaşılıyordu.
- Aman Tanrım!
- Dediğin gibi. Bir de vücudunda, bir sürü darbe izi var. Hiçbiri kendi kendine yapabileceği bir şey değil; bu yüzden Dartmoor'dan kaçtığını sanmıyorum. Onu bulan Stanley Briggs, bayılmadan önce uyuşturucu

bağımlıları gibi gözlerini devirdiğini söylüyor.
- Deli olmadığından neden bu kadar eminsin? diye pek de inanmadan sordu Annabel.
- Kafasına bak. Yara dünden ya da önceki günden kalma, kurumuş bile. Bunu bir akıl hastanesinde yapmış alamaz. Çırılçıplak bir kadının, hele kafası bu haldeyken, kimsenin gözüne çarpmadan Brooklyn'de yirmi dört saat barınabileceğine inanmıyorum.
Uzun bir sessizlik oldu; bakıştılar ve dolaylı yoldan da olsa aynı sonuçlara vardıklarını anladılar. Kapı açılıp, içeriye sedye taşıyan iki adamın girdiğini görünce, Annabel plastik torbayı Thayer'a iade etti.
- Peki. Yüzbaşıya ya da nöbetçi amirine bu konuyla ilgilendiğimizi bildir. Sen saçları laboratuvara götürürken, ben de kızla hastaneye gideyim.
Jack yüzünde alaycı bir tebessümle başını salladı. Annabel'in işleri ele almasından her zaman hoşlanırdı; genç kadın böyle durumlarda bir oyunun son sahnesine çıkmış Floransalı bir âşığın kararlılığıyla parlıyordu. "Bunun hep böyle ciddi durumlarda olması ne yazık" diye düşündü Thayer.
Çıkmak üzereyken, Annabel arkadaşının kolunu tuttu.
- Teşekkürler, Jack.
Jack'in tesadüfen burada olmadığının farkındaydı. Durumu bildirdiklerinde kendini burada bulmuş ve Annabel'i düşünerek fırsatın üzerine atlamıştı.
Ortağına içtenlikle gülümseyip çıktı.
Koca 78. Bölge Karakolu'nda, genç kadının takıntısını ciddiye alan tek kişiydi. Bunun Annabel'e kötülükten çok iyilik getirdiğine, Annabel'in buna ihtiyaç duyduğuna, ne kadar ender olsa da genç kadının üzerinde çalıştığı her kaçırma ve kayıp soruşturmasının ona yeni bir umut taşıdığına inanan tek insan da oydu.
Annabel'i bir yıldır ayakta tutan bir umut.

4

Haziran ayındaki evliliklerinden on sekiz ay sonra Brady kaybolmuştu. Annabel bir sabah işe gitmiş, akşam eve döndüğünde onu bulamamıştı. Ne bir not ne bir mektup. Bu kadar basitti. Yerinde olmayan sadece cüzdanı ile ceketiydi, diğer eşyalarına dokunulmamıştı. Brady ünlü bir röportajcıydı, özellikle yabancı ülkelerde, çoğunlukla da National Geographic hesabına çalışıyordu. Oysa o 17 aralık 2000 günü, iki aydan önce planlanmış bir seyahati yoktu. Noel tatilini aşın sanayileşmiş Amerika'nın uzağında birlikte geçireceklerdi, bunun için de Maldiv Adalar'ında ve adaların el değmemiş kıyılarında karar kılmışlardı. Annabel paralarının yetersizliğini yüzüne vuran turistik broşürlere bakarak karar vermekten nefret ediyordu. Tatil onun gözünde birden, sakin durması için ve itaatini garantilemek üzere köpeğin önüne atılan bir kemiğe benzemişti. Gidecekti ve yeniden seyahate çıkabilmek için uzun uzun çalışmak üzere geri dönecekti. Yaşamak bedava değildi, doğum ilk fatura olmuştu, son taksiti olabildiğince ertelemek için bütün senetleri ödemek gerekiyordu. Bu özgür insanlar ülkesinde kimse kendisi olamıyordu, işte Annabel'in çocuk doğurmak istememesi de böyle bir düşüncenin sonucuydu, işini ve kocasını seviyordu, geriye bir de edebiyat kalıyordu. Genç kızlığından beri Chesterton formülünü aklında tutuyordu: "Edebiyat bir lüks, kurguysa ihtiyaçtır." Bu formülü yaşantısına uyarlarken, seçimlerini iki sınıfa ayırıyordu: lüks olanlar ve kurgular, yani enerjisinin kaynaklan. Böylece bir çocuğun somutluğunu, kendine ait lüksü, bu çocuğu cangılın ortasına fırlatıp atma sorumluluğunu, etrafını sevgi düşleriyle çevirmek ve ender eğlence anlan adına reddediyordu. Lüks ve kurgu. Gerisi baş döndürücü gündelik bir profesyonelliğin içine gömülüp gitmişti. […] tüm ikilemi buradaydı. Tutku nedeniyle dedektif, inançları ve özgürlük ihtiyacı yüzünden sisteme karşı bir asi. Özellikle başkalarının sefaletine, tadını ancak düşleyebileceği bütün bu gözyaşlarına ağladığının bilincine varmıştı. Sonra onun da sırası geldi.

Her şey bir günde tepetaklak oldu. Özlemle ağırlaşacak, izleyen haftalarda, acılarla bezeli bir anıya dönüşecek olan kaçamak bir öpücük süresinde.

O gün, Brady'nin gidip fotoğraf filmi alması, ispanya'da Gaudi mimarisiyle ilgili son röportajı için çektiği fotoğrafları basması gerekiyordu. Sonra da

akşam yemeği için birkaç bir şey satın alacaktı. Kısacası, hiç risk yoktu. Oysa aynı akşam Annabel dairelerinin kapısını tarifi imkânsız bir boşluğa, sebepsiz bir yokluğa açacaktı. Bir de, korkuya dönüşen endişeye. Tek bir iz bırakmadan kaybolmuştu.
Sonraki haftalarda, aylarda, akla gelebilecek bütün sorular beynini kemirdi. Durmadan Brady'nin kaçırıldığını tekrarlardı; bir yandan da ortak hayatlarından kaçmış olmasını diliyordu. Bazı erkekler, çağdaş bir bencillikle değil de eski yüzyıllara layık romantik bir alçaklıkla böyle davranırdı. Annabel, kocasının kaçırılması ve ortak yuvadan firar etmesi arasında hangisini tercih edeceği konusunda tereddüt ettiğini gördüğünde, sekiz ay sürecek bir psikoterapiye başladı.
Bir yıl sonra, Brady hâlâ bulunamamış, banka hesaplarında en ufak bir hareket olmamış, annesi ile babası ve kız kardeşi de ondan tek bir haber alamamıştı. Annabel gözü ikinci yastığa her değdiğinde aklına takılan bir suni soruyla ve kuşkularıyla baş başa, hayatını yalnız sürdürdü. Pek sık rastlanmamasına ve çoğunlukla çocuk velayetiyle ilgili olmasına rağmen, bölgesindeki bütün kaçırılma ve kayıp olaylarını araştırma tutkusu da zaten bundan kaynaklandı. Gizliden gizliye, bir gün bir yerde kocasının adıyla karşılaşmayı, en azından onun izine rastlamayı umuyordu. Gerçeği öğrenmeyi. Artık gözyaşlarının tadını taşımamayı...

****

Methodist Hastanesi kırmızı kafalı meçhul kadının tedavisini kabul edince, Annabel de hastanenin holündeki telefonun yanına yerleşti. Gecenin geç saatine rağmen, hastalarından birinin kaçıp kaçmadığını öğrenmek için, Kingsboro, Ward island ve Dartmoor'dan başlayarak New York'un bütün psikiyatri merkezlerine telefon etti. Tahmin ettiği gibi, şimdilik yoklamalarda hiçbir eksik yok. Sabahın ikisine doğru, yeşil önlüklü bir doktor gözlüklerini çıkartıp uykusuzluktan acıyan gözlerini ovuşturarak yanına yaklaştı.
- Hâlâ kimliğini bulamadınız mı? diye kuşkuyla sordu. Annabel kafasıyla bulamadıklarını belirtti.
- Pekâlâ. Gerekli bütün testleri yaptık, hâlâ şokun etkisinde ve hipotermiden kurtulmaya çalışıyor, ama genel olarak iyi. Henüz kendinde değil.
Her şeye rağmen endişeli görünen doktorun, burnunun iki yanındaki derin

kırışıklar bir rahatsızlığın işaretiydi.
- Bir maddeden büyük dozda almış, diye ekledi, kan tahlilinden maddenin özelliklerini belirlemek şimdilik mümkün değil. Tehlikede olduğunu sanmıyorum, ama emin olmayı tercih ederdim. Sabah olunca daha fazlasını öğreniriz.
Genç kadın başını sallayarak onayladı, ellerini ceplerine sokuşturdu: soğuk ve yorgunluk etkisini göstermeye başlamıştı.
- Ben daha çok kadının ne olduğunu soruyorum kendi kendime, doktor. O... kafanın üzerindeki yarayı gördüğümde, onun adına akıl hastanesinden kaçmış bir çılgın olmasını istedim; o zaman sonuçlar çok daha...
Doktor önce Annabel'in yüzüne, ardından kendi ayaklarına baktıktan sonra karşılık verdi.
- Hiç ihtimal yok, Dedektif. Bunları kendi kendine yaptığını sanmam. Şeylerden bahsediyorum... Parmağıyla kendi kafasını işaret ederek, kafasının derisinden, dedi.
Devam etmeden önce, rahatsızlığını ifade edecek kelimeleri bulmaya çalıştı.
- Tecavüze uğramış. Hem de birkaç kez. Yara izleri oldukça belirgin, bazıları da birkaç günlük. Meni bile var.
Annabel elini saçlarından geçirdi. Artık ortada bir suç olduğu konusunda en ufak bir kuşku yoktu.
- Veritabanlarınız için DNA'sını belirledik. Vücudunda bir sürü darbe izi var, her yeri morluklarla ve bazı şişlerle kaplı...
Düşünceye dalıp, burnunu tuttu.
- Ee, başka? diye sabırsızlandı genç dedektif. Başka bir şey daha mı var?
- Bir de... Sol omzunda bir işaret var, dövme gibi.
- Güzel. Belki kimliğini belirlememize yardımcı olur. Yarın fotoğrafını çekeriz.
- Hayır, düşündüğünüz gibi değil. Çok yeni bir dövmeden bahsediyorum, yara daha kapanmamış, kanlı bir kabuk gibi. Bana kalırsa, oldukça beceriksiz biri tarafından yapılmış, bazı mahkûmların yaptırdığı gibi, çini mürekkebiyle. Annabel'in yüzü birden karardı.
- Neyi temsil ediyor?
- Benim söylemek istediğim, bu dövmeyi son saatlerde yapmışlar. Resim falan değil, rakamlar, tuhaf bir şey. Bir dakika beklerseniz, yazarım,

böylesi daha kolay olur.
Masanın üzerinden bir sigorta şirketinin broşürünü aldı, arka tarafına birkaç rakam karalayıp genç kadına uzattı: 67-(3)
Hastanenin boğuk uğultusu, mırıltılar, döşemeye sürülen ayakların sesi, elektronik çınlamalar birden yoğunlaşır gibi oldu. Annabel gözlerine inanamadan elindeki kâğıdı iki kez okudu.
- Onunla ne zaman konuşabilirim?
- Bunun kararını ben vermiyorum. Muhtemelen, yarın. Genç dedektif başını salladı.
- Gecenin geri kalanı için bana ayak ucunda bir sandalye hazırlasınlar.
Kararlı sesi, herhangi bir yoruma bile açık değildi. Doktor omuzlarını silkti ve tedavi odalarının labirentine dalıp kayboldu.

****

Bütün pencereyi parçalanmış bir iskelete benzetecek kadar tekrar ve tekrar eğilip bükülmüş ince plastik çubukların oluşturduğu panjurların arasından sızan kış güneşi, yaldızlı taçyapraklarıyla yatağın çarşaflarını okşuyordu.
Kafası bandajlı kadın, gözlerini ilk kez sabahın altısına doğru açmış, hemen ardından da tekrar uykunun derinliklerine yuvarlanmıştı. Saat sekizde ve dokuzda tekrar uyanıp uyudu; sonunda, öğlene doğru tam olarak uyandı. Annabel kadının sıçrayışları arasında uyukladı, bakışları her karşılaştığında elini tuttu. Meçhul kadın tek kelime etmiyor, sessizliğe dalmadan önce de ağlıyordu. Annabel önünden yeni bir doktorun, iki hemşirenin, nazik ama kararlı bir şekilde dışarı çıkmasını isteyen bir psikoloğun peş peşe geçişlerini seyretti.
Ondan sonraki saatler boyunca kahve makinesinin desteğiyle ayakta kaldı, öğlenleyin de selofana sarılı bir sandviç kemirdi. Bütün bu sürede, elindeki bölük pörçük bilgileri gözden geçirdi.
Prospect Park'ta ender rastlanan cinsel saldırıların hiçbirinde böylesi bir barbarlık görülmemişti. Ürperdi, derisinin pütür pütür olduğunu hissetti. Zaman geçirmeden kadınla konuşmalı, saldırgan ya da saldırganlar hakkında sorular sormalıydı.
Bir de, o bilmece gibi dövme hakkında.
O dövme olmasa kendini daha az gergin hissedecekti belki ama, o rakamlarda merakını gıdıklayan bir şeyler vardı, iç karartıcı, diye

düşündü, insan tecavüz edeceği kurbanına böyle bir şey yapmaz. Tamam ama bütün saçlarını da yolmaz!
78. Bölge'nin uğraştığı tecavüzlerden çoğu, aile içi saldırılar ve meçhul kişilerin karıştığı olaylardı. Birincilerinde, sarhoş bir koca karısını ya da kızını amacına alet edebileceğini düşünüyordu, ikincilerde ise, bir kadın hiç tanımadığı bir kişinin ya da bazen bir grubun saldırısına uğruyor, tecavüzcüler amaçlarına ulaştıktan sonra kaçıyorlardı. Genellikle saldırganların tecavüzden cinsel bir zevk almayı bekledikleri sanılır, ancak bu çoğu kez ikinci planda kalır. Tecavüzcülerin büyük çoğunluğunu ilgilendiren, üstünlüğünü kanıtlamak, kurbanlarına tattırdıkları terör ve aşağılanmadır; onları harekete geçiren de bu takıntılarıdır. Pek ender de olsa, bu duygu saldırganı cinayete kadar götürür.
Annabel'in karşılaştığı dosyalar basitti: yıldırım gibi bir tecavüz ve kaçan bir saldırgan.
Ama hiçbir tecavüzcü kurbanını bunca zaman hapsetmez, ona işkence edip, vücuduna hayatının sonuna kadar kalacak bir imza atmaz!
- Kaçığın biri, diye mırıldandı Annabel. Orospu çocuğu, pislik bir deli.
Öğlen saat bire doğru, Yüzbaşı Woodbine'ın cep telefonundan arayıp, son durumu sorması ve Annabel'in bu dosyayla ilgilenmesinden pek de memnun olmadığını belli etmesinden sonra, nihayet bekleme salonuna dönüp oturmuşken, üçüncü bir doktor geldi. Ellili yaşlarda görünüyordu ve diğer ikisinden daha dinlenmiş gibiydi.
- Ben Doktor Darton; siz Dedektif O'Donnel'sınız, değil mi?
- Kadın nasıl? diye sordu Annabel, başka bir girizgâha gerek görmeden.
- Vücut olarak şoka direniyor, artık herhangi bir tehlike söz konusu değil. Yuttuğu ilaçlar yüzünden hâlâ biraz sersem, kafasının pansumanını da değiştirdik. Öte yandan, konuşma yeteneğini yitirmiş görünüyor, en azından şimdilik.
Annabel sandalyesinden kalktı.
- Ne yani, artık konuşmayacak mı?
- Evet, en azından şu sırada. Bunun geçirdiği şokun, yaşadıklarının sonucu olduğu kesin. Yanındaki psikolog bundan birkaç yıl önce PTSD'nin[5] etkileri konusunda çalışmalar yapmış deneyimli biri. Talihimiz varmış. Yine de sakın kendinizi kandırmayın, bu işler çok zaman alabilir. Galiba onu sorgulamak, başından geçenleri öğrenmek istiyordunuz?
- Doğru. Hem de zaman kaybetmeden. Doktor yüzünü buruşturdu. - Maalesef, hiç de...

- Bırakın da ona birkaç soru sorayım. Belki en azından kafasını sallar. Elimde, uyuşturucu verilmiş, tecavüze uğramış halde ve çırılçıplak bulunan bir kadın var. Sanki bütün bunlar yetmezmiş gibi, saldırgan saçlarını ve saçlarıyla birlikte derisini almak için kafasını doğramış. Bu anlattıklarıma bir de Kabalist bir dövmeyi ve tecavüzcünün yapmış olabileceği diğer bütün çılgınlıkları ekleyin... Ne demek istediğimi anladınız, değil mi?
Doktor Darton gözlerini kırpıştırdı.
- Kötümser görünmek niyetinde değilim, diye sürdürdü Annabel, ama bütün bunlar çok tehlikeli birini çağrıştırıyor. Beni anlıyor musunuz? Biz burada konuşurken, Brooklyn sokaklarında bir deli dolaşıyor da olabilir. Abartıyor olabilirim, ama daha fazla bekleyemem.
Gözlerini karşısındaki adamınkilere dikip, bir süre bekledikten sonra ekledi:
- Çok önemli.
Şaşırmış görünen doktor elindeki anahtarlıkla oynamaya başladı.
- Anlıyorum. Ama onun yanına girebilmeniz için henüz çok erken. Biraz bekleyin, psikologdan yeşil ışık alır almaz, size haber veririm, tamam mı?
Annabel tam konuşmaya hazırlanırken cep telefonu çaldı. Doktor Darton'a çaresizlikten kabul ettiğini işaret edip telefonu açtı.
- Ben Jack, neredesin?
- Hâlâ hastanedeyim. Kadın fiziksel olarak atlatacak ama daha ağzını açmadı. Çok sarsılmış. Öte taraftan Woodbine telefon etti, dosyayla benim ilgilenmem canını sıkıyor, kişisel durumumun soruşturmayı etkileyebileceğini düşünüyor, bu saçmalıkları bilirsin, ilk raporumuzu bekleyip işi Fremont ve Lenhart'a verecek. Aklın alıyor mu? Gloria her şeyi mahvedecek, onun sezgileri ancak bir panzerinki kadardır!
- Gloria'yı boş ver şimdi, biraz önce Woodbine'la bürosunda görüştüm, bize yeşil ışık yaktı, sana ve bana.
Yüzbaşının kararını değiştirmek için Jack bütün hünerini göstermiş ve tüm kozlarını kullanmış olmalıydı. "Jack, senden iyisi yok" diye düşündü Annabel. Ona çok şey borçluydu, özellikle de Brady'nin kaybolmasından sonra gündüzleri olduğu kadar geceleri de her zaman genç kadının yanında olmuş, her söylediğini can kulağıyla dinlemişti.
- Neyse, dinle beni, diye devam etti Jack. Manhattan'daki kayıp kişiler bölümünü aradım, bizim küçükhanımın özelliklerini bildirdim, şimdi de bu tarife uyan insanlarla ilgili fakslarını bekliyorum. İlk önce Brooklyn'de

oturanları tarayacağım, ondan sonrasına bakarız. Ama bunu söylemek için aramadım seni.
Annabel telefonunun daha iyi alması için birkaç adım attı. Pencereden baktığında, aşağıdaki küçük avluda, bir cankurtarandan torbalanmış bir ceset indirildiğini gördü.
- Biraz önce telefonla laboratuvardan aradılar, görüştüm. Arayan Harry DeKalb'di, bu sabah söylediklerimi doğrulatmak istiyordu. Anna, söylesene, bulduğumuz kadında az da olsa bir ispanyol tipi yok muydu?
- Evet, cildi esmer, kaşları koyu. Evet, gerçekten de ispanyol tipi var denebilir, iyi de bununla nereye varmak istiyorsun?
Cevap gecikti, telefonda Jack Thayer'in soluğu ile tereddüdünden başla bir şey hissedilmiyordu.
- Jack?
- DeKalb, kızın eşkâlinde yanılmadığımdan emin olmak istiyormuş.
- Neden? Onu niçin ilgilendiriyormuş?
- Saçlar, Anna Ona götürdüğüm kafa derisi. DeKalb saçların boyandığı için kahverengi göründüklerini, ama aslında kızıl, açık kızıl olduklarını söylüyor.
Yeni bir sessizlikten sonra ekledi:
- Elimizdekiler başka bir kadının saçları. 42

5

New York n'avait connu depuis le début de l'hiver qu'une seule semaine sous la neige, puis tout avait sombré dans une mélasse d'un brun transparent douteux avant de s'effacer. Lorsque Annabel remonta Prospect Park West, les premiers flocons se mirent à flotter devant son pare-brise, saupoudrant les trottoirs de neige fondue. De jour, la villa Litchfield conservait sa singularité, mais gagnait en chaleur. Annabel se gara à proximité. İl ne lui fallut pas plus de cinq minutes pour retrouver Stanley Briggs qui revenait à peine d'une sieste improvisée afin de récupérer de sa longue nuit d'émotions.

— Briggs, vous avez deux minutes à m'accorder? demanda-t-elle en lui adressant un sourire amical, la meilleure arme qu'elle connaissait pour obtenir un service.

Devant la mine endormie du gardien, Annabel poursuivit :

— J'aurais besoin que vous m'indiquiez très précisément le lieu où vous avez trouvé cette femme.

— C’est que c’est pas évident, c’est grand là-bas, et si je vous indique un sentier, vous pourriez tout à fait le prendre pour un autre. Je vais vous y conduire. Vous cherchez quelque chose de spécial?

Ne souhaitant pas entrer dans les détails, Annabel secoua la tête.

— Juste pour voir.

Briggs haussa les épaules et endossa son blouson portant l’insigne des gardiens du parc.

— Venez, on va prendre ma voiture, ça sera plus pratique.

Le petit pick-up vert leur fit traverser d’ouest en est la zone boisée, empruntant deux grandes routes bitumées. Remarquant l’absence de tout autre véhicule, Annabel interrogea Briggs.

— Y a personne, expliqua celui-ci, parce que ces deux axes sont fermés au public pour plusieurs mois. Le parc est en plein réaménagement, un projet de réhabilitation de certains sites, alors évidemment, la fermeture de ces axes oblige les automobilistes à faire tout le tour, je vous laisse imaginer les plaintes qu’on enregistre!

— J’ai entendu parler de ce projet, je ne savais pas qu’il était devenu réalité. Ça comprend la rénovation de la Boathouse si je me souviens bien, une bonne chose.

Annabel, comme bon nombre de ses collègues, avait souvent traité des affaires d’agressions, de drogue ou d’overdose dans le bâtiment décrépi qui bordait l’étang Lullwater, un endroit désolé. Elle y avait eu affaire à son premier dossier en tant que détective, le cadavre d’un jeune garçon noir. Elle revoyait encore parfaitement la lueur des gyrophares baignant son visage de bleu et rouge, entre le clapotis des canards curieux et le vent qui faisait claquer une porte battante de la Boathouse. L’endroit était lugubre, se remémora-t-elle en frissonnant.

Leur voiture passa sur un pont qui dominait le lac d’une dizaine de mètres.

— On arrive sur la colline Breeze, c’est là qu’était la fille, annonça Briggs, très solennel subitement, comme s’il se prenait au jeu de l’inspecteur.

Il se gara entre deux hauts noyers blancs, et entraîna Annabel vers un sentier qu’ouvrait une série de marches en rondins de bois.

Autour d’eux, la ville s’était évanouie, seule persistait la rumeur du trafic d’East Lake Drive, étouffée par la végétation. Le ciel plombé continuait de déverser mollement des flocons de neige qui

disparaissaient aussitôt sur le sol en petites taches d’eau.

Ils suivirent la pente, serpentant entre les troncs puissants, écoutant les craquements des écorces qui se frottaient les unes contre les autres. Briggs s’arrêta à mi-hauteur, ils surplombaient une partie du lac que les arbres dénudés leur laissaient distinguer. Sa surface était maussade, couverte de vaguelettes grises, sans teint. Tout ce paysage était celui de l’hiver, la stase de la vie, une gigantesque mise en berne de l’optimisme.

— Voilà, fit Briggs, elle était en bas.

Il montra un bouquet de joncs et de roseaux, au bord du lac.

— Elle rampait hors de ce tas, s’approchant de la partie plus dégagée que l’on voit, juste en dessous de nous. C’est un ancien sentier que l’on a fermé pour l’hiver, afin de préserver les plantes aquatiques.

— Vous avez inspecté la zone ensuite?

Briggs l’observa comme si elle venait de lui parler russe.

— Ben... non. C’est pas comme si on cherchait une preuve, y avait pas de crime, enfin je veux dire qu’elle était vivante, j’ai juste pensé qu’il fallait la ramener au chaud le plus vite possible.

Annabel hocha la tête sans quitter les roseaux des yeux.

- Evet, en önemlisi de buydu.

Minicik çitin üzerinden geçip, çalılıklara tutunarak yokuşu inmeye niyetlenirken, Briggs'in elini hissetti.

- Hey, durun! Buradan inerseniz, bir tarafınızı çizersiniz. Aşağıda bir yol var. Benimle gelin.

Yokuştan inmek daha kestirme görünmesine rağmen, genç kadın itiraz etmedi. Yürüyüşten yararlanıp, cebinden çıkardığı bir Çin çubuğuyla saçlarını ensesinde topladı. Gölün kıyısına indiklerinde, rüzgârın soğuk dilini hissettiğinden, deri ceketine biraz daha gömüldü.

- Geldiğimde, buralarda bir yerde buldum onu.

Park bekçisi işaret parmağıyla seyrek iki ağaç kümesini gösterdi. Annabel kümenin çevresinden dolaştı, nereden kaynaklandığını anlamak için ıslak topraktaki izlerin üzerine eğildi. Birbirine paralel, bir sürü taze kan [izleri] görülüyordu. Genç dedektif çevreyi araştırmaya, ağaç gövdelerini incelemeye, çalılıkları taramaya koyularak on beş dakika geçirirken, Briggs onu dikkatle izledi, taramaya yardım etmeye çalışmadı: herkesin

işi kendine, istediğini bulamayan Annabel yerdeki izlerden, kadının süründüğü yerden sazlığa kadar olan bölümü tersten inceledi. Burada toprak sünger gibiydi ve çürümekte olan bitki kalıntıları yerin bir bölümünü kaplamıştı.
"Buradan kurtulması bir mucize" diye düşündü Annabel. "Kış gecesi, çırılçıplak bir halde burada uzanmışken, onu hemen bulduğu için Briggs'e teşekkür etmeli."
Burada da önce durumu genel olarak gözden geçirdi, sonra da kamburunu çıkartıp çömelerek ayrıntıları incelemeye koyuldu.
Stanley Briggs kenara çekilip, üzerine oturmak için bir kaya seçmiş, sabırla sıkıntısının üstesinden gelmeye çalışıyordu. Dakikalar geçiyor, dedektif oyununu sürdürüyor, adam neredeyse cebinden dev bir büyüteç çıkarmasını bekliyordu... Gözlerini göle, göğün bu renksiz aksine çevirdi ve "Bu cennetin grisini yeryüzüne püskürten dünyanın gerçek bir yansıması mı?" diye kendi kendine sordu. "Ya gerçek buysa? Ya zamanla öteki dünyanın lekesiz beyazlığı ve başlangıçtaki saflık kaybolduysa? incil bize hiçbir şeyin, masumiyetin bile ebedî olmadığını söylüyor..." Briggs kafasını kuvvetle salladı.
Bütün bu küçük kuşkuların uzağındaki Annabel işe koyulalı neredeyse yarım saat olmuştu. Yerden kırık bir saz alarak toprağı eşeledi, umutsuzca da olsa herhangi bir iz arandı. Yapmak zorundasın, dostum. Elinde başka bir şey yok, çünkü. Buraya bunun için gelmişti.
Hemen arkasından kafa derisini, ikinci kadının saçlarını düşündü. 43
Bu bile başlı başına bir ipucuydu. Birincisi mat teni, koyu renk tüyleriyle ispanyol tipiydi, oysa ikincisi kızıl. Üstelik saldırganın sperm örnekleri de ellerindeydi, ama polisin veri bankasına kayıtlı değildi; o yüzden işe sıfırdan başlamak zorundaydılar ve meçhul bir kızıl saçlının kafa derisi, Annabel'e izlenecek yeni bir ipucu olarak görünmüyordu, iyice düşününce, bu ikinci kafa derisi yeni bir iğrençlik dışında hiçbir anlama gelmiyordu. Çılgının biri nasıl olur da işi bir kafa derisini yüzmeye...
Annabel olduğu yerde donup kaldı. Ayaklarının dibindeki sazların arasında bir şey kıpırdıyordu. Eğildi ve bir kurbağanın kaygan vücudunu gördü.
Zavallı kızım, artık kurbağalarla düş görmeye başladın!
Doğrulmak üzereydi ki, gözleri, bir tutam ot sandığı saz gibi sarı bir şeye ilişti. Kurbağanın burnu o şeyin içindeydi.
Annabel ot tutamını elindeki çubuğun ucuna takıp kaldırdı. Kümenin

altından kırmızı kabuklar göründü.
İğrenmekten mi yoksa öfkeden mi anlamadan dudaklarını büzerken karnının kazındığını hissetti.
Elinde kanı kurumuş bir kafa derisi tutuyordu, saçları sarı bir kafa derisi.

****

- Hiç kuşku yok. Üçüncü bir kişi bu.
Annabel ellerini göğsünde kavuşturarak çalışma masasının arkasında duruyor ve sırtını odanın ortasındaki alçı sütuna dayamış dev zenciye bakıyordu. Jack Thayer da oradaydı ve her zamanki gibi, masasının üzerinde oturuyordu.
- Bütün bunların ne anlama geldiğini kavrayabiliyor musunuz? diye ısrar etti Yüzbaşı Woodbine. Bölgemde böyle şeyler istemiyorum! Seri cinayet işleyen katiller falan, bütün bunlar FBI'nin kovboylarına göre; buradaysa önce bölge müfettişi, arkasından polis müdürü, hatta belki de belediye başkanı binecek tepeme! Sanki bir şey hatırlamış gibi, birden Thayer'a döndü.
- Üstelik daha emin değiliz, belki de kafa derilerinin sahibi olan kızlar hâlâ yaşıyorlardır, olamaz mı?
- Hiçbir fikrim yok, Michael.
Thayer ellerini kaldırmış, avuç içlerini tavana çevirmişti.
- Nereden bileyim? Küçük parmağım, Brooklyn'de kafa derileri soyulmuş hatunlar görülmediğine göre, bir yere hapsedilmiş olmaları gerektiğini söylüyor, aynı fikirde değil misiniz? 44
- Laboratuvar sonuçlarım bekliyoruz, diye tamamladı Annabel. Önceliği bize verecekler, incelemeden sonra şeyler... Ne korkunç bir kelime, kafa derileri hakkında daha fazla bilgiye sahip olabiliriz.
Annabel, kadının çılgınca firarından önce, sanki yaşadığı kâbusun kanıtlarını taşımak istercesine, elinde iki kafa derisiyle, kapma fırsatını bulduğu iki ganimetiyle caddede çırılçıplak koşusunu gözünde canlandırmaya çalıştı.
Woodbine gömleğinin cebinden bir Chesterfield çıkardı.
- Bu intihar dürtüsüne karşı çıktığım için üzgünüm Yüzbaşı, ama burada sigara içiliyor, dedi Thayer, masasının üzerine kendi eliyle yerleştirdiği işareti göstererek.
Tanıştıkları günden beri, bunu belki bininci kez tekrar ediyordu. Woodbine

hiçbir karşılık vermedi, düşünceli düşünceli sigarasını yaktı.
- Lanet olsun, medya böylesi bir olayın kokusunu alırsa neler olacağını hiç düşündünüz mü? diye söylendi, dumanı üflerken.
Thayer başını salladı.
- Evet, buldum. New York'ta Kızılderili bir katil. 24 doların ruhu[6] için Hollanda asıllı kadınları öldürüyor!
Ama, olmaz! Prospect Park'ta bulduğumuz zavallının ispanyol kökenli olduğunu unutmuşum. Bakın işte bu manşetleri bozuyor.
Annabel, yaşadığı gerginliğini hafifletmek için ortağının yaptığı bu "esprilere" kulak aşmamayı çoktan öğrenmişti.
- Ya şu dövme, neymiş gerçekten, bileniniz var mı? diye sordu Woodbine.
- Hiçbir şey ifade etmiyor. Belki de hiçbir anlam taşımayan bir taşkınlık halinin ürünü herhangi bir şeydir, dedi Annabel.
- Bir çeşit mesaj ya da bize meydan okumak için bilmece olamaz mı? Zodyak katilinin yaptığı gibi.
Yüzbaşı Woodbine bu son soruyu Annabel'e eğlenceli gelen hoş bir saflıkla sormuştu. "Rahatlamak istiyor" diye düşündü. "Duruma hakim olduğumuza, her soruya cevap verebileceğimize inanmak derdinde." Woodbine, çözümlenmesiyle onu sahnenin önüne taşıyacak böylesi olayların özlemini çekeceklerden değildi; onun hırsı, yüksek bir makama terfi etmeye değil, emrindekileri iyi yönetmeye yönelikti. Yine de, bölgenin istatistiklerini iyileştirmek amacıyla birkaç yıl önce yerleştirdiği hemen sonuç politikası, onu işin içine bizzat girmeye zorluyordu.
- Hayır, dedi Thayer. Bu romanlarda gördüğümüz türden bir bilmece değil. Meçhul kadının bulunması söz konusu değildi; ben onun gerçekten kaçtığını düşünüyorum.
- Pekâlâ, bunları yapan herifi enseleyelim, o zaman dövmenin de sırtını çözeriz, dedi Woodbine bir çocuk oyunundan bahsediyormuş gibi.
Thayer itiraz etmek için işaret parmağını kaldırırken, Annabel ortağının hevesini kursağında bıraktı.
- Jack, Parkside Caddesi'ndeki tanıkların neler söylediklerini anlatır mısın?
- Pek işe yarar bir şey yok. Hepsi de kadının bir çılgın gibi koştuğunu, Ocean Caddesi'nden geçip parka girdiğini söylüyor. Nereden geldiğini söyleyebilecek birine rastlamadım. Bir satıcı, kavşağın on metre berisinde bakkal dükkânı işleten biri var, o da kadını kaldırımın üzerinde çırılçıplak koşarken görmüş. Kronolojik olarak, kadını ilk gören, o. Daha

fazla bilgimiz yok. Akşam olduğunda, Flatbush özellikle hareketli sayılmaz ama hepten ıssız da değildir, o yüzden Parkside ve Ocean caddelerinin arasıyla sınırlı bir çevreden kaçtığını kabul etmek gerek.
Yüzbaşı Woodbine sigarası ağzında, ellerini ovuşturup özetledi:
- Pekâlâ, size takviye olarak Collins, Attwel, Fremont ve Lenhart'ı gönderiyorum; bölgeyi tarayın, konuşma yaşına gelmiş herkese sorular sorun, o kızcağızın nereden gelmiş olabileceğini bulun. Bir evden çıkmış ya da bir arabadan kaçmışsa, araba neredeymiş, rengi ve markası neymiş, hepsini bilmek istiyorum.
Thayer içini çekti.
- Çok keyifli olacak.
Woodbine iki metrelik boyunun tepesinden Thayer'ı ve Annabel'i süzdü, sigarasından nefesler çekerken tereddüt etti, sonra da buyurdu:
- Her şeyden önce, gidip biraz dinlenin; ötekiler siz olmadan da başlayabilir.
Akşamın altısıydı, yorgunlukları gözlerinden belli olmasına rağmen, ikisi de eve dönmeyi düşünmemişti. Gündelik hayatları önemsiz soruşturmalardan, tezgâh hırsızlıklarından, soygunlardan, bir iki saldırıdan oluşuyor, yılda ortalama dört ya da beş cinayetle karşılaşıyorlardı. Her ikisi de sigorta sahtekârlığı bölümünden kurtulabildikleri için memnundu. Hiçbir NYPD[7] polisi böylesi bir soruşturmayı kaçırmak istemezdi. Ne kadar çelişkili görünürse görünsün, böylesi bir soruşturmada bir müfettişin mücadele etmek istediği her şey mevcuttu.
- Hiçbir şey bir tanığın hafızası kadar nazik olamaz, Yüzbaşı. Zaman hafızayı etkileyeceğinden, en iyisi hiç vakit kaybetmemek, dedi Annabel saatini gösterip. Daha yatma saati gelmedi. Woodbine âdet yerini bulsun diye homurdanırken, Annabel ve Thayer ayaklandı. Teğmen Roy Salvo kapıyı vurmadan odaya girdi, elindeki kâğıdı Annabel'in masasına bıraktı.
- Methodist Hastanesi'nden bir faks. Bana kalırsa doktorlardan birinin sana zaafı var; baksana sana bir ilaç reçetesi göndermiş, dedi gülümseyerek.
Annabel kâğıttakileri hızla okudu; analiz sonuçlarıydı. Doktor Darton, meçhul kadının aldığı maddenin Ativan olduğuna inanıyordu. Korku ve uykusuzluğa karşı reçeteyle satılan bu ilacın, çok yüksek dozda kullanıldığında oldukça etkili olduğunu belirtiyordu Doktor Darton. Etkin maddesi lorazepam olan ilacın işe yaraması için 1 miligramlık dozlarda

alınması gerekiyordu. Oysa meçhul kadının aldığı 4 miligram, herhangi birini sekiz saat uyutmaya, hatta komaya sokmaya yeterliydi.
- İşte size bir başlangıç noktası! diye haykırdı Woodbine. O'Donnel, bunu araştırın. Bana Ativan reçetesi yazan doktorlar ile hastalarının listesini bulun. Flatbush Mahallesi'nden başlayarak, Prospect Park civarında kim varsa. Sakın o tıbbî sır saçmalıklarıyla kafamızı ütülemesinler! Durumu anlatın, uygun bulacağınız bir strateji izleyin. Bakalım ne bulacaksınız, eğer yardıma ihtiyacınız olursa, her an 70. ve 71. bölgelere de başvurabiliriz, ne de olsa onların alanı.
- Yüzbaşı, bugün çok formdasınız, dedi Annabel.
- Ne demezsin. Acele etseniz iyi olur, gece olmadan yeni bir kafa derisiyle karşılaşmak istemiyorum, onun için başlayın, öteki dördünü hemen gönderiyorum. Thayer, bu soruşturmayı sen yönetiyorsun.
Sigarasını yarı dolu bir içecek kutusunda söndürdü ve kapıdan eğilerek çıktı.
Annabel ve Thayer, 78. Bölge Karakolu'nun giriş katına varmak için dar basamaklardan iniyordu.
- Ativan'ın güvenilir bir ipucu olacağından pek emin değilim, dedi Jack. Herif reçetesini çok zaman önce, bu kahrolası kentin herhangi bir doktorundan ya da hastanesinden, hatta New Jersey'den bile almış olabilir. Doktorların işbirliği yapmasını sağlasan bile, sonuç almak günler, hatta haftalar sürebilir. Tam bir çıkmaz. Şimdilik bunu boş ver de benimle gel.
- Annabel Jack'in çalışma yöntemine alışmıştı; zaman kaybetmemek için yüzbaşının neredeyse her dediğini kabul eder gözükür ama eğer kafasında bir fikir varsa, inadından vazgeçmezdi. Soruşturmasını istediği gibi yürütür, sadece çabukluğa ve sonuca önem verirdi.
- Daha iyi bir fikrim var, Jack, dedi Annabel. Senin de dediğin gibi doktorlara başvurmak zaman kaybından başka bir şey olmayacak. Ben şansımı başka yoldan deneyeceğim.
Ortağına kurnazca göz kırpıp ceketinin fermuarını çekti, kalın derinin içindeki kürklü astara sığındı.
Dışarıda, rüzgârın keyfine göre savurduğu beyaz tanelerle kar yağıyordu.

6

Flatbush Caddesi'nin iki tarafında, kaldırımları buz pistine çeviren ve dükkânların neonlarını lekeli parıltılar halinde yansıtan şeffaf bir çamur

oluşmuştu.
Annabel kararlı adımlarla ilerleyerek, mesai sonrasının kalabalığına ustaca sızdı. Birbirini izleyen ucuz dükkânların, mallarını sergileyen eskicilerin, şarküterilerin ve yağla lekelenmiş vitrinleri kahverengimsi bir tabakayla kaplı büfelerin oluşturduğu uzun bir sıra. Çoğunlukla zencilerin yaşadığı bir mahalleye, Jack'le birlikte gelmenin daha doğru olacağının farkındaydı: ebeveynlerinin kanının yoğunluğu azalmış olsa da, Afroamerikan kökeni hâlâ belirgindi ve bu özellikler bazılarının dilini çözmede düzgün görünümlü ve keskin bakışlı beyaz bir polisten çok daha başarılı olmasını sağlıyordu. Buna rağmen, önsezilerinin peşine takılmış, yalnız yasayan bir kadın olarak elde ettiği üne yaraşır bir şekilde tanımadığı bir bölgede bir yerleri arşınlıyordu.
Her şey çok kısa bir sürede, yirmi dört saatten de az bir zamanda olup bitmişti, iç karartıcı delillerinin toplanması, ilk ipuçları ve çıkarsamalar. Annabel Ativan'ın araştırılmaya değer bir ipucu olduğundan emindi.
Varsayımı basitti: meçhul saldırgan - kafa derisi toplayıcı - bu mahallede yaşıyor olmalıydı. Sokaklarda çırılçıplak koştuğuna ve sadece Prospect Park'ın pergolası civarında görüldüğüne göre, kurbanın çok yakınlarda bir yerden kaçtığını, yoksa başkaları tarafından da görülmüş olması gerektiğini düşünmek mantıklıydı. Ve eğer cellat buralarda bir yerde oturuyorsa, ilaçlarını civarda bir yerden aldığını düşünmek de mantıksız değildi. Genç dedektif bu varsayımdan hareket ederek telefon rehberinin sarı sayfalarından mahallenin bütün eczanelerinin listesini çıkarmış, ardından da iki Duane Reed dükkânım ziyaret etmiş, ancak dişe dokunur bir sonuç alamamıştı. Eczanelerden ilki altı aydır tek bir Ativan bile satmamıştı ve müşterileri kuşku duyulmayacak kadar yaşlı insanlardı. İkincisinin kayıtlarına göre, son Ativan çıkışı bir yıl önce yapılmıştı: hastalar ilaçlarını genellikle yakınlardaki Kings Country Hastanesi'nden temin ediyordu. Parkın bu tarafında, geriye sadece üç adres kalmıştı, ama saatin geç olması nedeniyle, Annabel hepsini bu gün ziyaret edememekten endişe duyuyordu.
Listesinde bir sonraki sırada yer alan CVS'ye girdi. Daha sağlıklı olma peşindeki bazı müşteriler, sırayla dizilmiş vitamin kutularının etrafında aylak aylak dolaşıyordu. Hazırlıksız iki turist, hızla Annabel'in önünden geçip, dudak çatlaklarına karşı bir krem aradılar.
Annabel dükkânın dibine, reçeteli ilaçların satıldığı reyona doğru yürüdü. Mağaza zincirinin sloganı beyaz harflerle kırmızı fon üzerinde parlıyordu:

i***NSANLARIN DAHA MUTLU VE DAHA SAĞLIKLI OLARAK, DAHA UZUN YAŞAMASINA YARDIM EDİYORUZ***. Yazının tam altında, çelikten bir tezgâhın üzerinde çılgın miktarda abur cubur yığılıydı. Twix, Baby Ruth, Hershey's, hepsi sanki Amerika'nın inanılmaz ikileminin altım çizmek istercesine buradaydı. Annabel kendini gülümsemekten alamadı, buna alışamayacak, her seferinde bunun bir tahrik mi, yoksa insanî bir aptallık mı olduğunu sorgulayıp duracaktı.
- Özür dilerim, Hanımefendi, ama kapalıyız; bu reyon sabah dokuzdan akşam altıya kadar açık. Yarın gelin lütfen, dedi ona doğru bir ses.
Annabel döndü, bilgisayarın gerisinde duran beyaz önlüklü satıcıya kimliğini gösterdi.
- Acil bir durum, dedi.
- O zaman, ne istediğinizi söyleyin.
- Son günlerde hiç Ativan sattınız mı? Eczacı soru karşısında şaşırıp kafasını eğdi.
- Şey... Evet, birkaç kez.
Satıcının gönülsüzlüğünü gören Annabel, aceleyle ekledi:
- Bakın, çok önemli, birçok kadının hayati tehlikede olabilir. Bu nedenle sizden rica ediyorum lütfen, bu bilgilere ihtiyacımız var.
- Tabiî, anlıyorum. Şey. Yani... Aslında bu ilacı kullanan iki müşterim var, bunlardan birisi sokakta çalışan bir kadın, bir türlü uyuyamıyor, 11 Eylül'den beri korku krizleri geçiriyor, kardeşi müdahaleyi yapan itfaiyecilerden biriymiş. Neyse, kurtulmuş. […] şükürler olsun, ikinci müşterime gelince... Nasıl söyleyeyim, biraz tuhaf biri. Uzun zamandır Ativan alıyor ve düzenli olarak reçetesiyle geliyor. Sinirli biri. Bakın, Ativan buralarda ender satılan bir ilaçtır, onun için hatırlıyorum zaten. Başka satış kaydı var mı, bir bakayım. Bir dakika.
Bilgisayarın klavyesini tıkırdattı, ekrandaki verilere bakıp kafasını salladı.
- Hayır, son zamanlarda bu ikisinden başkası yok.
- Biraz sinirli olduğunu söylediğiniz şu adam, nasıl biri?
- Ah, şey, oldukça zayıf, koyu tenli biri. Aslını söylemek gerekirse, çok da sinirime dokunuyor, ne bir merhaba, ne bir teşekkür.
Birkaç tuşa daha bastı.
- Ah, işte, adı Spencer Lynch imiş. L-Y-N-C-H.
- Film yapımcısı gibi mi?
Satıcının yüzündeki ifadeyi görünce, Annabel üzerinde durmamaya karar verdi.

- Adresi var mı?
Adam kuvvetle başını salladı, üzerine bir şeyler yazdığı kâğıdı uzattı.
- Yine de başımın onunla derde girmesini istemem; onun için, eğer mümkünse...
Annabel çıkmaya hazırlanırken işaret parmağını dudaklarına götürdü ve önlüğün üzerindeki ada baktı.
- Dilsiz olacağım. Teşekkürler Vince, dedi fısıltıyla. Sonra dönüp, akşamın soğuğuna çıktı.
Bir elinde cep telefonu, diğerinde Spencer Lynch'in adresi, Annabel yoldan geçenlerden sıyrılıyor, koşmadan ama bacaklarının izin verdiği ölçüde hızlı, insan selini yarmaya çalışıyordu.
- Jack, herifin adresi de uyuyor, Parkside ve Ocean caddelerinin kesiştiği noktanın hemen yanında, o akşam kadını kaçarken gören adamın dükkânıyla aynı kaldırımda. O olabilir, adı da Spencer Lynch.
- Aceleye gerek yok, bütün bunları yerinde görür, adama birkaç soru sorar, kararımızı ona göre veririz, Bölgede mutlaka başka Ativan meraklıları vardır, onun için gereksiz gerginliğe girmeyelim, tamam mı?
- Ya yanında hâlâ kadınlar varsa? Polis tarafından izlediğini hissederse onları öldürebilir.
- Sen şimdilik oraya gidip, bir barda beni bekliyorsun. Tamam, bak köşede bir McDonald's var, oraya girip biraz gevşemeye çalış. Daha görmem gereken bir sürü insan var, iki saat sonra orada olurum. Annabel işleri hızlandırmak istedi ama Thayer ısrar edince, telefonu kapattı. Heyecanlıydı, onu her an harekete geçmeye hazır tutan adrenalinin tüm vücuduna yayıldığını hissediyordu.
Kısa süre sonra kâğıttaki adresi buldu ve karla kaplı kaldırımda, bir [ankesörlü] telefonun yanına yerleşti. Bir numara çevirir gibi yaptı, [sonra] da not defterini çıkarıp, bir şeyler karaladı. "Her zaman görünümü korumalı" diye düşündü, "izlenmediğinden emin olduğu anlarda bile, hiç belli olmaz çünkü." Parkside Court'un köşesindeki binaya bakmak için başını çevirdi. Üç katil, toprak rengi taştan yapılmış binanın tepeden dışa doğru çıkıntı oluşturan geniş bir kornişi vardı ve baştan aşağı bütün binayı saran paslı yangın merdiveni, terk edilmiş bir Jamaika restoranının üzerinde bitiyordu. Bütün pencereleri plastik brandalarla ya da tahtalarla örtülüydü ve tadilat bölgesine giriş, bir tahta bariyerle engellenmişti. Haftalardır binada kimsenin yaşamadığı belli oluyordu.
- Kahretsin, bu kadarı da fazla, diye mırıldandı. Tahta bariyerin dibindeki

"çıkmaz yol" levhası genç kadını acı acı gülümsetti.
Durumu düşünüp değerlendirmek üzere arabaların ışık seli karşısında bir süre kıpırdamadan bekledi. Jack iki saatten önce burada olmayacaktı, ancak ondan sonra da çevredeki esnafa sorular sormaya başlayabilirlerdi, tabiî çok geç olup dükkânlar kapanmamışsa Dilini şaklatarak küfretti, sonra da yandaki büfeye daldı. Bir cheese cake ısmarladı ve sonraki saatleri kahvenin gücüyle öldürdü.
Gecikmeyeceğinden emin, ortağını sığındığı kalenin rahatlatıcı sıcağında beklerken, kollarını göğsünde kavuşturup gelen geçeni izlemeye koyuldu.
Annabel'in gözü, elinde kahverengi bir kesekâğıdı bulunan bir adama ilişti; bomboş binanın önünde, kafasını asabîce sağa sola çeviriyordu. Annabel'in bulunduğu yerden görebildiği kadarıyla siyah, uzun boylu ve zayıf bir adamdı. Uzunca bir süre izledikten sonra adamın, neyin peşinde olduğunu merak etti. Berikinin davranışları normal değildi, bir şeylere hazırlanıyordu sanki. Olacak Şey değil, bu herif bize daha ne oyunlar oynayacak? Adam kesekâğıdını göğsüne bastırdı ve sokak ışıklarının en az aydınlattığı bölgeden, tahta perdenin arkasına süzüldü.
Annabel'in içindeki alarm zilleri çalmaya başladı.
Adam tarife uyuyordu. Görünüş, ırk, bir de kuşkulu davranışlar; üstelik bir zanlının adresi olarak belirtilen, terk edilmiş bir binaya gizlice girmeye çalışması! Daha ne beklenir ki? Annabel böylesi kalabalık rastlantılara inanmazdı. Dikkat et! Bu senin şansın!
Kafası, kocasının dünyanın dört köşesinden getirdiği tuhaf öykülerle dolu olan Annabel, sonunda herkesin, hayatin akışına göre ortaya çıkacak bir şans potansiyeline sahip olduğuna kendini inandırmıştı, işte onun talihi de şu anda devreye giriveriyordu. "Hayatımın fırsatı" dedi kendine. "Kaçırılmayacak bir fırsat." Saatine baktı, Jack fazla uzakta olamazdı. Cep telefonunun numarasını tuşladı. Telesekreter. Anlaşılan ya görüşmelerini bitirmemişti ya da metrodaydı. Tereddüt etti. "Ama eğer herif arka taraftan çıkarsa kaçırırım." Bir ayağından diğerine salınırken, dudağını ısırdı.
Annabel gözlerini kısa bir süre yumdu. "Kahretsin, deliyim ben." Ve atıldı.
Masanın üzerine on dolarlık bir banknot bırakıp fırladı, sokağın karşısına geçip, tahta bariyerin arkasına sızdı. Yoldan gelip geçenlerin görmeyeceğinden emindi, cep telefonunu kapattı ve Berettasını çıkardı. Binanın girişi, asma kilidi yerde, tozların arasında yatan ağır bir zincirle kapatılmıştı. "Güzel başlangıç" diye düşündü Annabel, "bu zincire

dokunursam, beni duymaması mucize olur." Gürültü çıkarmadan zincire ihtiyatla dokunacak zamanı yoktu. Eve girmek için hızla başka bir yol aradı ve birinci katta, rüzgârda sallanan bir brandanın örttüğü tek kanadı açık bir pencere gördü.
"Haydi, ne marifetin varmış, göster bakalım!" Tabancasını kılıfına yerleştirdi, kapalı bir dükkânın vitrinine basıp duvardaki bir yarıktan da kuvvet alarak tırmanmaya başladı. Birkaç kararsız hareketten sonra pencerenin kenarına ulaştı, böylece tahta bariyerin oluşturduğu sınırı aşarak, sokağın üzerine doğru sarktı. Hiç olmazsa, belki biri polis çağırır. Bu fikir onu sakinleştirdi. Ne var ki herifin her an kaçabileceği endişesi içini sıkıştırıyordu.
Pencereye doğru döndü, silahı yeniden eline alıp, birinci kata girdi. Tabancanın ağırlığı güven duygusu veriyordu. Annabel fizikî bir saldırıyı püskürtebileceğinden emindi, eğitimi sırasında kendini savunma kurslarının en iyilerinden biri olmanın yanı sıra, kulüpte de Tayland boksu çalışıyordu. Erkeklerin kaslarına sahip değildi ama teknik üstünlüğü o erkeklerden bazılarına meydan okumasına, hatta arada bir yenmesine imkân veriyordu. Öte yandan, terk edilmiş bir binaya girmek, onun için yeni bir şeydi. 55
Bir dedektifin gündelik hayatı, filmlerde görülenlerin aksine, hareketin pek ender rastlandığı, oldukça durağan soruşturmalarla [geçerdi]. Bir odadan geçip, birkaç basamağın göründüğü dar bir koridora çıktı.
Dışarının aydınlığı daha fazlasına erişemiyor, geri kalan nemli bir derinliğe terk ediyordu. Daha yukarılardan kesik mırıltı duyuldu, ardından tahtalar gıcırdamaya başladı; yukarıda birisi ağır bir şey sürüklüyordu.
Çok karanlıktı, bazı köşeler kapkaraydı. Annabel ceketinin cebini yoklayıp bir küfür salladı. El fenerini almadığı için kendine kızdı. Arabanın bagajında ne işine yarayacak bakalım! Kendine küfredip duruyordu. Hiçbir hazırlık yapmamıştı, elinde uygun malzeme de yoktu ve yaptığının saf delilik olduğunun farkındaydı; insan tehlikeli olduğunu varsaydığı bir adamı böyle yalnız kovalamaz.
Oysa adımları ilerlemeye devam ediyor, koridoru geçip merdivenlere yöneliyor, tahtaları gıcırdatmamak için basamakların kenarlarına usulca basıyordu.
Karanlıkta yolunu bulabilmek için, bir eli duvardaydı. Parmaklan soğuk bir sıvıya değdi. Tavandan aşağıya bir su sızıntısı vardı. Annabel bunun delik bir depodan ya da çatıdaki bir su birikintisinden geldiğini düşündü.

Tedirgin edici uğultu yaklaşıyordu, artık üçüncü kata varmıştı. Annabel duvarın dibinden ilerledi, bütün kapılar sökülmüş, yerlerinde karanlık dörtgenler bırakılmıştı. Bu dörtgenlerin her birinin ardında bir adam saklanmış olabilirdi. Genç dedektif sırtını kaygan sıvaya dayayıp yan yan yürüyerek dikkatle ilerliyor, her boşlukta, sırtından soğuk bir ter boşalıyordu. Duvarın öteki tarafında, sadece elli santim ötesinde çömelmiş bir adam düşünüyordu; her ikisinin de yüzü kapı kasasının hemen kenarında, her an karşılaşmaya hazır. Karşısındaki elinde neşterle bir kadın polisin kafa derisini yüzme arzusunun şehvetine kapılmış, kendisiyse o çılgın gözlerin birden karşısına çıkmasıyla donup kalmış, korkudan felç olmuş, Berettasını kullanamayacak bir halde.
"Bunları düşünme şimdi!" diye kendini azarladı. "Dikkatini şu ana ver."
Çevik bir sıçrayışla, kör bir odaya açılan karanlık deliğin önünden geçti. Basamakların dibinde kehribar gölgeler belirdi. Tepede alevler depreşiyordu. Annabel bir önceki merdivendeki hareketlerini tekrarladı, basamaklan sessizce tırmanırken, hiç gürültü çıkarmamaya olduğu kadar, çevresinden gelecek seslere de dikkat kesildi. Alnını terden bir tül kapladı. En üst katın eşiğinde hareketsiz durdu. Buradaki bütün pencerelere tahta kalaslar çakılmış, dışarıdan ışık girmesi engellenmişti. Duvarlar siyah boyayla karalanmış yazılarla kaplıydı. "YÜKSELİŞ", "RUH", "GÜÇ" ve benzeri bir sürü şey. Annabel başta Martin Luther King olmak üzere birçok siyaset adamının vecizlerini tanırdı. Yerde, yanan onlarca mum vardı. Aralarında, küçük bir birikinti bırakarak eriyenler de, henüz hiç yakılmamış olanlar da vardı. Vınlama artık çok yakından, duvarın öbür tarafından geliyordu.
Annabel Berettasını iki eliyle sıkarak geçide yaklaşırken, […] çoklarının titrememesine, ellerinin fazla terlememiş olmasına şaşırdı. Düş gücünü gemler gemlemez, tüm benliği korku ve heyecan arasında bölünmüştü. "Sadece bu an" diyordu kendine, "sadece bu an."
Turuncu yarı karanlıkta, ayağının beş santim ötesinde bir fare kapanı gördü. Biraz ötede bir ikincisi bekliyordu, daha ileride de üçüncüsü. Hepsi altı tane olan kapanlardan birinin içinde zavallı bir kurban vardı. Kulakları sivri, tuhaf bir sıçan... Yanına yaklaşınca, Annabel bunun bir kedi yavrusu olduğunu fark etti. Tüylü küçük vücudu demirin baskısıyla burulmuştu. Uzun zaman önce ölmüş olmalıydı.
Saçmalama, dikkatini şimdiki ana ver. "Duygularına değil". Ayağının altındaki döşeme gıcırdadı.

Annabel gürültü çıkarmayı göze alarak son metreleri bir hamlede aştı, odaya girerken yalnız olduğundan emin olmak için tabancalı elini bütün köşelerde gezdirdi. Hemen ardından, gelecek bir sürprizi engellemek için sırtını duvara dayadı. Yüreği on saniyede hızını dört katına çıkardığından, onu sakinleştirmek için derin soluklar almaya çalıştı.
Uğultunun kaynağı beş vantilatördü. Yere konmuşlardı ve ızgaralarına takılı sineklik kâğıtları, onlarca rüzgâr balonu gibi dalgalanıyordu. "Elektrik kesilmemiş, belki tadilat başlayacağı içindir" diye düşündü Annabel; "belki de burada oturan becerikli biri." Masa işleri gören, iki sehpa arasına yerleştirilmiş sunta levhanın üzerinde fırçaya benzer aletler, plastikten kaidesine vidayla tutturulmuş bir insan büstü ve kurumuş bir deri parçasının yanına özenle yayılmış birkaç uzun saç tutamı vardı. Biraz yakından bakınca, Annabel tahta bir çubuğa bağlanmış saçların vantilatörler ile mumların arasında kurumaya bırakıldığını anladı.
Kesik kesik çıkan soluklarını denetleyemiyordu artık. Tavandan ince bir su sızıyor, sonu gelmez küçük şıp sesleri çıkarıyordu. Yerdeki tahtalar yeniden gıcırdadı, ama bu kez genç dedektifin yüzünden değil. Dipteki çıkışın önünden biri geçti.
Annabel silahını kaldırıp, emniyetini açtı ve karanlığın içine daldı. Berikinin onu görüp görmediğinden emin değildi. Suyun altından geçerken gözleri ıslandı, boynuna ve sırtına soğuk su damlacıkları değdi; yavaş adımlarla ilerlemeyi sürdürdü.
Kafasını omuzlarının arasına gömmüş, gözlerinin gülünç aralığı çevreyi kuşkuyla kolaçan eden adam, rahat adımlarla odaya girdi. Tabancasının parlak kromu, ininin raks eden alevlerinin aydınlığında ışıldıyordu. Annabel bütün sahneyi bir filmin ağır çekiminde görür gibiydi. En ufak hareketler bile özenle parçalarına bölündü, hatta haykırdığında kendi sesini bile uzun ve çarpık bir çığlık gibi duydu:
- POLİS! OLDUĞUNUZ YERDE KALIN!
Adam kafasını ona çevirince, boynundaki kasların zarafetim ve karşısındakinin bir kadın olduğunu anlayınca dudaklarında beliren tebessümü gördü. Sahneye hâkim olan ağır çekim havası hareketindeki çabukluğu etkilememişti. Yıkıcı krom, ağzı ölüm dolu, kahredici yükünü kusmaya hazır, doğrultuldu. Tuhaftır, değişmeyen tek ses, sarhoş edici bir çağlayan gibi, tavandan sızan suydu.
Annabel tetiğe işte o an bastı.

Bir kez.
Spencer Lynch'in omzu patladı, bir anda duvarlarda yüzlerce siyah leke belirdi.
Sahne fizikî bir şokun acımasızlığıyla çabuklaştı, her şey kendi hızına geri döndü. Adam yere devrildi, kendi silahını ateşledi ve aynı hareketle geldiği odaya yuvarlandı. Annabel karşılık verecek zaman bulamamıştı.
Ateş demetini, kopan bir sıvanın yüzüne şiddetle çarptığı an gördü. Dengesini kaybettiğini anlayınca, düşmeyi engellemek istemedi, ama içindeki öfke, Berettasını adamın ardında kaybolduğu duvara doğrulttu. Şarjörü boşalttı. Kalan on dört kurşunu da.
Son beyaz parçalar yerde yuvarlanırken, mide bulandırıcı bir toz bulutu yükseldi.
Annabel şarjörünü fırlatıp yerine dolusunu takti ve namlusunu görünmez düşmanına bir kez daha çevirdi. Kol kaslarına yayılan acıya aldırmadan, uzunca bir süre öyle bekledi. Kan damlaları deliklerde görünüp duvardan aşağı akarken, Beretta usulca yere düştü.

7

Jack Thayer Annabel'in başucunda çömelmişti. Endişeden, öfkeden ve acımadan sonra, nihayet merak canlanıyordu. Çevrelerinde, apartman dairesini arayan bir sürü polis memuru vardı.
- Aradığımız adam olduğunu masanın üzerinde saçları görünce mi anladın?
Sıva parçalarıyla yaralanan yanağının üzerindeki tamponu tutmakta olan Annabel, gözlerim uzun saç tutamlarına çevirdi.
- Hayır. Sokakta görür görmez o olduğunu anladım, izlenip izlenmediğini kontrol etmesinden; ayrıca eczacının verdiği tarife de uyuyordu. Eve girince artık hiç kuşkum kalmadı. Woodbine'ın her zaman dediğini hatırlasana: "Her polis meslek hayatında sadece bir kez büyük bir fırsatla karşılaşır. Fırsatı kaçırmamak da artık ona kalmış." Bunun o büyük fırsat olduğunu hissettim.
Thayer dipteki duvardaki kan lekelerine baktı. Burada şansın hiç rolü yoktu, Annabel hiçbir şeyi atlamadan işini yapmıştı.
Spencer Lynch biraz önce, bir ambulansla hemen hastaneye kaldırılmıştı; karnındaki iki kurşun yarası nedeniyle durumu kritikti.
- Gelecek sefer, beni bekleyeceksin, küçük aptal. Hayatta olman bir mucize.
- Gelecek sefer falan olmayacak Jack, bir insan meslek hayatında böyle bir işe iki defa rastlamaz.
- Benim egomu da yaralayan bu ya! Neyse, başın daha iyi mi?
Annabel işaretle her şeyin yolunda olduğunu belirtti. Bir laboratuvar teknisyeni, ellerinde plastik çubuklar ve tamponlarla genç kadının üzerine eğildi.
- Üzgünüm, ama silahınızı ateşlediğiniz için, barut örnekleri almak zorundayım.
Annabel içini çekip iki elini uzatırken, yüzündeki zararsız yaralar ortaya çıktı. Teknisyen işini bitirince teşekkür edip, çantasının başına döndü.
- Biraz önce Woodbine'la konuştum, dedi Thayer. Olan biteni anlattığımda az kalsın yüreğine iniyordu. Şu anda yolda, buraya geliyor. Şimdiden söyleyeyim, kendi başına iş yapmandan hiç hoşlanmayacak. Eğer medyatik olmaya karar verirse, bu tutuklamayı senin cesaretine bağlayabilir ama gayriresmî olarak fırça yemeye hazırlan, iç Hizmetler

Müdürlüğü'nün bu işe burnunu sokmaması için elinden geleni yapacağından eminim, yoksa herifler seni güvenlik talimatlarına uymamakla suçlayabilir. Hatta bu talimatlara uysaydın, Lynch'in silahına başvurmayacağını, şu anda da hastanede olmayacağını bile ima edebilirler. Tabiî, eğer ölmezse, şanslı sayılırsın.
- Bana verecek cesaret kırıcı başka haberin var mı?
- Üzgünüm. Daha önce hiç iç Hizmetlerle işin olmadığı için, seni uyarmak istedim sadece. Samimi davran, zaten Woodbine seni desteklerse - destekleyeceğinden eminim - her şey yolunda gider. Yalnız Spencer Lynch'in cartayı çekmemesi şart, yoksa işler çok karışır, iyi tarafı, Spencer'in... Odasında bir tabanca daha bulundu, bir de pompalı tüfek, sen ona ateş ettiğinde büyük ihtimalle tüfeği almaya gitmişti. Bu da senin için iyi bir puan.
Üniformalı bir polis memuru yaklaştı.
- Özür dilerim Dedektif Thayer, görmeniz gereken bir şey var da.
- Ne? Sakın kötü bir sürpriz olmasın, diye birden endişelendi Jack.
Takviye ekipler gelir gelmez, kafa derileri yüzülen kadınların izini bulmak için bütün bina aranmış, ancak bir sonuç alınamamıştı.
Polis memuru Brian Raglin rahatsızdı, durmadan dudaklarını yalıyordu. Annabel adamın kusmasından korktu.
- Kızları bulduk, efendim... Öyle sanıyorum, deyiverdi sonunda.
Söylenenleri hemen anlayan Thayer yüzünü ellerine gömdü.
- Kahretsin! diye lanet okudu.
Ortağıyla kısaca bakıştıktan sonra, Raglin'e döndü:
- Bizi oraya götür.
Raglin onları Spencer Lynch'in yuvarlanarak arkasına saklandığı duvarın ötesine götürdü, yerdeki kan birikintisinin üzerinden atlayıp, odaya kadar yürüdüler. Odada eşya olarak sadece eski yatak, kocaman bir dolap ve bir televizyon vardı. Polis memuru dolaba yaklaşıp kapısını çekince, içinde askılara asılmış bir iki elbise göründü. — içinde mi? diye şaşırdı Thayer.
— Non, c'est...
Tout à coup, l'idée vint à Thayer :
— Ne me dites pas que ce salopard a aménagé un passage secret?
— Exactement. İl a bouché l'entrée de la pièce voisine avec ce meuble dont il a rendu le fond amovible, expliqua Raglin.
Le jeune policier tira sur le panneau et celui-ci lui tomba dans les mains.

— C’est tout simple et il y en a pour dix secondes, fallait y penser. Par contre, je vous préviens, c’est... c’est sinistre là-derrière.
L’odeur se propagea en une seconde. Un mélange d’encens, de désodorisant chimique et de cadavre en décomposition, relent reconnaissable entre tous, surtout par un flic comme Thayer. Celui-ci sortit un mouchoir en tissu de sa poche et se l’appliqua sur le nez, bientôt imité par Annabel. Ils se penchèrent pour passer dans l’armoire et débouchèrent de l’autre côté. Ce faisant, Thayer eut le sentiment qu’il franchissait le portique des Enfers, se préparant à sentir la morsure douloureuse du Cerbère. Au lieu de quoi, il découvrit l’antre de la Folie, la demeure terrestre du Mal.
C’était exigu, sans fenêtre, une ampoule rouge éclairait la tanière nauséabonde de son halo inquiétant. On avait construit un bureau de travail dans un coin, sur lequel traînaient quelques feuilles. Par terre, plusieurs bombes de parfum pour toilettes étaient couchées, vides. En face, une baignoire crasseuse était pleine d’un liquide opaque, et trois membres en dépassaient, tous humains.
Thayer se rapprocha, tenant fermement son mouchoir. Annabel le vit fermer les yeux quand il fut au-dessus du macabre bain. Elle le rejoignit et réprima un haut-le-cœur.
Un visage déformé par les coups et par l’eau flottait juste sous la surface, la bouche étirée en une horrible supplique finale. Un crâne sans cheveux, que la nappe grasse faisait paraître noir. Il semblait qu’elle était coincée de l’autre côté, prisonnière du liquide, implorant qu’on la libère, la main ouverte affleurant la tête, comme pour frapper la surface.
Annabel vit le second visage et se plia en deux.
Elle rendit tout ce qu’elle pouvait sur le carrelage sale, encore et encore, dans l’air vicié de ce cauchemar.
Quand elle se redressa enfin, Thayer était face à elle, la bouche ouverte, il regardait par-dessus son épaule, ses yeux réclamaient de se réveiller sans plus attendre, menaçant de ne pouvoir en supporter davantage. La jeune femme se tourna, se préparant au pire.
Elle resta là plusieurs minutes sans rien pouvoir dire.
Sur le mur où s’ouvrait le passage secret, on avait accroché plusieurs douzaines de photos, de formats variés. Sur chacune d’elles se trouvait une femme, un homme ou un enfant différent. Tous les âges, toutes les races étaient représentés dans cette mosaïque de souffrance. Car tous

paraissaient terrorisés.
Ils étaient à moitié nus, certains portaient les traces de violences, et tous regardaient vers l'appareil photo en suppliant. Pour quelques-uns c'étaient les mains jointes, d'autres se tenaient droits, farouches, mais tous avaient dans les yeux la même lueur. İls imploraient que tout cela cesse. D'une manière ou d'une autre.
Après une éternité, la voix d'Annabel monta dans sa gorge avec difficulté, elle-même ne la reconnut pas :
— Jack, où a-t-on mis les pieds?
Il secoua la tête et effleura du bout des doigts les visages.
— Combien y en a-t-il? Quatre-vingts? Cent? Mon Dieu, mais qu'est-ce que c'est?
Sa voix tremblait, lui, le flic philosophe, perdait son raisonnement.
— C'est Spencer Lynch qui a fait tout ça? demanda Annabel, incrédule.
— Je ne sais pas. Regarde, les photos n'ont pas le même support, et le même fond, il y a...
Une lumière blanche et aveuglante se braqua sur eux.
— J'ai pensé qu'une torche serait utile, fit Brian Raglin en posant le pied dans ce qui avait été autrefois une salle de bains.
Il leur tendit la lampe et se protégea le nez de son autre bras.
— Ce que ça pue!
— Stop! cria Annabel. Revenez là. Éclairez cette partie-ci. Elle lui indiqua le mur au-dessus du petit bureau, que le faisceau avait balayé par inadvertance en entrant.
— il y a quelque chose sur la paroi, je l'ai vu.
Raglin obtempéra et posa l'éventail de lumière blanche à l'endroit voulu.
Ils ne l'avaient pas distingué plus tôt, et pour cause, car c'était écrit en rouge. L'ampoule de labo photo qui était la seule source de lumière jusqu'à cet instant absorbait la couleur.
L'encre n'était pas fraîche, mais elle avait coulé le jour où l'on avait peint en grandes lettres ces quelques mots :

Caliban Dominus noster
in nobis vita
Quia caro in tenebris lucet

- Nedir bu? ispanyolca mı? diye sordu Raglin.

- Latince, diye araya girdi Thayer. Yüzü ifadesizdi.
- Yazılanları anlıyor musunuz?
Dedektif fotoğraflara dönünce çenesi kasıldı. Dayanamayacağı kadar çoktular. Her tarafta, dehşete düşmüş yüzler.
- Duvarda, "Caliban bizim Efendimiz, insan eti karanlıklarda parıldadığından, hayat bizim içimizde" yazıyor.
Annabel'e dönerek, ekledi:
- Spencer Lynch yalnız değil. Bunlar kalabalık.
Uzunca bir süre soludu, incil'in yazılarını hatırlayıp mırıldandığında, yüzünün kırışıkları derinleşti:
- Bunlar bir grup.

İkinci bölüm

Bu kötü dürtüyü yıkmak ve umutsuzluğun zincirini boşaltmak dürtüsünü bizzat yaşadığımı itiraf ediyorum.
Donald Westlake, The Ax

« Je reconnais que j'ai moi-même ressenti cette vilaine envie, l'envie de détruire, de donner libre cours à la frustration... »
Donald WESTLAKE, *Le Couperet*

8

Uçak yerde olmasına rağmen, havalandırma tüm gücüyle çalışıyordu. Yolcular hiç ilerlemeyen bir tören alayı gibi usulca çıkış kapısına yönelmişlerdi. Biraz kenarda, hâlâ yerinden kalkmamış biri, dizlerinin üzerindeki New York Post gazetesine bilmem kaçıncı kez baktı. Gazetede sekiz yüz görülüyordu, sekiz farklı fotoğraf, isimsizliklerini "korumak" için gazetecinin tuhaf bir niyetle gözlerini siyah bu" dörtgenle saklamaya özen gösterdiği sekiz korkmuş insan. Resimlerin üstünde, gazetenin manşeti: BROOKLYN'DE DEHŞET. Yolcu manşetin altındaki birkaç satırı bir kez daha okudu: New York'un üzerinde David "Sam" Berkowitz'in[8] gölgesi mi dolaşıyor? Cuma akşamı, bir suçlunun güç kullanılarak tutuklanmasının ve Sam'in oğlu olarak görülebilecek kişinin ağır yaralanmasına neden olan silahlı çatışmanın ardından bulunan iç karartıcı kanıtlar, böyle bir olasılığa işaret ediyor. Zanlının evinde bulunan iki kadın cesedi ile dayanılmazın sınırını zorlayan korkmuş insan yüzü fotoğrafları, daha kötüsünü düşündürüyor. Bu sekiz kişi, seri cinayetler işleyen bir katilin kurbanları olabilir mi? Polis herhangi bir yorum yapmaktan kaçınsa da, resmî olmayan bir kaynak, şimdilik başka bir cesedin bulunmadığını belirtiyor. Haberin devamı sayfa 2 ve 3'te.
Gerisini okumadan gazeteyi koltuğa bıraktı. Sızdırılan bu haber, iyi bilgi alan bir muhabirin becerisinin göstergesiydi, ama haberin metni çok

yüzeyseldi ve olayın henüz aydınlatılamadığım gizlemek için bir suçlunun tutuklanmasından söz edilirken, hiçbir isim verilmiyordu. Zaten, resmî olmayan bir kaynak ibaresi bile tek başına durumu anlatıyordu. Polislerden biri ötmüş, nakit karşılığında.[] L'homme se leva, la file des passagers s'était quasiment réduite à néant. İl prit sa sacoche dans le porte-bagages et se dirigea vers l'avant du Boeing.
« Je vous en supplie, faites que ma fille n'ait rien! » il s'immobilisa, ferma les yeux et chassa de son esprit cette femme en larmes. İl devait être entièrement à ce qu'il faisait maintenant. Le journal, son contenu.
Le papier était un peu maigre, pas assez d'éléments, et l'homme ne cessait de se demander ce que la police savait exactement. Évidemment, il avait aussi suivi la conférence de presse, ce qui lui en avait appris un peu plus, mais tout cela manquait de substance.
Probablement pressé par l'article, le NYPD avait fait une déclaration officielle dans l'après-midi du samedi, expliquant qu'une enquête était en cours mais que rien jusqu'à présent n'autorisait à dire que les personnes sur les photos étaient décédées. L'officier chargé du communiqué précisa qu'un homme du nom de Spencer Lynch avait été arrêté, et qu'il se trouvait à l'hôpital. L'état de santé de l'homme en question était stabilisé mais restait préoccupant d'après les médecins. Le porte-parole n'entra pas dans les détails, sous prétexte que l'enquête était en cours et qu'une déclaration plus complète serait faite ultérieurement. Concernant les huit photos, la police était en train d'identifier les personnes et une enquête suivait son cours, ce fut le dernier commentaire. Autant dire que le NYPD cachait son jeu pour le moment, ce qui ne manqua pas d'alarmer encore plus la presse. On parlait à présent de tueur en série à tout va, le Harvey Glattman new-yorkais, le Boucher de Brooklyn, tout y passait depuis deux jours.
L'homme au journal quitta l'avion et récupéra sa valise, puis se dirigea vers le comptoir des bagages. Après qu'il eut décliné son identité on lui remit un autre sac, plus petit, sur lequel brillait un autocollant rouge : « CONTIENT UNE ARME À FEU » qu'il arracha. Plus rien n'était pareil depuis le 11 septembre, ce qui pouvait voyager dans la soute sans trop de problème auparavant, faisait l'objet d'un maximum de contrôle à présent.
« Si elle est morte, je ne le supporterai pas! Je ne pourrai plus vivre après ça! » Non, bon sang, tu ne peux pas te permettre ces pensées,

fous-les dans un coin de ton crâne et sois sur le coup, laisse les émotions de côté. Oublie cette mère qui pleure sur sa fille. Allez, essaie, fais-le!
Le passager traversa l'aérogare en se focalisant sur le but de son voyage.
Le froid de la côte est ne lui parut pas si redoutable, il était lui-même habitué à des hivers rudes, et il se contenta d'enfiler ses gants en cuir lorsqu'il sortit en quête d'un taxi.
Celui-ci quitta LaGuardia pour rejoindre le centre-ville de Brooklyn en quarante minutes. Là, l'homme trouva l'hôtel qu'il avait réservé, déposa ses affaires et, sans prendre plus de repos, s'engouffra avec un frisson d'émotion dans ce métro qu'il n'avait pas pris depuis dix ans.
À l'angle de la 6e Avenue et de Bergen Street, il trouva ce pour quoi il avait fait un si long chemin. Un bâtiment blanc de quatre étages avec de hautes fenêtres et deux lanternes vertes de part et d'autre de la porte d'entrée : le 78e precinct.

****

Annabel repoussa son assiette vide sur le comptoir. Sa joue droite était zébrée de petites croûtes bordeaux, souvenir des éclats de plâtre chez Spencer Lynch.
— Tu m'en remets un morceau, Tanner.
— Ce que tu bouffes, toi, pour une femme!
Le barman s'activa à la confection d'un autre sandwich sous le rire d'un policier en uniforme. L'atmosphère était conviviale, les plaisanteries fusaient à travers la pièce, il fallait être sacrement discret pour ne pas en récolter une pleine moisson au passage. La plupart des clients étaient en tenue du NYPD, les autres étant des policiers en civil.
Un homme en costume beige, cravate fantaisie et fine moustache rousse, s'approcha d'Annabel. Son visage allongé vers l'avant lui donnait un air de fouine.
— Fais pas cette tronche, O'Donnel, t'es pas hors du coup! dit-il.
— Ferme-la, Lenhart.
Oubliant son ton goguenard, Louis Lenhart s'assit sur le tabouret proche d'Annabel.
— Sans déconner, dit-il, Jack Thayer dirige la suite de l'enquête, et t'es

dans son groupe, qu’est-ce que tu demandes de plus?
— C’est à moi de coordonner ce dossier, c’est moi qui me suis risquée dans cette affaire, Woodbine aurait dû me nommer en tête!
— Hey, relax! Jack est détective premier grade, c’est le plus expérimenté de tous, c’est un coup à ne pas foirer, sans parler de la pression médiatique!

- Üstelik bu işte başarısızlık kabul edilemez. Medya baskısını da saymıyorum!
- Sadece bu değil. Jack buna layık ve onun adına memnunum ama Woodbine'ın Bo Attwel'i başımıza bela etmesi gerekmezdi, salağın işleri ne hale getireceğini sen de biliyorsun, her şeyi kendine yontmaya çalışır. Woodbine yanlış insanlar seçti, ben de buna öfkeleniyorum, hepsi bu.
- Nasılsa ekiptesin, ötesine niye karışıyorsun? Hayatınızın soruşturması olacak!
- İyi ya, Lou, iyi ya. Yanımızda en iyiler olmayacak. Mesela seni alalım, çalışma tarzından hoşlanmadığımı bilirsin ama işini iyi yapıyorsun ve yüzbaşı seni asıl ekibe almamakla hata etti.
Lenhart Annabel'in söylediklerinde doğruluk payı varmış gibi baktı, cevap vermeden önce kaşlarını kaldırdı:
- Tamam, diyelim ki yüzbaşı tedbirli olmaya karar verdi ve elinin altında fazladan bir iki...
Konuşmaların uğultusu birden dinmiş, insanların çoğu kafalarını giriş kapısına çevirmişti. Müzik sesinden yayılan rock müzik, birden fazla yüksek geldi. Tanner's Bar, eski bir polisin işlettiği ve sadece polislerin gittiği bir yerdi ve bu durum on dört yıldan beri de kimsenin ya da hiçbir şeyin karşı gelemediği bir basitlikle böyle devam ediyordu. Ve her toprak gibi, burası da doğruca bir filmden alınmışa benzeyen sahnelere yol açacak bir şekilde korunuyordu.
Kapının eşiğinde duran adam da bardakileri sırayla süzdü, sonra gözleri Annabel'in üzerinde durdu ve genç dedektifin yanına yaklaştı.
- Dedektif O'Donnel'sınız değil mi? diye sordu.
- Gazeteci misiniz? diye karşılık verdi Annabel, adamın elindeki New York Postu göstererek. Yeni gelen, özel dedektif kimliğini çıkardı.
- Değilim, sizinle soruşturduğunuz dosya hakkında konuşmak istiyordum.
Annabel karşısındakini süzdü. Orta boylu, atletik yapılı, gözlerinin önüne inen kahverengi perçemleriyle sempatik sayılabilirdi; tıraşsız hali, blucin

ve yıpranmış deri ceketi adama bir "sinema yıldızı" havası katıyordu. "Otuzlarına gireli çok olmuş" diye düşündü.
- Kayıplar konusunda uzmanım, diye ekledi.
Bu kez genç kadının bakışındaki yoğunluk değişti, yepyeni ve güçlü kıvılcımlarla aydınlandı. Adam sözünü sakınanlardan değildi. Annabel elindeki gazeteydi, sekiz fotoğrafın yer aldığı gazeteydi.
- Pekâlâ, benimle gelin de büroma gidelim, Bay... Adam elini uzattı. - Brolin. Joshua Brolin.

9

İki pencere, istiflenmiş gibi duran çalışma masalarına, dosya dolaplarına, kahve köşesine ve gündemdeki işleri gösteren dev tabloya rağmen, odanın pek de küçük görülmemesini sağlıyordu, içinden birçok belge taşan bir sürü karton poşet, boş yerlere konulmuştu. Annabel Brolin'e, bu Pisa kulelerinin arasında bir yer bulmasını işaret etti, kendisi de aynını yaptı.
- Kimliğinizden Oregonlu olduğunuz anlaşılıyor, sizi buraya getiren ve bir telefon görüşmesiyle çözülemeyecek olan nedir? diye sordu, ceketini yıkılmakta olanlar sınıfından bir portmantonun üzerine atarken.
Joshua Brolin gazeteyi çalışma masasının üzerine yayıp, işaret parmağıyla fotoğraflardan birini gösterdi.
- Bu kız, Rachel Faulet. Annesi ve babası beni kızlarını bulmam için tuttu. Portland'da oturan bir aile. Ben de orada çalışıyorum.
Annabel koltuğuna gömülüp, gözlerini özel dedektife dikti. Adam açıklamasını sürdürdü:
- Rachel yirmi yaşında, hayat dolu ve çok hırslı bir kızdı. Geçen aralık ayında, moral olarak yıkılıp, üniversiteden ayrılıyor. Erkek arkadaşından hamile kaldığını öğreniyor. Onun gözünde, bu gerçek bir dram. Noel'den hemen sonra buralara, New Jersey'nin Phillipsburg kentinde oturan ablasının yanına gelmeye karar veriyor. Buraya, anne babasının veremeyeceği bir avuntu bulmak için geliyor, iki kardeş birbirlerine çok yakın olduklarından, Rachel ablasının evine yerleşiyor. Karnındaki çocuğu aldıracak mı, yoksa doğuracak mı, bir an önce karar vermesi gerekiyor ve bu karan vermek için de ablasına güveniyor. Sonra, bundan sekiz gün önce, 13 ocak günü, Rachel iki haftadan beri alışkanlık haline getirdiği at gezintilerinden birini yapmak için ormana gidiyor. At birkaç saat sonra dönüyor, ama genç kızdan eser yok. Bölge polisi konuyla

ilgileniyor ama şimdilik bir şey bulamadılar. Faletler geçen cuma beni aradı. Hafta sonu boyunca Rachel'ın biyografik verilerini toplarken New York Post'ta fotoğrafını gördüm. Portland'dan daha bu sabah geldim.
Annabel Brolin'in söylediği adı not etti; Lynch'in evinde bulunan fotoğraflardaki insanların kimliklerinin belirlenmesi işinin hangi aşamada olduğundan habersizdi.
- Yardımınıza ihtiyacım var Dedektif. Ailesine nerede olduğunu öğreneceğime, eğer başına kötü bir şey gelmişse, kanıtlarını getireceğime söz verdim.
- Kız hamileydi demiştiniz, değil mi? Dışarıdan bakıldığında belli olmuyordu, yoksa yanılıyor muyum?
- Hayır. Eğer kendisi söylemediyse, onu kaçıranın bunu bilmesi imkânsızdı.
Annabel düşünceliydi, bir elini ağzına kapattı. Konuşmadan, uzun bir süre birbirlerini süzdüler.
- Kayıplar konusunda uzman olduğunuzu söylemiştiniz, değil mi? Özel dedektiflik mesleğinde en kolayını seçmemişsiniz.
Annabel karşısında oturan adamın gözlerinden geçen gölgeyi görür görmez sorduğuna pişman oldu. Sadece sessizliği bozmak istemişti ve birden kendim çok aptal hissetti.
- Pekâlâ, dinleyin, diye kekeledi, çok hassas bir soruşturmadan söz ediyoruz, şimdilik size bilgi verme yetkisine sahip değilim. Yine de, sizi dostça yönlendirmemde bir sakınca yok. Sakın benden bir mucize beklemeyin, önemli olan gizlilik. Çenesiyle gazeteyi gösterdi.
- Başlangıçta bazı kaçaklar olsa da, artık duruma hakimiz.
Brolin de cebinden bir bloknot çıkardı, burnunun üzerine de Annabel'e göre ona sahte bir entelektüel havası veren gözlükler yerleştirdi.
- Şurada, duvarın üzerinde gördüğünüz adamın adı Spencer Lynch. Cinayet suçlamasıyla tutuklandı. Basın toplantısını izlemişsinizdir, değil mi?
- Evet, resminden bir kopya almak mümkün mü?
- Bu işi gereğinden fazla zorlamayın. Gerçek şu ki, adam şimdilik komadan çıkmadı, buna karşılık evinde hepsi de buna benzer bir miktar fotoğraf bulduk. Yine gazeteyi işaret etmişti.
- Bir miktar mı? diye meraklandı Brolin. Sadece sekiz tane değil miydi?
Annabel gözlerini ona dikti.
- Öyle de denebilir, ama şimdilik bundan fazlasını öğrenemeyeceksiniz.

Şeye gelince... Rachel'a, adı Rachel'dı, değil mi? O konuda da fazla bir şey bilmiyoruz, şimdilik o da fotoğrafı çekilmiş "kurbanlardan" biri sadece; o yönde de araştırmalar yapıyoruz ama epey zaman alacaktır. Bu arada - talihimiz varmış, diyelim - Lynch'in evinde sadece iki ceset bulundu. Ve... Bu hikâyede yalnız olmadığını düşünüyoruz.
- Katil bir çift mi?
Annabel neleri söyleyebileceğini, nelerin mutlaka gizli kalması gerektiğini tartarken bir kez daha tereddüde düştü.
- Mümkündür. Hatta üç kişi bile olabilirler, ama bu basit bir varsayım. Bay Brolin, açık konuşmakta yarar var, burada söylenen her şey burada kalacak, tamam mı? Size verdiğim bilgileri başka birisiyle paylaştığınızı duyarsam, her şey biter. Söylediklerim iyice anlaşılıyor, değil mi?
- Bütün açıklığıyla. Eğer sizi rahatlatacaksa söyleyeyim, daha önce ben de polistim.
Annabel Brolin'in davranışında rahatsız edici bir doğruluk, adamın denetleyemediği hassas bir duygu örtüsü yakalar gibi olunca, epeyce meraklandı.
Annabel'in sessizliği karşısında, Brolin kaşlarını çattı.
- Ne oldu?
Annabel ağzını açtı, ama aklındakileri söylemeye bir türlü cesaret edemedi; merakıyla meslek sınırlarını aşıyordu. Sonunda itiraf etmek zorunda kaldı:
- Neden bilmiyorum ama, sizi tanıyor gibiyim.
Bu kez, bir açıklama yapmadan sessiz kalma sırası Brolin'deydi:
- İki yılı aşkın bir zaman önce, ulusal basının Portland Celladı[9] olarak adlandırdığı bir katilin yakalanmasına katıldım. Seri cinayetler işlemiş biriydi, bu olmalı, medya bu konudan çok bahsetti.
Annabel hatırladı. Olay büyük gürültü koparmıştı, ürkütücü bir katil, kedinin fareyle oynadığı gibi polisle oynamış, ardında cesetler bırakırken, bir taraftan da Kabalist mesajlar vermişti. Tam olarak emin değildi ama, sanki Brolin o soruşturmadan sorumlu polis müfettişiydi; daha sonra, yeterince hızlı davranmadığı için kurbanlardan birinin ölümünden kendini sorumlu tutmuş ve meslekten ayrılmıştı. […] o yüzün üzerinde canlanan gerginlikleri, ona bu büyüleyiciliği veren, ürkütücü ama hayranlık uyandırıcı, hiçbir aktörün taklit edemeyeceği yoğunluktaki o değişik enerjiyi bir anda fark etti.
Sessizliği ilk bozan Brolin oldu:

- Bütün bunlar, unutmaya çalıştığım eski hikâyeler.
- Anlıyorum. Size bir kahve ikram edebilir miyim?
- Hayır, teşekkürler. Rachel Faulet'a dönersek, bu konuda bildiğiniz başka bir şey var mı?
Sen, istediğini almadıkça kaptığını bırakacaklardan değilsin! Adamı bu yüzden daha da beğendi.
- Yok, üzgünüm. Size şimdilik söyleyebileceklerim şunlar: Spencer Lynch'in evinde iki ceset vardı, öldürmeye çalıştığı bir üçüncüsü kaçmayı başardı; zaten adamı o kadının sayesinde tutukladık. Lynch, evinde, dehşet içinde oldukları apaçık birçok kadın, erkek ve çocuk fotoğrafı bulunduruyordu. Bu olayda bir grupla, Charles Manşon benzeri bir çeteyle karşı karşıya olduğumuzu düşünmek için yeterince nedenimiz var, ama bunlar varsayımdan öteye gitmiyor.
- Bu varsayımınız neye dayanıyor?
- Özür dilerim, ama açıklayamam. Bu insanların öldüğüne ilişkin hiçbir kanıt yok, bu konuda bir şey de bilmiyoruz. Yine de...
- Yine de? Bakışları karşılaştı.
- Her fotoğrafın üzerinde bir tarih var. Resimlerdeki insanların kimliklerini belirlemeye başladık; iki kişinin kayboldukları tarih ile fotoğrafın üzerindeki arasında üç ya da yedi hafta var.
- Bunca zaman tutsak kalmış olabilirler mi?
- Bu konuda da hiçbir şeyden emin değiliz. Soruşturmanın ilk aşamasındayız henüz. Lynch'in evinde öylesine çok belge vardı ki, hâlâ ayıklamaya çalışıyoruz, işin üzerinde dört dedektif birden çalışıyor. Bu arada, neden bana geldiniz?
- Basın toplantısında sadece sizin adınız geçti. Biraz önce geldiğimde, arkadaşlarınız sizi karşıdaki barda bulabileceğimi söylediler.
Annabel cevabı daha önceden biliyormuş gibi parmaklarını şaklattı.
- Bana Spencer Lynch'in cinayetleriyle ilgili neler söyleyebilirsiniz? dedi Brolin, kafasını katilin fotoğrafına çevirerek.
- Otopsi dün öğleden sonra tamamlandı. Her iki kadın da boğularak öldürülmüş. Anlayabildiğimiz kadarıyla, önce kadınların-kafa derisini yüzüyor, sonra da ellerini bağlayıp banyo küvetine bastırıyordu.
- Kafa derilerini mi yüzüyordu?
- Evet, işin bu tarafım da araştırıyoruz; kadınların saçlarından perukalar yapıp, özel bir alıcıya yüksek meblağlar karşılığında satıyordu. Adamı sorguladık, ancak fazla bir şey bilmiyor gibi.

Daha fazla anlatmadan, hızla defterinin sayfalarını çevirdi:
- Adamın adı Walter Sudmak, Lynch'e hiç soru sormamış, her defasında parasını nakit olarak ödemiş. Sudmak'ın, perukaları doğal gözüksün diye bir servet ödemeye hazır müşterileri varmış.
- Cinayetlerin nedeni sadece çarpık zevkler mi? diye şaşırdı Brolin.
- Sadece o değil. Korkarım saçlar "yalnız" para kazanmak içindi. Kızların hepsinin vajinalarında derin bereler var, ya da vardı; o çılgın herif, öldürmeden önce kurbanlarına birkaç kez tecavüz ediyordu. Üçüncü kadın, hayatta kalanı, ufak ufak konuşmaya başladı, orada yaşadıklarını anlatıyor, söylediklerini dinlemek hiç de iç açıcı değil.
- Eğer yanlış anlamadıysam, Spencer'ın sadece iki cinayet işlediğini, ama fotoğraflardakilerin onun marifeti olmadığını, yani suç ortakları ya da ona benzer birileri olduğunu düşünüyorsunuz, değil mi? Yani, Rachel Faulet'nın belki de başka bir çılgının elinde, hatta hayatta bile olabileceğini?
- Size söylemiştim, bu konuda hiçbir bilgimiz yok. Bir sürü olasılık var. Şimdilik, Spencer Lynch'in birçok aktörden sadece biri olduğunu düşünmemizi sağlayacak nedenler var, diyelim. Rachel konusuna gelince, her şey mümkün, tekrar ediyorum, kaçırıldığı tarih ile fotoğrafın üzerindeki tarih arasında birkaç hafta var. Elimizde, değerlendirilmesi gereken inanılmaz miktarda veri bulunuyor ve şimdilik önceliğimizi bütün bu insanların kimliğini belirlemeye veriyoruz. Soruşturma başlayalı daha iki gün oldu ve ne kadar iyi niyetli olursak olalım, sonuç elde edebilmemiz için bundan daha fazlasının gerektiğine inanıyorum. Brolin anladığını gösteren bir işaret yaptı. Kaleminin ucunu Annabel'in masasına uzattı.
- Anlaşılan, otopsi raporunun bir kopyasını da alamayacağım, değil mi? diye sordu.
Annabel tereddütle adama baktı. Sonra ayağa kalktı.
- Burada bekleyin.
Beş dakika sonra gelip fotokopileri uzattı.
- Otopsi raporu, Spencer Lynch'in fotoğrafı ve [iki kurban hakkında tüm] bildiklerimiz.
Her ikisi de belgelerin birer ucundan tutmuşken, ekledi:
- Kim olduğunuzu ve neler başardığınızı bildiğim için size güveniyorum. Bana kazık atmaya kalkarsanız o güzel yüzünüzü mahvederim. Fotokopileri bırakıp, kartvizitini uzattı.
- Eğer acil bir şey olursa, kartın arkasında cep telefonumun numarası

yazılı. Bulduklarınızdan beni de haberdar edin. Son bir şey daha: size hiçbir şey vermedim, bütün bunlar aramızda kalacak.
Brolin başıyla onayladı, yüzü şaşkınlığını belli ediyordu.
- Ee, başka? Yoksa benden masamı da mı isteyecektiniz? Özel dedektif kafasını salladı ve yüzünde bir tebessüm belirdi; Annabel'in kendini iyi hissetmesini sağlayan, o ana kadarla ilk tebessüm. Kendini özel dedektifin çekiciliğine kaptırdığından değil, bir an için de olsa hiçbir şeyin o melankolik yüzü gevşetemeyeceğini düşündüğü için.
- Sizi daha fazla meşgul etmeyeyim, çok teşekkürler.
- Rachel konusunda iyi şanslar, diye fısıldadı Annabel, adam kapıdan çıkmak üzereyken.

10

Metro, mavi hareleri pencerelere yapışmış yüzleri elektriklendiren büyüleyici kıvılcım demetleri ve tiz gıcırtılar eşliğinde sallanıyordu. Gündelik hayatın rutinine hapsolmuş şaşkın hayaletlerin, yanık kauçuk ve ısıtılmış hava kokan sonsuz koridorların boşluğuna dikilmiş gözleri, kendi hayatlarının akışından daha iyi kavradıkları manzaranın geçişiyle büyüleniyordu. O gözlerin arasında da, siyah bir perçemin çizdiği bir bakış: Joshua Brolin'in bakışı.

Tünellere tünemiş ender ampuller, hafızanın karmaşası içindeki ışıltılı anılar gibi, Brolin'e hayatının yoğun anlarını hatırlatıyordu. Öğleden hemen sonra oteline vardı ve salondaki tek müşteri olmasından yararlanarak Dedektif O'Donnel'ın verdiği belgeleri incelemek için bara yerleşti.

Dirsekleri yıpranmış eski deri ceketini taburelerden birinin üzerine koydu ve yüzünü ovuşturdu. Onu böyle gereğinden uzun saçlı, geniş ilmekli siyah bir kazağın içinde kaybolmuş gören hiç kimse, bu blucinli ve yürüyüş ayakkabılı adamın bir zamanlar FBI tarafından yetiştirildiğini tahmin edemezdi.

Sadece otuz dört yaşında olmasına rağmen, bu özel dedektifin dağarcığında olağanüstü bir tecrübe birikmişti.

- Derin düşüncelere vakit yok, diye kendi kendine mırıldandı. Yeniden Rachel Faulet'nı, genç kızın anne ve babasının gösterdikleri fotoğraftaki halini düşündü. Fotoğrafı cüzdanından çıkardı. Genç kız neşeli görünüyor, bembeyaz ve içten bir tebessümle gülüyordu. Kırık olan sol köpekdişi, tuhaf bir biçimde genç kızı daha savunmasız, daha kırılgan göstererek, ona belirgin bir sevimlilik kazandırıyordu. Brolin aynı Rachel'ın New York Post'un birinci sayfasındaki fotoğrafını hatırlayınca, midesi bulandı. Bu güzel kahverengi bakışlar, kalkık elmacık kemiklerinin üstündeki Merhamet diliyordu, her şeyin böylece bitmesini, hayatı için daha uzaklara gitmemesini; daha fazlasını kaldıramayacaktı. Ailesi böyle bir görüntüye nasıl dayanacak? Brolin homurdandı ve ellerini acıtıncaya dek yumruklarını sıktı, gerinmek için ayağa kalktı, ceketinin cebinden bir sigara çıkaktı. Burada sigara içmenin yasak olduğunu hatırlatacak kimse yoktu.

Kurban hakkındaki böylesi düşüncelerle, kupkuru umutsuz bir hoşluktan

başka bir yere varamayacağı açıktı. Orada dikilerek raflara dizilmiş içki şişelerini inceledi, hayalî kadehlerle kafasını boşalttı. Birkaç dakikanın sonunda not defterini aldı ve yeniden konuya yoğunlaştı. Walter Sudmak'ın, Spencer Lynch'in kurbanlarının saçlarını sattığı perukacının adının altını çizdi. O herif utanma duygusunu kaybetmiş zavallı bir sefilden başka bir şey değildi, büyük ihtimalle konuyla başka bir ilişkisi yoktu, ancak yine de hiçbir şey savsaklanmamalıydı. Sonra defterine "Şerif Murdoch, Phillipsburg" diye yazdı; Rachel'ın ablasının, Megan diye birinin oturduğu kentin adı. Rachel bu kentin yakınlarında bir yerde kaybolmuştu ve formalite yüzünden de olsa, Şerif Murdoch'u ziyaret etmesi gerekiyordu.

Brolin, Spencer Lynch tarafından öldürülmüş iki kadın hakkındaki dosyalan, kayboldukları sırada açılan polis soruşturmalarından alınan birkaç sayfayı açtı. Nasıl yapacağını şimdilik bilmese de, bu Spencer'dan başlayarak Rachel'ın izini sürecekti. Rachel'ı kaçıran Spencer olmasa bile, genç kızın korku dolu, ifadesiz gözlerle objektife baktığı o fotoğrafı evinde bulundurması bir bağlantının kanıtıydı.

Brolin barda hâlâ yalnız olup olmadığını kontrol ettikten sonra, elindeki çeşitli belgeleri yelpaze gibi önüne yaydı.

Karşısında iki yüz vardı. Spencer'ın iki kurbanı.

Meredith Powner, on dokuz yaşında, 17 ağustos 2001 günü kaybolmuş; illiana Tarpov, yirmi yedi yaşında, bu yılın 4 ocağında. Sonuncusu, kaçmayı başarıp şimdi hastanede olanın adı Julia Claudio idi: anlattığına göre bir hafta önce, 15 ocakta kaçırılmıştı. Brolin otopsi raporunu açıp, bilgileri karşılaştırmaya başladı. Hepsinin kafa derileri yüzülmüş, ilk ikisi banyo küvetinde boğulmuştu. Meredith'in cesedi artık iğrenç bir hamurdan farksızdı; illiana'nınki de, çürümüş olmakla birlikte, pul pul dökülme aşamasına girmişti. Spencer'ın ini ocak başından beri ısıtılmıyordu, bu nedenle buz gibi soğumuş, yüzleri koyu renkli korkunç çiçeklere dönüştürürken, cesetleri daha uzunca bir süre "insana" benzer bir durumda muhafaza etmişti. Sıvının içinde bu kadar kaldıktan sonra, deri insanın vücudunun üzerinden tıpkı etini meydana çıkarmak için çekiştirilen bir karides kuyruğu gibi kayıyordu. Cesetleri küvetten son derecede dikkatli çıkarmak gerekmişti. En önemlisi, cesetleri kollarından tutup çekmemekti; yoksa insanın elinde insan derisinden bir eldivenle kalakalması işten bile değildi.

İki kadının kimliği belgeler sayesinde belirlenebilmişti; Spencer Lynch

kurbanlarının bütün eşyasını, cüzdanlarını, el çantalarını, hatta elbiselerini bile evinde saklıyordu. Laboratuvarın ilk raporu, Spencer'ın yatağında bulunan kadın çamaşırlarının sarımtırak lekelerle, muhtemelen kurumuş spermle kaplı olduğunu belirtiyordu, işin içinde ölü severlik olup olmadığını söylemek imkânsızdı ama cesetler iyice çürüdüğünde Lynch'in kendini küçük külotlarda tatmin ettiği, bu çamaşırlar sayesinde öldürme anındaki fantezileri yeniden yaşaması büyük olasılıktı. Bu tip katillerin çoğunda rastlandığı gibi, kompulsif mastürbasyon, diye düşündü Brolin.
Katili anlama süreci başlamıştı. Brolin'in ayrılışıyla önce FBI, ardından da Portland polisi, şaşırtıcı empati ile bilgiyi ürkütücü bir simyacılığın potasında bir araya getiren parlak bir uzmanım yitirmişti. Suç fikri benliğini kaplıyor, önce katili hissediyor, ardından da yavaş yavaş adamı, doğasını, arzularım ve arzularının kaynağını, yani korkularını açıklayabiliyordu.
Özel dedektif düşüncelerini daha öteye taşımadan Spencer Lynch'in psikolojisini bir kenara bıraktı: onu anlamak için elinde yeterince veri yoktu.
Brolin'i şimdilik ilgilendiren kurbanların profiliydi; tek başına onlar bile, katil hakkında çok şey anlatıyordu. Birincisi, Meredith, siyahtı, hayat dolu bir gençti ve devam ettiği kilisenin projelerine katılıyor, koroda söylüyor, hasta çocuklarla sohbet etmek için arkadaşlarıyla birlikte hastaneleri ziyaret ediyor, bunların yanı sıra derslerinde iyi notlar alıyordu. Kısacası, hayran olunacak bir kızda aranacak her şeye sahipti, ikinci kız, Rus kökenliydi, ailesi duvarın yıkılmasından sonra gelip yerleşmişti Amerika'ya. Coney island'da, Küçük Odessa'da oturuyordu. İlliana bir manikür salonunda çalışıyordu, bilindiği kadarıyla sevgilisi yoktu ve yalnız yaşıyordu. Meredith'ten daha yaşlı, daha bağımsız ve büyük olasılıkla daha sert olduğundan, ona saldırmak biraz daha fazla beceri gerektirmiş olmalıydı.
[Ağır] bir sıçrama yapmışsın, öyle değil mi, Spence? Meredith daha korumasızdı, bu da hoşuna gitmedi, öyle ya? Kendini fazla savunamadı, fazla kolay oldu, yalan mı? Seni tahrik eden ne Spence, kadınların sana direnmeleri mi? Bu mu? Eğlenmeleri mi? Onlara sonunda korku vermeyi başardığında gözlerindeki dehşeti görmeye bayılıyorsun, senin tatlı küçük zaferin de bu, öyle değil mi? Brolin, Spencer Lynch'in fotoğrafını ve yanındaki birkaç notu aldı. Adamın adı uyuşturucu yasalarına karşı geldikleri için abanan sabıkalıları bir araya getiren veri tabanına,

NITRO'ya[10] kayıtlıydı; eroin ve ilaç satıcılığının yanı sıra, cinsel saldın nedeniyle de hapis yatmıştı, ancak DNA bankasına fişlenmemişti. Yirmi sekiz yaşındaki Spencer, hayatının dokuz yılını demir parmaklıklar ardında tüketmiş, ne var ki haziran 2001'de serbest kalana kadar, kimseyi öldürmemişti, içinde tomurcuklanan fanteziler, tecavüz girişimi nedeniyle yattığı ve saldırısının filmini gözlerinin önünden tekrar tekrar geçirme fırsatı bulduğu hapishanede daha da gelişmiş olmalıydı. Sonunda, hapisten çıktığında, arzusu sınıra dayanmış, tatmin edilmek için haykırır olmuştu. Yine de, harekete geçmek, düşünü görmekten çok daha güç gelmişti mutlaka Brolin kafasını salladı, tahminlere dalmıştı ama, önünde sık rastlanır bir şema olmasına rağmen, bu sonuca varmak için hiçbir veriye sahip değildi. Ancak ufak tefek farklılıklarla da olsa, Spencer'ın bu yollardan geçtiğinden emindi.

İlk cinayetinde - Meredith - kendi ırkından bir kadına saldırmak ona güven vermişti; kurbanı gençti, yabancılara açık ve cömertti, kısacası çok daha korumasız ve kandırılmaya çok daha uygundu. Seri cinayetler işleyen katillerin çoğu, kurbanlarının niteliklerini onlara karşı kullanırlar. Bu dünya bizi tedbir olarak bireyci paranoyaklar olmaya itiyor, diye alayla gülümsedi Brolin.

İlk cinayetten sonra Spencer'ın yeniden faaliyete geçmesine kadar, epey zaman geçmişti. Oysa üçüncü kurbanında çok daha Çabuk davranmıştı, bu işten zevk alıyor, daha da önemlisi, kendine güveni artıyordu.

Brolin'i asıl şaşırtan, kurbanlarının etnik farklılığıydı. Afro-, Rus, ispanyol. Ee, ne istediğini hâlâ bilmiyor musun Spence? Hâlâ arıyor musun yoksa? Kendine benzeyen biriyle başlamıştı ve Brolin bileklerini kesecek kadar emindi: Spencer kendini motive etmek, daha fazla güven duymak için planını ona tanıdık gelen bir çevrede gerçekleştirmişti, ilk seferinde, faaliyete geçmek için güvene ihtiyacı vardı, uzun zamandır düşlediğini gerçek olarak somutlaştırmak için kendini çeşitli yollardan cesaretlendirmiş olmalıydı.

O zamandan kalma polis raporuna göre, Meredith Brooklyn'deki Navy Yard'ın yakınlarında, kilisede olması gereken bir öğleden sonra kaybolmuştu. İlliana, Coney island'daydı, bu da Spencer'ın evinden oldukça uzak demekti; bir de tabiî Queens'te, Corona'da, yani saldırganından epey uzakta oturan Julia vardı. Katil, zaman geçtikçe evinden uzaklaşıyor, bu da ilk cinayetini daha güvenli, yani tanıdığı bir çevrede işlediği varsayımını destekliyordu.

İşe birinci kurbanla başlamak gerekiyordu; Spencer hakkında en çok şeyi anlatacak olan, oydu.
Bir de Spencer Lynch ile Rachel Faulet arasındaki bağı bulmak. Rachel'ın fotoğrafı Lynch'in evinde ne arıyordu?
"Yalvarırım size, kızıma bir şey olmasın! Ona bir kötülük yapmalarına engel olun, onu bulun..."
Brolin gözlerim yumdu.
Buluşmak için telefon eden, Bay Faulet idi. Karısı perişan haldeydi, yine de kendine hâkim olmayı başarmıştı, en azından Brolin kapıdan adımını atana kadar; o zaman hıçkırıklarını tutamamış, Brolin'in artık çok iyi tanıdığı o yürekten ağlamalardan birine başlamıştı. Sanki onu kaçıran Brolin'miş ve kızın üzerinde mutlak iradesi varmış gibi, kızını sağ ve sağlam bulması için ona yalvarmıştı kadın. Aslına bakılırsa, kızlarının kaçırılıp kaçırılmadığını bile bilmiyorlardı ve Rachel'ın fotoğrafının Post'ta yayımlanmasına kadar, ormanda bir yerde kaybolduğunu, bir kaza sonrasında hafızasını yitirdiğim ya da en basitinden kaçtığını düşünüp avunuyorlardı. En kötüsünü kabullenmektense, çılgınca da olsa, her türlü varsayım.
Bu işte geçirdiği bir buçuk yıldan sonra bile, Brolin ailelerin acısına kayıtsız kalamıyor yaşadıkları nedeniyle kendini o ailelere fazla yakın hissediyordu.
Sigarasını barın üzerindeki boş fincana bastırarak söndürdü.
Aynı zamanda, Spencer'ın hapishane arkadaşlarının da bir listesini edinmesi gerekiyordu; hapishane, suçlular arası buluşmalar için her zaman en uygun kulüp olmuştu. Bunu düşününce, yüzünü bir acı ifadesi kapladı.
- İyi misiniz, efendim?
Brolin kafasını çevirdi, barmen gelmiş, müşterisini endişeli gözlerle izliyordu.
- Evet, evet, iyiyim, teşekkürler.
Özel dedektif barın üzerine yaydığı belgeleri aceleyle topladı. [İkinci] adresi perukacıydı, ardından Meredith'in ailesiyle görüşebilirdi, üzüntü paylaşmanın ona çok acı geleceğinin farkındaydı, orada, aradığı anahtara götürecek bir iz bulabilirdi. O ananda Meredith'ten Rachel'a giden labirentin kapısını açacaktı. Kaldı ki, elinde başka hiçbir şey de yoktu. Pencereye yaklaşarak binaların zirvesini kaplayan çıkıntısız ve gri göğe baktı.

Daha fazla zaman kaybetmemeliydi. Tam da şu anda, yirmi yaşındaki Rachel Faulet bir yerlerde korkuyla haykırıyor olabilir[di]...
En iyimser olasılıkla.

11

On birinci yüzyılın sonunda, Antakya kenti Birinci Haçlı Seferi'ne katılan Hıristiyanlarca sekiz ay boyunca kuşatıldı. Müslümanlar dayanabildikleri sürece mallarını korudular. Haçlılar yakaladıkları tutsakların kafalarını uçurur, sonra da içeridekileri etkilemek için ya da hastalık yaymak için, kestikleri kelleleri surların üzerinden karşı tarafa fırlatırlardı. Kısa bir an için gözlerimizi şimdiki yaşamımıza yumalım ve düşmanın fırlattığı kayaların darbesiyle titreyen bu duvarların arasında uyanalım. Batı ordusunun gecenin içinden gelerek yaklaştığını gören bu erkekler, kadınlar ve çocuklar var. Titrek meşalelerin ışığında, yüzü olmayan zırhların, savaş makinelerinin, kesilmiş kelle dolu sepetlerin arasında. Antakya surları yıkılmak üzeredir; artık Hıristiyanları hiçbir şey durduramaz. Sokaklara dağılacak, harmanilerin altında ve kılıçlarının adaletsiz parıltısında ölümü sürükleyecekler. Erkekler yaklaşan katliamın etkisiyle göğüslerinin boşaldığını hissediyor, kadınların kanı karınlarının içinde dönüp duruyor, çocuklar ise sessizce ağlıyor. Öleceklerini biliyorlar ve şimdi korku onların gözyaşını nefretten daha yakıcı kılıyor. Koçbaşı kapıyı parçalarken, binlerce bakış tereddüt ediyor şimdi, işte, tamam, her şey bitti. Ölüm içeri girdi.
Bin yıl sonra, Brooklyn'i örten kalın pustan süzülen gözlere sinmiş aynı şiddet, korkuya bulanmış gizli bir tevekkül, parlak kâğıdın üzerine sonsuza dek işlenmiş bulunuyor.
Istırap ikonaları gibi duvara raptiyelenmiş bu fotoğraflar, neonların ışığını lekesiz çizgiler halinde yansıtıyor. En yukarıdaki fotoğrafların da üstünde, duvarın bir apse dizisi halinde kabarmış yağlıboyası, küçük beyaz tabakalar halinde yere, bazen de kahve fincanına dökülüyor. Özellikle de kapı hava akımı nedeniyle çarptığında kapladığı duvar ile dört pencerenin arasına birçok çalışma masası, sandalye ile sigara yanıkları ve çeşitli lekelerle bezeli bir kanepe bile yerleştirilmiş. Manzara üç kat aşağıdaki Bergen Sokağı'ndan ve o sokağa park edilmiş polis arabalarından ibaret. New York'un 78. Bölgesi'nde, herkes sigara içtiği zaman havasızlığı nedeniyle bu odaya "kavanoz" adı takılmış; toplantılar burada yapılıyor, ya da son yirmi beş yılda sadece on kere görülen önemli krizler sırasında

acil müdahale ekipleri buraya yerleştiriliyor.
O gün, karargâhını kavanozda kuran soruşturma ekibi, Bo Attwel'den, Annabel O'Donnel'dan ve Fabrizio Collins'ten oluşuyor, çalışmaların koordinatörü ise Jack Thayer. Odanın dekoru, dosyalardan, ceketlerden ve ucuz deodorantlardan oluşuyor.
Bir karikatürist bu sahneyi görebilse, keyiften eli ayağı birbirine dolaşırdı, işe yüzü kırışıklarla kaplı bir adamla başlar, sonra da Thayer'ı anlatmak için karikatürünü kurumuş bir meyveye benzetirdi. Annabel için genç kadının kökenini vurgulayacak bir melez çizer, atletik görümünü belirginleştirmek için onu amfetamin almış bir vücutçuyla özdeşleştirirdi. Fabrizio olsa olsa tipik bir italyan karikatürü olurdu: özenli takım elbise, briyantinli saçlar, kara gözlükler ve adamın gerçeğiyle taban tabana zıt da görünse, olmazsa olmaz Borsalino şapka. Nihayet, çizilmesi en güç olan Teğmen Bo Attwel. Onu çizmek gerekirse, taşıdığı gizemi bozmayan, sıradan birine bile ayrıksı bir yarı kazandıran, melon şapkası ve elma suratıyla Magritte'in *Son of Man*'i[11] olarak tasvir etmek uygun olurdu.
Bo Attwel karşısındakine teşekkür edip telefonu kapadı. Üzerine bir isim karaladığı kâğıt parçasını alıp, fotoğraflardan birinin altına raptiyeledi.
- Otuz dördüncü isim de tamam, dedi hem gurur hem de üzüntü yüklü tuhaf bir sesle.
Ellili yaşlarını süren Teğmen Attwel'in fiziği onu bir gölgeye, ortalama bir Amerikalının gölgesine benzetiyordu: biraz göbek, gerginliğin yarattığı çizgiler; indirimli satışlardan, hem de ikişer ikişer alınma takımlar, New York dekorunda erimesini sağlıyordu. Ağzının rahat bir ifadesi yoktu, dümdüz duruyordu; aynı şey gözleri için de geçerliydi: yuvalarında neredeyse kıpırtısız, sükûnet içinde duruyorlardı. Çıkık çenesi ve gri saçlarıyla uyumsuz kapkara kaşları olmasa, her gün karşılaşmadıkça onu hatırlamak imkânsız olurdu. Tersliğinden, işinde bir numara olmamaktan hiç hoşlanmadığını anlamak kolaydı.
Bir adım gerileyip, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Gösteri çarpıcıydı. Hepsinin sırtından bir ürperti geçti. Altmış yedi insanı temsil eden fotoğraflar, iç karartıcı diziler ünde birbirini izliyordu. Annabel o bakışları, o korkuları süzüp korkunç bir soykırımın görüntüleriyle baş başa kaldı; bir an için olsa Auschwitz - Birkenau önünde bekleşen sonu gelmez insanlarına baktığını sandı. Bunca masum yüz, bunca düş kırıklığı.
Kapı koridorun uğultusuna açıldı ve Yüzbaşı Woodbine da aramıza

katıldı. Dev zencinin yüzü endişeliydi.
Jack Thayer ellerini çırptı.
- Oturup durumu özetliyoruz. Ta başından.
Küçük bakır lambaların ışığında, uzun bir masanın çevresine oturdular. Birkaç dakikada ağızlardan çıkan kelimeler boğucu demetler halinde gölgeler doğurdu; sigaraların dumanı, etere batırılmış başlık gibi giderek büyüyen halkalar halinde odanın tepesine yükseldi, "kavanoz" lakabının hakkını verdi.
Dışarıda, günün aydınlığı bulutların altında kalıp grileşti, güneş tümüyle kayboldu.
Attwel bariton sesiyle anlatıyordu:
- 18 ocak cuma günü, yani bundan üç gün önce, Spencer Lynch biraz önce değindiğimiz nedenlerden tutuklandı. Hâlâ komada, doktorlar durumunun tehlikeli olmadığını düşünüyor, ama kendine geldiği zaman nasıl olacağı konusunda pek iyimser değiller; kendine ne zaman geleceğini de tahmin edemiyorlar. Neyse, bu Lynch'in evinde her cinsiyet ve yaştan kadın, erkek ve çocuk, altmış yedi kişinin fotoğrafı bulundu.
Woodbine sersemlemiş gibi görünüyor, bu bir dizi yüze hiçbir şey anlamıyormuşçasına bakıyordu.
- Araştırabildiğimiz kadarıyla, bütün bu insanlar aileleri tarafından kayıp olarak bildirilmiş, diye devam etti Attwel, sanki ekibin şefiymiş gibi. Fotoğraflar belirli bir sıraya göre dizilmişti. Üç farklı "paket" halinde toplanmış. Spencer Lynch'in kurbanlarını gösteren üç Polaroid fotoğraf diğerlerinden ayrılıyordu. Diğer ika grup, duvara çizilmiş bir çizgiyle birbirinden ayrılıyor, ilki amatör işi on beş fotoğraf, diğeri ve daha korkunç olanıysa kırk dokuz fotoğraf içeriyordu. Dijital fotoğraf makinesiyle çekilmiş olan bu ikinci grup, daha sonra iyi malzeme kullanılarak özel bir fotoğraf kâğıdına basılmıştı. Bu bir tedbirdir ve fotoğraf, çekeni riske atmaz. Böylelikle, fotoğrafların izi sürülüp, onları çekenlere ulaşılamaz.
- Yoksa bana altmış yedi kişinin görünürde başka hiçbir neden olmadan, sırf fotoğraflarını çekmek için mi kaçırıldığını anlatmaya çalışıyorsunuz? diye sordu, zaten bildiği ama inanmaya cesaret edemediği bir şey için basit bir doğrulama bekleyen yüz ifadesiyle Woodbine.
- Korkarım, kâbus yeni başlıyor. Jack?
Attwel kendisine döndüğünde Jack Thayer ayağa kalktı ve üzerinde Latince üç cümle yazılı bir tablonun başına geçti.
- ***Caliban Dominus noster, in nobis vita, Quia caro in tenebris lucet,***

diye okudu. Yani, "Caliban bizim Efendimiz, insan eti karanlıklarda parıldadığından, hayat bizim içimizde." Burada da üçlükler söz konusu. Spencer'ın Latince bilip bilmediğini soruşturuyoruz, ancak pek olası görünmüyor. Küçümsemek istemem ama, onda Latince bilen birinin profili yok. Evinde herhangi bir sözlük bulamadık, öte yandan herhangi bir kitaptan alıp almadığını anlamak için bütün kitaplarını tarıyoruz.
- Kalabalık olduklarını düşünüyorsun, değil mi? diye sordu Woodbine. Bir tarikat, satanistler falan gibi bir şey. Thayer cevap vermeden önce ötekilere baktı:
- Şimdilik, üç kişi olduklarını düşünüyoruz. Her şey üçlükler halinde işliyor, fotoğraf destekleri, fotoğrafların Spencer'ın duvarındaki yerleşim düzenleri, hatta üç cümleye bölünmüş alıntı. Belki fazla iddialı olacak ama, Spencer yalnız değil, bundan eminim. Elimizde daha başka şeyler de var. Ayağa kalkma ve yoktan var edilmiş çalışma masasının üzerinden bir poşet alma sırası Annabel'deydi.
- Spencer saklandığı ininde posta da alıyordu, diye söze girdi genç dedektif. Aslına bakılırsa, mektuplarının eve getirildiğini ya da onun gidip bur yerden aldığını düşünüyoruz, çünkü bulduğumuz tek zarfın üzerinde ne adres ne de isim vardı. Zarfın içinden, kesin kaynağını bulmaya çalıştığımız bir kartpostal çıktı. Bu arada, kartpostalın arkasındaki metin oldukça anlamlı.
Ortasından dar bir nehrin geçtiği siyah-beyaz bir köy manzarasının bulunduğu kartpostalı aldı ve sesini değiştirmemeye özen göstererek yazılardan okudu:
i***lerliyorsun. Daha az aptallık yapıyorsun. Şimdi artık bizim gibi olmayı öğrenmelisin. Görünmez. Eşiği aş, akıllı olduğunu göster: John Wilkes ailesinde JC 115 bulacaksın. Küçük bir ipucu: bu aile toprağın bağırsaklarını sırtında taşıdı! Delaware'in yukarısında oturuyorlar... Buna layık ol, yakında görüşmek üzere benim küçük S'm.***
Woodbine, önündeki küllükte sigarasının kendi kendine sönmesini izledi.
- Altında da Bob diye imza var, diye tamamladı Annabel. Görüldüğü kadarıyla, Spencer mektuplarını ve kartpostallarını yakıyormuş, çöp tenekesinde kömürleşmiş epey kâğıt bulduk. Bu kartpostal daha yeni olmalı, bunu yakmaya fırsat bulamamış.
- Zarfın nereden geldiği konusunda herhangi bir işaret? diye sordu Woodbine.

Annabel cevap vermek üzereyken Attwel daha çabuk davrandı; bu da genç kadını öfkelendirdi: herif sahne ışıklarının altında yalnız olmak istiyordu yine.
- Vardı, üzerinde biraz parlak bir toz vardı. Laboratuvara gönderdik, sonucunu bekliyoruz. Zarfın sırtında da yapışkan izleri var, mektupların seloteyple bir cisme yapıştırıldığını, daha sonra da Spencer'ın gelip postayı aldığını sanıyoruz. Mektupları kim göndermiş? Nereden? Nasıl? Şimdi bunlar üzerine çalışıyoruz.
Fabrizio Collins o ana kadar sessiz kalmıştı. Uzun kahverengi saçlarını fiyonklu küçük bir örgü halinde ensesinde toplamıştı, kusursuz tıraşlı yanakları lambaların ışığını yansıtıyordu. Yakışıklı adamdı, ancak korkunç dişleri, çekiciliğini, gülümsemeyi yasaklatacak kadar lekeliyordu. Söze başlamadan önce saçlarını sıvazladı.
- Bir de bütün bu... Bütün bu yüzlerin kimliğinin belirlenmesi var, diyerek beceriksiz bir hareketle fotoğraflı duvarı gösterdi. Zaman alacak ama, oldukça ilerledik, zaten bu bizim ilk önceliğimizdi. Altmış yediden otuz dördünün adını saptayabildik. Şimdiye kadar çoğu kayıp insanlar dosyasındaydı.
Woodbine rakamın yüksekliğinin farkına yeni varmış gibi yumruğunu sıkıp, ağzına götürdü.
- Tanrım...
Collins ucuzluktan alınma gömleğinin yakasını çekiştirerek devam etti:
- Ailelerin verdiği kaybolma tarihleri doğrultusunda, en eski kaçırılma olayının tarihini temmuz 1999 olarak belirledik. Üstelik bu sadece kurbanların yarısı için, ötekilerin kimliği belirlendiğinde, bu tarih değişebilir tabiî. Yaklaşık iki buçuk yıllık bir süre. Çılgınlık bu! Bu herifler kimsenin dikkatini çekmeden iki buçuk yıldan beri faaliyette! Düşünebiliyor musunuz?
Annabel bloknotundan bir sayfa kopardı, masanın üzerinden yüzbaşıya kadar kaydırdı.
- Bir de, dedi, Spencer Lynch'in Julia Claudio'nun vücuduna kazıdığı dövme var: 67-(3). Şimdi artık ölümcül anlamını tam olarak biliyoruz, dedi genç kadın. 85
Toplamı belirtmek için 67, kendi kişisel "skorunun" karşılığı olarak da 3. Oldukça basit bir açıklama belki, ama en mantıklısı bu.
- Biri bana kiminle uğraştığımızı, anlatabilir mi? diye kükredi Woodbine.
Huzursuzluk, buzlu bir hayalet gibi, masanın üzerinde asılı kaldı.

- Sanırım, bir sürü insanın uzun süredir saklamaya çalıştığı korkunç bir sun ortaya çıkardık, diye özetledi Attwel. İnsan ne kadar kurnaz olursa olsun, kimsenin dikkatini çekmeden bu ülkenin altmış yedi vatandaşını kaçıramaz. Bu adamlar... Çok örgütlü.
- Bundan iyi anlatılamazdı, dedi Thayer keyifsizce.
- İyi ama, kim "bu adamlar"? Gidip bütün bu zavallıları kaçıracak bir tarikat kurmak için insanın nasıl bir çılgın olması gerekir? diye homurdandı Woodbine.
Annabel'in sesi sakladı.
- İyi ya işte, hepsi deli bunların. Sorun da bu işte, bunu neden yapıyorlar? Şu yüzlere bir bakın, içinde her cinsten insan göreceksiniz. Hiçbir mantığı yok bunun, kahrolası, çocuklar bile var!
Dört dedektif hafta sonunu bu odada, soruşturmayı bir düzene sokarak, ilk sonuçlan toplayarak, ipuçları arasındaki bağlantıyı arayarak geçirmişlerdi; yine de olayın kendilerini aştığını hissediyorlardı. O fotoğraflarda o kadar çok kadın ve erkek vardı ki, iş tırmanılması imkânsız bir bilgi dağına dönmüştü. Her beyin fırtınasında, yeni ipuçlarıyla karşılaşıyorlardı. Sanki bu durumun altını çizmek ister gibi, Fabrizio Collins sandalyesinde doğrulup itiraz etti:
- Hey! Bir dakika! Aslında her cinsten insan yok.
Küçük topluluğun bakışları uzun saçlı adamdan, acılar duvarına gitti.
- Bir kere, kadınlar var. En gencinden olgun olanlarına kadar, erkekler için de aynı. Her etnik gruptan insan olmasına rağmen büyük çoğunlukla beyazlar tercih edilmiş. Ama eğer iyi bakarsanız, yaşlıların da olmadığını göreceksiniz. Bana kalırsa, bu insanların içinde en yaşlısı ellisinde falan olmalı. Çoğu yirmilerinde, bilemedin otuzlarında.
- Doğru, diye onayladı Thayer. Şimdilik en küçüğü, bu. Ayağa kalktı ve işaret parmağını bütün gözyaşını tüketecek kadar ağlamış bir çocuğun alnına bastırdı.
- Tommy Hickory, sekiz yaşında, Carly Marlow adlı bu kız da aynı yaşta.
Woodbine dışında herkes birtakım notlar aldı. Sonra Attwel, her zamanki aldırmazlığıyla durumu özetlemeden önce bütün ekibi süzdü:
- Somut olarak, elimizde bu altmış yedi fotoğraf, Latince duaya benzer bir şey ve kartpostala yazılmış bir bilmece var. Bir sürü de ikinci derecede ipucu: Spencer'ın eşyalarının envanteri, Spencer'ın hapishane arkadaşlarının listesi...
Woodbine başını salladı.

- Yarın, size yardım etmek için Kuzey Brooklyn'deki merkezden üç dedektif gelecek, her konuda önceliğe sahipsiniz. Yüzbaşı işaret parmağıyla yukarıyı işaret ederek, polis müdürünün emri, dedi. Medyanın altmış yedi fotoğraftan haberi olmamalı, yeni bir baş ağrısı istemiyorum. Merkezden gelenler basına yapılacak açıklamaları yönetme konusunda size yardımcı olur. Daha önce üzerinde çalıştığınız bütün soruşturmaları bırakıyorsunuz, o dosyalar diğerlerine dağıtılacak, bütün zamanınızı bu işe ayırmanızı istiyorum. Çabuk davranmalıyız. FBI, laboratuvarını hizmetimize veriyor ve eyalet polisi de gerektiğinde bize yardıma hazır.
- Federaller soruşturmaya karışmayacaklar ya? diye endişelendi Attwel.
- Hayır, bu kâbus belediye başkanının, hatta valinin bile kulağına gitmiş, onun için fazla ortalığa saçılmadan halledilmesini istiyorlar, işin yönetimi sizde, ama hızla sonuç almanız gerekiyor.
Woodbine yeniden duvara ve insanın içini ezen o gözlere baktı.
- Umarım, bütün bu insanlar hâlâ hayattadır, dedi daha alçak sesle. Jack Thayer elini yüzbaşının omzuna koydu, iki adam birbirlerini yıllardır tanıyordu.
- Ben... Ben senin yerinde olsam, bu kadar iyimser olmazdım. Daha sözünü etmediğimiz bir şey var.
Woodbine'ın burun delikleri kısıldı, sinirlendikçe daha da geriliyordu.
- Spencer'ın evinde bulduğumuz Latince dua var ya, kanla yazılmış. Laboratuvar bize bu sabah bir faks gönderdi, insan kanı.
Woodbine gözlerini yumup, başını salladı, şaşırmadı bile. Attwel'in eklediklerini duyunca, bu kez gerçekten sarsıldı:
- Duvardaki, birçok insanın kanının karışımı. O kadar çok var ki, laboratuvar gerçek sayıyı bulamıyor.
Yirmi üç yıllık polislik geçmişinde çılgın hikâyeler kotasını doldurmasına ve tecrübesine rağmen, yüzbaşı birden duvardaki altmış yedi insanın kendisine yönelen bakışlarından etkilendi.
Bakışların yoğunluğu göğsüne öyle bir baskı yaptı ki, sonunda öfkeden gözleri yaşardı.
Bunları neden yapıyorsunuz? Kimsiniz siz?
Ama içini daha da çok kemiren, böylesi bir vahşet, bu kadar hesaplı ve soğuk bir çılgınlık için birkaç insanın nasıl ve ne amaçla bir araya geldiği sorusuydu.
Büronun dibinde bir yerde, ısıtıcılardan biri çıtırdadı. Herkes sessizdi.

12

New York ve banliyöleri olarak adlandırılan su geçirmez uygarlık levhası, okyanusa kadar yayılan topraklan kapsar. Gece dekorunu açmayı bitirirken, gökten uçsuz bucaksız lekeli bir hayatın pırıltılarının titreştiği görülür.
Bazı yerlerde, uğursuz kasırgaların habercisi, polis lambalarının cephelere yansıyan mavi kırmızı ışıklan ayırt edilir. Bu gösteriye eşlik edecek bir müzik gerekse, bunun bir koronun söylediği yavaş, melankolik ve yaslı, yanı sıra adsız milyonlarca varlığın megapolün hayaletleri arasındaki çelişkili yalnızlığına da bir övgü olması doğru olurdu.
Bu kanyonlardan birinin dibinde, bir kadın silueti insan selinin ters yönünde ilerliyor. Harika bir parça da denilebilir; oldukça minyon, ince ve sert kaslarının üzerinde cildi gergin, adımları kararlı. Annabel elindeki kocaman alışveriş torbasıyla, Clinton Sokağı'nı rüzgâra karşı tırmanırken aklı tahminlerde. Joramelon'u geçip sokağın ortasında duraksadığında, bir kanalizasyon kapağından çıkan yoğun dumanın içinde kayboluverdi. Ayağı kaldırıma değdiğinde, cep telefonu önce titremeye, ardından da çalmaya başladı. Tüh. Tamam, tamam, bana biraz zaman tanışanız, diye sessizce söylendi.
Bir bankanın önünde gördüğü bir pencere çıkıntısına, torbasını yerleştirdi.
- O'Donnel, dinliyorum, dedi telefonu açıp.
- İyi akşamlar. Ben Joshua Brolin, bir dakikanızı alabilir miyim? Annabel'in dikkati torbasındaydı.
- Söyleyin.
Özel dedektif hiç bekletmeden konuya girdi.
- Bugün öğleden sonra Spencer Lynch'in kurbanlarının saçlarını sattığı perukacıyla konuştum. Tuhaf herifin biri, ama dürüste benziyor, anlattıkları da birbirini tutuyor. Ufak tefek işler yaptığı polisten rahatsız olduğu kanısındayım, ama ciddi bir şey yok. Sabıka kaydını incelemişsinizdir?
- İnceledik, ama doğru, adamı suçlayacak bir şey bulamadım.
- Hımm... Sanki sigarasının dumanını üflüyormuş gibi bir nefes verme sesi duyuldu. Hiç şaşırmadım. Sonra küçük Powner'ın, Spencer Lynch'in ilk [olarak] kaçırdığı, anne ve babasıyla görüştüm. O tarafta da pek

olağanüstü bir şey yok. Aslına bakarsanız, kaçırılışını biraz eşeledim. Bu konuda...
- Brolin? Dinleyin, daha uzun sürecek mi?
- Ben sadece karşılıklı ilişkinin kurallarına uyup, size karşı dürüst davranmaya çalışıyorum. Bana belgeler verdiniz, ben de sizi yaptıklarımdan haberdar ediyorum.
Annabel kafasını kaldırdı. Adamın davranışı son derece centilmence, beklenmedik ve hoştu. Aynı zamanda bir o kadar da akıllıca: özel dedektif böylece gayri resmî yardımının devamını sağlamak istiyordu. Annabel yine de zaman geçtikçe bu dürüstlüğe ne kadar güvenebileceğini sorgulamaktan kendini alamadı. Genç dedektif, yoldan gelip geçenlerin ona çarpmamak için açıldıklarını, bu arada da ona bakmamaya çalıştıklarını fark etti.
- Hangi oteldesiniz? diye soruverdi sonunda.
- Cajo Mansion, Atlantik Caddesi üzerinde. Neden sordunuz?
- Gelip sizi bulurum, diye içini çekti Annabel. Böylesi daha kolay olur.
Telefonu kapattı, torbasını aldı, otomobil farlarının ve aceleci topukların tıkırtısı arasında geriye çark etti.
Otelin ban kalabalıktı; bir grup erkek biraz yüksek sesle tartışıyor, bir sürü çift de mumların aydınlattığı cam masalarda yemek yiyordu. Radyo, martinisinin üzerine eğilmiş adamın dışında muhtemelen kimsenin dinlemediği bir Edie Brickell parçası çalıyordu. Adam dakikalar geçtikçe ufalıp çektiğinin, sonunda yılların ağırlığıyla yıpranmış bir ihtiyara benzemeye başladığının farkında değildi mutlaka. Gazetesini karıştıran Brolin bardağını boşalttı. Bu haliyle onun, bir zamanlar iyi bir sporcu olduğuna inanmak güçtü, şişmanlamamıştı, ama idman disipliniyle birlikte sıkı vücudu da yumuşamıştı.
Holdeki kapı açılınca, Annabel göründü. Joshua Brolin doğruldu ve hemen o anda vücudunun ne kadar porsuduğunun vardı. Yanındaki tabureyi gösterdi.
- Buyrun, lütfen. Münasebetsiz zamanda telefon ettim, değil mi? diye nabız yokladı, kadının koltuğu altındaki kâğıt torbayı parmağıyla göstererek.
- Hayır, ama beni bir kâse güzel çorba ile CNN karşısında bir saatten, gündelik dramımdan mahrum ettiniz.
- Haberciliğin hazır yemeği, ne program ama! Annabel yerleşip bir soda ısmarladı.

- Bana ne anlatmak istiyordunuz? Meredith Powner'ın kaçırılmasıyla ilgiliydi, öyle değil mi?
Brolin başını salladı, kendini tümüyle soruşturmasına kaptırmıştı ve genç kadına soluklanma fırsatı bile vermeden söze girişti:
- Dosyayı incelerken, kendi ufak sonuçlarımı çıkardım. Kaçırıldığı gün, Meredith öğleden sonrayı kilisede geçirmeye gitmişti. Annesiyle babasına gönüllü olarak rahibe yardım edeceğini söylemiş. Polis raporuna göre, Saint Edwards'ta görevli olan rahip onu gün boyunca görmemiş, ne var ki zamanının çoğunu kilisede değil, evde geçirdiğini itiraf etmiş. Polis tanık bulamamış, o öğleden sonra Saint Edwards'a gidenlerden hiçbiri olağandışı bir şeyle karşılaşmamış. Kimse Meredith'e benzer bir genç kız hatırlamıyor, ama o gün kilisede fazla insan yokmuş. Polisler kızın yoldayken kaybolduğunu tahmin etmişler.
Eğer Spencer Lynch'in kurbanlarına bakarsanız, her birinin farklı etnik kökenlerden geldiğini görürsünüz, ki bu da seri cinayet işleyen katillerde pek sık rastlanmayan bir şeydir; böyleleri genellikle kendileriyle aynı ırktan insanlara saldırır. Sanki Spencer fantezilerini tatmin etmek için neye ihtiyacı olduğuna karar verememiş de, arıyormuş gibi, ilk cinayetinde, kendini güvende hissetme ihtiyacı duyduğunu düşünüyorum; Meredith'i de bu nedenle seçti, o da Spencer gibi siyah, oldukça genç, insanlarla konuşmaktan çekinmiyor, başkalarına yardım etmekten hoşlanıyor ve kuşkucu değil. Spencer onu tanıyordu, en azından daha önce görmüştü. Öte yandan, Saint Edwards Kilisesi, Heights'ın göbeğinde, ininin hemen yanında olmamakla birlikte, kentin öbür ucunda da değil; bu da ona güven verdi. Annabel önüne konulan sodadan içmek üzereyken, hareketini durdurdu.
- Tamam, mantığınızı anlıyorum ve söylediklerinizi saçma değil. Yine de, buradan hareket edip, Spencer'ın Meredith'i tanıdığını iddia etmek için çok erken değil mi, ne dersiniz?
- Hayır, tam tersine. Spencer'ın oldukça kabarık bir sabıka dosyası var ama çoğu adi suçlardan, ahlaka aykırı davranışları ve cinsel tacizleri fazla tekrarlamamış; aslında "sadece" bir saldırı girişimi var. Bu da serbest kaldıktan sonraki aylarda üç kişiyi birini öldürmeye hazırlanan biri için çok az. Neredeyse ara basamak bile yok; televizyonlar alınmasın ama, insan böyle parmağını şaklatır gibi adam öldürmeye başlamaz.
- Peki, bütün bunları biliyorum. Belki de Spencer başka işler becerdiği halde yakalanmadı!

Brolin katılmadığını gösterir gibi omuzlarını silkti.
- Buna şaşarım, öyle fazla zeki biri değil, uyuşturucu işinde aptalca yakalanmış, saldırıda daha da salakça, raporları okudum. Başka bir suç işlese yakalanırdı. Bana kalırsa onu öldürmeye iten güdü, cinsel saldın öncesinde de mevcuttu, ama kendine güvenmeyen insan doğası harekete geçmesini önledi. Her şeyden önce fanteziler kuruyor, olmayan şeyler düşlüyor, cinselliği gerçekte değil, kafasında. Bu arada, eminim evinde bir sürü porno malzeme bulmuşsunuzdur?
- Gerçekten de bulduk, yığınla dergi.
- Hiç şaşırtıcı değil, onlar onun dayanağı. Hapishaneye tıkılmışken mutlak denetimi, hakimiyeti, ötekini sadece kendine ait cinsel bir eşya gibi düşünmek için istediği kadar zaman buldu. Belki gerçekten bunları düşledi, harekete geçeceğini kendine bile itiraf etmeden hazırlandı. Oysa artık çok geçti, buna ihtiyacı vardı. Hapisten çıkmasından çok kısa bir süre sonra, harekete geçiyor, öldürüyor. Çok çabuk, bana kalırsa biraz fazla hızlı. Bir tetik olmalı. Seri cinayet işleyen katillerin psikolojisini bilir misiniz, Dedektif O'Donnel?
- Şey, hayır, pek ilgilendiğim bir konu olduğunu söyleyemem.
- Bütün katilleri ilk cinayetlerinde tetikleyen bir şey vardır. Çoğu kez, para sorunu, işten çıkarılma, duygusal bir ayrılık ya da yakında gelecek bir çocuk gibi, "normal" insanlar için aşılamaz görünmeyen bir strestir bu. Oysa bu gibi insanlarda bu, baskıyı daha da artıran, fazladan bir strestir ve bu yüzden patlayıp harekete geçerler. Daha sonraki cinayetlerinde, böyle bir tetiklemeye gerek kalmaz, eşiği aşmışlardır artık. Ayrıntılarla kafanızı şişirmeyeyim, Spencer Lynch örneğinde, hapisten çıkışı ile ilk cinayeti arasındaki süreyi çok kısa bulduğumu söylemekle yetmeyim, bütün bu baskının birikmesi için, gerçekten çok kısa bir süre. Onun gibi birinden, işi cinayete kadar vardırmadan önce, en az bir ya da iki cinsel saldın beklerdim. Aşamalı bir gelişim, ilk konuşmamızda, bana bir katil grubundan söz etmiştiniz, değil mi?
- Hey, bir dakika! Katil demedim! Aksi kanıtlanana kadar, Spencer Lynch'in kurbanları var sadece! Kaçırma işlerini birlikte düzenleyen adamlar olduğunu düşünüyoruz, ama elimizde ceset yok.
Bakışları karşılaştı. Brolin, Annabel'e hak ettiği saygıyı göremeyen birinin ifadesiyle bakıyordu.
- Her ikimiz de daha başka cesetler çıkacağını biliyoruz, diye alaycı bir kehanette bulundu. Öteki adamlara gelmek istedim, çünkü Spencer'ın

birinci cinayeti işlemeye o adamlardan biri tarafından itildiğini duyarsam şaşmayacağım. Onu tanıyan, Spencer'da bu dürtüyü fark edip, tatmin etmeye iten, onunla aynı tipte biri. Spencer'ın tetiği. Bu da hapisten çıktıktan bu kadar kısa süre sonra cinayet işlemesini açıklıyor. Birinci seferde, Spencer tanıdığı, en azından gözünün aşina olduğu birini öldürdü. Yarın, rahiple konuşmak için Saint Edwards'a gideceğim. Sizce bir sakıncası yoksa, ona Spencer'ın fotoğrafını göstermek istiyorum, bakarsınız onu ayinlerinden birinde ya da kilisede dolaşırken görmüştür. Soruşturmanın gizliliği nedeniyle, bana verdiğiniz fotoğrafı kullanmadan önce onayınızı almak istedim.
Annabel artık karşısındaki adama merakla bakmaya başlamıştı. Bardağındaki sodayı bitirdi ve ona daha yakın olabilmek için taburesinin üzerinde kaydı.
- Neden özel dedektif oldunuz? Yaptığınız işte öylesine iyisiniz ki, hatta şaşırtacak kadar iyisiniz. Öyleyse "kayıplar konusunda uzmanlaşmış" özel dedektif olmak, neden? diye Brolin'in söylediklerini alaysızca tekrarladı. Özel dedektifin yüzü kuşkunun acı dolu örtüsüyle kaplandı.
- Oldukça... karmaşık bir hikâye, diye cevap vermeye zorladı kendini. Ne yüzünde ne de sesinde belirgin bir duygu seziliyordu.
Birden, çevredeki konuşmaların uğultusu kulaklarına daha yüksek geldi; rahatsızlık, doğmaya başlayan yakınlığı dağıtmıştı.
- Ya siz? diye devam etti Brolin, sizin öykünüz hangisi? Sizi polis olmaya iten neydi?
Annabel dudaklarında beliren muzip gülümsemeyi engelleyemedi; adamın atlatma konusunda beceriksiz olsa da, samimiyeti genç kadının hoşuna gitmişti. Bunun cinsel çekicilikle uzaktan yakından ilgisi yoktu, onu korkutan sadece hoş bir ilişkiydi, bir de böylesine ilginç ve çok yönlü bir kişiliğin yaydığı gizem. Doğrusunu söylemek gerekirse, Brady'nin kaybolmasından beri içinde bir istek duymamış, duymaya da çalışmamıştı. Mezar ile yastıktaki umut arasında seçimini çoktan yapmıştı Annabel, kararım değiştirmek niyetinde değildi. Umutlanıyordu, bazen yenilgiye uğrayanların acılığıyla da olsa, umutlanıyordu işte.
„ Öyle olağandışı bir şey değil, diye kestirip attı, Brolin kadar kendini de şaşırtan titrek bir sesle.
Toparlanmak için hafifçe öksürdü, bu kez daha neşeli bir sesle baştan aldı:
- Çok sıkıcı olduğum için üzgünüm, bu ülkenin vatandaşlarının çoğundan

daha orijinal bir yanım yok!
Brolin de belli belirsiz gülümseyerek, devam etmesi için Annabel'i yüreklendirdi.
- 1970-1980 yıllarını mısırla geçirmiş ve Sovyetler Birliği'yle nükleer savaş tehlikesi altında büyümüş bir banliyö çocuğu, tüm Amerikan gençliğinin yaşadığı travma işte! Ayrıca kalıpların dışına çıkmış insan ilişkileri ilgimi çekiyor, hareketten hoşlanıyorum, risk almayı seviyorum; onun için polis oldum.
- Madalya falan yok mu? Ailede tarihî bir kişi? Hollywood özlemi falan?
Sorunun son bölümünü duyunca, Annabel'in yüzündeki ifade bir an dondu kaldı, ardından yerini içtenliğe bıraktı. Biraz rahatsızca birbirlerini süzdüler, sonunda genç kadın dikkatini alışveriş torbasına çevirdi. Yanıldığını anlamanın getirdiği bir sevimlilikle Brolin'e dönüp sordu:
- Uzunca bir gezintiye ne dersiniz?
Brolin başını sallarken gözkapaklarını usulca kırpıştırdı. Annabel torbadan iki şişe BudLight alıp deri ceketinin ceplerine tıkıştırdı, torbayı barda bıraktı.
Metroya bindiler, Brooklyn'i boydan boya geçip Coney island'a kadar uzandılar. Vagonda otururken konuşmadılar, metro hattı yerin altından kurtulup on beş metre yukarıda çelikten bir şeridin üzerinde ilerlerken geçip giden manzarayı izlediler. Bazen bakışları karşılaşıyor ve okulu asmanın keyfini keşfeden iki çocuk gibi, faklarında muzipçe bir tebessüm beliriyordu. On beş kilometrelik bir yolculuktan sonra, tren yavaşlamaya başladı. Brolin birbirini izleyen kahverengi kulelere, akşamüstü loşluğunda yüzlerce [pencerenin] aydınlattığı dev sığınaklara baktı ve hayatında ilk kez manzaralı bir sosyal konut gördüğünü düşündü. Öte yandan, [çağdaş] dünyanın ironisi burada daha çok göze batıyordu: insanları kafeslere kapatıyor, ancak asla elde edemeyecekleri sınırsız [özgürlüğü] balkonlarından görebilmelerine özen gösteriyorlardı, Coney island istasyonu ıssızdı, koridorlarda sidik kokusundan başka bir şey yoktu. Kış ayları boyunca, mahallede yaşayan birkaç ihtiyarın dışında, plajlara tek bir insan bile gelmezdi. Turist falan da yoktu, ilkbahar temizliğine kadar bütün çevre hüzne terk edilmişti.
Annabel Brolin'i, bir kulenin aldırışsız bakışlarının altında kalmış, sağlı sollu kapalı kızarmış patates tezgâhlarının sıralandığı bir yaya yoluna sürükledi. Bir köşede kuştüyü dolu *The North Face* marka parkalarına gömülmüş altı yedi genç konuşuyor, yanlarındaki radyodan da kulak

tırmalayıcı rap müziği yükseliyordu. Konuşmaya ve ellerindeki cıgaralıktan çekmeye öylesine dalmışlardı ki, yanlarından geçen çiftle ilgilenmediler bile.
İki siluet, gecenin karanlığında korku treninin rayları, kış uykusuna yatmış, uzun zaman önce karaya vurmuş bir deniz canavarının sırt iskeleti gibi görünen lunaparkın yanından geçti.
Annabel birkaç basamağı işaret etti.
- Bu taraftan gidince, oldukça sevimli bir gezinti oluyor. New York'u pek bilmiyorsunuz galiba?
- Birkaç yıl önce, turist olarak gelmiştim. Öte yandan, daha önce hiç Brooklyn'e ayak basmadım.
- Burası Brooklyn'e dahil olmasına rağmen, Brooklyn'de sayılmayız; kendine özgü bir dünyada sayılırız. Yazın buralar orta sınıfın cenneti olur, ama kış gelince... Boş bir kafesten farksız. Ben bu halini tercih ediyorum.
Basamakları tırmanınca, Riegelmann Boardwalk[12] ayaklarının altına serildi: kıyı boyunca uzanan, tahtadan sonu gelmez bir kurdele. Rüzgâr Annabel'in saçlarının arasına dolup, örgülerini havalandırdı; genç kadın ceketine biraz daha gömüldü. Brolin olduğu yerde kaldı, ay ışığının altında parlayan gri kumlan ve dalga seslerinden çekici bir deniz olduğu anlaşılan karanlık perdeyi seyre daldı.
- New York'a ilk kez gelenlerin çoğu böyle bir manzarayla karşılaşmayı beklemez, zaten hemen hepsi bu görüntüyü kaçırır! dedi genç kadın.
- Hiç şaşmadım.
Durmadan dalgaların tepesini köpürten rüzgârın soluğu tuzluydu. Annabel kaldırımda birkaç adım attıktan sonra kumlara sıçradı, Brolin de zaman kaybetmeden onu izledi. Yavaşça yürüyerek, biraz denize yaklaştılar. Biraz huzursuz olan Annabel, aralarındaki sessizliği bozmadan önce doğru kelimeleri bulmaya çalıştı:
- Biraz önce, neden özel dedektifliği seçtiğinizi sorduğum için, meraklı biri olarak görünmek istemiyorum; sorumu yanlış anlamadığınızı umuyorum.
- Bunu dert etmeyin. Bu öğlen bana yaptığınız yardımdan sonra size bir açıklama borçlu olduğumun farkındayım. Üniversitede, "insan yabancıların merakını gidererek kendine müttefikler sağlar" diyen bir profesörüm vardı; bu fikir benim çok hoşuma gidiyor. Hassas bir noktaya dokunarak beni kendi tarafınıza çekeceğinizi umuyorsunuz? diye gülümseyerek sordu Annabel.
- Gerek olacağını sanmıyorum. Çoktan çektim bile.

Önce öfkeye kapılan Annabel, birden adamın haklı olduğunu fark etti. Genç kadını daha ilk dakikalardan itibaren, özel dedektifin savunduğu konular kadar, davranışlarındaki yumuşaklık da etkilenmişti. Zaten gizli belgeleri vermesinin nedeni de buydu. Yine de, böylesine açık sözlü davranabilmek için, insanda belirgin bir cüret olması gerekiyordu. Annabel bundan da hoşlandığını kendine itiraf etmek zorunda kaldı.
Sahilde bir çıkıntının üzerine oturdular. Annabel cebinden iki bira şişesini çıkarıp, birini arkadaşına uzattı.
- Birkaç yıl Portland polis örgütünde müfettişlik yaptım, diye söze başladı Brolin. Başlangıçta, kendime hedef olarak FBI'ye girmeyi ve profil uzmanı olmayı koymuştum. Önce üniversiteye gittim, ardından da FBI bürolarını dolaştım. Quantico'daki eğitim kurslarına katılıp federal ajan bile oldum ama, sonunda her şeyden vazgeçtim. Mesleğin çevresinde kendimce bir düş yaratmıştım ama sahadaki uygulama bana bambaşka bir görüntü sundu. Günlerimin geri kalanını bana uygun olmayan koşullarda bir meslek hayatıyla geçirmekten ürktüm. Ne istediğini bilmeyen şımarık bir çocuk gibi görünmeyi bile göze alarak ayrıldım: FBI'de geçen iki sene ve Oregon'a sadece bir gidiş biletiyle. Portland polisine katılıp, soruşturmalarda görevlendirildim. Sonra da, profil uzmanlığı eğitimim sayesinde, daha önemli dosyalar üzerinde çalışma fırsatı yakaladım.
Ocak soğuğunun serin tuttuğu BudLight şişesinden bir yudum aldıktan sonra devam etti.
- Leland Beaumont'un seri cinayetlerine kadar. Onun ardından da Portland Celladı'nın. Ulusal basın konuyu ele aldığında adamın adını Portland Celladı olarak değiştirdi; belki böylesi daha erişilebilir olacağı için.
- Yanlış hatırlamıyorsam, bir sürü adamdı, öyle değil mi? Brolin'in gözleri otuz metre kadar ötelerinde, durup dinlenmeden köpüren Atlantik dalgalarına daldı.
- Pek değil, özetlemesi güç. Bir sürü adı vardı, Karga, Hayalet... Ama sonuçta, bütün ipler tek bir kişinin elindeydi. Onu düşündüğümde, Dante adını kullanıyorum.
O dönemden her anı, onda hüzün dalgaları yaratıyor, ıstırap kasırgaları göğsünü eziyor, yıldırımlarıyla yüreğini ve ruhunu acıtıyordu. Müfettişlik yıllarının hatıraları durup dinlenmeden gidip Portland Celladı'na, "Dante'ye" ve Dante'nin hayatını nasıl altüst ettiğine dayanıyordu. Soruşturma ona her şeyi vermişti; hem düş kırıklığı hem de meslekî

şöhret, heyecan, hareket, hatta aşk. Ve onu son bir parçalanışa, işin içine fazlasıyla karıştığından engelleyemediği insan kayıplarına ve sonunda istifaya sürüklemişti.
- Neden Dante de, gerçek adı değil?
Brolin düşlerinden uyanıp, şişeyi dudaklarına götürdü.
- Ona benzediği için, dedi bir yudumun ardından, Cehennemin katlarından geçtiği için. Belki de kimliğini reddettiğim için, diye itiraf etti kısa bir sessizlikten sonra.
Annabel kaşlarını çattı ama soruyu sormadı; cevabın Brolin'den gelmesi gerekiyordu.
- Tanınmayı hak etmemişti, dedi Brolin sonunda. Her yerde ondan bahsedildi, hakkında kitaplar yazıldı. Oysa kurbanları unutulacak, isimsiz yüzler olarak kalacak.
Brolin kafasını genç dedektife çevirdi.
- Bu da benim onu kişiliksizleştirme yöntemim. Annabel'in gösterdiği anlayışın sahte ya da iğreti hiçbir yanı yoktu, son derecede samimiydi. Ta başından beri bu adamda güven veren bir şey vardı. Başkalarının yargılarından tümüyle sıyrılmıştı, toplum içinde yaşıyordu ama ruhu köleleşmemişti; Brolin'in çevresinde, gerçek özgürlük işareti ile bunun bedeli olan ıstıraptan bir hare vardı.
Teselli etmek istercesine elini Brolin'in koluna koyan Annabel, Dante denilen adama karşı böylesi bir nefretin nasıl doğduğunu merak etti. Bu nefrette, işlediği suçların çok daha ötesinde, kişisel bir şeyler vardı.
- Dante tutuklandığında, her şeyden uzaklaştım. Ardından da polislikten istifa ettim. Daha sonra ne yapacağımı bilmeden, aylarca seyahat ettim.
- Sizi döndüren ne oldu?
Rüzgârın taşıdığı sesi tatlıydı, bir okşayış gibi yumuşaktı.
- Taş.
Okyanusa bakarak bir yudum daha içti.
- Giderken kaçmıyordum, bir çağrıya, büyük nedenin çağrısına uyuyordum. Hayatlarımızın anlamının çağrısına. Yaşlı Avrupa bana bunun için ideal bir yer gibi göründü, tarihimizin beşiğinde, devam etmenin nedeninin peşinde dolaştım. Önce Fransa, sonra italya. Yunanistan'ı keşfetmeden önce, savaştan çok kurbanı olduğu dezenformasyonca parçalanan eski Yugoslavya'dan geçtim. Ne var ki içimde hiçbir şey çınlamadı. Carcassonne surlarından güneşin batışını, ülkesinde Herkül'ün kahramanlıklarını anlatan denizi gördüm ama, hiçbiri

bana bir şey söylemedi. Bir sonraki durağım Mısır oldu, orada altı ay kaldım. Size o ülke hakkında, insanları hakkında, Kahire, Han el Halil, Nil Nehri hakkında, bütün o zenginlikleri hakkında o kadar çok şey anlatabilirim ki. Orada kendimi unuttum, peşimi kovalayan korkunç görüntüleri kafamdan attım; artık ben değildim. Yeni bir arkadasın evinde tartışmalarla geçen bir gecenin sabahında, Giza'ya gittim. Piramitler üzerinde söken şafağı izledim ve güneşin dört bin beş yüz yıllık bu yaşamın üzerindeki yorulmak bilmez balesi gözlerimi açtı. Bir rüzgâr kalıntısı, kumulların üzerinde koşturan toz tabakasını kaldırıyordu, harika bir manzara insan elinin yarattığı üç geometri ecesi orada dikilmiş, yıldızların güdük ebediyetine meydan okuyordu; zamanın ötesinden, tarihin ötesinden insanlar bana sesleniyordu. Ölülerin cesareti o çölün kumlarında süzülürken ve Atina ile Akropol'ü, Carcassonne ve kulelerini, duvarcılar ile çağdaşlarını yeniden gördüm. Kahire'ye döndüm, ibn-i Tulun'un sütunları arasında bütün bunları uzun uzun düşünüp, sonunda minarelerin ezgisine elveda dedim.
Gözleri anılarla titreşiyordu. Bu kez daha güvensiz bir sesle ekledi:
- İşte. Bütün bunlar film gibi.
Bütün yaşadıklarını, geçirdiği değişimleri aktarmayı beceremeyeceğini hissediyordu. Zaman Tekerleği kavramını taşta algılamıştı. Bütün bu yaşam parçalan, isimsiz yaratıkların hıçkırıkları ile tebessümlerini taşıyor ve bütün bu toz şimdi gırtlağını öylece sert çiziyordu ki, karşılaştırdığında kendi hıçkırıklarını acı buluyordu. O bugünü yaşıyordu ve bu benzersiz hakkı bozmaya cesaret edemezdi.
Oregon onu büyük mevsimler valsinin kucağına çekmiş, Brolin yaşlanmasına, içtenliği yaralanmış olmasına rağmen, kendini [soğuk evinden] toprağının soğuk göllerinin ve nehirlerinin bağrına salmıştı. Acılarından kurtulamamış, sadece çöl rüzgârının ve tarihin bilgeliği sayesinde güçlenmişti. Kendiyle barışmış, karşılığında da [cevabı] bulmuştu: hiçbir cevap olmadığını kabullenecekti artık.
- Özel dedektif oldum, çünkü bir soruşturma yürütmek benim en arzuladığım şeydi. Oldukça tuhaftır ama, bende suçluları anlama becerisi var. Gönlüm bu yeteneğin kullanılmadan kalmasına razı olmadı, ben de onu ihtiyacı olan herkesin hizmetine sunuyorum. Günün birinde insanın sevdiği biri kaybolursa, başına ne geldiğini bilememekten daha korkunç bir şey olamayacağı kanısındayım. Sadece kayıp dosyalan üzerinde çalışmamın nedeni de işte bu. Çoğu evden kaçış, aralarında bir kısmı da

suçlarla ilgili. Ailelere cevabı veriyorum, en kötüsü olsa da, ama onları bilinmezin ortasında bırakmıyorum.
Şişesini bitirdikten sonra, Annabel'e baktı. Genç kadın ağzı yarı açık, değişik bir bakışla süzüyordu onu. Sanki birden nerede olduğunu, ne yaptığım hatırlamak istiyormuş gibi art arda birkaç kez gözlerini kırpıştırdı.
- Ne diyeyim? Ben...
Kelimeler dudaklarında öldü. Oysa ona o kadar çok sırrını açmak, çektiği acılardan bahsetmek, mümkün olabileceğim hissettiği bu yakınlığı, bu dostluğu beslemek isterdi ki. Brady'yi, kaybolan kocasını anlatmak, her kapı çarpışında belki odur diye canlanan çılgınca umudu, dayanılması çok güç gece yalnızlıklarını, başka her şeye kapıyı kapatan beklemenin yaşanmaz kıldığı bu hayatı... Brolin'in sözlerinde ve bütün davranışında muhtemel bir anlayışın tohumları vardı ama, Annabel içini açmayı beceremiyordu.
Brolin gözlerini genç dedektiften ayırmıyordu, ne var ki Brolin bütün bunlardan uzakmış gibi Annabel ne bir çekim ne bir ilgi algılıyordu. Sadece iyilik.
- İyi misiniz? diye sordu eski polis.
Annabel elindeki şişenin boynunu sıkıp, belli belirsiz bir "evet" mırıldandı. Okyanus hâlâ ayaklarının dibine devriliyor, doğaya karşı reveransını yorulmaksızın sürdürüyordu.
- Buradan yıldızların görülebileceğini sanmazdım, dedi Brolin. Çok yıldız yok, ama bu kadarı bile güzel.
Kafasını yakasının kürküne gömen Annabel sessiz kaldı. Kumsalda bir saat daha kalarak sohbet ettiler, her şeyden ve hiçbir şeyden bahsettiler, ama özellikle genç kadının yüreğini dağlayan o gözyaşı tadı hariç, buna büyük özen gösterdi Annabel. New York on milyon yalnızlığın kentiydi ve birçok noktada istisna oluşturmasına rağmen, Annabel de genel kuralın dışına çıkamıyordu.
Uzakta, büyük Babil'e yaklaşmaya başlayan bir yük gemisinin silyon fenerleri göz kırptı.

13

Cehennemde en kötü şey, seslerdir.
Rachel bunu burada, lanetlilerin arasında geçirdiği her dakika, her saat, her gün daha iyi anlıyordu. Bulunduğu yer oldukça geniş olmalıydı, çünkü

ötekilerin çığlıkları kulağına boğuk geliyordu.
Tam o anda, yirmi yaşındaki Rachel Faulet büzülerek küçücük bir mağaraya benzeyen mekânın kayalık duvarına dayanmıştı. Sürekli akan su onda panik bitkinliği sonrasının ilk uykularındaki gibi, ninni etkisi yapmıyordu artık. Hayır, tam tersine, şu anda onu çıldırtacaktı. Bunun, ormanın ortasındaki bir kayadan sızan küçük bir çeşme olduğu söylenebilirdi, en azından başlangıçta. Oysa şimdi aynı su, Alien filmindeki canavarın keskin dişlerinin arasından sızan salyayı hatırlatıyordu. Daha da kalleşi, nereden geldiğini söylemek imkânsızdı. Ses kapının arkasından, yukarıdan, hatta "duvarlardan" geliyordu. Rachel kendini sürekli olarak sıvıya batmış hissediyordu, her yandan rutubet sızıyordu.
Uzunca bir süredir zaman kavramını yitirmişti.
Burada ne güneş ne de ay vardı.
Yine de, köpeğin saatlerdir inlediğinden emindi. Onun böyle inlemesini duymaya daha fazla dayanamayacaktı. Hayvan hiç ara vermeden küçük çığlıklar, acı dolu tiz sesler çıkarıyordu. İşinin bitirilmesi için yalvarıyordu, evet, evet, hayvan bile öldürülmek istiyordu! Çok uzakta değildi, kapının arkasında, koridorda. İstırabının yankısı gücünden hiçbir şey kaybetmeden Rachel'a kadar uzanıyordu. Birkaç kere tırnaklı patileriyle duvarları kırbaçlamıştı, kazıma sesi kolayca ayırt edilebiliyordu; ardından bitkin düşmüş olmalıydı ki, artık inlemeden başka bir şey duyulmuyordu.
Rachel döşeğine kadar süründü. Bulunduğu yer daracıktı ve yaşamak için gerekenin asgarîsini içeriyordu: su leğeni, somyası korkunç gıcırtılar çıkaran eski ve tozlu bir yatak. Aydınlatma olarak da mumlar.
Buraya nasıl gelmişti? Hiç bilmiyordu. Ablasının evine yerleştiği günden beri haftada birkaç kez yaptığı gibi, Megan'ın atını almıştı. Bir saatlik bir gezinti, mahmuzlamadan, atı dörtnala kaldırmadan - daha şimdiden bebeğini düşünüyordu - sadece gücü ve kendisi ile at ve orman arasındaki ahengi hissetmek. Hava bozulmaya yüz tuttuğunda, geri dönmüş ve tarlaya girmek için toprak patikadan çıktıktan yüz metre sonra o adam belirivermişti.
Burada onunla ilgilenen de oydu. Yemeklerini o getiriyordu ilk başlarda, tecavüz edeceğini düşünerek dehşete kapılmıştı. Oysa adam ona dokunmamıştı bile.
Şimdilik.
Ağlamıştı, gırtlağındaki ağrının keskinliği yüzünden uyuyamayacak

duruma gelinceye kadar ağlamıştı. Şimdi, en ufak bir gürültüde bile ürperiyordu. Adam arada bir onu görmeye geliyor, kapıyı açıp, ona bakmak için oturuyordu. Hiçbir şey söylemeden. Yüzünde en ufak bir ifade yoktu. Her şey gözlerindeydi.
Parlıyorlardı.
Sonra, kalkıyor ve gidiyordu. Bir seferinde kapıyı arkasından daha yeni kapatmıştı ki, Rachel epeyce uzaktan bir çığlık duydu. Bir kadın çığlığı. Ses hemen kesildi. Bir keresinde de bir kız çocuğunun hıçkırıklarını duyduğunu sanmıştı ama o ses de hemen susuvermişti. Hem üstelik sızan su yüzünden, kesin bir yargıya varmak imkânsızdı.
Rachel buraya geldikten kısa bir süre sonra adam elinde dijital bir fotoğraf makinesiyle içeri girmiş ve onun fotoğrafını çekmişti, sadece bir kez. Giderken de konuşmuştu. Rachel böylesi bir ses tonu beklemiyordu. Tatlı, neredeyse dostçaydı.
- Daha sonra bir fotoğrafa daha hak kazanacaksın, demişti. Birkaç ay sonra...
Rachel bağırmıştı. Adamın üzerine atılmıştı. Beriki çevikti, genç kızı anında durdurmasından böylesi hareketlere alışık olduğu anlaşılıyordu. Yüzüne sadece bir kez, büyük bir kuvvetle vurmuş, Rachel burnunun çatırdadığını duymuştu. Bir kez daha vurmuştu adam, ağır bir yumruk. Vahşice. Rachel kendi kanından damlaların havaya saçıldığını görmüştü. Bir yumruk daha. Bir daha... Şimdiki köpek gibi kesik kesik inleyene, bilincini yitirene kadar. Boşluğa dalarken, yanında adamın tebessümüyle ortaya çıkan gri dişlerinin anısını götürmüştü.
Rachel bitkindi. Artık durmadan titriyordu.
Kararım vermişti.
Yapmalıydı. Bu son şansıydı. Ona söylemek zorundaydı. Adam ne de olsa bir insandı, belki de duyduklarından etkilenirdi. Rachel umutsuzluğunun verdiği saflıkla, ürpertici zindanının dibinde son umuduna tutunuyordu.
Uzunca bir süre, sırrını adama açacağını kendi kendine tekrardı Suyun sızıntısı ve köpeğin inlemesi aklından gidene kadar. Gözleri boşlukta kaybolan Rachel, neredeyse yemeğini uzatmak için kapının altındaki kapağın açıldığını bile fark etmeyecekti.
Güçlükle doğrulmadan önce, kısık bir sesle "Bekleyin!" demeyi başardı.
Açık kapağın arkasındaki ayakların oldukları yerde çakıldığını gördü. Kızıl ışıltılar, koridorun zeminine dans eden şekiller yayıyordu.

- Bekleyin... diye yineledi.
O zaman, köpeğin sustuğunu fark etti. Sakın cesaretini yitirme!
- Size bir şey söylemek istiyorum. Kelimeleri güçlükle telaffuz etmişti.
Sesi, ağzında çakıl taşlan varmış gibi, tuhaf çıkıyordu.
Kapının öte tarafında hâlâ bir tepki yoktu. Adam oradaydı, Rachel ayaklarının gölgesini seçebiliyordu. Bekliyordu adam.
- Beni dinleyin, dedi soluk soluğa. Size bir şey söylemek istiyorum... Polise bir şey anlatmayacağıma yemin ederim, bir hikâye uydururum, hem zaten burası çok karanlık, yüzünüzü de görmedim, onun için sizi görsem de tanımam... Bırakın beni, gideyim... Beyefendi... Ben... Ben hamileyim... Bir bebek bekliyorum... Öte yandaki adam elini üzerine koyduğunda, kapıdan boğuk bir Çarpma sesi çıktı. Beceriksizce yapılmış gözetleme deliğini açınca, Rachel üzerini oburca kolaçan eden koskocaman gözleri gördü.
Adam alaycı bir sesle konuştuğunda, genç kızın göğsüne korkunç bir acı saplandı:
- Sen ne sandın ki? Bunu elbette biliyorum. Bunun için buradasın ya...

14

Jack Thayer’in gri gözbebekleri Annabel'e dikilmişti.
- Çok erken değil mi? Az daha gidiyordum, diye takıldı. Kendilerine ait büroda, iki penceresi o salı sabahının puslu boğuculuğuna açılan daracık odadaydılar.
- Attwel ile Collins'i, fotoğraftakilerin kimliklerini belirlemeye gönderdim, diye sözünü sürdürdü Thayer. Biz de bilmeceyi çözmeye çalışacağız.
- Şu Latince ilahi bozuntusunu mu?
- Hayır, kartpostalı ve verdiği mesajı. Böylesi berbat bir şeyle kendine eziyet etmesen daha iyi olur, dedi, genç kadının elindeki kahve fincanını göstererek, bu tür şeyle insanın midesini sinsice kemirir.
Annabel, Brolin'le geçirdiği saatlerden sonra neredeyse sabahlamış, kolilerden Brady'yle çektirdikleri fotoğrafları çıkarmak için dayanılmaz bir istek duymuştu. Uzunca bir süre, fotoğrafları ve ilk zamanların mektuplarını gözyaşlarıyla lekeleyene kadar düşünmüş, sonra da kocasının teselli edici kollarına sokulamadan, Kodak tarafından üretilmiş bu anılar dünyasının ortasında uyuyakalmıştı. Brolin'in içtenliği ve sözleri, ona kocasını ne denli özlediğini hatırlatmıştı.

- Ha, az kalsın unutuyordum: Kuzey Brooklyn merkezindeki adamlar bu sabah geliyor, bize yardım edecekler. Her birimize bir tane düşüyor.
Annabel eşyalarını yerleştirirken kaşlarını kaldırdı. Thayer içinde meşhur kartpostalın bulunduğu plastik torbaya uzandı.
- Üzerinde sadece Spencer Lynch'in parmak izleri var. Şu kartı imzalayan Bob var ya, dikkatli biri olmalı.
- Yazdıklarını tekrar etsene, dedi genç kadın.
Thayer eline bir tebeşir aldı ve kartpostaldaki metni duvarın bir bölümünü kaplayan karatahtaya yazdı:
- *İlerliyorsun. Daha az aptallık yapıyorsun. Şimdi artık bizim gibi olmayı öğrenmelisin. Görünmez. Eşiği aş, akıllı olduğunu göster: John Wilkes ailesinde JC 115 bulacaksın. Küçük bir ipucu: bu aile toprağın bağırsaklarını sırtında taşıdı! Delaware'in yukarısında oturuyorlar... Buna layık ol, yakında görüşmek üzere benim küçük S'm. Bob.*
Metnin yanına, Spencer Lynch'in evindeki duvara birçok kişinin kanıyla yazılmış duayı ekledi:
Caliban Dominus noster, in nobis vita, Quia caro in tenebris lucet. Caliban bizim Efendimiz, insan eti karanlıklarda parıldadığından, hayat bizim içimizde.
- Bu Caliban adının nereden gelmiş olabileceği konusunda bir fikrin var mı, Jack?
- Yok, dün akşam bir mitoloji sözlüğüne baktım, bir şey bulamadım. Bir kitaptan ya da bir filmden alınma herhangi bur şey olabilir. Ya da saçma sapan bir şey.
- Ya kartın üzerindeki imza, şu Bob? Jack Thayer gözlerini kıstı.
- Bana kalırsa, kimliğini gizlemek için kullanıyor, oldukça sık rastlanan bir isim ve muhtemelen asıl adı değil.
- Pekâlâ, şimdilik adını bir kenara bırakıyoruz. Kartpostala bakalım, nereden gelmiş olabileceğine, zamanına. Thayer kartı eline alıp gözlerinin hizasına kaldırdı. Plastiğe bakarken, yüzündeki çizgiler birer yorgunluk uçurumuna dönüşüyordu.
- Kart yeni ama, üzerindeki fotoğraf XX. yüzyılın başlarından kalma, bence. Arka tarafında üreticinin adı var, kolayca bulabiliriz. [Bir] başka bilmece, onun için ne diyorsun?
Annabel karanlık cümleleri okurken, tükenmez kaleminin ucunu kemirmeye koyuldu.
- Görüldüğü kadarıyla, Spencer aileye yeni girmiş. Şu Bob ona aylakla,

bir acemiyle, neredeyse bir çocukla konuşur gibi konuşuyor. Bence görünmez olmasını buyurmakla, fazla göze batmamasını söylemek istiyor.
Hemen arkasından, Brolin'in bir akşam önceki sözlerini hatırladı, özel dedektif, Spencer'ın ilk kurbanını tanıdığını düşünüyordu. Ve Bob nasihat eder gibi, Spencer'dan daha tedbirli olmasını istiyor. "Daha az aptallık yapıyorsun." Spencer anlıyor artık sadece tanımadığı kadınlara saldırıyor.
Brolin'in haklı olduğu kesin. Özel dedektifin bu sabah kiliseye gideceğini hatırladı. Burnunun oldukça iyi koku aldığını kabul etmek zorunda kaldı. Eğer ilginç bir ipucu varsa, bulup çıkarmakta ustaydı. Eski bir polisti ve bu yüzden polisle temas kurmakta, bulduğu önemli şeyleri paylaşmakta tereddüt etmiyordu. Önemli bir müttefik bulmuştu; en azından öyle umuyordu.
- Hımm. Bu "bulunacak aile" hikâyesi beni endişelendiriyor, dedi Thayer.
- Ne düşünüyorsun?
Adam dikkatini ortağına verdi.
- Bob ona eşiği atlamasını emrediyor ve bulunacak bir aile ile JC 115'ten söz ediyor. Belki de bu çılgınların müstakbel kurbanlarının adı bu kodun ardında gizli.
- Spencer'ın tutuklanmasıyla, biraz zaman kazandık sanıyorum. Eğer Bob ya da gerçek kimliği her neyse, yeni çaylağına böylesine özlü ipuçları veriyorsa, iş fazla dolambaçlı olamaz...
- Bütün mesele de bu ya. Belki de tarikata girebilmek için bir zekâ testinden geçmek gerekiyor. Adı, yüzü olmayan bir tarikat. Tıpkı, "Eğer akıllılık eder, bu aileyi bulur ve katledersen, bravo! O zaman çok seçkin kulübümüze girersin!" gibi bir şey. Ne demek istediğimi anlıyorsun.
- Pekâlâ, öyleyse sırayla gidelim: "John Wilkes ailesinde JC 115 bulacaksın." Doğu kıyısında oturan John Wilkes'ların listesi var mı? diye sordu Annabel.
Jack karton bir dosyaya uzandı.
- İyice araştırdık, işte sonuçlar: ikisi New York Eyaleti'nde olmak üzere, toplam on yedi John Wilkes var.
- Jack, bu adı nereden tanıyor olabilirim? Bu ismi bir yerlerde duyduğumdan eminim, ama bir türlü hatırlayamıyorum...
- Oraya geliyorum. Ben de aynı duyguya kapıldım, aslında diğer ihtimal de bu: John Wilkes Booth, Lincoln'ın katili. Belki de Bob başkan

katillerinin ya da sadece katillerin aranmasını istiyor.
- Ya şu JC 115, katillerle bir ilgisini görebiliyor musun? Bütün bu neyi çağrıştırıyor, Hz. İsa'yı mı?
- Bilemiyorum, bana hiçbir şey ifade etmiyor. İnternete girerek şansımı denedim. Birincisi hemen Lincoln'ın katiline gönderiyor, ikincisi hiçbir yere, ya da sadece Jane's Cunt 115 adlı pornografik bir siteye.
Annabel parmaklarının ucuyla dudaklarında tempo tuttu, bütün bunların nereye varacağını anlamaya çalışıyordu. Bilmecenin devamını okudu: "Küçük bir ipucu: bu aile toprağın bağırsaklarını sırtında taşıdı. Delaware'in yukarısında oturuyorlar. " Mümkün olan tüm yönleri düşünerek, muhtemel bir sembolizm arayarak her kelimeyi didik didik etti.
Su Bob denen adama gereğinden fazla itibar ediyorsun, dostum kurnaz biri olabilir ama bir dâhi de değil ya!
Oysa cümlenin içinde bir incelik, devamıyla ilişkilendirilmesi gereken bir ayrıntı olmalıydı.
...Delaware'in yukarısında...
Cümleyi bir kez daha okudu, bir fikir, zihninde kendine yol açmaya çalışıyordu.
...bu aile toprağın bağırsaklarını sırtında taşıdı...
Yanağının içini dişleyerek, başparmağını işaret parmağına vurup arka arkaya şaklattı, ardından da Thayer'a döndü.
- Delaware'in yukarısında Pennsylvania ve New Jersey gibi madencilik geleneğine sahip iki eyalet var, dedi sonunda. Bu iki eyalette John Wilkes adına rastlandı mı?
- İyi yakaladın.
Thayer listesine bir göz attı.
- Evet, New Jersey'de bir, Pennsylvania'da da iki tane. Onlarla temas kurup, ailelerinde bir Jeremy C. ya da bir James C. gibi, bir JC olup olmadığını soracağım.
Annabel işaret parmağı ağzında düşünmeyi sürdürüyordu. Thayer merakla ona baktı.
- Ee, ne oluyor? Başlangıç olarak fena değil, başka bir önerin daha var mı?
- Bana tuhaf geliyor Jack. Anlatmakta zorlanıyorum ama, sanki sadece... Bunun Bob'un kişiliğine uyduğu kanısında değilim. İstersen buna içgüdü de.
Kapıya vurulan üç sert darbe konuşmalarını böldü, içeriye saçları alabros

kesilmiş, otuzlarında gösteren, zarif bir Armani takım elbise giymiş, tıraş sonrası losyonuyla odadakilerin burun deliklerini kırmaya azimli biri girdi.
- Konuşmanızı böldüğüm için özür dilerim, adım Brett Cahill. Kuzey merkezinin dedektiflik biriminden geliyorum.
- Girin, demek katlanmak zorunda kalacağımız kişi, sizsiniz? diye art niyetsiz takıldı Thayer. Oysa ben eski toprak birini bekliyordum. Biraz canı sıkılmış gibi, Brett Cahill'den Annabel'e döndü.
- Sanki gençlik çoğunlukta gibi. Bütün bu çocukların arasında, kendimi Priamos gibi hissediyorum!
- Siz ona aldırmayın Müfettiş Cahill, yerleşmeye bakın. Cahill'in elinde deri bir evrak çantası ve portmantoya astığı bir pardösü vardı. Pembe tenli, oval yüzlü, hatları narin, yakışıklı bir adamdı. "Kadınların arasında epey popüler olmalı" diye düşündü Annabel keyifle. Hemen ardından da adamın sol elindeki alyansı gördü.
- Yüzbaşı Woodbine bize durumu özetledi, arkasından da size yardım etmemi söyledi, diye açıkladı yeni gelen. Şu andan itibaren, size tutkal gibi yapışıyorum.
Adamdan şaşırtıcı ama iddiasız bir güven yayılıyordu, zaten Thayer tersine dayanamazdı. Bu kadar genç yaşta Wilson Caddesi'ndeki merkeze girebilmek için, Brett Cahill'in güzel bir diploması, polis giriş sınavında çok iyi notları ve büyük bir yeteneği olmalıydı. El sıkışmak için yaklaştığında, Thayer önce enerji dolu bir elle karşılaştı, sonra da güçlü göğüs kaslarının üzerinde gergin bir gömlek gördü.
Dahası, Antikçağ'ın doktrinini uyguluyor, sağlam kafa sağlam vücutta bulunur. Hem beyin hem vücut.
Gençlerin artık hiçbir şeye saygısı kalmamıştı, bazen çok kusursuz bir görüntüyle çıkıyorlardı insanın karşısına.
- Ee, nereden başlıyoruz? diye hevesle sordu Cahill.
Jack Thayer kartpostalı uzattı. Genç müfettişin belki de kötü niyet taşımaksızın soruşturmanın yönetimini yavaş yavaş ele almaya çalışacağını, bunun işin mantığına uygun olduğunu biliyordu. Ancak aldırmıyordu.
- Siz işe, bu kartın özelliklerini araştırmakla başlıyorsunuz, nereden geldiği, piyasaya çıkış tarihi, satış noktalan, vesaire...
Cahill bu otorite gösterisine şaşırmış olsa da, bunu hiç belli etmedi. Annabel tebessümünü yumruğunun ardına gizledi. Thayer telefonu alıp ortağına döndü:

- Biz de şu JC 115'i bulmaya çalışacağız.

15

Rüzgâr, genelde Brolin'in yüzünün yarısını kaplayan uzun kahverengi perçemleri arkaya savuruyordu. Yumuşak yüz hatlarının, köşeli çenesinin ve ona kararlı bir ifade veren elmacık kemiklerinin onda yarattığı havayla biraz barışık olsa son derecede çekici gözükebilirdi. Sabah soğuğunda, sokakta yürüyen bir hayaleti andırıyordu daha çok.

Okyanustan beri koşuşturan buzlu soluğun kendini daha da güçlü hissettirdiği Flatbush Caddesi'ne saptı. Ana cadde bir nehir kadar geniş ve bir iniş pisti gibi dümdüzdü. Trafik uzakta, Manhattan Köprüsü yakınlarında yoğunlaşıyordu.

Brolin otelinden birkaç dakika önce çıkmış, Saint Edwards Kilisesi'ne kadar biraz yürümeye karar vermişti; bu yürüyüş onu uyandıracaktı. Yoldayken cep telefonunu çıkardı ve yıllardır dost olduğu Portlandlı polis Larry Salhindro'nun kişisel numarasını tuşladı. Aradaki saat farkı, Salhindro'yu yataktan kaldırdı.

- Gösterdiğin ihtimam için teşekkürler, dedi arkadaşı uykulu bir sesle. Büyük Elma'da[13] işler nasıl gidiyor?

- İlerliyor, Larry yardımına ihtiyacım olacak.

- Anlat bakalım, dinliyorum.

Aralarındaki gerginliğe rağmen, Larry Salhindro büyük bir yardımseverlikle Brolin'e bilgi aktarmayı sürdürüyordu. Geçmişteki Çatışmaların bazen böylesi bir faydası olabilir; birlikte acı çekenler sözcüklere ya da jestlere gereksinim duymazlar ve araya giren zamana karşın kalpleri birliktedir.

Spencer Lynch'in hapiste birlikte olduğu tüm tutukluların, yani "oda arkadaşlarının" listesine ihtiyacım var.

- Bekle de kâğıt kalem alayım. Adamın adı nasıldı?

- New York'a verilen ad.

- Spencer Lynch, New York Eyaleti'nin Rochester kentinde doğmuş. Riker's island Hapishanesi'nde yatmış.

Larry Salhindro ahizeye soludu.

- Bu dediğin doğu kıyısı, temini güç olacak.

- Biliyorum Larry. Teşekkürler.

- Tamam, bulur bulmaz sana fakslarım.

Brolin otelinin faks numarasını yazdırdı. Salhindro soruyu yetiştirdi:

- Peki, sen nasılsın?
- İyiyim, şehir sevimli, hatırladığımdan çok daha iyi.
- Buna hiç şaşmadım.
Salhindro yüreğinin derinliklerinden Brolin'in artık iki dünya arasında kalmış bir adam olduğunu, New York gibi bir kentin ona çok iyi geleceğini düşünüyordu, ancak bir şey söylememeyi yeğledi. Birden arkadaşı için büyük bir üzüntü duydu, hem de uyandıktan hemen sonra; kuşkusuz bütün günü bombok geçecekti.
- Kapatmam gerek, seni daha sonra ararım, Larry. Tekrar teşekkürler.
Telefonu kapattıktan sonra Brolin, Salhindro'ya neden Annabel'den bahsetmek istediğini merak etti.
Çünkü hayata, tıpkı senin gibi bakıyor ve sana benziyor! Haydi itiraf et, ondan çok hoşlanıyorsun!
Doğru olduğunu kabul etmek gerekiyordu. Buralarda yaşasaydı, onunla birlikte olmaktan, onunla konuşup tartışmaktan hoşlanacağı kesindi; iyi dost olacaklarından emindi.
Rüzgâr düşüncelerinden kurtulmasına yardım edince, yeniden yürümeye koyuldu. Sonunda sağa döndü ve Park Caddesi'nin üzerinden geçen Brooklyn Queens Ekspres köprüsünün altından ilerleyip, yaklaşık bir kilometrelik karanlığa daldı. Hemen üzerindeki trafik gürültüsünün etkisinde, delik deşik kaldırımda yürüdü. Saint Edwards Sokağı'na ulaştığında, biraz yıpranmış, bir dizi kahverengi apartmanla karşılaştı. Sitenin dibindeki her boş alanı, dev bir anıtı andıran plaketler süslüyordu, ama bunlar uyarı levhaları değildi. Silahını otel kasasında bırakmasına rağmen, Brolin kendini tehlikede hissetmedi, hava hâlâ aydınlıktı ve burası da Cabrini Green[14] değildi.
Sitenin yollarında birkaç yaşlıya rastlayarak, bu tekdüze manzara boyunca yürüdü. Önünde ve biraz ilerisinde, park edilmiş eski bir Pontiac'ın içinde iki genç müzik dinliyordu. Ona baktılar ve güneş gözlüklerine rağmen, Brolin kendisini izlediklerini anladı. "Muhtemelen gözcü bunlar" diye düşündü Brolin, "eğer polis olduğumu zannederlerse işareti verecekler, mahallenin uyuşturucu satıcısı da, bulunduğu yerden hemen tüyecek. Ama eğer beni meraklı birine benzetirlerse, işler çatallaşacak demektir." içine girdikçe, mahallenin romantik bir gezinti yeri olmadığını görüyordu. Soğuk, dekoru örtüyor ve her şeyi donduruyordu: hava tümüyle hareketsizleşmişti ve tek tuk görülebilen insanlar da mutlak bir durgunluktan çıkmış gibiydi. Brooklyn Queens Ekspres otoyolunun

uğultusu buraya kadar geliyor, arada sırada da Pontiac'tan yayılan baslar bu uğultuyu bastırıyordu. Gözcüler dikkat çekmeme konusunda pek usta değillerdi.
Akağaç dikili kurumuş bir çimenliğin köşesinden görünen Saint Edwards Kilisesi'nin iki çan kulesi, beyaz göğe doğru uzanıyordu.
Çan kulelerine rağmen, bu karanlık cepheli apartmanların ortasında minicik görünüyor, şahının üzerinde, olabilecek her açıya dönük küçük oklarla süslü sekizgen bir kule yükseliyordu.
Brolin yaklaştı ve sundurmanın ön kısmına dikilmiş beyaz Meryem heykelim, arkasında da eski çağlardan kalma bir canavarın ağzı gibi kapkara ana kapıyı gördü.
Kütlesi dertop olmuş rahip konutu, pencerelerdeki parmaklıklarıyla kiliseye dayanıyordu. Özel dedektif, soruşturmasını yumuşak bir üslupla sürdürmeye karar verdi. Sükûnet ve rutubetin egemenliğindeki tapınağa girdi. Burada insanın çevresini pek iyi göremediğini fark edip şaşırdı; mumlar güneşin yerini tutamıyor; saydam renkli vitraylardan da sadece soluk mavi, kırmızı ya da yeşil ışınlar süzülebiliyordu. Etrafta tek bir canlıya bile rastlamadı; eski bir şarap mahzeni gibi tuhaf bir rayiha saçan balmumuyla karışık bu küf kokusunun ortasında yalnızdı.
Brolin duvarlardan birine yaslanmış iskelenin çevresinden dolaşıp, koronun basamaklarına vardı. Rahip burada da yoktu. Kilisenin dibine doğru ilerleyince, bir perdenin arkasında, üzerinde "GİRMEK YASAKTIR" levhası asılmış bir kapıyla karşılaştı.
- Kimse yok mu? diye önce usulca, sonra da güçlü seslendi Brolin.
Cevap alamayınca kapıyı itti ve rahip konutuna giden karanlık koridora daldı. Sorusunun bütün tekrarlan cevapsız kaldı. Bir odanın köşesine vardığında, önünde bir yüz beliriverdi. Brolin irkildi, diğeri de korkulu bir çığlık attı. Vücudu yağlı, saçları mısır saplan gibi dik, yüzü egzamayla kaplı bir adam. Kırk yaşlarında olmalıydı.
- Burada ne arıyorsunuz? diye sordu adam, sesinde bir endişeyle.
- İyi günler, ben özel dedektifim, dedi Brolin ve kimliğini gösterdi. Özür dilerim, kiliseye girdim, kimseyi göremeyince de. Mümkünse Peder Dewey'le konuşmak istemiştim.
Karşısındaki ufak tefek adam önce Brolin'i tepeden tırnağa süzdü:
- Hangi konuda? diye sordu kuşkulu bir sesle.
- Kaybolan bir kadın hakkında.
Brolin dostça gülümsemeye çalıştı, yumuşak ama kararlı bir sesle

konuştu:
- Çok önemli. Peder Dewey onu bulmama yardımcı olabilir. Kadın tehlikede. Karşısındakine her kelimeyi hazmetme zamanı tanıyarak, tane tane konuşuyordu. Rahip birden rahatsız bir ifadeye büründü.
- İyi ama... Peder Dewey artık burada değil, Bayım. Bir ay önce Philadelphia'ya gitti.
İyi bir başlangıç değildi kuşkusuz. Brolin ellerini cebine soktu, canı sigara içmek istiyordu.
- Ya siz, siz ne zamandır buradasınız? Yuvarlak suratlı gururla cevap verdi:
- Üç yıldır. Ben Peder Franklin-Lewitt'im.
- Öyleyse, belki bana yardım edebilirsiniz. Ama bütün bunlar gizli, aramızda kalmalı. Size güvenebilir miyim?
Adam hakarete uğramış gibiydi.
- Ben sırların adamıyım evladım, dedi, sanki sözünün teminatıymış gibi çevreyi göstererek.
- Güzel. Meredith Powner'ı tanıyor musunuz?
- Ah, tabiî, geçen yıl kaybolan kızcağız değil mi? Buraya sık sık gelirdi, çok iyi bir Hıristiyan'dı! O konu için mi geldiniz?
- Öyle de denebilir. Polisin bu soruyu sorduğundan eminim ama onu burada bir adamla beraber, yani konuşurken gördünüz mü?
- Hayır... Aslında herkesle konuşurdu.
Brolin başını salladı, daha farklı bir cevap beklemiyordu zaten. Annabel'in verdiği Spencer Lynch fotoğrafını çıkarıp Peder Franklin-Lewitt'e gösterdi.
- Ya bu? Bu adamı burada gördünüz mü? Rahip fotoğrafı alıp, daha yakından inceledi.
- Şeyy... Evet, sanırım gördüm. Aslında pek kesin değil, çünkü... Sıkılarak, kendi yüzünü gösterdi.
- Siyahları tanımakta bazen güçlük çekiyorum, ama bunun kim olduğunu bildiğimden eminim; adını değil tabiî, ama gördüm. Aynı gözler, belki biraz daha patlak. Sık sık gelir. Hiç konuşmaz, arkaya gidip hep aynı tarafa oturur.
Brolin irkildi. Fotoğrafı geri aldı.
- Hep arkaya mı oturur? diye ısrar etti. Yanında başka biri olur mu, yoksa tek başına mı oturur?
- Hayır, hep tek başına oturur, en azından görebildiğim kadarıyla. Solda, son ya da sondan bir önceki sırada, pek emin değilim şimdi. Şey, özel

dedektif olduğunuzu söylemiştiniz, değil mi?
- Evet, doğru.
Rahip tereddüt ediyordu sanki, dilini dudaklarından geçirerek nasıl başlayacağını araştırdı.
- Bir sorun mu var? diye sordu Brolin. Din adamının göğsü boşaldı ve sonunda kafasını salladı.
- Hayır, hayır, neden polis değil de, özel bir dedektif diye merak ettim, hepsi bu.
Brolin tümüyle ikna olmadığından dikkatle rahibin davranışlarım gözlüyordu.
- Bir aile adına çalışıyorum.
Düşüncelerinin bambaşka bir yerde olduğu besbelliyken, Peder Franklin-Lewitt ilgilenen adam rolüne soyundu. Sonra dar koridordan Brolin'i kiliseye kadar geçirdi. Kiliseye iki kadın gelmiş, birinci sırada sessizce dua ediyorlardı. Brolin rahibe yüksek sesle teşekkür ederek, adamı oldukça rahatsız etti, ardından da aklına bir şey gelirse aramasını söyleyerek cep telefonunun numarasını bırakıp ayrıldı. Brolin kapıya, son sıralara doğru yürürken, rahip mihrabın üzerini şöyle bir düzenlemeye girişti.
Brolin, sol tarafta, iskelelerin yakınında çömeldi ve dikkatle zemini inceledi. Spencer'ın her seferinde aynı yere gelip oturması tuhafına gidiyordu; eğer kimseyle görüşmüyorsa, o zaman bir şey alıyor demekti.
Sakin ol, heyecanlanma! Bakarsın, sadece bir alışkanlıktır, arkada, gölgede kalmak istiyordur. Buraya sadece düşünmeye, dua etmeye geliyordu belki de.
İyi ama, eğer öyleyse, neden hep aynı sıra, aynı taraf?
Bir önseziyle kıvranıyordu. Bir esinti olamayacak kadar güçlü bir önsezi.
İlkinde hiçbir şey bulamayınca, dizleri soğuk taşların üzerinde, bir sonraki sıraya geçti. Zemini süpüren parmakları, toz yumaklarını topluyordu. Burada da bir şey görülmüyor ki! Peki, ne bulmayı umuyordun, Sherlock? Fosforlu bir iz mi?
Cebinden böylesi durumlar için aldığı kalem feneri çıkardı ve önündeki alanı santimetre santimetre taradı.
Dua eden iki kadından biri, aradaki koridordan yürüyüp om hizasına geldiğinde, Brolin'i öfkeyle karışık bir endişeyle süzdükten sonra hızla kiliseden çıktı.
Brolin sıranın altını incelemek için biraz daha eğildi. Acele etmeden, her

yeri araştırdı. Hiç. O zaman dipteki sıraya, ışık olmadan biraz aceleyle baktığı sıraya dönüp, baştan başladı. Altını görebilmek için, sonunda neredeyse sırtüstü uzandı. Gözüne bir şey çarptı. Bir metre kadar ilerisinde, sıranın altından kare bir seloteyp parçası sarkıyordu. Brolin sırtüstü kayarak yaklaştı ve sıranın altında, iki seloteyp parçası ile daha önce koparılmış olanların kalıntılarım gördü, izlerden bazıları oldukça eskiydi ama, bazıları taze görünüyordu. Sevindi.

Elimdesin Spence. Demek, çetenin üyeleriyle böyle haberleşiyordun, öyle mi? Sıranın altına ufak pusulalar yapıştırıyordunuz, işte böyle, sonra kimse görmeden, kimsenin ruhu duymadan fikirlerinizi ya da emirlerinizi paylaşıyordunuz ve hiç kimse ne yaptığınızı fark etmiyordu.

Yanından hiç ayırmadığı deri keseyi paltosunun cebinden çıkardı, içinden plastik bir torba ile seloteybi tutmak için bir de cımbız aldı. Muzaffer bir edayla, ama bir soruşturmada ilerlediğinde, yeni bir şey bulduğunda hep hissettiği baş dönmesiyle doğruldu.

Sekinin üzerinde Peder Franklin-Lewitt iki şamdanın arasından bakıyor, yeni yaktığı buhurdanlıktan çıkan dumanın gerisindeki yüzü giderek endişeli bir ifadeye bürünüyordu.

16

Jack Thayer, Brett Cahill ve Annabel O'Donnel saatlerce birlikte çalıştılar, gizemli kartpostaldan çıkarılabilecek bütün ipuçlarını gözden geçirdiler. Thayer ilgilendikleri üç John Wilkes'tan sadece birini bulabilmiş, Philadelphia'da oturan bu kişi de akrabalarından hiçbirinin JC adını taşımadığını söylemişti. Bir kez daha düşüneceğine söz vermiş olmasına rağmen, polise yardım ederek zaman kaybetmek istemediği sesinden anlaşılıyordu.

Yeni gelen Brett Cahill'in kendine özgü bir stili vardı: Yardım gördüğü sürece tüm nezaket kurallarına uyuyordu, ancak karşısındakilerden birisi biraz isteksiz davrandığı anda vites yükseltip, sahte bir öfke gösterisine başlıyordu. Kesinlikle kurallara aylan davranmamakla birlikte karşısındakini faka bastırmaktan hoşlanıyordu. Öğleden önce, kartpostalı basan şirketi aramıştı. Cevap veren kadıncağız, yardımda isteksiz görününce, Brett Cahill kadına önce yavaşlığından ötürü çıkışmış, arkasından da Asyalı aksanını ve sözlerinin güç anlaşılmasını bahane ederek zavallıyı fırçalamıştı. İstediğini alınca, çeşitli bahanelerle kadıncağızı iki kez daha aramıştı, dediğine göre, ileride daha fazla yardımcı olsun diye onu "gıdıklıyordu". Güler yüzünün ardında, Thayer ile Annabel'in yavaş yavaş tanımaya başladıkları kararlı ye sert bir adam yatıyordu.

Davanın boyutları nedeniyle giderek daha da asabileşmeye başlayan Woodbine, bu üçlüye saat üçte, kavanozda randevu verdi. Tanner's'tan aceleyle alınmış sandviçleriyle masanın etrafına yerleşip, yüzbaşıya son durumu özetlemeye giriştiler. Bilmeceyle, Delaware'in yukarısındaki madenci eyaletlerle, orada oturan üç John Wilkes'la ve onlarla temas kurma girişimleriyle ilgili düşüncelerini aktardılar. Annabel her üçü hakkındaki bilgileri, adreslerini, mesleklerini ve sabıka kayıtlarını toplamıştı.

- Bizi ilgilendiren kişiye ulaşamadım, onun için de yerel polisten yardım istedim, diye devam etti Thayer. Polis adamların evlerine gitmiş. Pennsylvania'lı ikinci John Wilkes şu anda Kanada'da tatildeymiş, yirmi dört saat içinde ona ulaşabileceği bir telefon numarası verecekler bana. Sonuncusuna, New Jersey'de oturana gelince, evindeymiş ama, telefonu açmıyormuş. Clinton şerifine bakılırsa, huysuzun biriymiş. Adama onu

görmek istediğimizi bildirmişler; küçük bir seyahat kaçınılmaz olduğuna göre, gidip onu göreceğim, dedi Thayer sözü Cahill'e bırakmadan önce.
- Spencer Lynch'in evinde bulunan kartpostala gelince, kartın üzerinde New Jersey'deki Boonton kasabasının fotoğrafı var; fotoğraf 1890'lı yıllardan kalma, ortasından kanal geçen bir kasaba manzarası. Böylesi bir kartpostalın bir zamanlar bütün New Jersey'ye yayılmış olması muhtemel, yine de Boonton dışında herhangi bir dükkânda satıldığını sanmıyorum. Üretici bile artık hiç satmadığını, bu yüzden basmaktan vazgeçtiğini söylüyor.
- İyi iş becermişsiniz, diye kutladı yüzbaşı. Söylenenleri doğru anladıysam, Attwel, Collins ve merkezden gelen iki dedektif hep birlikte kurbanların kimliklerini belirlemeye çalışıyor, bilgi topluyor, aralarında ortak bir nokta, bir bağ olup olmadığını araştırıyor, değil mi?
Thayer başıyla onaylayınca Yüzbaşı Woodbine sözlerine devam etti.
- Bu davadaki sorunumuz, izlenmesi gereken ipuçlarının çokluğu. Çıkardığı FBI antetli kâğıtları göstererek, sizi bunun için topladım, dedi. Zarfın üzerindeki tozun laboratuvar sonuçları biraz önce geldi.
- Ne zarfı? diye merakla sordu Cahill.
- Spencer'ın evinde bulunan kartpostalın zarfı.
Cahill başını salladı, daha o sabah ona anlatılanları hatırlamıştı.
- Bu toz, diye notlarını okuyarak sözünü sürdürdü Woodbine, silisli kumdan, potasyum yani bitki küllerinden, kurşun ve sodyum nitrat zerrelerinden, reçineden, demir ve kobalt oksitlerinden oluşmuş gerçek bir amalgam. Yine FBI'nin yardımını gördük: onlara kalırsa, bu tozun büyük bölümü camdan meydana geliyormuş, onun için tozun yoğunluğunu ve kırılma katsayısını hesaplamışlar. Veri bankalarının ve uzmanlarından birinin de yardımıyla, elementleri gruplar halinde toplamışlar; kısacası kum, potasyum ve sodyum nitrat camı oluşturuyor, oksitler de camı maviye ya da yeşile boyamaya yarıyor. Bütün bunlar vitrayı akla getiriyor, kiliselerdeki gibi.
Yeniden önündeki kâğıtlara daldı.
- Anlaşılan, eskiden vitrayları tutturmak için kurşun kullanılırmış, şimdi kurşunun yerini yavaş yavaş reçine alıyormuş. Kısaca, elimizdeki zarf, vitrayları yenilenen bir pencerenin yanında kalmış, yenileme çalışmalarından çıkan toz da zarfın üzerinde birikmiş. Bütün bileşenlerin yüzdelerini okumuyorum size, gerçek bir bilmeceymiş anlaşılan, adamlara şapka çıkarmak gerek.

"Vitray" kelimesini duyar duymaz, Annabel'in kafasında her şey yerli yerine oturmuş, genç dedektif olanları anlayıvermişti.
- Bu işe üç ekip ayırdım, diye devam etti Woodbine, başlangıç olarak bölgedeki bütün kiliseleri hızla gözden geçirip, son aylarda vitraylarının onarım görüp görmediklerim soracaklar. Ne dersin, Jack?
- Gerek yok Yüzbaşı, diye araya girdi Annabel. Önce bir kontrol edeyim, ama sanırım hangi kilise olduğunu biliyorum.
Woodbine kaşlarını çatarak genç dedektife dönünce Annabel aceleyle, konuyu geçiştirmek istediğini belirten bir el hareketi yaptı.
- Bana güvenin, cevabım akşama kalmaz, veririm.
Afroamerikan dev üstelemedi.
- Tamam öyleyse, top sizde. Öte yandan, Spencer Lynch'in hücre arkadaşlarının sorgusuna da hazırlanmak gerekecek. Biri hâlâ içeride, öteki çıkalı iki yıl olmuş. Bu işi bu hafta halledelim, bu konuyu atlamak istemiyorum. O iki herif hakkında elimizde ne varsa, toparlar bana verirsiniz...
Yüzbaşı Woodbine iki metrelik vücuduyla ayaklandı, üç dedektifi selamlayıp, işinin başına döndü.
Brett Cahill duvardaki altmış yedi fotoğrafa bakmak için ayağa kalkmıştı. Fotoğraflardaki vücutların hepsi yarı çıplaktı.
- Parmak izleri ne sonuç verdi? diye sordu.
- Hiç, Spencer'ın parmak izinden başkasını bulamadık, suç ortakları çok ihtiyatlı çıktı.
- Belki de sadece iki kişilerdir, Lynch ve Bob, olamaz mı?
- Tek bir kişi için bu kadar kurban çok fazla, farkında değil misiniz? Lynch'in hesabında sadece üç kişi olduğuna göre, üç yılda kimse görmeden altmış dört kişi kaçırılmış demektir. Bunu başarmak için gerçek bir örgüt kurmak gerek. Üstelik, fotoğraflar da üç Çeşit birinde Polaroid kullanılmış - bu Lynch -, ikincisi fotoğraflarını kendisi basıyor, üçüncününkilerin hepsi de dijital makineyle çekilmiş. Fotoğrafların tarihleri birbirini izliyor, bu nedenle bunları durmadan yöntem değiştiren bir adam çekmiş olamaz; Lynch'in dışında en az iki kişi daha var. Bir de Bob'un karttaki cümlesini hatırlayın: "Şimdi artık bizim gibi olmayı öğrenmelisin."
- Yine de çılgınca bir iş, diye söylendi Brett Cahill. Bu Bob kim acaba? Bir tarikat lideri falan mı?
- Evet, öyle bir şey, dedi Thayer.
- Ya o Latince dua gibi şey? Şu Caliban denen, o ne? Annabel

çaresizliğini belirtmek istercesine ellerini açtı.
- Hiç bilmiyoruz, diye itiraf etti. Sanki bir slogan. Caliban bir kavramı, kendi icat ettikleri bin ilahı temsil ediyor olabilir. Belki de Bob'un lakabıdır. "Caliban bizim Efendimiz, insan eti karanlıklarda parıldadığından, hayat bizim içimizde."
Bu son cümleyle sessizliğe gömüldüler. Brett Cahill yeniden fotoğraflara döndü.
- Oldukça etkileyici değil mi, şu duvar? diye sordu Thayer. Cahill cevap vermedi.
- Ben buraya cehennem duvarı diyorum, diye sözünü sürdürdü Thayer. Fotoğrafları getireli üç gün oldu ama, beni hâlâ aynı ölçüde etkilediğini itiraf etmeliyim.
Cahill burnunu değdirecek kadar fotoğraflara yaklaşmıştı.
- Sizce bu insanları belli bir amaç için mi kaçırıyorlar, yoksa sadece bir çılgınlık belirtisi mi? dedi. Ne işlerine yaradığını anlayamıyorum, fidye falan istememişler, şimdiye kadar iki ceset dışında bir şey bulunamamış; lanet olasıca, bütün bu oyunun anlamı ne?
- İşte asıl sorun bu, diye atıldı Thayer alaycılığı, teatral coşkusunu bastıran bir sesle.
Cahill, korkmuş bir kadının portresinin altındaki tarihin üzerine parmağını bastırdı.
- Tanrım, kaybolalı sekiz ay oluyor.
Kadını teselli etmek ister gibi, işaret parmağını fotoğraftaki yüzün üzerinden defalarca geçirdi.
- Bir an düşünün, ya bütün bu insanlar hâlâ hayattaysa? Ya bu kadın bir yerlerdeyse, sekiz aydır bir deliğe tıkılmışsa?
Annabel soluğunu güçlükle verdi. Sanmıyorum. Kadının adına, öyle olmamasını dilerim.
Kimse bu düşüncenin üzerine atılmayınca, yeniden işlerinin başına döndüler.
Brett Cahill öğleden sonranın büyük bir bölümünü kimlikleri belirlenmiş kurbanların dosyalarını incelemekle geçirdi; toplanan bilgileri okuyor, sonra da o insanın yüzüne uzun uzun bakmak üzere "cehennem duvarının" önüne dikiliyordu. Okuduğu metin ile duvardaki yüzü bağdaştırıyor, sonra bir başkasına geçiyor ve böylelikle kurbanların kişiliklerini özümsemeye çalışıyordu. Kimliği belirlenen herkesin.
Annabel ile Thayer, Spencer Lynch'in hücre arkadaşları hakkında

ulaşabilen bütün belgeleri içeren dosyalar hazırlamaya uğraşıyordu. Bolca kâğıt, bilgisayar kontrolleri, telefon başında geçirilen uzun dakikalar, Annabel'in meslekte sevmediği ne varsa hepsi. Buna rağmen kavanoza ulaşan soruların hepsine ilk cevap veren o oluyor, Brolin'in sesini duymayı bekliyordu. Özel dedektifin kilise ve Spencer Lynch konusundaki tahminleri şimdi artık kesinlik kazanmıştı. Annabel'e sonuna kadar karşı dürüst davranacak mıydı? Genç dedektifin bundan hiç kuşkusu yoktu, adam o kadar farklıydı ki. Kilisede bir şey bulursa, mutlaka Annabel'le paylaşırdı.

- Çok tuhaf, dedi Cahill yüksek sesle. İşte bu, gerçekten tuhaf. Elinde bir dosyayla, fotoğrafların önünde dikiliyordu.

- Tuhaf olan ne? dedi genç kadın.

- İşte bakın, bu çok ilginç, şu velet hakkında toplanan bilgileri okuyordum, fotoğrafına bakarken şu küçük lekeye gözüm ilişti, kolunun üstündeki lekeye. Yakından bakınca bunun çürük değil, dövme olduğu anlaşılıyor, çocuğun dosyasına baktım, dövmeden hiç bahsedilmiyor.

- Daha işin başındayız, bırak da ötekiler ailelerle görüşsün, dosyalan tamamlasın, o zaman elimizdeki bilgiler de daha güvenilir, olacak. Üç gün içinde, herkes hakkında her şeyi öğrenenleyiz ki.

- Mesele o değil. Bu çocuk on iki yaşında, on iki yaş dövme yaptırmak için fazla küçük değil mi?

Annabel ağzını açarken, Cahill devam etti:

- Gözüme çarptı, çünkü çocuk aynı şeyi gördüğüm üçüncü kişi. Bakın, bu adamın da aynı yerde dövmesi var, oysa onun dosyasında da hiç dövmeden söz edilmiyor, üstelik dosyası dün adamın eşiyle konuşan Teğmen Attwel tarafından bizzat hazırlanmış. Belirgin özellikler - dövmeler, vücutta işaretler - kısmı boş bırakmış. Başlangıçta, şok yüzünden falan kadının unuttuğunu düşündüm, ama bu kadarı da fazla. Sonra bu kız da var. Boynundakinin bir ben olduğunu sanmıştım ama artık pek o kadar emin değilim. Bir yerlerde bir büyüteciniz var mı?

Bu kez Thayer bilgisayarının klavyesinden kafasını kaldırdı. Büyüteci getirip Genna Fitzgerald adındaki çocuğun fotoğrafını incelemeye başladı.

- Bunun dövme olduğu kesin.

- On iki yaşındaki çocuğa, ardından da Cahill'in sözünü ettiği adama geçti.

- Tanrım.

- Ne var? diye endişelendi Annabel.
- Üç kere aynı motif.
Üçü birlikte öteki altmış dört fotoğrafta aynı karanlık motifin peşine düştü.
- Doğru olamaz, hepsi de dövmeli! diye şaşkınlıkla mırıldandı Cahill.
Annabel bir bloknot aldı ve durmadan tekrarlanan motifin kopyasını çıkarmaya çalıştı. Yaptığı çizimi mantar panonun üst tarafına raptiyeledi.
- Bana düşte olduğumu "söyleyin çabuk, diye fısıldadı Thayer. Yoksa gördüğüm gerçek mi?
- Barkot, dedi Annabel.
- Bu artık çılgınlığın daniskası, diye öfkelendi Cahill. Bu herifler kurbanlarına neden barkot dövmesi yapsınlar ki?
Annabel Spencer'ın çektiği üç Polaroidi gösterdi:
- Spencer'ın da bunun eşini yaptığım biliyorduk. Bunun için bir dikiş iğnesi ve siyah mürekkep kullanıyordu. Bunlar kadar gelişmiş değildi, sadece rakamlar çiziyordu ama, belki barkot modelinin gelmesini beklerken, ustalarını taklit ediyordu. Ama sembolizm çok çarpıcı: kurbanlarını basit birer tüketim maddesi olarak görüyorlar.
Jack Thayer Annabel'in yaptığı çizime uzandı.
- Bunu vakit geçirmeden bölgedeki bütün polis bürolarına, ardından da bütün komşu eyaletlere fakslayacağım, sonra da bütün doğu kıyısına dağıtırız. Annabel, bu motifi kısa zamanda FBI'nin VICAP[15] programına sokmak mümkün olur mu?
- Bana kalırsa olur, temas kurmak gerek.
Vakit geçirmeden dövme motifini çevredeki tüm güvenlik güçlerine ileterek bu şekle bir cesette ya da herhangi bir yerde rastlayıp rastlamadıklarına sordular. Soruşturma hücresinin bütün üyeleri, Attwel, Collins ve iki yeni dedektif de durumdan haberdar edildi.
Akşama doğru, yorgunluk kavanozun üzerinde gezinmeye başlamışken, danışmadan Annabel'e Joshua Brolin'in geldiğini ve onunla görüşmek istediğini bildirdiler. Genç dedektif, ortağım Cahill'le baş başa bırakarak, hemen aşağıya indi.
- İnanamıyorum bir türlü, dedi Cahill yalvaran altmış yedi kişinin bakışlarına dayanmaya çalışırken.
Thayer elini genç adamın omzuna koydu.
- Kimse inanamıyor.
- Öyle ama, bir bakın, aralarında çocuklar da var! Bu manyaklar çocukları da kaçırmış! Alicia Donald, on yaşında; Philip Chauisat, on bir; Carly

Marlow, sekiz! Bu kız daha sekiz yaşında!
Thayer, sakinleşene kadar genç dedektifin omzunu çelikten pençesiyle [tuttu]. Düşüncelerini kelimelere dökemiyordu ama Thayer bu çocukların en azından şimdi daha iyi bir dünyada olmaları için dua ediyordu; böylesi ne denli haksız olursa olsun, hiç değilse daha az acı çekerlerdi. Bu da onun dayanma yöntemiydi.
Alicia, Philip, Carly ve diğerleri...

17

Carly Marlow uyuyakaldığında topu topu sekiz yaşındaydı. Uyandığında, artık yaşı belirsizdi. Bir gecede dünya baştan aşağı değişti; tanıdığı, içi pamuk kaplı masumiyet kozası bir iğrençliğe dönüştü. Bu yeni varoluş, içindeki bütün yaşama sevincini yok etti. Şimdi tanıdığı umutsuz, arzusuz bir hayattı. Umutlarını terk ederek, biraz zaman kazanarak hayatta kalmıştı, ama ne pahasına? Burada gündüz yok, aslında gerçek bir gece de yok. Küçük kız güneş yerine bir mumun titrek alevi altında, tavanda parıldayan rutubet damlalarından yeni yıldızlar keşfetmeyi öğrenmişti. Ona ait bu koyu gökte.

Artık sinir krizleri geçirmiyor, göğsünü ezen korku solukları yok, ağlamayı bile beceremiyor ve onun yaşındaki bir kız çocuğu için haftalarca, hatta belki aylarca - kim bilebilir? - ağlayamamak dayanılmaz bir şeydir.

Başlangıçta gerçek dehşet vardı; vücudun üzerine düşüp insanı soluksuz bırakan, yapışkan ve yumuşak bir kütle kadar yoğun bir dehşet. Carly çok ağladı, annesini istiyordu. Canavar geldiğinde, babasının adını söyleyerek haykırdı. Gerçek bir canavardı bu, filmlerde gösterdikleri gibi, sahtelerinden değil, hayır, bu olabileceklerin en gerçeği, en korkuncuydu. İnsanla uzaktan yakından ilgisi yoktu.

Sonra, bir kadın geldi. Carly'ninki gibi onun da hayatını koparıp almışlardı, o da burada, cehennemdeydi. Carly cehenneme gitmek için ne kötülük yaptığını bilmiyordu; oysa cehennemdeydi işte, kanıtı da Canavar’dı! Kadın Carly'yle uzaktan konuşuyor sesi şu soğuk kayanın rutubetinde bir yerlerden geliyordu. Yüzü falan yoktu, sadece yankısız bir ses. Ona sakinleştirici sözler söylüyor, Carly de çoğu zaman bu kadın sayesinde ağlamayı kesiyor Kızcağız yavaş yavaş sözcüklerin okşayışlara dönüştüğünü etti neredeyse bu okşayışları saçlarında duyumsuyordu, hatta böylesi anlarda uykuya daldığı bile oldu. Sonra bir gün, sakinleştirici sözler bir daha duyulmadı.

Kadın kaybolmuştu.

Geriye kalan bütün her şey gibi.

Carly küçük kahverengi perçemlerinin ardında Canavar'ı tek başına karşılamak zorunda kaldı. Yemek yemeyi kestiğinde, Canavar iğrenç bir bulamaç yutması için onu zorladı. Bazen bir leğen ılık suyla sabun getiriyor ve yıkanmasını buyuruyordu. Carly kıpırdamıyordu bile. O

zaman canavar suyu alıp gidiyordu; bir keresinde leğendeki suyu yüzüne fırlatmıştı, ama sadece bir kere. Ocak sonu geliyor, dışarıda kar yağıyor ama Carly'nin haberi yok, burada ne takvim var, ne de gün ışığı, hiçbir şey. Birden, koridorda bir sürtünme sesi. Carly doğrulmuyor bile, soğuklar başladığında verdikleri üç battaniyenin altında yatmaya devam ediyor. Uzun zamandır seslere en ufak bir tepki göstermiyor, o kadar çok ses var ki. Çoğu zaman ses rüzgârdan geliyor, ama bazen de bir hayvandan - İblisin biri mutlaka, diye düşünüyor - arada bir de Canavar'dan. Bir süre önce, Carly'ye bakıp gülümsedi, ilk defa. Yakında biteceğini söyledi. Ama kayalık odasının dibinde yatarken bunun doğru olmadığını biliyor Carly. Buraya geldiğinden beri, büyükbabanın gidişinden sonra annenin ona ölüm hakkında söylediklerini çok düşündü. Şimdi artık Carly her şeyi biliyor, o öldü ve cehenneme gitti; cehennemin de sonu olmaz. İnsan ikinci kez ölemez, bunu çok iyi biliyor.

18

Annabel yanına geldiğinde, kar omuzlarını örtmüş, saçlarında da erimeye başlamıştı. Brolin holde dimdik duruyor, tuhaftır, yanına kimse yaklaşmıyordu. Bir grup genç, danışmadaki görevliyle bir şeyler konuşuyor, ama özel dedektifin uzağında duruyorlardı. Özel dedektif olağanüstü bir manyetizmayla, başkalarının sezgilerini etkileyen bir uyarıyla çevriliydi sanki. Alnından yanağının üzerine düşen tek bir perçem dışında, erimiş kar saçlarını arkaya yatırmış, orada tutuyordu. Bu güçlü yüzü canlandıran herhangi bir duygu yoktu ve Annabel ona bakınca neredeyse ürkütücü bir güzellik gördü. Genç kadını gördüğünde, Brolin'in bakışlarında bir kıvılcım belirdi, ardından da dudakları hafifçe titremeye başladı. Annabel bunun bir tebessüm olduğunu anladı; artık adamın kendine özgü lisanına alışıyordu.

- Sizin için bir şey buldum, demekle yetindi Brolin.

- Kilisede mi?

Genç kadının tahminine şaşırmış görünmedi. Saint Edwards'taki sıranın altından aldığı seloteyp parçasını gösterip, plastik torbayı eline tutuşturdu.

- Tebrikler, veriler değerlendirilip bunu bulmamız günler alırdı, diye teşekkür etti. Size içecek bir şey ısmarlayabilir miyim? Galiba konuşacaklarımız var.

Sokağın karşı tarafına geçip Tanner's'a girdiler; bu kez sessiz bir engel ve

sorgulayıcı bakışlar yoktu, Annabel bu durumda saygın bir pasaport oluvermişti. Alkolsüz birer bira ısmarladılar ve Brolin kilise sırasının altında ipucunu nasıl bulduğunu anlattı.
- Vitraylarda son zamanlarda onarım yapıldığını gördünüz mü? diye sordu Annabel.
- Seloteybi bulduğum sıra dizisinin hemen yanında küçük bir iskele vardı.
Bu da cam tuzunu açıklamaya yetiyordu. Annabel bildiklerini paylaşmanın zamanı geldiğine karar verdi, Brolin kendi ayağıyla gerek güven anlaşmasını mühürlemişti: FBI laboratuvarının tozlan asıl incelediğini ve vardıkları sonuçlan kısaca anlattı.
- Brolin, bir şey daha var.
Gözbebeklerinden ikircikli olduğu anlaşılan genç kadın, bardağını iki eliyle sıkıyordu.
- Şimdi artık borçlu olan benim. Adamın laf olsun diye de olsa itiraz etmesini bekledi ama, Brolin oralı değildi.
- Dinleyin, size son bilgileri anlatacağım ama bir kez daha tekrarlamak zorundayım: bana kazık atarsanız, işimi kaybederim.
Anlaştık mı?
Brolin başını sallayarak onayladı.
Zavallı kızım hastasın sen, bu adamı tanıdığını sanıyorsun ama yabancının biri o; daha dün sabaha kadar senin için böyle biri yoktu!
- Her şeyden önce, Spencer Lynch'in evinde bulduğumuz fotoğrafların sayısı, sizin de tahmin ettiğiniz gibi, New York Post'ta yayımlanandan, yani sekizden çok daha fazla. Gerçekte, altmış yedi fotoğraftan ve altmış yedi insandan bahsediyoruz.
Brolin ağzını açmadı, ama şaşkınlığının yoğunluğu yüzünün kasılmasına neden oldu.
- Şimdilik sadece yarısının kimliğini belirleyebildik, hepsi de kaybolmuş, kaybolduktan sonra da izlerine bile rastlanmamış. Bunun ardında gizli tarikat gibi bir şey olduğunu tahmin ediyoruz, önderleri de Bob diye biri, ama özellikle bu son noktanın kanıtlanması gerek. Kısa süre önce, kurbanlarına dövme yaptıklarını öğrendik. Amaçlan, gerekçeleri şimdilik meçhul. Bu akşam bütün ekiple bir toplantımız var, gecenin geç saatine kadar sürer, ama toplantıdan herhangi somut bir şey çıkacağından kuşkuluyum. Söze devam etmeden önce birasından kocaman bir yudum aldı:
- Bir de ilahi gibi, ritüellerde okunan dualara benzer bir şey var. Lynch'in

duvarına insan kanıyla yazılmış. "Caliban bizim Efendimiz, insan eti karanlıklarda parıldadığından, hayat bizim içimizde." diye bir şey. Aslında Latince, "***Caliban Dominus noster***..." falan.
- Bu Bob dediğiniz, sizinle temasa geçti mi? diye sordu Brolin, gözlerini genç kadına dikerek.
Bakışı öylesine sertti ki, Annabel aradığı kelimeleri hemen bulamadı.
- Hayır... Yani... Elimizde yazdığı bir metin var ama bize hitaben değil.
- Eğer sakıncası yoksa, tüm soruşturmayı belirli bir adın üzerine kurun, basın toplantıları bu kişi tarafından düzenlensin, böylece Bob size ulaşmak isterse, kiminle konuşacağını bilsin. Eğer bir grup insanı yönetiyor ve aklına geleni kaçıracak kadar güçlü olduğunu düşünüyorsa, bu soruşturmayı bir hakaret, bir meydan okuma gibi algılayacağı kesin. Kendi dünyasında, o bir Tanrı ve kimse onun mertebesine erişemez. Bu onu heyecanlandırıp, örneğin sizinle kedi fare oyununa girip, hata yapmaya zorlayabilir, ama aynı zamanda sinirlendirerek çok daha fazla kan dökmesine de neden olabilir.
Sözlerinin ardından çizgileri yumuşadı, yine ciddi ve melankolik bir adamın çizgilerine geri döndü. Annabel sorusunu sormadan önce tereddüt etti:
- Bu profil uzmanlığının bir şeyi mi? Ne olduğunu, ne düşündüğünü nasıl bilebiliyorsunuz?
Brolin içinde bulunduğu durumun tuhaflığını yüzünü buruşturarak vurguladı.
- Tonlarca, yüzlerce suçlu dosyasını hatmederek, patolojilerini, onlan harekete geçiren nedenleri inceleyerek, insan bazı değişmezler saptayabiliyor. Ondan sonra, her dosya farklıdır, yine de başka birinde gördüğünüz bir ya da iki özellik belirleyebilirsiniz. Ama eğer kendinizi katilin yerine koyamaz, kim olduğunu hissedemez, bir cinayet dosyasını inceleyip her bıçak darbesinin arkasında gizlenen nedeni anlayamazsanız, bu dediklerimin hepsi palavra olur. İnsan çoğu zaman yanılır, ama yine de dener, çünkü her defasında kullanılacak bir şey vardır.
Kısa bir duraksamanın ardından ekledi:
- Sizi korkutuyor muyum, Dedektif O'Donnel?
- Yok canım, hayır. Cinayetle ilgili bütün bu psikolojik kırılma noktalarından habersizim, polis okulunu bitirdim, orada seri cinayet işleyen üç yüz katilin dosyalarını ayıklayacak zamanınız olmuyor pek. İyi

bir polisi kötü polisten ayıran farkın yetişmeyle falan ilgisi yok, bu fark adamın içinde, okula başlamadan da önce içinde. Ben bu iş için gerekli tutkuya ve, öyle umuyorum, yeteneğe sahibim. Eğer bu doğruysa, o zaman siz ve ben birbirimize çok benziyoruz demektir. İçimizde bu farklı doku olduğuna göre, ikimiz de kötü değiliz.
Brolin'in dudakları aralandı, bembeyaz dişleri ortaya çıktı, bu konferans onu epey eğlendirmişti.
- Doğru bu dediğinizin de payı var mutlaka. Koltuğu boşalttı, ayaklandı ve eski deri ceketine gömüldü.
- İlginiz için teşekkürler, dedi, verdiğiniz bilgiler için de. Ben biraz daha kalacağım, bir şeyler bulursam haber veririm. Annabel sorularını kelimeye dökme fırsatı bile bulamadan, rüzgâra dalan bir kuş akışkanlığıyla 6. Cadde'nin karlarında kaybolmasını izledi.

****

Brolin otele döndüğünde, Portland Oregon'dan gelen bir faks onu bekliyordu. Hapishanede Spencer Lynch'e yaklaşan tutukluların listesini bulabilmek için Larry Salhindro bayağı çabalamış olmalıydı. Brolin daha kabarık bir liste bekliyordu, ama katille aynı hücreyi paylaşanlar sadece iki kişiydi. Muhtemelen psikolojik açıdan dengesiz olduğuna karar vermişlerdi ya da onu himaye etmek istemişlerdi; Brolin hapishanede tecavüzcüleri nelerin beklediğini iyi biliyordu, iki adamdan birinin de cinsel saldırıdan hüküm giymiş olması, bu varsayımı doğruluyordu. Birincisi, adı James Hooper olanı, çocukları elle tacizden hâlâ içerideydi. Hapishaneden iki sene sonra çıkacak olması Brolin'in adamla görüşmesini güçleştiriyordu. Diğeri, Lucas Shapiro, hırsızlıktan bir yıl yattıktan sonra, 2000 yılında çıkmıştı. Daha önce, bir gece kulübünün otoparkında bir kadına tecavüz etmekten, çok daha ağır bir ceza tamamlamıştı. Lucas Shapiro doksanlı yılların dörtte üçünü demir parmaklıklar ardında geçirmiş, kuşkusuz bu misafirlik onu topluma kazandırmakta pek başarılı olamamıştı. Salhindro her zamanki gibi üşenmemiş, sorumlu yöneticiden Shapiro hakkında eksiksiz bilgi almıştı. Adam şu aralar Manhattan'da çalışıyor, mezbahadan toptan sığır eti alarak perakende satıyor ve Brooklyn'de, kız kardeşinin yanında kalıyordu.
Brolin hapishanenin, kendisi gibi insanlarla ilişki kurmak isteyen bir cani

için bulunmaz bir yer, geçmişinde parlak bir "basan" olan için ise bir geçiş mekânı olduğunun farkındaydı. Spencer Lynch "tarikatın" öteki üyeleriyle hapishanedeyken tanışmış olabilirdi. Bu tanışma ya Shapiro veya Hooper gibi hücre arkadaşları aracılığıyla ya da koridorlarda, yemekhanede veya avluda karşılaştığı bir mahkûm sayesinde olabilirdi, ki o zaman çıkış noktasını bulmak imkânsızlaşırdı. Yine de, bu Shapiro savsaklanamayacak biriydi. À défaut d'être celui qui avait initié Lynch au meurtre, il pourrait peut-être l'éclairer sur la personnalité du jeune tueur.

Brolin regarda sa montre, il était presque dix-neuf heures. Un peu tard pour une visite de courtoisie, il irait le voir à son boulot, le lendemain matin. Et puis il se sentait fatigué, psychologiquement, de tout cet environnement de crime, de démence.

Il ferma les yeux.

Soixante-sept personnes.

La mort et la souffrance rôdaient alentour.

D'un bond il se leva et chassa toutes ses pensées noires, il n'avait plus qu'une envie : trouver un bar bruyant et boire jusqu'à ce que son cerveau ne sache plus comment l'importuner avec des images douloureuses, ensuite il s'endormirait d'un trait, sans réfléchir à la solitude, à l'existence, aux autres et l'image qu'ils renvoient d'eux-mêmes.

Il voyagerait heureux, plongé dans le silence pénétrant de l'alcool.

19

A quelques centimètres de la surface de l'East River, le vent fusait avec une incroyable rage, il tourbillonnait et s'envolait en arrachant de l'eau pour la jeter à la face des cieux. Le voile de neige s'était peu à peu transformé en manteau étouffant, la tempête s'était gonflée d'orgueil pour cracher toute sa colère. Lorsque minuit passa, la cité tentaculaire avait disparu, plus un building n'était visible.

Nullement à l'abri derrière les tours de son église, le père Franklin-Lewitt ouvrit les yeux dans l'obscurité de sa chambre. Le chaos battait à sa fenêtre, carillonnant de ses souffles multiples. Le prêtre ne connaissait que trop bien la musique, il se tournait et se retournait dans son lit, ensuqué par le sommeil qu'il ne parvenait cependant pas à rattraper. Et cela pouvait durer jusqu'au petit matin.

Dépité, il se redressa et repoussa les couvertures. Il faisait sacrement frais, il se dépêcha de trouver ses chaussons en tâtonnant et descendit à la cuisine. La lumière du frigo dansa dans la pièce comme l'auréole des saints. William Franklin-Lewitt but un verre de lait d'une traite, espérant que cette promenade nocturne lui permettrait de se rendormir.

Il allait remonter quand une langue glaciale lui balaya les mollets. Cela cessa aussitôt.

Le prêtre se pencha, le courant d'air provenait de sous la porte conduisant à l'église. En y réfléchissant, il songea à l'aération dans la salle de bains, elle n'était jamais fermée, mais pour qu'il y eût un souffle pareil, il fallait une autre source. Quelqu'un avait ouvert une porte dans l'église.

Non! Ça recommence! Cette nuit, ça revient!

La chair de poule glissa sur son corps, la peur s'enracinait à nouveau en lui.

Mon Dieu, non! Faites que ça ne soit pas ça.

Il s'approcha de la lucarne dans l'escalier, celle qui donnait sur la minuscule impasse où il déposait ses poubelles. À deux mètres en face, il voyait son église, et surtout une des fenêtres.

Et là, dans la tempête, il distingua clairement le vitrail en train de bouger.

Le prophète Zacharie, qui annonçait la venue du véritable Roi sur un âne, ondulait dans un nimbe de neige.

« Sainte Marie mère de Dieu », murmura le prêtre en se signant.
Adossé contre le mur, entre deux marches, et la bouche ouverte, le père Franklin-Lewitt comprit ce qui se passait, mais cela ne le rassura nullement. Le vitrail ne bougeait pas, on avait allumé des bougies.
Il s'arma de courage, le peu qu'il lui restait encore, et rejoignit la porte qui menant du presbytère au chœur. La main sur la poignée, il sentit la sueur couler sur ses joues comme des larmes. Il inspira fort et poussa la porte.
Arrivé au bout du couloir il écarta d'un geste lent le rideau et entra dans ce monde autrefois sien, là où il s'était senti en harmonie avec son Seigneur, avant que l'horreur ne s'y réfugie.
Les flammes des bougies se réverbéraient dans le tabernacle sur l'autel. Il lui sembla qu'elles se trémoussaient sans pudeur, provocantes comme des succubes pervers.
On avait allumé des dizaines de cierges autour de lui. Quand il les découvrit son cœur s'emballa et sa mâchoire se crispa dans un bruit d'os. Ils étaient rassemblés sous le vitrail du prophète Zacharie et gouttaient tous sur le sol.
Les perles qui s'en échappaient n'était pas de cire.
Mais de sang.
Chaque petit floc résonnait dans tout l'édifice comme un cri, et le père Franklin-Lewitt leva les yeux vers le vitrail.
Du sang coulait sur le visage du prophète.

20

La ville s'éveilla sous un tapis blanc de trente centimètres d'épaisseur. La neige tombait encore, plus clairsemée, hésitante, elle donnait au ciel un mouvement perceptible, presque rassurant.
Le soleil se faisait attendre, hiver oblige, et Annabel ouvrit les yeux dans la frissonnante torpeur de l'obscurité ; son réveil délivrait la voix grippée de Bruce Springsteen et affichait 6 : 10. Elle émergea difficilement, la réunion de la veille s'était prolongée tard dans la nuit. La jeune femme avait donné à Thayer le morceau de Scotch et elle avait dû tout lui expliquer à propos de Brolin. Son équipier n'avait pas protesté, il s'était contenté de lui demander si elle était sûre de ce qu'elle faisait. Thayer craignait surtout que des informations ne filtrent vers la presse par le biais du détective privé. Il n'ajouta rien de plus.
Annabel plissa les paupières puis s'étira. Pieds nus, elle traversa le

parquet froid du salon et se fit chauffer un café. Lorsqu'elle s'estima prête, la jeune femme fit quelques exercices matinaux : pompes, abdominaux, et tractions à la barre montée dans le chambranle de sa porte de salle de bains ; elle s'enfonça ensuite dans les vapeurs de la douche.
Après un événement tragique, certains gestes autrefois simples deviennent douloureux. Cela consistait en de petits riens qui se révélaient difficiles pour Annabel, comme de prendre le savon sur le reposoir. Elle voyait ses doigts se poser sur le carré rosé dans la brume chaude et subitement, une main plus large couvrir la sienne. La peau de Brady, fraîche, se serrait contre son dos et il commençait doucement à la laver. C'était un jour ordinaire, sans fête, ni rien de particulier, juste une de ces journées banales pour tous. C'était un lundi, Annabel s'en souvenait, et ni Brady ni elle ne travaillaient. İl avait surgi dans la douche sans qu'elle s'y attende et cet instant s'était gravé dans sa mémoire avec le plaisir et l'auréole scintillante des beaux moments.
[Ne onun] ne de Brady'nin çalıştığı bir gün. Brady'nin apansız duşun altına daldığı o an Annabel'in belleğine güzel dakikaların zevkiyle ve parıltılı ışık oyunlarıyla kazınmıştı. Dayanılması ve yenilgiye uğratılması en güç olan hayaletler korktuklarımız değil, bizim gibi hareket edenlerdir.
Annabel aynada aceleyle saç örgülerini kontrol edip, bacaklarını rengi atmış blucinine geçiriverdi. Julia Claudio'yu yoklamak onunla biraz konuşabilmek için hastaneye uğramayı da düşündüğünden, uzun bir gün olacaktı. Spencer Lynch ise sürekli polis gözetimindeydi; komadan çıkar çıkmaz, soruşturma ekibi durumdan haberdar edilecekti.
Annabel'in siyah kaşmir kazağının yakasından görünen başı, bir tacı andıran koyu renk saçlarıyla bir çiçek gibi açmıştı. Tabancasının kılıfını kemerine, bel çukuruna gelecek biçimde taktı, bir şeyler atıştırmaya hazırlanırken cep telefonu çaldı.
Arayan Jack Thayer'dı; sesi daha şimdiden öylesine güvenli, o kadar sakindi ki, Annabel adamın uyuyup uyumadığını merak etti.
- Aşağıda bekliyorum, dedi adam. Hemen in. Genç kadına itiraz fırsatı bırakmadan ekledi:
- Gel, gel, anlatacaklarım var. Bir saat kadar dakiksin, sabahın altısında kalktığını biliyorum; onun için sakın bana hazır olmadığım söyleme, bekliyorum.
Hemen ardından da telefonu kapattı.

Annabel Ford'un kapısını çarparak bindiğinde, torpidonun üzerinde bir McDonald's torbası gördü.
- Senin için, dedi Jack gaza basarak. Portakal suyu ve kurabiye, tam sana lazım olanlar.
Annabel portakal suyunu bir kenara bırakıp kurabiyeyi ısırdı.
- Teşekkürler, baba, dedi alayla. Eğer fazla meraklılık değilse, neler olup bittiğim sorsam?
Yeni tıraş olmuş, buram buram tıraş losyonu kokan Jack tüm dikkatini yola vermişti.
- Westchester bölgesine, Larchmont'a gidiyoruz. Bu sabah şerifleri telefon etti... Jack kolundaki saate baktıktan sonra, bundan yirmi dakika önce, diye devam etti. Dün gece bir ceset bulmuşlar, genç bir kadın cesedi. Cinayet olduğundan kuşku yok. Cesedi annesi ve babasıyla yaşayan bir bakkal çırağı bulmuş. Köpeğini parka götürüp işetmek için sabahları erken kalkarmış, beşe çeyrek kala. Hayvan kan eşelemeye başlayınca, çocuk bir el görmüş. Anlatılanlara göre, pek hoş bir manzarayla karşılaşmamış.
Annabel'in gözlerinin önünde hepsi birbirinden korkunç görüntüler beliriverdi. Bundan bir yıl kadar önce üzerinde çalıştığı, yalnız yaşayan ve bütün yüzü parçalanmış halde bulunan o kadın cesedini, o iç karartıcı görüntüyü hatırladı. Kadının yüzünü parçalayıp yiyen, kafatasının yanında sadece sallanan iki deri parçası bırakan kendi köpeğiydi. Annabel polis olduğundan beri, sahiplerinin cesediyle iyi bir ziyafet çeken evcil hayvanların çetelesini tutmaktan vazgeçmişti. Özellikle de kediler, cesedin soğumasını bile beklemiyorlardı. Bunları öğrenince de, eve kedi almayı reddetmişti. Toplum hazır olmadığından fazla dillendirilmeyen küçük sırlardı bunlar.
Thayer anlatmayı sürdürdü:
- Bölge polisi görevini yapmış, adlî tıp da gelip cesedi götürmeye hazırlanırken, kadının ensesinde bir dövme görmüşler. Bizimki gibi bir barkot. Şerif talimatımızı dün akşam aldığından, bilgiler kafasında hâlâ tazeymiş, onun için de iki olay arasında ilişki kurup, hemen bizi aramış. Oraya vardığımızda, ceset bulunalı üç saat olacak; yerel medya çoktan histeriye kapılmıştır.
Annabel ağzım açmadı; halkla ilişkilerden, özellikle de basının karşısına çıkmaktan nefret ediyordu. Gazeteciler sanki her şeye haklan varmış gibi davranıyor, kimseyi düşünmeden kurbanın çektiği acılarla ilgili en ufak

bilgi kırıntısına dahi ulaşmaya çalışıyorlardı. Çabuk sinirlenen bir mizacı olduğundan ilişkileri Jack yürütür, saha çalışmasını da ona bırakırdı.
- Polisler kurallara uymuşlar mı? diye sordu. Cinayet mahallinden söz ediyorum.
- Polislerin işlerinin ehli olup olmadığını soruyorsan, en ufak bir bilgim yok ama cinayetle sık karşılaşmadıklarını düşünürsek fazla tecrübeli olduklarını sanmıyorum.
- Peki ya süper dedektifimiz Brett Cahill, ona haber verildi mi?
- Bizimle orada buluşacak. Anna, belki de ihtiyacımız olan kritik kanıt budur, yani vücuttaki dövme demek istiyorum; onun için hiçbir şeyi gözden kaçırmamalıyız.
- İyi ya işte! Tam da bu yüzden durum bana şüpheli görünüyor. .
Fazlasıyla iyi.
- O kadar da demedik! Yolda gelirken düşündüm: tam tersine, olayın mantığına uyuyor. Birkaç günde bu, bu... Tarikatın ya da her neyse, içini iyice karıştırdık. Çok kısa bir sürede de olsa varlıklarından haberdar olduk, aralarından birini tutukladık, son derece önemli bir yığın fotoğrafı da ele geçirdik, falan filan. Heyecanlandılar, kendilerini baskı altında hissediyor olmalılar, tedbir olarak da tehlikeli ipuçlarından kurtulmak istediler, bakarsın... Gerginlikten hata yapmaya devam edecekler, en azından bir süre; onun için toparlanmalarına izin vermeden onları enselemeliyiz.
Annabel başını hafifçe salladı; ipucu olsun olmasın, bir kadının öldürülmesine sevinmesi imkânsızdı.
- Bırakacağız, yerel polis işini yapsın, diye tamamladı Thayer. Ama bu soruşturmada Öncelik bizim. Herhangi bir yetki çatışması olursa, ben hallederim. Eğer gerekirse, bize açık çek verecek güçlü bir desteğimiz var ama, işlerin oraya varmaması daha iyi olur... Annabel içini çekip, dikkatim çevredeki manzaraya verdi. Kar makinelerinin önceki geceden beri durup dinlenmeden çalışmasına, döner ışıklarının hâlâ banketlerin dibinden görünmesine rağmen, yağan kar trafiği az da olsa etkiliyordu. Gece de yerini kaptırmamak için direniyor, gölgeli çarşafını ufkun üzerinde inatla tutmayı sürdürüyor, kentin ve insanların tepesinde gerinerek uyuşuk yüzlerini karartıyordu. Arabaların içindekilere, kaldırımlardakilere bakarak, hayatın yaşamaya, kırk yıllık çalışma hayatı boyunca böylesi surat asmaya değip değmediğini merak ediyordu insan. Çalışma hayatı... Annabel bunu, insanın "yaşamak" için hayatından

vermek zorunda kaldığı bu zamanı birkaç dakika düşündü. Eczaneleri, ilaçlan, güzellik bakımını düşündü; hayatı uzatmak, gençliğini korumak için her gün gösterilen çabayı, altmışından sonra da olsa insanın güzel kalabileceğini, yüz yıldan fazla ömür sürebileceğini düşündü ama, ne pahasına? Hangi gizli sapkınlık adına? Kim ve ne için?
Yalnızlık, zamanı dokunulabilir kılıyor. Ve çağdaş kültür de bizlere birbirimizden ürkmeyi öğretiyor.
Annabel soluk alabilmek için camı açtı, Larchmont'a varıncaya kadar da tek kelime etmedi.
Mamaroneck ve Larchmont'un fayı boyunca uzanan evleri, halkın belirli bir sınıfını, inanılmaz derecede çok çalışan, ama bir o kadar da kazanan bölümünü temsil ediyordu. Araba cesedin bulunduğu mahalledeki evlerin arasında yol almaya başladığında, Thayer bir hayranlık ıslığı çalmaktan kendini alamadı; buradaki evlerden çoğu onun apartmanının büyüklüğündeydi. Dolambaçlı bir yolun sonunda, Long island Körfezi[16] kenarında bir parka vardılar. Hemen her yerde, çoğu televizyon ya da radyo istasyonu logosu taşıyan onlarca otomobil ve kamyonet görünüyordu. Bütün park bir kilometre kadar uzanan çimenli bir şeritten ve bu şeridin üzerine serpiştirilmiş, kışın soğuğundan kurumuş meşe ve ceviz ağaçlarından ibaretti. Bu ocak sabahı, her şey karlı bir örtünün altındaydı.
Thayer ve Annabel otomobili park edecek bir yer bulup, kalabalığa doğru yürüdü. Park ile yolu birbirinden ayıran alçak duvarcığın üzerinden aşarken, Thayer arkadaşını dirseğiyle dürtüp, ağaçlardan birine çivilenmiş levhayı gösterdi: "PARK GÜNBATIMINDAN GÜNDOĞUMUNA KADAR KAPALIDIR." Genç kadın yasağa harfiyen uyulduğundan kuşku duysa da, akşam olunca ziyaretçilerin gözle görülür biçimde azaldığından, geceyse sıfıra indiğinden neredeyse emindi.
Annabel çevreye bir göz attı: parkın ortasında, kıyıyı gizleyen bir tepecik; yirmi metreden ötesini görünmez kılan karanlık ve ağaç gövdeleri. "Hiç aydınlatma yok" diye düşündü, "yoldan bir araba getirip farlarından yararlanmak da imkânsız."
Medya sürüsü sol taraflarında bir yerde, bir meşe koruluğunun ardında yarım yamalak görünmez olmuş, hışırdıyordu. Cinayet mahallinden yükselen yapay aydınlık, haberci grubunun üstünde bir sabırsızlık halesinin oluşmasına yol açıyordu.
İki dedektif, sadece gazetecilerin değil, haber yayıldıkça daha da

kalabalıklaşan meraklıların arasından kendilerine yol açmak zorunda kaldı. Cinayet, çoğu insan için ne pahasına olursun kaçırılmayacak bir seyirdir. Cinayet mahallini çevreleyen şeritleri asmadan önce, bir polis memurunun hazırladığı, kimlik numaralarını, giriş ve çıkış saatlerini gösteren formu imzaladılar. Larchmont polisi, bu noktaya kadar kuralları uyguluyordu.
Barikatın öbür tarafında, kuralların giderek gevşediği açıktı. Karla kaplı alanın ortasında, iki üniformalı polis bir banka oturmuş, ellerindeki kupalardan sıcak bir şeyler içiyordu. Annabel çevresine bakınca on iki üniformalı, bir o kadar da kravatlı ceketli saydı. Zeminin her santimetrekaresine basılmış, bulunabilecek herhangi bir ipucu çoktan yok edilmişti. Annabel, bir şerif yardımcısının elindeki sigara izmaritini uzağa, su kıyısına doğru fırlattığım görünce daha da öfkelendi. Burada, cinayet mahallinin olabildiğince korunması fikri ütopyadan farksızdı. Kural olarak, olay yerine gelen ilk polis memuru, kurbanın yanına varmak için olabildiğince dar bir yol izler, ipuçlarının zarar görmemesi için, arkasından gelenler de onun bıraktığı izin dışına çıkmaz. Teorik olarak.
Şerif Douglas Williamson elini uzatarak yaklaştı. Yüzü kısa bir sakala gömülmüş, küçücük gözleri dar burnu yüzünden birbirine olduğundan da yakın görünen sıska bir adamdı.
- Burada olmanızdan çok memnunum, sizi ben çağırdım. Annabel hiçbir girizgâha fırsat vermeden, her zamanki gibi doğruca konuya girdi:
- Çevreyi koruma altına almak için buraya önce siz geldiniz, değil mi?
Şerif bu hızlı girişten memnun gibiydi, parkının bir an önce boşaltılmasını, cesedin götürülmesini istiyordu sanki.
- Hayır, Harry'ydi. Gelin.
İki dedektifi körfeze kadar ulaşan esintinin hâkim olduğu bir burna kadar götürdü. Üçayaklar üzerine yerleştirilmiş projektörlerin aydınlattığı bu uzantıda, dengede durmaya çalışan birkaç kişi vardı. Williamson taşa oyulmuş dört basamağı indi, dengesini kaybetmemek için kollarını iki yana açtı. Kar kayaların, üzerini kayganlaştırdığından, herkes bazen komik görünen bir dikkatle hareket ediyordu.
- Harry, diye seslendi şerif, işte New Yorklu meslektaşlarımız. Sizi Harrison Doubsky'yle tanıştırayım. Bu bey de adlî tıp uzmanımız, Ed Foster.
Her ikisini de selamladılar. Doubsky lise öğrencisine benziyordu; ellisini aşmış Ed Foster ise enerjisiyle çevresine güven veriyordu. Körfezin

akıntısı, uzaklardaki bir şamandırayla üzerindeki çanı sallıyordu. Ding ding... Ding ding... Ses ölüm habercisi gibi iç karartıcı ve yavaştı. Ani bir rüzgârla ya da kayalıklara çarpan dalgaların gürültüsüyle bazen kesilerek, uçsuz bucaksız griliğin üzerine sonu gelmez yankılar yayıyordu.
İki adam yana çekilince korkunç görüntü ortaya çıktı.
Annabel elini ağzına götürdü.
- Aman Tanrım...
Jack Thayer'ın çenesi kasıldı. Cesetlerle haşır neşir olmak ayrı şeydir; insan ne kadar istese de acıya karşı şerbetli olamaz.
Kadın çırılçıplak sırtüstü uzanmıştı. Ne ölüm ne de gecenin buz gibi soğuğu teninin pembeliğini silememişti; tam tersine, cildinin üzerinde soluk pembe bulutlar uçuşur gibiydi. En şaşırtıcısı, yatış biçimiydi: bacaklar kalkıp göğsünün üzerinde toplanmış, toprağa değmeden kıvrılmıştı. Kadının iki koluysa gergin ve kaskatı, batan mehtaba uzanıyordu. Donmuş bir canlı yaratık gibi, dört ayak üzerinde durması için, sanki cesedi yüzükoyun çevirmek yeterli olacaktı. Bütün bunlar ölüm katılığı ile kurbanın cinayet sırasındaki pozisyonunun ortak etkisiydi. Doğa korkunçluktan tat alır; oysa ölümü zarafetle, ahenk ve vakarla göstermek isteyen filmler ve edebiyat çoğu kez bu gerçeği unutmuş görünür, işkenceli ölümün en azılı üç düşmanı zarafet, ahenk ve vakardır.
Annabel yaklaştı. Kadını, kolları önüne uzanmış, korunmak için dizlerini karnına çekmiş, tüm kasları korku ve acıdan kasılmış bir halde, hayatta kalmak için debelenirken canlandırmaya çalıştı.

Kar, ölüm katılığını muhafaza etmişti, belki de, rigor mortis'in[17] bu aşamasının işaret ettiği gibi, on beş ila yirmi dört saatten çok daha uzun süre önce öldürülmüştü. Genç kadın cesedin bir metre kadar yakınındayken, çömeldi.
Birden vücudu şiddetli bir ürpertiyle sarsıldı.
Parmaklar! Elinin ayasına bastırılmış! Üstelik tırnaklan da sökülmüş! Adlî tıp uzmanı Ed Foster, cesedin çevresinden dolanırken kadının üzerinde kaydı, az daha soğuk suya düşüyordu. Dengesini yeniden bulduğunda elindeki ön raporu uzattı.
- Tırnaklarını sökmüşler, dedi. Muhtemelen kerpetenle, tam kasaplık yani. Büyük bir vahşetle sökülmüş.
Foster Annabel'e bakarken tereddütlü görünüyordu. Oldukça kısa boylu, tepesi neredeyse bütünüyle açıktı ve ince çerçeveli gözlükler takmıştı.

- Mideniz yeterince sağlam mı? Çünkü en kötüsü burada, dedi kaleminin ucuyla kurbanın bacak arasını göstererek.
Annabel derin bir soluk aldı.
Ding ding... Bir yerlerde, çan ruhların şarkısını vuruyordu. Halojen lambaların çiğ ışığı altında, Annabel'in bakışları, soğuk bacaktan uyluğa derinin birden kızardığı, kabardığı, döküldüğü, sonunda tümüyle karardığı, kömürleştiği yere doğru kaydı.
Kadının bacak arası kavrulmuştu. Üreme organı erimişti ve anüs hâlâ hafif hafif sızıyordu.
Annabel bu kez döndü ve midesinde ne varsa karların üzerine boşalttı. Harrison Doubsky genç dedektife bir kâğıt mendil uzattı.
- Hepimize aynı etkiyi yaptı, dedi usulca, Annabel'i rahatlatmak umuduyla.
Genç kadın doğrulduğunda, Thayer'ın üzerine dikilmiş, kaygılı bakışlarını fark etti. Derin bir soluk aldı ve gözünü belli belirsiz kırparak ortağını rahatlattı. Her şey yolundaydı. Lafın gelişi elbette! Bu kız parça parça edilmiş; bu ceset üzerinde çalışan hiç kimse kendini iyi hissetmez.
Bu kez sinirden ağzını tekrar sildi.
Önündeki inşam düşünme, şimdi düşünme, bütün dikkatini gerçeklere, sadece gerçeklere ver; tahminlerde bulunup düş kurma, sadece somut gerçeklerle ilgilen, kanıtlar bulmaya, en azından ipuçları bulmaya çalış, ama sakın duygularına fırsat tanıma, olur mu, kızım? Tamam mı?
Kısa bir an için Brolin'i düşündü. Profil uzmanları bunun tam tersini yapıyorlar; başkalarının topladıkları verileri alıp, eksiksiz bir empatiyle önce kurbanın, ardından da katilin kişiliğine bürünmeye çalışıyorlardı. Bir insanın buna nasıl dayanabildiğim düşünürken, birden FBI'nin profil uzmanlarının bu işte neden uzun süre kalamayıp bölüm değiştirdiklerini anladı.
- Cesedi bulan çocuk nerede? diye sordu Thayer.
Şerif Williamson uzakta, parkın ötesindeki bir evi işaret etti.
- Evinde, yanında iki adamım var, çocuğun ifadesini aldıktan sonra, iyi olduğundan emin olmak için yanında kaldılar; gördüklerinden oldukça sarsılmış.
- Beni çocuğun yanına götürün, sizce sakıncası yoksa bir araya gelip bütün bunları konuşuruz, dedi Thayer, bir elini şerifin omzuna atarak.
Uzaklaşırken, ortağına şöyle bir baktı, beriki de başım salladı. Her zamanki gibi, Jack insan ilişkileriyle, sorguyla ilgileniyor, onu olay yeriyle,

ipuçlarıyla baş başa bırakıyordu. Elinde kâğıt mendil paketi, süt dökmüş kedi gibi duran Doubsky'nin karşısına geçti.
- Buraya saat kaçta geldiniz? diye sordu.
Genç adam cebinden bir not defteri çıkarmaya çalışırken, gözlerinde bir gurur kıvılcımı parlayıverdi.
- Bütün olanların ayrıntılı kronolojisini tuttum, diye açıkladı. Benim geliş saatim, şerifin, adlî tıp yetkilisinin gelişleri, hepsi burada işte. Hemen ardından olay yerinin etrafını çevirdim. Bir de bir sürü not aldım, çevreye bakarken bütün gördüklerimi yazdım.
Tüm bunlar Annabel'i memnun etti; not tutmak, polisleri sakinleşmeye zorluyor, her şeyi aceleyle yapıp olay yerini hemen boşaltmak yerine, sükûnetle düşünmeye yöneltiyordu. Çoğu kez asıl öncelik cesedi kaldırmaktı. Bütün iyi niyetine rağmen, Harry Doubsky de işleri yarım yamalak yapmıştı. Olay yerini korumak için oluşturduğu barikat çok dardı; öte yandan, soruşturma için mutlaka gerekli olanların dışında, cinayet mahalline kimseyi sokmaması gerekirdi. 137
Küçük yerlerin esas sorunu da budur zaten: cinayetle öylesine ender karşılaşılır ki, tüm polisler gelip bir göz atmak için koşar, böylelikle olay yerini karıştırırlar.
- Olay yerini araştırmak için, diye sürdürdü sorularım, hangi yöntemi uyguladınız? Kafes mi, çember mi? Böylesine geniş bir alanda, kafes daha uygun olurdu.
- Şeyy, elimde fenerimle çevreyi ben kolaçan ettim. Annabel neredeyse üç saattir karda dolaşan polisleri düşününce, sıfırdan başlamanın işe yaramayacağına karar verdi. Ayak izlerini, sigara izmaritlerini ve diğer bütün izleri belirlemek imkânsızdı.
Yeniden cesede döndü. Bu kez dikkatini ayrıntılara vererek, bütünü, kurbanı düşünmemeye çabaladı. Daha ilk bakışta, cesedin altındaki karın kazıldığını, daha da kötüsü, kayanın üzerine tebeşirle kurbanın siluetinin çizildiğini fark etti. "Tebeşir perisi" diye mırıldandı. Kimin çizdiği bilinmediğinde, kurbana bu ad takılırdı. Filmlerden kalma karşı konulmaz bir dürtüyle, cesedin konumunu çizen iyi niyetli polislere çoğu cinayet mahallinde rastlanır olmuştu.
- Bunu kim yaptı? diye sordu, tebeşir izlerini göstererek.
- Ben. Neden sordunuz?
- Yanlış da ondan. Cesedin fotoğrafını çektiniz mi?
- Evet, her açıdan.

- Altında tebeşir izleriyle mi? Huzursuzlanan Doubsky başıyla onayladı.
- Lanet olsun. Mahkemeye çıkılırsa savunma, polisin nirengi noktalan yerleştirdiğini, bu yüzden fotoğrafların olay yerini bire bir temsil etmediğini iddia edebilir; bu da bütün fotoğrafları işe yaramaz yapar.
Doubsky bir ayağından diğerine salınmaya başlamıştı.
- Cesedin konumu, ancak çok aşın hallerde, cesedin incelemeden önce kaldırılması gerektiği ve başka çare kalmadığı durumlarda çizilir, diye devam etti Annabel. Ama en önemlisi, fotoğraflar tebeşir izinden önce çekilmeli.
- Bunu bilmiyordum. Annabel onu duymazdan geldi ve başını hafifçe kaldırarak döndüğü sırada, Harry Doubsky'ye yaklaşmasını işaret etti.
- Komşuları sorgulamaya başladınız mı?
Beriki daha fazla konuşmaya cesaret edemeden, başını hayır anlamında salladı.
- Öyleyse şu evle başlayın. İşığı yanıyor.
- Neden o evden?
- Bulunduğumuz yere karşıdan bakan tek ev o da, ondan. Belki gecenin karanlığında bir şeyler gören biri vardır, hiçbir şeyi ihmal etmeyin.
Doubsky dudaklarını büzdü, yaptığı hataların etkisinde kalmış görünüyordu. Dönüp gitmek üzereyken, Annabel seslendi:
- Harry. İyi niyetli olduğunuz kesin, tek eksiğiniz biraz yardım. Kendinize iyi bir olay yeri inceleme kitabı bulun, kusursuz bir polis olursunuz. Tamam mı?
Harry başını salladı, taş basamaklara doğru yürürken kendini daha iyi hissediyordu.
Şafak, körfezin ufkunda belli belirsiz atıyor, karanlık perdenin önüne beyaz bir pus indiriyordu.
- Onu rahatlatmanız iyi oldu, dedi Ed Foster. Harry iyi biri, sadece iyi bir rehbere ihtiyacı var.
- İnsanları zor durumda bırakmaktan hoşlanmıyorum; hak etmiş olsalar bile.
Annabel kurbanın duruşunu incelemeden önce ceketinin cebinden lastik bir bant çıkarıp, saçlarını at kuyruğu yaptı.
- Neden ölmüş?
- Nefessiz kalmış. Bakın.
Foster ölünün yüzüne doğru eğildi. Kadın zayıftı, elmacık kemikleri çıkık, gözleri göz çukurlarına gömük. Koyu mor ve yoğun çürükler yüz

çizgilerinden oluşan maskeyi bozuyordu; kadının suratı şişecek zaman bulamamıştı anlaşılan: ölüm daha hızlı davranmıştı. Adlî tıp uzmanı eline lateks eldivenler geçirdikten sonra kadının gözkapağını kaldırdı. Göz hiç rastlanmadık ölçüde düz ve pul pul dökülür gibiydi, gözbebeği ovalleşmiş, uzun ve kırmızı bir iz gözünün akını kaplamıştı.
- Soluksuz kalmayı kanıtlayan konjonktivit çürümesi, diye açıkladı Foster. Bir de şunlara, boynundaki yay biçimi küçük izlere bir bakın, bunlar saldırganın tırnak izleri. Daha kesin bilgileri otopsiden sonra vereceğim, ama şimdilik, kadını boğarken arkasında durduğunu düşünüyorum.
Annabel de şimdi ölünün başına çömelmiş, kadının göğsündeki belli belirsiz bir sürü lekeye bakıyordu. Derinin altında, küçük ve koyu renkli lekeler.
- Ya bu, bu ne? diye sordu, parmağıyla lekelerden birini göstererek.
Doktor hemen elini tuttu.
- Eğer cesede dokunmak niyetindeyseniz, eldiven kullanmanız doğru olur. Bana kalırsa bunlar Kaposi sarkomu; en azından çok benziyor.
Gözlerini Annabel'inkilere dikti.
- Bu sarkomlara genellikle AIDS virüsünün bulaştığı kişilerde rastlanır, Dedektif. Bu durumda, dikkatli olmak gerektiğini düşünüyorum.
Genç kadının bileğini bıraktı.
- Olayların nasıl geliştiği konusunda bir fikriniz var mı? diye sordu Annabel.
Ed Foster omuzlarını silkti.
- Pek bilemiyorum. Tereddütlerim var. İlk bakışta seks cinayeti ya da bir delinin marifeti gibi görünüyor, ama benim başka bir tahminim var... Bakın, şuraya, göğsün iki yanındaki küçük yara izlerine bakın.
Annabel gerçekten de her iki yanda, kalçadan koltuk altına kadar yükselen ince beyaz çizgiyi gördü. Sanki beyaz çikolatadan yapılmış, kırılınca da yapıştırılmış bir yumurta, ya da bir oyuncak gibi.
- Bunlar aslında ölümden sonra, dikiş yerlerinin deride bıraktığı izler. Bu genç kadının üzerinde, vücudunu saran bir giysi varmış. Bir de şu var.
Lateksli işaret parmağını göğüs kemiğinden, göbek deliğine kadar indirdi. Deride ince bir kesik açılmış, kesiğin iki kenarı boyunca belli belirsiz bir beyazlık oluşmuştu. Kesik uzun olmasına rağmen pek göze batmıyordu, kan izi falan da yoktu.
- Bu kesikten çok önce ölmüş olmalı, kalbi çarpmadığından yara hiç kanamamış. Bana kalırsa, saldırgan kadıncağızın elbisesini neşter gibi

bir şeyle kesmek istedi. O sırada da derisini çizdi.
Adlî tıp uzmanı sivri dilini damağına vurup şaklattı.
- Bana kalırsa, şöyle oldu: herif kadını kıstırıp, ırzına geçti. Muhtemelen kadıncağızın sadece pantolonunu çıkarmıştır. Sonra, neden bilmem, belki kadının memelerine dokunmak istediği şurada, saldırgan göğüsteki lekeleri gördü. Birden hastalıklı biriyle ilişkiye girdiğini anlayıp, öfkelendi. Kadının yüzüne vurdu, yere düşünce de boğdu. Sonra, intikam çılgınlığıyla, kurbanının bacak arasını yakmaya karar verdi. Cesetten kurtulmadan bir süre önce de, belden yukarısındaki giysileri çıkarıp, gecenin karanlığında buraya attı. İşte. Tabiî, otopsi yapmadan emin olamayız. Bakarsınız bundan birkaç saat sonra size tam tersi bir hikâye anlatırım.
Annabel anladığını göstermek için başını salladı, adamın düşüncesi yabana atılır gibi değildi; genellikle adlî tıp yetkilileri bütün verileri toplamadan en ufak bir bilgi vermeye yanaşmazlardı.
- Ya dövme?
- Ha, evet!
Adlî tıp uzmanı, cesedin boynunu kaldırmak istediyse de, katılığı yüzünden tümüyle yarı döndürmek için iki elini birden kullanmak zorunda kaldı. Boynun altına kazınmış bir barkot vardı. Bir sürü kan pıhtısı, dövmenin açıkça görülmesini engelliyordu.
- Oldukça tuhaf, dedi Foster. Bu çok yeni, daha kabuk tutmaya bile başlamamış, bana kalırsa bu dövmeyi ölümünden en çokça birkaç saat önce yapmış olmalılar. Emin olmak için sitolojisini incelemek gerekecek.
- Otopsiyi hemen yapabilecek misiniz?
- Bugün öğleden sonra. Size raporun bir kopyasını iletirim. Birlikte doğruldular. Gökyüzü giderek daha hızlı ağarıyordu.
Projektörlere birazdan ihtiyaç kalmayacaktı.
- Kaldırabilirler mi? diye sordu Foster. Uzun zamandan beri burada, hem güneşin cesetten başka bir şey üzerine doğması daha iyi olur. Annabel ötekilerden daha yüksek olan kayanın tepesine tırmandı, bulunduğu yerden körfezin dümdüz ve büyüleyici genişliğini kolaçan etti. Uzaktaki şamandıra ding ding sesleri yaymayı sürdürüyordu usulca.
- Şerife sorun, benim için sakıncası yok. Şerif de Dedektif Thayer'ın yanında olmalı.
Uzaklaşan ve parka doğru yürüyen Ed Foster'ı izlerken, gözü, sonunda yerel polislerle sıkı bir sohbete dalmış olan Brett Cahill'in atletik siluetine

takıldı. Anlaşılan o da elini çabuk tutanlardandı.
Yavaş yavaş, ufkun üzerinden kalmaya başlayan siyah bir çerçeve göründü. Sonra, karşı kıyı. Başka evler, başka hayatlar, çok uzakta, fark edilmesi imkânsız. Ve bir yerlerde, bir katil. Hayır, bir tane değil, birçok, diye düzeltti Annabel. Acımasız bir sürü.
Hiç kuşku yok, dövme fotoğraflardakilerin eşiydi.
Annabel rüzgârda ürperdi. Bu kadar çok soru. Bu tarikat tam olarak ne yapıyor? Bu kadar çok insan neden ve hangi amaçla kaçırılıyor? Ve bugüne kadar neden ortalığa bırakılmış başka cesede rastlanmadı? Birkaç günde her şey birbirini izlemişti, sakın tarikat yöntem değiştirip, kurbanlarından kurtulmaya karar vermiş olmasın? Bundan kuşkuluydu. Hayır, başka bir neden olmalıydı mutlaka Ama bunu anlayabilmek için, tarikatın sırrını çözmek gerekecekti.
Ne yapıyorlar aslında?
Şamandıra, sanki dev bir balık tarafından yutulmuş gibi, birden sustu.

21

Joshua Brolin, Atlantik Caddesi'nde, seyrek kar tanelerinin altında yürüyüp metro istasyonunun nemli sıcaklığına daldı; istikameti Manhattan'ın güneybatısıydı. Batı sahilinin çocuğu olarak ilk New York ziyaretinden aklında, son derecede gelişmiş gökdelenlerle kaplı bir ada, cam ve çelikten yapılmış binaların yüzeyindeki yansımalardan başka bir kişilik belirtisi olmayan bir bölge görüntüsü kalmıştı. Oysa, Chelsea'yi Aşağı Batı Yakası'ndan ayıran bu mahalle, hafızasındaki görüntüyle taban tabana zıttı. Hudson Nehri'nden gelen yelin sürekli tarazladığı[18] mütevazı küçük bir kent boyutlarındaki bu New York köşesi, bir ya da iki katlı tıknaz binalardan, kahverengi betondan yapılmış, yıpranmış evlerden ve sağdaki soldaki yüksek ve iç karartıcı otoparklardan oluşuyordu. Batıya doğru ilerledikçe, Brolin daha da ıssız bir bölgeye, çevreye Nazi revival[19] olarak adlandırdığı bir üslup kazandıran, tozlu pencereleri bir katedralinki kadar geniş, sekiz ya da on katlı, terk edilmiş antrepolara ulaştı.
Batı 14. Sokak'ta yürümeyi sürdürdü; işyerleriyle dolu bu iç karartıcı ortamda sırıtan sanat galerilerinin önünden geçerken, "Acaba bu dükkânların kapısından tek bir kişi bile giriyor mudur?" diye merak etti. Rüzgârın etkisiyle döne döne yağan kar görüş alanını daha da

kısıtlıyordu. Buradaki duvar yazılan, gecelerin farklı, muhtemelen de çok hareketli geçtiğinin kanıtıydı. Bütün kapı ve pencereler demir parmaklıklarla, çelik kepenklerle kaplanmış, tek tuk görünen açıklıklarsa konser ve gösteri afişleriyle, erotik reklamların ağırlığıyla yıkılmaya yüz tutmuştu. Brolin sonunda Washington Sokağı'nın köşesinde, tehditkâr gölgesi soğuktan homurdanan mezbahaya ulaştı. Bina topluluğu, yılların kararttığı tuğlaların yardımıyla dış dünyaya kendini kapatarak ve körleştirerek, sadece katlarda var olan garip pencereleriyle bütün bir adayı kaplıyordu. Brolin bu iç karartıcı binanın karşısındaki şık butiği görünce şaşırdı; oysa bütün bunlar New York ikileminin bir parçası değil miydi?

Sokağın karşısına geçip yolu kaplayan, havanın soğukluğunu düşündürtmese de yer yer pembelikleriyle insanın aklına en kötüsünü getiren buzların üzerinden atladı. Tüm kaldırım, üzerine kayar kancalar takılı makaralarla bezenmiş bir sundurmayla kaplıydı. Martılar sundurmanın ve paslanmış yangın merdivenlerinin üzerine üşüşmüştü. Gürültücü kuşlardan biri dedektifin geçtiğini görünce tiz bir çığlık kopardı ve hempalarıyla birlikte bir çöp kamyonunun kasasına konmak üzere havalandı. Önlüklü dört adam ellerindeki plastik torbalan kamyon kasasına boşaltıyorlardı: hayvan karkaslarında işe yaramaz ne varsa. Et yiyici kuşların keyfi yerinde olmalıydı: tonlarca organik artık burada açıkta bırakılmıştı.

Brolin özel dedektif kimliğini göstererek kasaplardan birine yaklaştı.

- Günaydın, Lucas Shapiro'yu arıyorum. Onu nerede bulabilirim?

Adam Brolin'e oldukça sevimsiz bir bakış attı; anlaşılan konuşmak zoruna gidiyordu.

- İçeride olmalı, dedi sonunda. Kesimhanede.

Brolin adama teşekkür etmek zahmetine girmeden girişlerden birine yöneldi. Kapı yerine takılmış plastik şeritler, fosilleşmiş bir çağlayan gibi sallanıyordu. Duvarları madenî plakalardan oluşan, tavanı olağanüstü basık ve bir dizi çıplak ampulle aydınlatılmış dar bir koridora girdi. Bir yerlerde güçlü bir havalandırma homurdanıyordu; ne var ki soğuk et kokusu Brolin'i sarmaladı. Etraf ölüm, bağırsak ve kan kokuyordu; elbiselere sinen, burnun içine yapışan, biraz baharatlı, ağır bir koku. Karkasların günlük resmi geçidi, arkasında bozulmuş etin ekşi imzasını bırakmıştı.

Brolin ağzından nefes almaya gayret edip, onlarca et parçasının

çengellere asılı olduğu daha geniş bir bölmeye vardı. Sanki bu beslenme tapınağım yabancı gözlerden gizlemek istermişçesine, burada da tek bir pencere yoktu. Bu uçsuz bucaksız mekânı, sayısız et kesim makinesini, yerde gerçek bir labirent oluşturan kan oluklarını ve kanın kararttığı masaları görünce, Brolin bir günde buradan geçen hayvan sayısını düşündü. Hayvanların gırtlaklanmadan önce elektrik şokuna tutulduğu mezbahayı düşününce, çok hoşlansa da, uzunca bir süre et yiyemeyeceğini anladı. Kırmızı bir fıçıya, bağırsağa benzeyen vıcık vıcık şeyler doldurmaya çalışan bir adamın omzuna dokundu.

- Özür dilerim, Lucas Shapiro'yu görmem mümkün mü? Ben özel dedektifim.

Elektrikli testere gürültüsünün gerisinden adamın cevabını duydu; adam, kesimhanenin dibinde, kocaman bir eviyede madenî birtakım aletler yıkayan, geniş omuzlu birini gösteriyordu. Brolin adamın yanına gitti. Shapiro saçları dökülmeye başlamış, göğsü Amerikan futbolcuları kadar geniş bir sarışındı. Özel dedektifin gözleri adamın ayakkabılarına ilişti: ayakkabıların tabanına yapışmış sayısız pembe parçacık, her adımda sallanıyordu. Deri, yağ, et, her şey tamam gibiydi. Brolin başka tarafa bakmaya ve tüm dikkatini gelişindeki amaca vermeye çalıştı.

- Lucas Shapiro?

Dönünce, Brolin adamın tıraşsız ve köşeli çenesini, gür kaşlarını gördü. Adam otuz beşinde falan olmalıydı. Çevresinde son bir ölüm dansı yaparak dönenen sığır parçalan asılıydı.

- Ne?

Brolin kimliğini gösterdi.

- Özel dedektiflik yapıyorum, bana ayırabileceğiniz birkaç dakikanız var mı?

Shapiro ellerini önlüğüne sildi.

- Özel dedektif mi? Bu bok da ne oluyor? Kalın dudaklarının arasından biri çapraz kırık, iki köpek dişi görünüyordu.

- Kaybolan genç bir kadın hakkında soruşturma yapıyorum. Bu iş Spencer Lynch'le ilgili; Lynch'i tanıyorsunuz, değil mi?

Shapiro gözlerini tavana kaldırdı.

- Bana bakın, yaptığım aptallığın bedelini çoktan ödedim; artık saygın biriyim, bir iş kurdum ve çarkın dönmesi için it gibi çalışıyorum, onun için bu hikâyelerle gelip canımı sıkmayın. Benim için bitti bunlar, bütün o bokları çoktan unuttum.

Shapiro'nun hiçbir çekici yanı yoktu, yüz hatları kabaydı ve uzun zaman önce kırılmış burnu sola fazla yatıktı.
- Anlıyorum, ben sadece Spencer Lynch hakkında size birkaç soru sormak istiyordum, hepsi bu; beş dakikadan fazla sürmez.
Shapiro dişlerini sıkarak yanaklarım öfkeyle kastı. "Kıyıcı bir görünüşü var" diye düşündü Brolin, "her an parlamaya hazır.".
- Hey, derdimi açıkça anlatamadım galiba? Bütün bunlar benim için geçmişte kaldı, sonra da sifonu çektim, anlaşıldı mı? Şimdi çekin arabanızı.
Lucas Shapiro'nun buz gibi bakışını, önlüğün altından bile fark edilen güçlü kaslarını görünce, Brolin karşısındakinin yüklü bir sabıka kaydı olduğunu, bir zamanlar salt gücüyle hareketsiz tuttuğu bir kadının ırzına geçtiğini hatırladı. O vücudun içinde korkunç bir öfke vardı, ateşle yaklaşılmaması gereken bir öfke. Lucas, dediği gibi yaptıklarının kefaretini ödemişti belki de, yine de kızdırıldığında tehlikeli biri olacağı kesindi.
Brolin uzaklaşmaya hazırlanıp, geriye doğru bir adım atarken gözlerini Shapiro'ya dikti. Her kelimeyi iyice ölçülüp biçilmiş bir yavaşlıkla telaffuz etti, sözleri kendilerine yol bulup Shapiro'nun beynine ulaşıncaya kadar oyalandı.
- Aradığım kız daha yirmisinde bile değil ve belki de ölecek. Basit, küçücük bir cümle. Oysa Shapiro gibi birinin, onun bile duygulan vardı. İki adamı çevreleyen sığır karkasları parıldıyor, kızıl etleri ve kemikleri tavan lambalarının ışığını yansıtıyordu.
Brolin geriye bir adım daha attı. Karşısındaki iri adamın hızla düşünmeye başladığını, bakışlarının ardında yüzlerce ışığın parladığını gördü. Sonunda gözlerim Brolin'e dikerek kafasını yatırdı; bütün suratı sanki "Pekâlâ adamım" diyordu, "sana yardım edeceğim ama bunu o kızcağız için yapıyorum, yoksa senin ve senin o salakça planların için değil!"
- Spencer hıyarın tekiydi.
"Herkesin girizgâhı farklı" diye düşündü Brolin.
- Peki, sürekli takıldığı biri var mıydı? diye sordu, ileriye doğru adım atmamaya özen göstererek. Aradaki mesafeye saygı gösterirse, sahasına tecavüz edilmediğinden Shapiro da, o da güvenini sürdürebilecekti.
- Bildiğim kadarıyla, yoktu. Onu demir parmaklıkların arasında tanıdım sadece, orada da konuşmadığı kimse yok gibiydi.

Kötü bir başlangıç. Fazla genel.
- Ötekilerden daha sık görüştüğü biri olmalı mutlaka; bir arkadaş ya da sırrını açtığı biri?
Shapiro kafasını salladı.
- Hayır, sanmıyorum. Spencer tuhaf biriydi, kafadan bir tahtası eksikti.
Burnunu hor görür gibi çekmek için bir an durakladı.
- Düşünüyorum da, Hooper'la arası iyi gibiydi.
- Öteki mahkûm mu?
- Evet. Hücrede üç kişiydik ve Spencer da durmadan Hooper'la konuşuyordu, geceleri. Bilirsiniz işte, birbirlerine salakça şeyler fısıldayıp, balinalar gibi kıkırdarlardı.
- Neler konuşurlardı?
Bilemem. Gülüşüp duruyorlardı işte. Spencer her şeye boş verirdi, gözlerinde garip bir pırıltı vardı; bazen, kendince önemli konulardan söz ederken bakışları siyaha keserdi ve işte o zaman numara yapmadığı anlaşılırdı. Haberleri izledim, çıkar çıkmaz yemden başlamasına hiç şaşırmadım. Eğer gardiyanlar ve yargıçlar biraz da tutukluların fikrini sorsa, yemin ederim ki yetkilileri bazı karanlık herifler hakkında uyarırlar ve böyle dramlara engel olurlardı.
Brolin bu konuyu sessiz geçirmeyi yeğledi: son yorumlar, özellikle Shapiro gibi birinin ağzında, demagojiden farksızdı.
- Ya şu Hooper, onun hakkında ne diyeceksiniz?
- Boktan bir herif. Sapığın önde gideni. Tamam ben de melek değilim ama hiç olmazsa küçücük kızlara dokunmadım; oysa o, pisliğin tekiydi. Aramızda kalsın ama, eğer çıkınca bazı planlarım olmasaydı, o serseriyi çoktan şişlemiştim!
Öfke bir anda yükselmiş, Lucas'ın gözleri parlamaya, önlüğü de göğüs kaslarının baskısıyla kabarmaya başlamış, yere birkaç pembe damlanın düşmesine neden olmuştu.
- Pislik, diye bitirdi sözlerini.
Brolin yeniden James Hooper'ı düşündü. Herif hâlâ kodeste, hücresindeydi. Buna rağmen mektuplarla, hatta telefonla bile dışarıyla temas kurabilirdi; çoğu hapishanede, merkez koridordaki umumî telefonda konuşabilmek için bir kredi kartı yeterliydi.
James Hooper.
Yine de bu, bazı gerçeklere uymuyordu. Sübyancılar genellikle mahcuptur, en azından yalnızlıktan hoşlanırlar; bir grup

oluşturduklarında, çoğu kez kendi gibilerini seçerler. Oysa Spencer Lynch sadece kadınlara saldırmıştı ve evinde bulunan fotoğraflardan çoğu yetişkinlere aitti. Öte yandan Hooper'ı es geçmek de doğru değildi. Brolin dikkatini yüzü öfkeden hâlâ kıpkırmızı olan Shapiro'ya verdi.
- Size göre, diye sordu adama, Spencer'ın çocuklara yatkınlığı olabilir miydi? Bu konuda Hooper'la konuştu mu?
Shapiro hatırlamaya çalıştı; sağ eli eviyenin kenarını kavradı.
- Hayır, sanmam, ama fısıltılarını dinlemiyordum pek. Üstelik gerçek fikrimi merak ediyorsanız, Spencer benim bu konulardan hiç hoşlanmadığımı anlayacak kadar akıllıydı; onun için sübyanlardan konuştularsa da, bunu benim olmadığım zamanlarda yapmışlardır.
Arkalarında çalışmaya başlayan döner testere, ıslak bir çatırtıyla ete saplanmadan önce tiz bir çığlık attı. Brolin birkaç önemsiz soru daha sorduktan sonra elini sıkarak Shapiro'ya teşekkür etti. Beriki çelik gibi pençesini uzatırken kırık dişlerini gösterip gülümsedi.
- Biraz önce söylediklerim için özür dilerim; sırtımda taşıması güç bir geçmiş var, bu da bazen saldırgan olmama sebep oluyor. Ee, şey... O küçük kız için iyi şanslar.
Rahatsız edici bir sessizlik oldu.
- Teşekkürler, dedi Brolin sonunda.
- Umarım onu bulursunuz.
Çocuklar kutsaldır. Anlaşılan, kanla lekelenmiş giysilerin ardında bazı konulara duyarlı bir dev saklanıyordu. Brolin gözlerini eski tutuklununkilere dikip bir "bellek enstantanesi" aldı. Yöntemine bu adı vermişti. Karşısındakini konuşturuyor, dinliyor, berikinin kişiliği hakkında bir ön fikir oluşturuyor, sonra da yüzünde gerçek bir şeyin, bir bakışın, bir ifadenin oluşmasını bekliyor, yakalayınca da o anı belleğine kazıyordu. O insanı tekrar düşündüğünde, gördüğü resim buydu, dürüstlüğe olabildiğince yakın, cilası bir ölçüde kazınmış bir kimlik.
Ve bu kez, belleğine Shapiro'nun çok net bir fotoğrafını kazıyacaktı. Başarısından memnun, bu ölüm fabrikasını aceleyle terk etti. 7. Cadde'deki metro istasyonuna ulaşmak için on dakika kadar yürüdü, Penn istasyonu'nda inip Newark otobüsüne bindi. Araziye çıkmanın, Rachel'ın ablası Megan Faulet'yi ve Şerif Murdoch'u ziyaret etmenin zamanı gelmişti.
New Jersey'de otomobil kiralamanın iki avantajı vardır: hem vergiler daha düşüktür, hem de insan Manhattan'dan çıkışın getirdiği trafik sorunlarını

atlatmış olur. Brolin otomobil kiralama şirketi kaynayan Newark Havaalanı'na girip Phillipsburg yolunu bir saatten az bir sürede tamamladı. Megan Faulet, alnında o lekeyi taşımasa "güzel" sıfatını rahatlıkla hak eden, yirmi beş yaşında bir kızdı. Sinirleri altüst olduğundan kız kardeşinin kaybolduğu günden beri bir psikoloğun gözetimindeydi. Özel dedektife anlatacak önemli hiçbir şeyi yoktu. Rachel karnındaki çocuk hakkında bir karar verebilmek için yaklaşık üç hafta ablasının evinde kalmıştı. Hayatında yol açacağı sonuçlarla karşılaştırıldığında, son derecede kısa bir süre. Hamileliği hakkında konuşması için, Megan kardeşini doktordan felsefe profesörüne kadar bir dizi arkadaşıyla tanıştırmıştı. Kaçırıldığı hafta sonu, Rachel kararını vermek üzereydi.

Brolin genç kızın son gezintisinde bindiği atı görmekte ısrar ettiyse de, hayvanda göze çarpacak hiçbir şey bulamadı.

Şerif Murdoch'a yaptığı ziyaretten de bir şey çıkmadı. Şerif etkileyici bir adamdı; Brolin'e anlattığına göre bir zamanlar iyi bir Amerikan futbolu oyuncusuymuş ama, kırkına merdiven dayadığı sıralarda iyi bir sofranın nimetlerine ve bu nimetlerin getirdiği fazla kilolara özel ve karşı konulamaz bir eğilimi varmış. Bütün bunları, kemerinin üzerinden sarkmaya yüz tutan göbeğim sıvazlayarak söylemişti. Bizzat ilgilendiği bir soruşturma açmıştı tabu, ama olayla ilgili tek bir tanık yoktu. Rachel kar yağışı beklenen bir öğleden sonra atla ormanda gezintiye çıkmıştı ve o pazar günü ormana giden pek fazla insan yoktu. Bu olayın üzerinden şimdi artık on gün geçmişti Şerif Murdoch, Faulet konusuyla özel olarak ilgiliydi, çünkü kaybolan kızın ablasını tanıyor, hatta arkadaşı olduğunu söylüyordu. En ufak bir ipucu bulabilmek için çılgınlar gibi çabalıyordu, ancak boşuna. Bir şey çıkar çıkmaz Brolin'i durumdan haberdar etmeye söz verince, dostça bir el sıkışmasıyla ayrıldılar. Cep telefonu çaldığında, Brolin şerifin bürosunun üst basamağındaydı. Açtığında, titrek bir ses duydu:

- Dedektif Brolin... Çok önemli, sizinle konuşmam gerek. Arayan, Peder Franklin-Lewitt'ti.

22

Brooklyn'li iki dedektifin tepesinde Çince işaretlerle süslü, cilalı bir paravan dikiliyordu. Brett Cahill, Annabel'in şaşkın bakışları altında birkaç çubukta ağzına inanılmaz miktarda pirinç tıkmayı başardı.

- Asya restoranlarında ne çok yemek yerdim, bir bilseniz! dedi ağzındakileri yuttuktan sonra. Üniversiteden beri böyle. Öğlenleri bir arkadaşımın annesinin işlettiği küçük bir Vietnam restoranına gidiyordum. Tanrım, ne güzeldi!
Bir şeyler atıştırıp kısa bir süre soluklanmak için hâlâ Larchmont'un merkezinde bir restorandaydılar.
Kapı açıldı ve Jack Thayer yanlarına geldi.
- Biraz önce Attwel'le konuştum, neredeyse fotoğraflardaki bütün kurbanların kimliklerim belirlemişler; doğrusu büyük iş. Şimdi de her kaçırılma sırasında ilgili polis merkezlerinin hazırladığı dosyaları inceliyorlar.
Thayer karşısındakinin yediği ananaslı tavuktan ısmarladı. Kimsenin bozmadığı bir sessizlikte, bu egzotik sükûnette pillerini şarj ederek yemeklerini yediler.
Brett Cahill tuvalete gitmek için kalktığında, Thayer ortağına doğru eğildi.
- Seloteyp parçası laboratuvara gönderildi; arkadaşının sıranın altında bulduğu seloteyp ile Spencer Lynch'in evinde bulunan zarfın üzerindekinin aynı olduğunu onlar da doğruluyor. Yani, görüşmek için kiliseyi kullandıkları doğru. Şimdi artık bana şu senin Bay Mucize hakkında biraz daha bilgi vermelisin; sizi şimdilik korurum, ama bu adamın nereden çıktığını bilmek istiyorum.
- Söylediğim gibi Jack, Oregon'dan gelme özel bir dedektif. [Önceden tanımıyorum. Tüm bildiğim basında çı]kanlardan ibaret.
- Anna, bu herife son derecede önemli fotoğrafları verecek kadar güveniyorsun!
- Ona güveniyorum, ne yaptığını biliyor ve iyi biri. Kanıt mı? O olmasaydı, o kiliseyi bulmamız günler sürerdi.
Thayer'ın gri gözleri Annabel'in üzerinde karar kılmadan önce bütün restoranı gezindi. Yüzündeki kuşkulu ifade, yanaklarım dikine geçen iki derin kırışığı daha da uzattı.
- Anna, seni korurum, sen de biliyorsun, yanındayım. Ama bu işte eğer bu herif bize kazık atarsa, ikimiz de geri kalan günlerimizi park cezası keserek geçiririz.
Annabel elini yumuşakça arkadaşının koluna koydu.
- Ben ilgilenirim, diye noktaladı konuyu. Kilise hakkında ne yapmayı düşünüyorsun?
- Yarın oraya gideriz. Şimdilik kimse bana seloteybin nerede

bulunduğunu sormadı...
- Lütfen Brolin'den söz etme, bana kalırsa dikkat çekmek istemiyor.
- Tabiî. Sorarlarsa, senin parlak düşüncelerinden biri sayesinde bu sonuca...
Masaya doğru yürüyen Cahill'i görünce, sustu. Annabel'in ağzı hâlâ itiraz için açıktı.
- Yanılıyor muyum, yoksa önemli bir itirafı mı bölüyorum? dedi Cahill.
Thayer usta bir manevrayla konuyu, soruşturmada şimdiye kadar ulaşabildikleri bilgilere çevirdi.
Birkaç saat önce, ellerindeki bulguları paylaşmışlardı. Bildiklerinden pek öyle fazla bir şey çıkmıyordu ve tüm umutlarını akşama doğru alınacak otopsi sonuçlarına bağlamışlardı. Cesedi bulan çocuk da Thayer'a fazla bir şey anlatamamıştı; herhangi bir otomobil gördüğünü hatırlamıyor, kimseyle karşılaşmadığını söylüyordu. Cahill de yerel polisten bir şey elde edememişti; talihi daha yaver gitmemişti; her birine tek tek sorular sormuştu, ama hiçbiri olay yerine geldiğinde dikkat çekici bir şey görmemişti. Şimdilik ellerindeki tek şey, öldürülmeden önce işkence edilmiş yirmi yaşlarında bir kadının cesediydi. Ceset o akşam bırakılmış olmalıydı; Doubsky'nin dediğine göre, cesedin üzerinde bolca kar olmasına rağmen, altta pek az kar vardı, bu da cesedin gecenin erken saatlerinde, tipi sırasında getirildiğini kanıtlıyordu. Çevredekiler de hiçbir şey görmemiş elbette, katil hava koşullarından yararlanmıştı. Belki de cesetten daha sonra kurtulmayı tasarlamışken fırtınayı görüp planlarını değiştirmiş, yerinde bir kararla karın sağladığı gizlenme imkânını doğru değerlendirmişti.
Yemekten sonra, boydan boya beyaza kesmiş bir göğün altında yola koyuldular. Yağış dinmişti, ancak yerde santimlerce kar vardı. 78. Bölge'ye döndüklerinde güneş görünmüş, gökte giderek genişleyen mavilikler belirmeye başlamıştı.
Thayer Yüzbaşı Woodbine'ın karşısına çıkarken, Annabel masasının başına geçti ve gücünü tazelemek için kendine bir kahve koydu. Yol yorgunluğu hâlâ üzerindeydi. Fabrizio Collins koridordan geçerken kapının önünde durdu:
- Fotoğraflardan elli birinin üzerine isimlerim yapıştırdık, diye açıkladı gururla. Geriye topu topu on altı kişi kaldı!
Böbürlenmekte haklıydı. Bütün bu insanların kimliklerinin sadece beş günde belirlenmiş olması büyük bir başarıydı. Bu hızı, kurbanların

çoğunun kayıp kişiler dosyasında yer almasına borçluydular. Tarikat, kaybolması dikkat çekmeyen berduşlarla ya da marjinallerle ilgilenmiyordu, hayır, daha çok Bay ve Bayan Herkesi tercih ediyor, hemen her kesimden insanı seçiyordu. Kayıplarla ilgili ilk polis raporlarına göre, geride ne bir tanık ne de ipucu bırakıyorlardı.
Düzenleri ürkütücüydü.
İstedikleri herkese ulaşabilecek gibiydiler. Gölgeli bölümler aydınlandıkça, Annabel giderek büyüyen bir piramitle karşı karşıya görüyordu kendini; bir zamanlar basit bir sunak olarak baktıkları şey dev bir tapınak oluvermişti.
Brett Cahill bu kayıp dosyalarını ayıklama hamallığına soyundu. Elde dolmakalem, önemli gördüğü tüm ayrıntıları not etmeye çalışsa da, çıkarabildiği ayrıntı şimdilik çok azdı.
Akşamın beşine doğru, adlî tıp uzmanı Ed Foster Annabel'i arayarak tüm otopsi sonuçlarını internet üzerinden gönderdiğini bildirdi; şimdilik ne sitolojiyle ne de toksikolojiyle ilgili bir şey yoktu, bu ayrıntılar için ilgili laboratuvarların raporlarını beklemek gerekecekti.
- Bu sabahkinden farklı olarak, bana ne söyleyebilirsiniz? diye sordu Annabel.
Adlî tıp yetkilisinin sesi telefonda ıslıklı çıkıyordu:
- Her şeyden önce, elimizdeki kurbanın kimliğini belirlemeye yardımcı olmak amacıyla her iki kolunun çevresini, sağ ve sol başparmakların son iki boğumunun eklem çapını ölçtüm. Hiç kuşku yok, sağ başparmağı daha büyük, bu da yüzde seksen ihtimalle sağlak olduğunu gösteriyor. Buna bir de uyuşturucu bağımlısı olduğunu ekleyelim, çünkü dalağı inanılmayacak kadar büyük neredeyse yedi yüz gram. Bir de kollarında iğne izi ve gümüşümsü cilt lekeleri var. Neyse, bütün bunları raporda göreceksiniz. Boyu, ağırlığı falan, her şey var.
- Olayların sırası hakkında yeni bir şey öğrenebildiniz mi? Foster bir an durakladı.
- Evet, dedi sonunda, üzüntülü bir sesle. Boğularak ölmek derken haklıymışım, boğulduğu sırada zaten ölmek üzereymiş demek daha doğru olacak.
Annabel Foster'ın sözü nereye getirmek istediğini anlayamamıştı.
- Açıklayayım, diye devam etti adam. Zavallı kızcağıza çok şiddetli işkence yapılmış. Aslına bakarsanız, vajinası bir brülörle yakıldığında hayattaymış. Midesindekileri olduğu gibi buldum ama beni bu sonuca

götüren, stresten kaynaklanmış on iki parmak bağırsağı ülseri yaralarına rastlamam. Bu yaralar çok yoğun bir mide kanamasına, onunla birlikte de uzun süreli bir can çekişmeyi gösteren dağınık bir iç kanamaya yol açmış. Açıkça ifade etmek gerekirse, kadıncağız öylesine acı çekmiş ki, kendi içini yemiş, stres kanaması. Zaten nasıl olsa ölecekmiş.
- Bunlar yapıldığında hayatta olduğundan emin misiniz?
- On bir kere dilini ısırmış, kan çıkıncaya kadar. Annabel koltuğuna gömüldü.
- Katil sonunda hızlanmış, kadıncağızı çıplak elle ve arkadan boğuvermiş, ama üzerinde hiçbir iz bulamadık, cesedi temizlemiş, zaten deride iz hem değişir hem de uzun süre kalmaz. Cesedin üzerinde bol çizik ve sıyrık var, tırnaklan kaymış. Gırtlaktaki izler ve "biçimli" çürükler sayesinde size iki şey söyleyebilirim: birincisi, kadını öldürenin çok güçsüz olduğu, tamamen soluksuz bırakması uzun zaman sürmüş.
- İkincisi?
- Katilin elleri çok küçük. Çocuk eli.
Annabel bir şey söylemedi. Bu da ne demek oluyordu şimdi?
- Kurban boğulduğunda zaten ıstırabın en büyüğünü çekiyormuş. Bunun için muhtemelen hiç debelenmemiş; bu da katilin o güçsüzlükle bile kadını boğabilmesini açıklıyor. Ellerini kadının boğazına koyduğu andan öldürdüğü ana kadar on sekiz dakika geçmiş.
Boğularak öldürülmek korkunç bir şey olmalıydı; Annabel böylesi ölümden hep dehşet duymuştu. Bir soruşturma sırasında, adlî tıptan bir yetkiliyle ölümün üç aşamasını yakından incelemiş, bu tecrübeden de geriye kâbuslar kalmıştı. Çünkü insan o durumdayken çabuk ölmez, böylesi fazla güzel olurdu; ölüm uzun, hatta çok uzun sürer, insan debelenir, saldırgan şu ya da bu dakikada, kurbanının darbelerinin etkisiyle ya da uyuşmuş parmaklarıyla daha fazla sıkamadığından, ellerini gevşetir. Ellerine kramplar girer, parmaklarını gevşetir ve o bir anlık sürede vücuda yeni hava girer, bu da can çekişmenin bir o kadar daha uzamasına neden olur. Boğulmanın ilk aşaması yoğun terlemelere, baş dönmelerine yol açar; bu aşama hemen, neredeyse birinci dakikada gerçekleşir. Önce şiddetli kasılmalar, ardından da gözlerde havaî fişek gibi patlayan deri kanamalarıyla belirlenen ikinci aşamaysa ondan sonraki iki dakikada görülür. Üçüncü safha en uzun olanıdır, beş dakikadan on beş dakikaya kadar sürebilir: kurban kusar, işer, bazen spermini ya da dışkısını boşaltır ve soluk alma durur; artık bitmiştir, yürek

hâlâ boğucu dakikalar boyunca, tek bir yudum taze hava olmaksızın çarpmayı sürdürür. Göğüs artık kalkıp inmez, hayat kaynağını artık pompalayamadığını sezip panikleyene kadar gümbürdeyen yüreğin üzerinde hareketsiz kalır. Tamamdır...
Annabel'in vücudu şiddetle titremeye başladı; genç dedektif tüm dikkatini karşısındakinin sesine vermeye çalıştı.
- ... Mevsim nedeniyle.
- Özür dilerim, bağışlayın ama son dediklerinizi takip edemedim. Ne diyorsunuz? diye sordu Foster'a.
- Şimdilik ölüm anını belirlemenin imkânsız olduğunu. Kar altında kalmış olması tahminleri yanıltabilir. Buna rağmen, ölümün fazla eskiye gitmediğini, dün olabileceğini söyleyebilirim. Kadıncağızın bütün öğleden sonra işkenceden geçtiğini, akşam olurken de öldürüldüğünü düşünüyorum.
Ed Foster'ın açıklamalarını tamamlarken internetteki dosyaya bir de otopsi sırasında çekilen fotoğrafları eklediğini söylemesi, Annabel'i fazla rahatlatmadı. Büronun sükûnetine ve sessizliğine gömülürken yanında yoldaş olarak düş gücünün yaratabileceği bütün hayaletler dolaşıyordu.
Çocuk elleri.
Mümkün mü? Katil güçsüzse, kurbanını nasıl hareketsiz tutuyor, nasıl kaçınıyordu? Bu öyküde gittikçe çok şey olağandışı görünmeye başlıyordu.
Annabel otopsi dosyasını alınca öğleden sonranın kalan bölümünü adlî tıp yetkilisinin her bir yorumunu ayıklayarak geçirdi. Koridorda, dinlenmenin bir dedektifin ruhu üzerindeki faydalarını tartışan Thayer ile Cahill'i dinlemek için kafasını kaldırdığında, alnının üzerinde durmadan atan sert bir çizgi varmış gibi hissetti kendini. Yazıcıdan yeni çıkardığı kâğıtları koyduğu dosyayı kapattı ve koltuğunda geriye kaykıldı. Gecenin karanlığı dönmüş, hatta iyiden iyiye yerleşmişti. Annabel artık gündüzleri yaşamadığını, bir vampir gibi, hayatının güneşin batışıyla doğuşu arasına sıkıştığını düşündü.
Ayağa kalktı, eve dönüp bir sonraki günü beklerken televizyonun karşısında sersemlemeye kararlı, deri montunu giydi. Başka bir şey yapamayacak kadar yorgundu.
Ama birden gözü etiketinde "***CESET X OTOPSİSİ. LARCHMONT 23-01-02***" yazılı dosyaya takıldı. Lanet olsun. Dayanamayacaksın, değil mi?
Dosyayı eline aldı, bu geceyi dosyayı inceleyerek geçirecekti. Aklına

daha iyi bir fikir geldi. Hayır, dosyayı bütün dikkatiyle okumuş, Ed Foster'ın telefonda anlattıklarının dışında ilgi çekici bir şeye rastlamamıştı. Evet, çok daha iyi bir fikri vardı.

23

Ayakların karda çıkardığı gıcırtı, Atlantik Caddesi üzerindeki Cajo Mansion'ın önünde dindi. Annabel resepsiyonun üzerinde müziğin dalgalandığı ve yeşil bitkileriyle tipik bir Meksika dekorasyonuna sahip sıcak salona girdi, iyice düşünüldüğünde, yaptığı saçmalıktı; kapalı bir kapıyla ya da boş bir odayla da karşılaşabilirdi. Otuz bir numaralı süite çıkmasını söylediler.
Daha ne olsun! Beyimiz lüks olmayan bir şeyi kabul etmiyor demek... . Asansörden inip 31 numaranın kapısını vurdu.
- Girin, dedi boğuk bir ses, kapı açık.
Annabel denileni yaptı ve az kalsın hayranlıktan küfür edecekken eşikte donup kaldı. Yumuşak bir halı serilmiş, Meksika usulü yer karolarıyla kaplı geniş salon, oraya buraya yerleştirilmiş cilalı ahşap mobilyalarla bezeliydi. Salon boyunca uzayıp giden camlı kaplı, cam bir kubbenin örttüğü iç avluya hâkim, beyaz taştan bir balkona açılıyordu. Avluda, kornişlerin üzerindeki nişlerde ya da asılı saksılarda bir kaktüs topluluğu vardı. Daire bir bakıma genç kadının evine benziyordu, ancak daha büyük ve biraz daha egzotikti.
- Rica ederim, kapıyı kapatın, diye sakin sesle ısrar etti Brolin. Dürüst olmak gerekirse, ziyaretinizi beklemiyordum.
Annabel dönünce ferforjeden yapılmış beyaz minderlerle kaplı kanepede oturan Brolin'i gördü. Ayaklan çıplaktı ve üzerinde siyah keten bir pantolon ile aynı renkte, üst düğmeleri açık bir gömlek vardı. Elinde de bir şarap kadehi. Yeni yıkanmış saçları taranıp arkaya yatırılmıştı ama birkaç asi perçem çoktan başkaldırmıştı, yanaklarından sarkarak neredeyse dudaklarına değiyordu. Kanepenin bükülmüş demirleri kafasının üzerinde bir gül ağacının kıvrımları gibi görünüyordu. Sadece karşıdaki bir abajurla aydınlatılan salonun koyu gölgeleri, Brolin'in yüzündeki saf çizgileri meydana çıkarıyordu.
Annabel birden, tıpkı bu adamla ilk karşılaşmasındaki gibi, kendini rahatsız hissetti, içini bir utangaçlık doldurdu; hiç haber vermeksizin, ona toplum içinde kullandığı maskesini takma fırsatı tanımaksızın buraya gelmekle, mahremiyetine girmekle iyi yapıp yapmadığını düşünmeye başladı.
İyi ama, maskesi yok ki! Onu şimdi her gün olduğundan farklı

görmüyorsun ki! işte o zaman rahatsızlığının, adamın böylesine şaşırtıcı, böylesine belirgin aurasından kaynaklandığını anladı. Brolin'den insanı kolayca altüst edebilecek kadar değişik bir çekicilik yayılıyordu.
- Çok tuhafsınız, dedi Brolin şarabın yumuşattığı bir sesle. Annabel birden, adamın kulağının hemen dibinde olduğu, fısıltıyla konuştuğu hissine kapıldı.
- Habersiz gelip beni ziyaret etmenizi fazla yadırgamadım; ama salonumun ortasında durup beni incelemekten vazgeçerseniz, sevinirim. Bu beni rahatsız ediyor.
Bir kez daha yavaşça konuşmuş, salonun dekorasyonuna takılıp kaybolmadan, tam bir doğrulukla Annabel'e ulaşması için kullandığı her kelimeye farklı bir hız vermişti.
Genç kadın elindeki dosyanın ağırlığını hissedince, ayakları yere değiverdi. Bütün bunlar loşluğun ve soğuktan sıcağa girmenin etkisi, sakin ol. Soluklan, göreceksin her şey yoluna girecek. Hiçbir şey yok, seni rahatsız eden sadece bu yakınlık. Gevşe, soluk al. İşte böyle, başarıyorsun. Anında soğukkanlılığına yeniden kavuştu. Brolin yanındaki küçük lambayı yakmak için eğildi.
- Rica ederim, oturun. Şarap içmek ister misiniz?
- Hayır, teşekkür ederim. Buraya sizden yardım istemeye geldim, diye açıkladı rahat koltuklardan birine yerleşirken.
Adam hiç tepki göstermedi; Annabel'in güzelliğini seyrederken, hiç arzusuz, sadece belli belirsiz bir merakla bakarken, koyu renk gözleri parladı. Genç kadın otopsi dosyasını füme cam ve ferforjeden yapılmış, diğer eşyalarla uyum içindeki sehpanın üzerine bıraktı.
- Yeni bir ceset bulduk. Yani, Lynch'in evindekilerden sonra, ilk ceset bu.
- Bağlantıyı nasıl kurdunuz? diye araya girdi Brolin. Bir eli kadehinde, diğeri çenesini ve ağzının bir bölümünü kapatacak biçimde kanepenin koluna dayanmıştı.
- Ensesindeki dövme sayesinde; fotoğraflarda gördüğümüz dövmelerin benzeri. Ceset yirmili yaşlarda bir kadına ait, uyuşturucu bağımlısı bir kadına. Toksikoloji raporunu henüz almadık ama, kadıncağız büyük olasılıkla AIDS virüsü taşıyor. Brolin dosyaya uzanıp, içindekileri incelemeye koyuldu. Annabel uzmanlara özgü hareketleri bir bakışta tanıdı: Brolin çapraz yöntemle okuyor, fotoğraflara bakıyor ve en önemlisi hangi bölüm üzerinde durması, hangilerini çabuk geçmesi gerektiğini biliyordu. Bu süre boyunca Annabel de o sabah Larchmont polisiyle

konuşulanları ve yapılanları sıraladı. Birden, özel dedektifin yüz ifadesinin değiştiğini gördü; sanki derisinin ve yüzünün üzerinde gölgeler dolaşıyor gibiydi. Eski profil uzmanının gözlerinin karardığını fark edince, buz gibi bir ürpertiyle sarsıldı. Ansızın sessizliğin bütün ağırlığını, bütün atomların radyo parazitlerine benzeyen aralıksız sürtünmesini duyar gibi oldu; sağır edici bir homurtu, sessizliği silip süpürmüştü.
Brolin'in kapkara gözleri dosyadan ayrılıp genç kadına döndü. Birer bilardo topu kadar pürüzsüz ve koyuydu gözleri.
- İyi olduğunuzdan emin misiniz?
Her şey bir saniyede emilip kayboldu; gürültü, kapkara gözler, bütün rahatsızlık, her şey. Brolin onu inceliyor, bu kez kaşları endişe belirtisi taşıyordu.
Kendine gel, ne yaptığım sanıyorsun? Loş ışık ve düş gücün seninle dalga geçiyor!
- Evet, özür dilerim, diye kekeledi Annabel. Yorgunluktan olacak.
Brolin genç kadını yukarıdan aşağıya süzüp, uysalca başını salladı. Sonra kendi kadehini uzattı.
- İçin şunu. Sizin için banyoyu hazırlayayım; ısınır ve gevşersiniz. Kendinizi daha iyi hissedince de bu konuyu konuşuruz.
Annabel kafasını sallayıp ağzını açtı, oysa Brolin çoktan kalkmış, genç kadının itirazını bastırıyordu:
- Pazarlık kabul etmem. Beni gelip bulan sizsiniz, onun için benim kurallarım geçerli. Hem üstelik, dosyayı inceleme fırsatı da bulmuş olurum.
Banyoya yönelmeden de ekledi:
- Eğer korktuğunuz buysa söyleyeyim, cinsel tacize hiç niyetim yok.
Annabel Brolin'in bir kapının ardında eriyip kaybolduğunu gördü; ardından kulağına akan suyun sesi ulaştı.
- Üzgünüm, banyodan sonra yine aynı şeyler, giymeniz gerekecek; size verecek hiçbir şeyim yok, diye seslendi Brolin suyun gürültüsünü bastıran bir sesle.
Annabel kendinde cevap verecek gücü bulamayınca Brolin'in boşalttığı banyoya girdi. Eski polis, geniş küvetin kenarına bir kadeh şarap bırakmıştı. Kadehin üzerine de, seloteyple yapıştırılmış bir not:
"Sadece yarım bardak, iş bizi bekliyor, iyi banyolar."

24

Annabel banyodan çıktığında, Brolin yerinden kıpırdamamıştı: hâlâ kanepedeydi ama bu kez elinde şarap yoktu. Onun yerine, yarılmış bir cesedin, yayılmış bağırsakların, sarkan kafa derisinin gözlerden sakladığı bir yüzün renkli fotoğrafları ve raporun birkaç sayfası vardı. Brolin tek kelime etmeden eliyle masayı gösterdi. Geniş ve yuvarlak masanın üstüne beyaz bir örtü serilmişti. Üzerine de içinde tavuk eti ve karışık salata bulunan bir tabak bırakılmıştı.

- Çalışmaya başlamadan önce bir iki lokmanın kabul göreceğini düşündüm.

Gerçekten de karnı zil çalan Annabel tabaktakileri kısa sürede silip süpürdü. Brolin haklıydı, şimdi kendini çok daha iyi hissediyordu.

Brolin bulunduğu yerden, iç avluya doğru bakıyordu.

- Kocanıza haber vermek istemez misiniz? diye sordu. Bana kalırsa fazla uzun sürmez, işimiz en çok bir saat sürer.

Annabel ayağa kalkıp yaklaştı.

- Kocamdan size kim söz etti? dedi endişeyle. Savunma içgüdüsü harekete geçmişti bile.

- Parmağınızdaki yüzük.

Tabiî ya. Yoksa dedektif olan sen değil miydin? Duyguların diktatoryası altında boyun eğme, düşün!

- Beni ilgilendirmeyen bir konuya girdiysem, bağışlayın. Ben sadece tedbirli olmak...

- Hayır, hayır, benim suçum. Şey olan... Duyarlı olan benim. Göğsü gereğinden fazla kabarıyor, kelimeler ağzından aynı hızla çıkıyordu:

- Gerçeği söylemek gerekirse, kocam kayboldu. Bir yıldan fazla oluyor.

Brolin'in ifadesi değişti, şaşkınlığını gösterir gibi oldu.

- Bir gün işten döndüğümde, onu evde bulamadım. Hiçbir şeyin yeri değişmemiş, hiçbir şey alınmamıştı. Evde değildi, hepsi bu. Ne bir mektup, ne sonradan bir fidye isteği, hiçbir şey bulamadım. Sizi görür görmez yardım etmemin bir nedeni de bu. Sadece kayıp dosyalan üzerinde çalışan özel bir dedektif, bu... Önemli bir şey, en azından benim için.

Brolin başını salladı. Birbirlerinin yüzüne baktıktan sonra, sesinde yoğun bir yumuşaklık ve anlayışla sordu:

- Size kişisel bir soru sorabilir miyim? Sizin için çalışmamı mı istiyorsunuz?
Bir teklif falan değildi bu; tam tersine. Annabel'in yüzünde kasılmış bir tebessüm belirdi.
- Sizinle konuştuktan sonra, her gün düşünüyorum. İyisiniz. İyi olduğunuzu biliyorum, görüyorum. Öyleyse, neden benim için de çalışmayasınız?
Brolin elini sıktı, endişeli bir bakışla yumruğunu ağzına dayadı. Rahatsız olan Annabel başını sallayınca ıslak örgüleri havalandı.
- Boş verin, diye itiraz etti. Aptalca bir şeydi, ben...
- Hayır, tabiî ki aptalca değildi ve öyle olmadığını siz de biliyorsunuz. Sorun bu değil. Size yardım etmeyi ben de isterim ama iki dosyaya birden dağılmak, hele bunlardan birisi sizin için bu kadar önem...
- Boş verin, dedim, diye ısrarını sürdürdü Annabel. Konudan uzaklaşıyoruz.
- Belki de...
- Tamam, bu konu kapandı. Kurban hakkında ne düşünüyorsunuz? diye ekledi, sehpanın üzerindeki fotoğrafları göstererek.
Brolin dilini dudaklarına bastırdı; artık kocası hakkında bir şey söylemenin zamanı değildi; genç kadın kulaklarım tıkamış ve dikkatini sadece soruşturmaya yöneltmişti. Bu konuyu kapatmaya, en azından şimdilik kapatıp dosyaya dönmeye karar verdi.
- Olayların sırası ilginç, dedi uzunca bir sessizlikten sonra. Kadın kaçırıldı - artık bu sözcüğü Annabel'in önünde telaffuz etmekten rahatsız olmasına rağmen, belli etmemeye çalışıyordu - ve ıssız bir yere götürüldü. Önce komşulara görünmeden kurbanını getirmek, sonra da işkence yapabilmek için katilin sakin bir yere ihtiyacı var. Apartman dairesi olmaz, çünkü boğuşmanın gürültüsü duyulabilir. Demek ki müstakil bir evi var. Sonra, bu herif...
- Belki de kadındır, diye araya girdi Annabel. Özel dedektifin dudakları seyirdi.
- Doğru. Şimdilik katilin erkek olduğunu varsayalım. Uyuşturucu bağımlısı kadınla birlikte. Bana kalırsa, kadının bağımlılığını henüz bilmiyor. Pantolonunu çıkarıp ırzına geçiyor. Sonra kadının derisindeki lekeleri, Kaposi sarkomlarım görüyor, işte o zaman, çılgına dönüyor, AIDS virüsünün bulaşmasıyla ilgili belirtileri tanıdığına göre, tıbbî bazı bilgileri var.

- Doktor mu, yani?
Brolin sözünün kesilmemesi için işaret parmağını kaldırdı.
- Çılgına dönüyor, dedik. Arka arkaya birkaç kez kurbanının yüzüne vuruyor. Sonra, belki de sarkomları görmesinden de önce olabilir, bir brülör alıp kızın vajinasına sokuyor. Kadını ateşe veriyor. Ağzında tıkaç da olsa, zavallı çılgınlar gibi haykırmış olmalı, demek adam her şeyden ve herkesten yalıtılmış bir yerde. Belki de kadının çığlıklarından ya da yalvarmalarından usanıp, kısa süre sonra işini bitirmeye karar veriyor. Kadın çıplak elle boğulmuş.
- Bir de çocuk elleri var, gördünüz mü? Böyle bir şey mümkün mü? ikinci bir kişi mi var? Saatlerdir bunu düşünüyorum, belki de kadına tecavüz edip onu öldürenler iki kişiydi.
Brolin başını salladı.
- Ben de öyle düşünüyorum. Birincisi bir kadına hâkim olup kaçırabilecek kadar güçlü, öteki kısa boylu, sıska.
Parıltılı gözlerini genç kadınınkilere dikti.
- Sizce kurbanının vajinasını neden yaktı?
Soru olmasına soruydu ya, Brolin'in ses tonu cevabı çoktan bildiğini ve genç dedektifin aklına hitap ettiğini gösteriyordu.
- Acımasızlık, sadistlik yüzünden.
- Bu da mümkün, ama bunun oldukça aceleci bir yöntem olduğunu kabul edersiniz. Niyeti kadına acı çektirmek olsa, ıstırabının keyfini uzun süre çıkarmak için çok daha farklı yollar deneyebilir, örneğin memelerini kesebilir, vücudunun duyarlı yerlerine iğneler saptayabilirdi. Ya da buna benzer şeyler. Bir sadist olarak, zevki uzatmayı düşünmemesi ilginç değil mi? Tamam, acımasız olduğu doğru, ama bunu yaparken hiç de sadistçe davranmıyor. Ee, peki öyleyse kadını neden yaktı?
- Bedelini ödetmek için. Tecavüz ettikten sonra AIDS'li olduğunu fark etti; en azından bizim gibi o da öyle düşündü ve öfkeden çıldırdı, intikamım almak için, benzetme doğruysa kötülüğün geldiği yeri, kadıncağızın vajinasını ateşe verdi.
- Dediğiniz kadar öfkeliyse, kadını kendi elleriyle öldürmemesi şaşırtıcı.
- Nasıl bileceğiz? Belki de öfkelenen küçük elli olanıydı...
- Öfkeyi bir an için unutursak, bunu neden yapmış olabilir? Düşünün, insan bir kadının üreme organlarını neden bir brülörle yakmak ister?
Birden Annabel'in kafasında bir şimşek çaktı.
- Sperm izlerini yok etmek için.

- Kesinlikle. Peki neden?
- Çünkü DNA sayesinde kimliğinin belirleneceğini biliyor. Adam... Hay kahrolası! Çünkü veri bankasında kaydı var. Dosyalarımızdan birinde adı var!
Brolin başıyla onaylayıp ekledi:
- Daha önce bu yüzden yakayı ele verdiğinden, dersini almış. Bu adam kesinlikle keyifçi, katıksız bir keyifçi; saatler boyunca cinayetlerinin fantezisini kuruyor, sonra da eyleme geçince prezervatif falan kullanarak fantezisini bozmak istemiyor. Onun istediği eti hissetmek, kendi gücünü, kendi vücudunu ve hâkimiyeti altındaki kadının vücudunu hissetmek. Oysa bunun bedeli yüksek olabilir, bunu da unutmamış zaten. Kadının vajinasına bir brülör sokuyor ve rahim de dahil bütün iç organlarım yakıyor. Eğer aradan yeterli süre geçmiş olsaydı, birkaç sperm fallop borusundan tırmanabilirdi; zaten otopsi raporuna, göre, bu boru tümüyle yanmamış. Adlî tıp uzmanının burada bir şey bulamaması, katilin talihinin yaver gittiğini gösteriyor. Bunu bilmiyor, demek ki doktor falan değil, iyi düşünürsek, bir tecavüzcüyle AIDS'e yakalanmış insanların bir araya geldikleri yer neresidir, bir katil Kaposi sarkomunun ne olduğunu nerede öğrenir?
Annabel ağırlığını sabırsızlıkla bir ayağından diğerine aktarıyordu. Birden kafasını kaldırdı.
- Hapiste! Orada sağlık koşulları giderek bozuluyor ve hastalıklar gerektiği gibi tedavi edilmiyor.
- Demek, tecavüz suçundan mahkûm edilmiş, DNA'sı kayıtlara geçirilmiş birini arıyoruz.
- Bu da bir alay insan demek, fazla kötümser olmak istemiyorum ama...
- Dedektif, eğer adamın adını size gümüş bir tepside sunacağımı varsayarsak, bana yarın öğlene kadar istediğimi yapmak için izin verir misiniz?
Annabel kaşlarını çattı.
- Ne? Bu da ne demek oluyor?
- Kim olduğunu biliyorum. Bütün her şey bir profile dayanıyor, onun için yargıcın vardığım sonuçlara bakıp size tutuklama izni vereceğinden bile emin değilim. Muhtemel sebep nedeniyle adam tutuklamak çok duyarlı bir konu. Ama eğer kulübesini arayıp bir şey bulamayınca bir hata işleyene kadar izlemeye alırsanız; farkına vardığı anda ortadan kaybolup arkadaşlarına haber verir, onlar da bütün kanıtlan yok etmeye

çalışabilirler. Ne düşünüyorum, biliyor musunuz? Bir psikopat örgütüyle karşı karşıya olduğumuzu, adamların insanları kaçırıp bilemediğimiz nedenlerle alıkoyduğunu. Biz bir yanlışlık yaparsak, şu anda ellerinde bulunan bütün kurbanlardan kurtulmak isteyebilirler. Belki aralarında Rachel da vardır.
- Bunu söylemek istemezdim ama, o kızcağızın hâlâ hayatta olma ihtimali çok düşük. Zaten...
- En ufak bir ihtimal varsa, boş veremem. Dinleyin, kuşkulandığım adam yarın sabah evinde olmayacak; ben de gidip çaktırmadan etrafı kolaçan edeceğim. Belki de aradıklarımdan hiçbirini bulamam, yine de denemeye değer. Ben sadece bana güvenmenizi, orada bulunmama göz yummanızı istiyorum. Sonra, öğle saatlerinde kimliği belirsiz birinden alacağınız bir telefon, müdahalenizi haklı gösterecek.
Tıpkı meslekî kavramları gibi, bakışları da karşı karşıya geldi.
- Annabel, yöntemler ne olursa olsun, siz de ben de asıl önemli olanın bu çılgınları durdurmak olduğunu biliyoruz! Niyetimiz kimseye zarar vermek değil, sadece insanların hayatını kurtarmak!
Ona ilk kez adıyla hitap ediyordu; birden Brolin'e kızdı; bunu bilerek, hesaplayarak, aralarındaki samimiyeti çoğaltmak için yapmıştı. Peki, genç kızın elinde başka bir seçenek var mıydı? Midesi kasılıyordu; aslında Brolin'in fikrini paylaşıyor ve bu sapıklar sürüsünü tutuklamaktan başka bir şey istemiyordu.
- Adı, dedi sonunda. Kimden söz ettiğinizi bilmek istiyorum. Ondan sonra, yarın öğlene kadar hiçbir girişimde bulunmayacağıma söz veriyorum.
- Adı Lucas Shapiro. Spencer Lynch'le aynı hücreyi paylaşıyordu ve bence Lynch'i "işe alan" da oydu.
- Bütün bunları otopsi raporuna bakarak bulduğunuzu söylemeyin sakın.
- Hayır. Rapor sadece vardığım sonuçlan doğruladı. Siz gelmeden önce, Shapiro'nun evine girmek için kullanacağım yöntemi düşünüyordum. Aslına bakarsanız, bütün bunları Saint Edwards Kilisesi'nin rahibi sayesinde buldum; Spencer" Lynch'in de gittiği kilisenin rahibinin. Bana bugün telefon ettiğinde, çok korkmuştu. Vitraylarının neden kanadığını bulmamı istiyor.
- Vitrayları mı?
- Evet. Altı kere olmuş. Geceleri. Sabah kalktığında farkına varıyormuş. Birkaç aydan beri sürüp gidiyormuş, o da kimseye anlatmaya cesaret edememiş. Çok da korkuyor. Bana kalırsa kötü niyetli bir şaka ile hiç de

hoşlanmayacağı şeytanca bir açıklama arasında tereddüt ediyor. Başlangıçta teklifini reddetmek niyetindeydim, sonunda kan konusu ilgimi çekti, özellikle de söz konusu olan, Spencer Lynch ile kurbanlarından birinin gittiği bir kilise olunca. Üzerinde çalıştığımız dosyayla bir ilişkisi olup olmadığını anlamak için, öğleden sonrayı orada geçirdim. Olaylar kilisenin kapalı olduğu saatte gerçekleştiğinden ve kapılarda herhangi bir zorlama belirtisi görülmediğinden, rahipten kilisenin anahtarlarına sahip olanların listesini istedim. Yaklaşık on kişilik bir liste verdi. Birden beynimde bir şimşek çaktı. Kilisenin temizliğinde çalışan Janine Shapiro diye biri var.

- Lucas'ın karısı mı?

- Kız kardeşi. Soruşturdum, abisiyle oturuyormuş; kadını izledim. Küçücük bir kadın. Çocuk, gibi elleri var. Görüyorsunuz ya, otopsi raporu da düşündüklerimi doğruluyor.

Annabel'in ağzı açık kalmıştı. Joshua Brolin insanı şaşkınlıktan donduracak biriydi.

- Lucas'la bu sabah tanıştım. Beni James Hooper'a, yani hâlâ hapiste olan bir sübyancıya yöneltmeye çalıştı. Kısacası, dalga geçti.

Brolin o görüşmeyi bütün ayrıntılarıyla düşünmüştü. Shapiro'nun yanından ayrılırken gerçekleştirdiği bellek enstantanesinden aklında, ket vurulmuş öfkeyle dolu, ilk tepkisi göze alındığında samimi olamayacak kadar nazik gülüşlü ve karmaşık bir tipin görüntüsü kalmıştı. Shapiro tehlikeyi sezmiş ve olayı başka birinin üzerine atmayı yeğlemişti. Brolin bütün bunları hemen o anda anlayamamıştı tabiî; başlangıçta Shapiro'nun biraz tuhaf olduğunu düşünmüştü, ama insan tecavüzden sekiz, hırsızlıktan da bir yılını kodeste geçirdikten sonra, hele de bir özel dedektifin gelip soru sormak istediğini görünce, tuhaf davranmaz mı? Her şey Shapiro adını listede görünce yerine oturmuştu.

Annabel'in incinmiş sesini duyunca düşüncelerinden sıyrıldı:

- Bütün bunları bildiğinize göre, bana neden bilmece çözdürmeye çalıştınız? diye söylendi genç kadın.

- Çünkü önerimi şapkadan çıkarır gibi karşınıza koysaydım, şaşırıp sarsılırdınız. Aslında işleri aşama aşama geliştirmek her zaman daha iyidir. Böylece bütün basamakları kendiniz tırmandınız. Ben sadece kolunuzu tutmuş oldum.

- Külahıma anlat! Benimle dalga geçtin, işte o kadar! Annabel, haksız yere kapıldığı öfkesini bastırmaya çalıştı. Brolin bütün bildiklerini

paylaşmıştı, aslında Annabel kendini onun karşısında ufacık, becerisine gıpta eden biri gibi görüyordu. Onların hepsi de polis akademisinde alelacele eğitilmiş zavallı polislerken, bütün bilgilere ulaşan Brolin'di. O seninle aynı silahları kullanmıyor, unutma sakın!
Brolin sanki ona cevap vermek istiyormuşçasına açıkladı:
- Bütün bunlar sizin çalışmalarınız sayesinde; gerçekleri siz çıkarıyorsunuz, ben onları yerlerine koyuyorum.
- Size ne düşündüğümü söyleyeyim: bu istediğinizi yapmak için çılgın olmam gerekir, ama yine de bana karşı dürüst davrandığınız, arkamdan iş çevirmeye kalkmadığınız için kabul ediyorum söylediğinizi. Siz de polislik yaptığınıza göre, tedbir kurallarını bilirsiniz. Shapiro yarın evinde olmayacak, tamam o zaman, ama fazla ileri gitmeyin. Eve girin, araştırın ve eğer aradığınızı bulamazsanız, bizim müdahalemize fırsat tanımak için hemen uzaklasın, iyi de, ne arayacaksınız?
- Genellikle böylesi katillerin gizli bir sığınağı, kurbanlarını sakladıkları bir yerleri olur.
Kafasını çevirip avluya baktı.
- Doğrusunu söylemek gerekirse, orada, birilerini bulmayı umuyorum. Canlı birilerini.

25

Sığınağı iblisler bekliyordu.
Hep oradaydılar, yakında, koridorların duvarlarına tünemiş duruyorlardı. Bu cehennem genişti, hem de çok geniş, içinde sadece çığlıklar yoktu, iblisler de vardı.
Rachel bunu öğrenmenin bedelim ağır ödemişti.
Gri dişli ve parlak gözlü adam onu almaya gelmişti. Kapıyı ardına kadar açarak.
- Haydi gel, acele et, demişti Rachel'a, sanki bir köpeğe emir verir gibi.
Rachel itiraz etmemişti. Bunu yapacak cesareti kalmamıştı artık. Adamın peşinden gitti...
...Koridor da hücresi gibi, taşa oyulmuştu; yeraltının derinliklerine, çok derinlere. Adam elindeki şamdanla duvarlardan birine saplanmış meşaleyi yaktı. Alevler yükselince, Rachel meşalenin aslında koca bir kemik olduğunu gördü. Uzun, kime ait olduğu belirsiz bir kemik. Bunun bir insan kemiği olduğunu çok iyi biliyorsun, diye düşündü genç kız öfkeyle.
Adam koridora itmişti onu, ara sıra bir basamak inmek gerekiyordu. Yaklaşık beş metrede bir duruyor, ilki kadar iğrenç yeni bir meşale yakıyordu.
İşte o zaman göründüler.
Bütün iblisler. Taşın içine saklanmışlardı. Parıltılı kafatasları kayaların arasından çıkıyor, göğüs kafesleri onlarca kıllı örümceği barındırıyordu. Rachel bunların gerçekten iskelet olmadığından emindi; kafatasları onun yürüyüşünü takip edip dönüyor, karanlık göz çukurlarından genç kızı merakla süzüyorlardı, iblisti bunlar. Sonra bir de zincir şıngırtıları vardı. Sanki uzaktan gelir gibi, tıngırdayarak çarpışan sayısız zincir halkası, yanında da kadın ve erkek hırıltıları. Uzaktan, yalvarır gibi. Ara sıra da bir çığlık.
Arkadan bir yerden, başka bir koridordan boğuk bir homurtu yükseldi. Ağır ve yankılı.
Köpek değil, daha büyük bir şey. Daha kötü:
Adam Rachel'ı ileriye doğru itince, genç kız düşer gibi oldu.
Yüksek tavanlı, yedi sekiz metre çapında, yuvarlak bir mekâna vardılar. Yeraltındaki her yer gibi, burada da duvarlar acemice kazılmış gibiydi; tabiî eğer burası kurumuş bir yeraltı nehrinin yatağı değilse. Aptallaşma!

Burası doğal bir yer değil, burası Cehennem, zavallı budala! Burayı kazanlar da, bu yaratıklar!
Adam yüzüne bir çift eldiven fırlattı.
- Eğer ellerini örselemek istemiyorsan, bunları giyebilirsin.
Rachel adama baktı. Beriki eğildi, yerden aldığı zincirin ucundaki kayışı genç kızın ayak bileğine taktı. Rachel hiç direnmedi. Dirense, ne yapabilirdi ki zaten? Duvara takılmış bir halkaya bağlanan zincir Rachel'ın karşı duvara kadar ulaşmasına izin verecek boydaydı, ama kapıya değil.
Adam yerden bir kazma alıp Rachel'a doğru fırlattı.
- Bu andan itibaren kazmaya başlıyorsun. Sana iyi gelecektir. Çocuğun için sakın endişelenme. Kazabildiğin kadar kazacaksın, sonra da seninle ben ilgileneceğim.
Elindeki şamdanı duvardaki bir çıkıntının üzerine yerleştirip, kapının eşiğine kadar çekildikten sonra genç kızı iç karartıcı bir memnuniyetle selamladı.
Kapı Rachel'ın üzerine kapandı.
Kapıyla birlikte, tüm umutlar da...
Neden onu kazmaya zorluyordu ki? Zaten hiç beceremiyor, vurduğu kazma darbeleri, kayadan gülünecek kadar ufak parçacıklardan başka bir şey koparamıyordu. İtaatsizlik aklının ucundan bile geçmeden, kolları ile omuzlan acıdan yanana dek kazmayı sürdürdü. Adam onu almaya geldiğinde kapıdaki gözetleme deliğinden bakarak kazmayı olabildiğince uzağa atmasını söyledi, kapıyı ondan sonra açtı. Yaptığı gülünç iş konusunda Rachel'a tek kelime bile etmedi. Sanki umursamıyormuş gibiydi. Öyleyse neden kazmasını istiyordu? Böyle giderse, mağarayı ciddi şekilde büyütmek on yılını alacaktı. Yoksa istediği bu muydu?
Adam hiçbir şey demedi. Ona soğuk su verdi, sonra hücresine kadar götürdü.
Rachel daha sonra koridorda ayak sesleri duydu. Kapının dibinde diz çökünce, bacak gölgeleri gördü. Bir sürü bacağın gölgesini. Bir kapı şiddetle çarptı.
Ve Rachel'ın yanındaki yanan tek mum sönüverdi.
O zaman iblislerin alaylı gülüşlerini duydu.

26

Kar, kışın kendine özgü balesine boyun eğmiş, şafakla birlikte tekrar

yağmaya başlamıştı. Fazla şiddetli olmayan yağış, insanı hipnotize edecek bir tekdüzelikle havayı tozutuyordu. Kiraladığı arabanın içinde sabırla bekleyen Brolin, deri ceketinin ılıklığına biraz daha gömüldü. Otomobili Dahill Caddesi ile Batı 50. Sokak arasında, Shapiro'nun evinin yaklaşık otuz metre kadar ötesine park etmişti. Sadece konutların yer aldığı mahallede insanın gözüne bahçeli tek bir ev bile çarpmıyordu; bir ya da iki katlı, kusursuz derecede dikdörtgen, karanlık maskeler takmış, pencereleri güneş gözlüğünü andıran kasvetli binalar vardı. Shapiro'nun evi diğerlerinden biraz beride, bir çıkmazın dibinde, tek katlı ve dar bir binaydı; en önemlisi de bütün pencereleri demir parmaklıklarla kaplanmış, çatısı da dikenli tellerle örtülmüştü. Evin hemen yanında, içinde duvarları müstehcen yazılarla ve resimlerle dolu, yıkılmaya yüz tutmuş bir baraka bulunan boş bir arsa vardı.

Hava soğuktu ve Brolin ellerini birazcık olsun ısıtmak için birbirine sürtmeyi değil, ceplerine sokmayı yeğlemişti. Hiçbir yerde göze çarpmayacak, eski ve yamru yumru bir arabayla dolaşabilmek için, Brooklyn'in en dökük otomobilini bilerek seçmişti. Araba göze batmamak açısından iyiydi, ancak kaloriferleri çalışmıyordu. Brolin, dedesinin ikinci Dünya Savaşı'nın korkunç kışları ve Stalingrad kuşatmasıyla ilgili anlattığı bir anekdotu hatırladı. Almanlar ısınmak için bu" sürü hareket yapıyor, durmadan sallanıyorlardı. Öte yanda Ruslar ise kımıldamadan bekliyorlardı. Soğuktan donup ölen Reich askerlerinin sayısı inanılmayacak kadar çoktu. Brolin, ona doğru eğilen ve sanki bir sır açıklayacakmış gibi asıltıyla konuşan dedesini hâlâ hatırlıyordu: "Çünkü Ruslar, hareket etmezlerse derileri ile elbiseleri arasında sıkışıp kalan havanın vücut ısısının etkisiyle ısınacağını ve bu hava yastığını soğuktan korumak gerektiğim biliyorlardı. Oysa Almanlar durmadan hareket ederek oralara soğuk hava dolduruyorlardı."

Brolin dirseklerini vücuduna bastırmış, şu ünlü hava yastığının ısısını yükseltmeye çalışıyordu. Gözleri çıkmaz sokağı seyre daldı. Shapiro'nunki, bir çitle çevrili boş arsadan önceki son evdi. Arsanın ortasından geçen dar bir yol, yayaların karşı tarafta, birkaç kavruk ağacın gözlerden sakladığı süpermarkete ulaşmasını sağlıyordu. Ortalıkta kimse yoktu. Arsanın üzerinde çöpler ve atıklar, hatta çürümeye bırakılmış hurda bir minibüs bile vardı. Brolin eve nasıl gireceğini düşünürken birden arabanın camına vurulduğunu duyunca yüreği hopladı.

Yanına tanıdık bir yüz eğilmişti.

Örgülerini bir beyzbol kasketinin altına sıkıştırmış olan Annabel gülerek ona bakıyordu.
- Beni korkuttunuz! Burada ne arıyorsunuz? Lucas Shapiro'yu tutuklamaya giden onlarca polis göreceği korkusuyla çevresine bakındı.
- Sakin olun, yalnız geldim. Sizin böylesi bir aptallık yapmanıza izin verdiğim için bütün gece gözümü kırpmadım...
- Bu konuyu konuşmuştuk, ben sizden sadece...
- ... Yalnız yapma iznini.
Brolin ellerini havaya kaldırdı.
- Ne diyorsunuz siz? Böyle yapmakla meslek hayatınızı tehlikeye atıyorsunuz. Bırakın, ben halledeyim. İçeride en ufak bir olay olur da, sizi orada bulurlarsa, sizin...
- İçeri girmeyeceğim, gözcülük yapacağım. Şimdi susun da beni dinleyin. Dün konuştuklarımızı düşündüm ve haklı olduğunuza karar verdim. Öncelik hayat kurtarmakta olmalı. Onun için evi iyice arayın; eğer Shapiro'yu suçlayacak en ufak bir kanıt bulursanız, hiç dokunmadan bana haber verin. Ancak bir şey bulamazsanız, adamı tutuklayıp bize arkadaşlarından bahsetmeden tekrar salıverilmesi riskine girmek de istemiyorum. İzlemeye alırız. Eve girmeden, ona karşı kanıt ya da ipucu bulup bulamayacağımızı bilemem... Bunu da yasal yollardan yaparsam, Shapiro'nun haberi olacak. Bu özel bir durum, onun için de bir son dakika yasasından yararlanıyoruz, diyelim. Sadece sizin ve benim için çıkan bir yasadan.
Brolin'e göz kırptı.
- Adam evden çıkıp bizi görmeden arabaya binin. Annabel yolcu koltuğuna kurulup sırt çantasını açtı.
- Meslektaşlarımız bu sabah Saint Edwards Kilisesi'ne gittiler sizinle konuşan rahibe birkaç soru soracaklar. Alın şunu.
Bir telsiz cihazına bağlı bir kulaklık ile yakaya iliştirilecek minik bir mikrofon uzatıyordu.
- Bunları karakoldan aldım. Böylece temasta oluruz.
Brolin genç dedektifin düşüncesini onayladı; bu kadın parlak fikirden yana sıkıntı çekmiyordu anlaşılan; ondan böylesi bir değişiklik beklemediğini kendine itiraf etmek zorunda kaldı. Sadece Shapiro'nun evinin civarında bu arabanın içinde oturması bile ona pahalıya mal olabilirdi; elindeki çok önemli bilgileri ekip arkadaşlarıyla paylaşmamıştı.
Birkaç dakika sonra, evin arkasına dolanan garaj yolunda bej bir

kamyonet göründü; direksiyonda da Lucas Shapiro. Kamyonet sokağa sapınca Brolin eğildi, araba yanlarından geçip gidene kadar yüzü Annabel'in bacağına yapışık halde bekledi.
- Özür dilerim, dedi doğrulurken. Beni görmemesi gerekiyordu.
- Önemi yok, fazla büyütmeyin. Tedbirli olmak iyidir.
- Geriye kız kardeşi Janine kaldı. Bugün işe gidecek, gideceğini öğrendim ama evden tam olarak kaçta çıkacağını bilmiyorum. Polisin hayatı sabretmekle geçer...
Annabel kaşlarını kaldırdı.
Janine evden çıkana kadar üç saat daha beklemeleri gerekti. Kapıdan çıkan ufacık, saçları erkek biçimi kesilmiş, son derecede sıska bir kadındı; paltosunun içinde yüzüyor gibiydi. Metroya doğru sokağın köşesine inanılmayacak kadar yavaş adımlarla yürüdü.
- Bir kadın böyle bir şeyi neden yapsın ki? diye yüksek sesle düşündü Annabel. Tamam, Lucas acımasız bir hırsız, ama ya kız kardeşi? Bunun ne yararını görür? Aynı dürtülere sahip olamaz, değil mi?
- Birlikte çalışan katillerde her zaman bir egemen, bir de ezilen vardır. Bana kalırsa Lucas fiziği ve karakteri sayesinde uzun zamandır kız kardeşinin üzerinde hâkimiyet kurmuş olmalı. Çocukken, dediğini yaptırmak için, ona kötü muamele ettiğinden eminim. İrzına bile geçmiş olabilir. Son derecede kırılgan olduğunu anlamak için yürüyüşünü izlemek bile yeterli; kadının kendine en ufak bir güveni kalmamış; abisinin bu durumdan yararlandığından hiç kuşku yok; sürekli hiçbir şeye yaramadığını, kendisi olmazsa hiçbir şey beceremediğini söylediğinden de eminim. Kız kardeşinin hayatında vazgeçilmez olabilmek için elinden gelen her şeyi yapmıştır, ikisi de otuzlarına gelmiş olmalarına rağmen, hâlâ birlikte oturuyorlar. Hatta Lucas hapisteyken bile kız kardeşini etkilemekten geri kalmamıştır bence. Aslına bakarsan kesin olarak bildiğim hiçbir şey yok, ben sadece bir varsayımdan hareket ediyorum. Kan içici çiftlerin çoğu böyledir.
- İyi de, buradan öldürmeye? Size de fazla çılgınca gelmiyor mu?
- Artık hiçbir şeye şaşırmıyorum. Örnek ister misiniz? Doksanlı yıllarda Paul Bernardo ile Karla Homolka. Evlendiler ve Karla tecavüz etmesi için kendi kız kardeşini kocasına sundu. Kardeşine uyuşturucu verip, tecavüz sahnesini filme alan da bizzat Karla'ydı; kızcağız kahrından öldü sonunda. Paul ile Karla bu marifetlerini tutuklanana kadar birkaç kez tekrarladı. Buna benzer tonlarca örnek var. Tonlarca...

Annabel düşünerek geçirdiği bir suskunluktan sonra pişmanlığın hissedildiği bir sesle konuştu:
- Dünya doğru dönmüyor, bazen işlerin giderek kötüleştiği fikrine kapılıyorum.
- Dünyanın bu işte hiçbir suçu yok; asıl kabahati olanlar insanlar.
Aralarında birbirlerini anlayan bir bakışma geçti. Polisler insan çılgınlığının her günkü tanığı olsalar da bu tanıklıklarında hep yalnızdırlar. Oysa bu ikisi durumu anlıyor ve bu düşünce onları ısıtıyordu.
Janine Shapiro'nun eve dönmeyeceğinden emin olmak için yarım saat daha bekledikten sonra, Brolin arabadan indi. Sürpriz ortağına eğildi:
- Birazdan öğle olacak. Lucas öğle yemeğini genellikle evde yiyor ama eğer gelecekse, Manhattan ve Brooklyn'i aşması saat biri bulur. Bire on kala, beni uyarırsınız. Anahtar kontağın üzerinde, eğer bir sorun çıkarsa buradan ayrılıp, benimle ilgilenmiyorsunuz, anlaştık mı?
Annabel başını salladı.
- Yedinci frekans, dedi Brolin'in ceketinin cebindeki telsizi göstererek.
- Görüşmek üzere.
Genç kadının gerçek değerini, bildiği dostça bir tebessümden sonra, hızlı adımlarla karşı kaldırıma geçti. Geri sayım başlıyordu.

27

Brolin yandan bakıldığında basık görünen binaya yaklaşırken hazırlamıştı eylem planını. Ellerine deri eldivenlerini geçirdi, ama küçük kulaklığı telsiziyle birlikte cebinde bıraktı. Yağan kar sayesinde kimseye görünmeyeceğinden emindi, ama yine de dikkat çekici bir ayrıntıyla insanların gözüne batmamaya çalışıyordu. Evin önünden geçti ve boş arsanın çitleri arasından kıvrılarak ilerleyen dar yola girdi. Elli metre kadar sonra, bu döküntü çölünün ortasında durdu. Trafiğin uğultusu boğuk bir ses olarak ona ulaşıyor, burada rahatsız edici bir sükûnet, hayat ve gürültü eksikliği hüküm sürüyordu. Sokaktan ya da süpermarketin otoparkından görülmediğine emin olunca, sağdaki çitin üzerinden atladı. Rahatça aşmak için hem kol hem de bacak kaslarından yararlandı. Daha sonra, bu mide bulandırıcı karmaşada ayaklarını nereye bastığına dikkat ederek, geldiği yönde yürümeye koyuldu. Toprağa saplanmış şıringayı görünce, tedbirli davranmakta ne kadar haklı olduğunu anladı. Shapiroların evinin hizasına vardığında, parmaklıklardan aşabilmek için çürümüş bir kasa yığınına tırmandı. Evin yanındaki yoldan gitmiş olsa, en azından beş dakikalık zaman kazanacağının, bunca çaba harcamak zorunda kalmayacağının farkındaydı tabiî, ama özellikle polisin yapacağı ziyareti de düşününce, komşulardan birine görünme tehlikesini göze alamamıştı: herkes sabahleyin evin çevresinde görülen herifin kim olduğunu merak edebilirdi. Uzunlamasına yayılan arka avlu, kırmızı plastik varillerle ve her biri diğerinden daha korkunç görünen zincirlerle, kancalarla doluydu. Brolin gazetelerin atacağı manşetleri düşündü: "Katilin evi kasap çengelleriyle dolu!" Avlunun ucunda beliren küçük hangarın yeni yapıldığı belliydi ve üzerindeki soğutma tesisatı durmaksızın vınlıyordu. Hangarın ağır demir kapısının üzerinde kocaman bir asma kilit vardı. Özel dedektifin dudakları memnuniyetle kasılıverdi. Kilitli kapılar konusunda pek başarılı değildi, ama asma kilitlerin hakkından gelebiliyordu, böyleleri daha kolaydı, iç cebinden bir maymuncuk takımı çıkardı, kilidi neredeyse hiç zorlanmadan açtı. Kapıyı aralayıp kafasını soktu.

Tavandan sığır parçalan sarkıyor; boyuttan ufak ve tavanı basık hangarda başka bir çıkış görünmüyordu.

Brolin geriledi ve asma kilidi bir bidonun üzerine bıraktı. Burada

oyalanmanın hiç gereği yoktu. Emin olabilmek için burayı daha sonra, evi tamamen dolaşınca arayacaktı.
Evin arka kapısına yaklaştı; tel kapı korkunç bir gıcırtıyla açıldı. Maymuncuklarını alıp, kapının kilidine girişti. Bütün mahalledekiler gibi basit ve oldukça kullanılmış olan kilit bir saniyede açıldı.
Brolin karın içeri dolmasına izin vermemek için hızla eve girdi.
Kapıyı kapatınca, çevresine rahatsızlık gibi ağır bir sessizlik çöktü.
Karanlık bir mutfaktaydı. Eviyenin üst kısmı ve duvarların bir bölümü, yağdan parlayan fayanslarla kaplıydı. Brolin ilerledi, ıslak ayakkabıları muşambanın üzerinde gıcırdıyordu, iyi başladık.
Yüreği gümbürderken bakışlarıyla mutfağı, koyu ahşap eşyayı, yüzlerce bıçağın okşama izlerini çizgi çizgi taşıyan masayı uzun süre inceledi. Bir köşede, fatura klasörleri. Hemen yanında elle yazılmış notlardan bir yığın, kişisel faturalar. Batı duvarının üzerine sadece destansı göğsüyle bir güzelin fotoğrafının görüldüğü ocak yaprağı açık bir Pirelli takvimi asılmıştı. Eldivenli parmakları yazılı notlar görmek umuduyla sayfaları çevirdi. Takvimde "alışveriş", "mezbaha", "et teslimi" gibi önemsiz yazılar dışında dikkat çekecek bir şey yoktu. Brolin koridora geçti.
Üst kata çıkan merdivenleri boş verip, salona girdi. Dirseği cebindeki şişkinliğe değince, aklı başına geldi.
- Tüh, Annabel'i unuttum!
Telsizi eline alıp yedinci frekansa getirdi, mikrofon ve kulaklığı taktı.
- Annabel, beni duyuyor musunuz?
Tatsız bir parazitin ardından genç kadının sesi duyuldu.
- Evet, ne yapıyordunuz?
- Hiç, daha yeni girdim. Alt katı kolaçan ediyorum, her şey yolunda.
Yavaş yavaş evin asıl odasına girdi. Burada da dışarının gri ışığı ortalığı iyi aydınlatmıyor, üstelik pencerelerdeki kalın perdeler de ışığın bir bölümü emiyordu. Havada tütsü kadar insan içine işlemese de, baş döndürücü bir koku vardı; "Dolapların içine bırakılan lavanta keseleri gibi" diye düşündü Brolin, "daha çok duvarlara sinmiş bir koku." Muşambanın yerini kapan ucuz halı öylesine eskiyip eprimişti ki, hasta bir köpeğin postunu andırıyordu. Güneşsizlikten kararmış lambriler salonu tavandan tabana kaplıyordu.
Brolin kalem fenerini alıp bütün odayı bölge bölge taradı. Fenerin aydınlatma çapı çok düşük olduğundan, bir dakika sonra burnunu ilginç görünen ayrıntılara dayamıştı bile. Kanepe tümüyle buruşmuş mavi bir

kumaşla kaplanmıştı. Televizyonun uzaktan kumandası kanepenin iki kıvrımının arasında sıkışıp kalmıştı. Alçak sehpanın altında bir yığın otomobil dergisi duruyordu.
Bana nasıl yaşadığını anlat Lucas, gündelik hayatını göster bana. Akşamlan işten döndükten sonra ne düşünüyorsun? Arabaları mı? Bunu külahıma anlat. Kızları? Kızları, öyle değil mi? Kızları. Ama senin düşlerin başkalarınınkilere benzemiyor, yoksa yanılıyor muyum? Yaşlı bir röntgenci gibi, elinde Penthouse'la kenefe gidip otuz bir çekmiyorsun, seni tahrik eden, korkudan bağıran insanların fotoğrafları, kendi çektiğin fotoğraflar, doğru değil mi? Senin aradığın mutlak güç, hâkimiyet, sonunda bütünüyle sana yönelik olduğu için benzersiz ve eksiksiz zevki veren gerçek hâkimiyet, seni bencil seni. Ötekilere hâkim olmak, tek zevkin. Sadece sen ve zevkten attığın çığlıklar.
Minik feneriyle karanlığın kuytuluklarını gözden geçirerek bir noktadan diğerine durmaksızın, yorulmadan, adım adım ilerledi. Evde tek bir bitki yoktu, zaten hiçbir bitki bu loşluğa dayanamazdı. Salonun dibine yakın bir yerde, dolaba dayanmış bir ütü masası ile büfenin arasında bir dikiş makinesi vardı. Yanında duran plastik sepetteki kumaş yığınına bakılırsa, hâlâ kullanılan eski model bir makineydi.
Anlaşılan Lucas ona bağlanması, düşünüp durumunu sorgulayamaması için kız kardeşini sonuna dek istismar ediyor, hiç durmadan çalıştırıyordu. Brolin işte o an, eve girdiğinden beri tek bir fotoğraf bile görmediğini fark etti. Pirelli takviminin dışında, herhangi bir süs eşyası da yoktu; tabiî ona da süs denebilirse. Son bir kez daha çevresine bakındıktan sonra, yeniden koridora döndü. Koridorun üzerindeki üç kapı sırasıyla bodruma, ıvır zıvırın yığıldığı bir depoya ve tuvalete açılıyordu. Brolin fazla umuda kapılmadan depo ile tuvaleti kolaçan etti, sonra da fenerini bodrumun ardına kadar açılmış karanlık ağzına çevirdi.
Eğer Shapiro da seri cinayet işleyen katillerin çoğu gibi davranıyorsa, cinsel kölelerinden oluşan haremini yerleştireceği bir sığınak yapmış olmalıydı. Bu sığınağın bulunacağı yerin de pencerelerin uzağında olması gerekirdi. Brolin onu bekleyen mutlak boşluğa baktı. İlk birkaç tahta basamaktan sonra gelenler yeraltının karanlığında görünmez olmuştu. İnmek zorundaydı.

****

Annabel gergindi. Hiçbir tempoya uymaksızın, sadece stresten kurtulabilmek için, parmaklarıyla direksiyonda trampet çalıyordu. Arada bir, camın üzerine biriken karları temizlemek için silecekleri çalıştırıyor, tüm dikkatini tehlikenin gelebileceği üç sokakta topluyordu, insanların alışkanlıklarına güvenmek çok doğru olmasa da, aslında daha uzunca bir süre kimsenin gelmemesi gerekirdi. Lucas Shapiro'nun kamyonetinin dikiz aynasında belirmesi için en ufak bir rastlantı yeterliydi.
Annabel saatine baktı: 12.31. Katilin dönüşüne yarım saat vardı.
Katil olduğundan kuşkulanılan adamın, diye düzeltti düşüncesini.
Brolin'den en ufak bir işaret bile yoktu, ama özel dedektifin bütün dikkatinin yaptığı işte olacağını düşünerek, onu rahatsız etmemeye karar verdi.
Brolin gideli beri içinde, girişimlerinde çuvallayacaklarını, zaman geçirmeden kaçmaları gerektiğini haykıran kötü bir his vardı. "Kulak verilmemesi gereken aptalca şeyler" diye düşündü Annabel. Her şey kafanda senin, korkuyorsun, onun için de, bir an önce tüyebilmek amacıyla bahaneler uyduruyorsun. Üstelik şu anda böylesi saçmalıkları düşünmenin hiç sırası değil. Ah, dikiz aynaları, onlara bakmayı da unutma.
Sabit fikirlerinden biri karşısında yenilgiyi kabul etmeden önce, beş dakika kadar direnip mücadele etti. Şoför tarafına kayıp, motoru çalıştırdı. Tam Shapiroların evinin karşısında, kusursuz bir park yeri görmüştü; böylece, en ufak bir aksilikte Brolin arabaya daha kolay yetişebilecekti.
Annabel yaşlı Oldsmobile'i hareket ettirdi ve hemen yola koyulmaya hazır, burnunu ters tarafa çevirip durdu. Yeniden saatine baktı. 12.40.

****

Bodrum iğrenç bir çöplüktü; her şey büyük bir düzensizlik içinde, tozlu çöp torbalarına tıkılmış, üst üste yığılmıştı; bütün bunları araştırmak insanın koca bir hafta sonunu alırdı. Brolin çevreyi kolaçan etmiş, bir boşluk sesi duymak umuduyla duvarlara vurmuş, altında gizli bir kapak olup olmadığına bakmak için bodrumdaki tek tuk eşyayı yerinden kaldırmıştı. Ne var ki hiçbir şey bulamadı. Kazanın hemen yanına, sanki bir girinti oluşturmak istermiş gibi, bağ taşından bir duvar örülmüştü. Brolin girintinin ağzını kapayan kırmızı muşambayı kenara çekince, yaradan koparılan plasterin sesine benzer bir cayırtı duyuldu.

Küçücük lambasının halesi girintinin koyuluğunda bir delik açtı. Kafasına bir şey dokundu.
İnsanın saçları arasına giren bir böceğin çıkardığı hışırtı gibi bir ses.
Brolin ani bir hareketle çekildi ve fenerin ışığını kafasına değen naylon ip ile çamaşır mandalına çevirdi.
Kutuların ve şişelerin üzerindeki isimleri okudu. Kodak, Agfa, Konica marka film baskı makinesi, eviye, banyo kimyasalları için küvetler. Burası, film basmak için kullanılan amatör bir fotoğraf laboratuvarıydı. Brolin elektrik düğmesine basınca, tavandaki kırmızı ampul karanlığa kanlı aydınlığını yaydı. Düşündüğü gibi. Naylon torbalan açıp içindekileri seramik tezgâhın üzerine boşaltırken, ayaklanmış duygularının elektriği tüm vücudunu sardı. Fotoğraf kâğıtları henüz kullanılmamıştı.
Her şeyi yerine koyup basamakları tırmanırken yüreği sıkıntılıydı. Evde herhangi bir zorla alıkoyma izi, Lucas'ı suçlamak için en ufak bir kanıt yoktu. Bir şeyler bulma umuduyla evi aramıştı, ancak şimdi içinde bir endişe vardı. Küçük Rachel Faulet'nın başına gelenleri öğrenme umudu tükenmek üzereydi. Şimdiye kadar becerisine olduğu kadar talihine de güvenmişti; onun için burada somut bir şeyler elde edememek, başlangıçtan beri boşa çabalamak anlamına gelecekti.
Hızlanmalıydı; saat ilerlemiş, buçuğu geçmişti.
Brolin yine üst kata tırmandı. Yine yerdeki eprimiş halı, duvarlarda yine aynı mor kumaş. Hâlâ herhangi bir süs eşyasına, Özellikle de kendi fotoğraf laboratuvar olan birinin evinde bir çerçeve ya da postere rastlamamanın şaşkınlığıyla tırabzan boyunca yürüdü. Birinci kapı, uzunca bir odaya açılıyordu. Odanın tek penceresi kalın parmaklıklarla kaplanmış, camına da en az on yıl öncesinin basketbol yıldızlarının çıkartmaları yapıştırılmıştı: Dominique Wilkins, Patrick Ewing, hatta Kari Malone. Brolin odaya girip hızla çevreyi inceledi. Odanın Lucas'a mı, yoksa Janine'e mi ait olduğunu kestirmek güçtü. Kitap falan yoktu; sadece bir yatak, ayaklarından birinin yerine tuğlalar yerleştirilmiş bir dolap, bir de minicik bir komodin. Dikkatle bakınca, yatağın çarşafsız olduğu, lekeli şiltenin üzerine sadece bir örtü atıldığı görülüyordu. Dolap da boştu. Brolin duvarları da yokladı, ama bir sonuç alamadı.
Banyoda da beş dakika kadar geçirdi ama spermisit dışında dikkat çekici bir şey göremedi. Bu ilacın neden kullanıldığını merak etti, çünkü Lucas'ın kız kardeşine erkeklerle birlikte olma izni vereceğinden kuşkuluydu. Lucas, kız kardeşinin tek erkek tecrübesiydi ve herhangi bir

rakibi hoş görmesi imkânsız olmalıydı. Ya da Brolin iki kardeşin arasındaki düş dengesi konusunda baştan sona yanılıyordu.
Brolin en son odaya, kattaki en büyüğüne girdi. Sandalyenin üzerine erkek giysileri yığılmış, duvara çakılmış raflara da, bu kez erkek kadın karışık, başka elbiseler dizilmişti. Karşıdaysa toplanmamış, iki kişilik bir yatak. Aslına bakılırsa, evde kullanılan tek yatak.
Brolin usulca başını salladı.
Beraber yatıyorlar.
Yerdeki bir sürü karmakarışık erkek çorabının yanında bir çift kadın çorabı ve kadın ayakkabısı da vardı.
Brolin kulaklığında önce bir cızırtı duyup irkildi, ardından da Annabel'in sesini işitince rahatladı:
- Bire çeyrek var. Fazla oyalanmayın, zaman geçiyor. Her şey yolunda mı?
- Evet, bitirmek üzereyim, diye fısıldadı.
Kapının arkasında, üzerinde birkaç karton dosya, bir iki kitap ve bir sürü kâğıt bulunan bir çalışma masası gördü. Hızla kâğıtları gözden geçirdi. Bütün belgeler sığır eti alım ve satımıyla, bölgeye yapılan sevkiyatla ilgiliydi. Ticaret sanatı ve insanın işini nasıl geliştireceği hakkında kitaplar. Brolin kâğıtların altında içindeki reklamlardan ve Post-it'lerden kapanmayacak kadar tıka basa dolmuş, kalın bir ajanda buldu. O haftadan başlayarak, günleri taradı.
- Brolin, çıkma zamanı geldi, saat bire on var. Beni duyuyor musunuz?
Özel dedektif çağrıya cevap bile vermeden sayfaları çevirdi. Bir önceki hafta. Aralık ayı. Kasım. Ekim.
- Brolin, gitmemiz gerek. Lucas neredeyse döner.
Brolin kulağında çınlayan sesi duymazdan gelip, ajandayı aldığı yere bıraktı. Şu defteri alabilmek için neler vermezdi: zaman kısıtlaması olmadan bütün yazılan inceleyince, ilgisini çekecek bir şeyler bulacağından emindi. Oysa böyle bir şeyin Shapiro'yu dikkatli davranmaya itecek olması, kötüydü.
Özel dedektif bir küfür savurdu ve yatağın altına bakmak için dizlerinin üzerine çöktü. Bir ayakkabı kutusu ile daha yassı bir şey gördü. Her ikisini de odanın gri ışığına çıkardığında, ikincisinin bir ses kayıt cihazı olduğunu anladı. Ayakkabı kutusunu sallayıp açtı. Sırayla, 1'den 14'e kadar... 16'ya kadar numaralandırılmış kaset. Birincisini alıp teybe soktu ve play düğmesine bastı. Bir kadın inliyordu.

Kasılmalarla noktalanan, gücü giderek artan bir inilti; kadın birkaç inlemeden sonra soluklanıyor, sonra da yine sesini yükseltiyordu.
Acıdan kaynaklanan iniltiler.
İniltiler bir yakarıştı aslında. Giderek yükselen çığlıklar birden sustu. Sessizlik. Kalitesiz ses kaydının hışırtıları. Madenî bir tıngırtı.
Ve hıçkırıklara, dehşete ve muhtemelen kana boğulmuş, delirmenin sınırında bir ses "Yalvarırıııııııııım... Hayır, hayır, yapmayın, hayır, merhamet, acıyın, hayır, hayır, hayır..."
Ve teybin küçük hoparlörlerinde duyulmaz olacak kadar güçlü, camları titreten, koridora taşan, giriş katında yankılanmak üzere basamaklardan atlayan, dayanılmaz bir çığlık. Ardından hıçkırıklara ve spazmlara kansan iniltiler. Brolin kaseti durdurmadan doğruldu. Bütün bunları neden yatağının altında saklıyorsun, Lucas? Çok tehlikeli değil mi sence? Sen ki bu kadar tedbirlisin, bu dikkatsizlik neden?
Gerçeği anlayınca, dudakları acı bir kasılmayla büzüldü. Bütün bunları kız kardeşinle yataktayken, her istediğinde elinin altında olması için yatağın altında tutuyorsun... Öyle, değil mi? Onunla birlikteyken, onunla sevişirken, bu kasetleri mi dinliyorsun?
Kirli çarşaflara baktı; iğrenmeden, iğrenme duygusunu yitireli çok uzun zaman olmuştu. Ardından raflardaki elbiselere girişti, hiçbir şey kaçırmamak için hepsini dikkatle yokladı.
- Kahretsin, Brolin, hemen çıkın o evden, saat bir oldu, beni duyuyor musunuz? Lucas her an gelebilir!
Brolin bu kez cevap verdi; sanki yandaki odadan duyulmaktan çekiniyormuş gibi, alçak sesle.
- Geliyorum, bana iki dakika daha verin.
- İki dakikamız yok, her an gelebilir!
- Fazla uzun sürmez.
Daha cümlesini tamamlamamıştı ki, teypten çıkan yeni bir çığlık zemini sarstı. Annabel'i ürkütmemek için, yakasındaki mikrofonu kapatmıştı.
Altında herhangi bir dosya ya da başka bir fotoğraf bulunup bulunmadığım görmek için şilteyi kaldırdı, ardından da fenerinin sapıyla dokunarak duvarları yokladı. Duvarın üçte birinden hemen sonra, olağandışı bir ses duydu. Tok ve sert olması gerekirken, yumuşak ve akisli bir ses. Biraz yukarıyı, biraz yanı yokladı. Kuşkusu kalmamıştı. Duvardaki kumaşın altında bir şey vardı. Elleriyle yoklayınca, yere yakın bir noktada parmaklarının madenî bir çubuğa değdiğini hissetti. Aynı

işlemi tekrarlayınca, bu kez tavanda, ilkine paralel yeni bir çubuğa daha rastladı.
Acılı çığlıklar kesik taşkınlar gibi sürerken, bir adım geriledi ve gözlerinin önündeki görüntüyü inceledi.
İşte o zaman duvardaki kumaşın üzerinde yukarıdan aşağıya uzanan iki kıvrım gördü, tik bakışta, insanın gözüne çarpmayacak iki kıvrım. Duvardaki kumaş gerektiği gibi gerilmemiş, her yanından sarkmış, kıvrımlar odaya damarlı bir kutu görüntüsü vermişti. Tek fark, bu iki kıvrımın yerden tavana kadar dümdüz uzanıyor olmasıydı. Brolin çubukları bir o yana, bir bu yana çekti.
Duvarın yüzeyi yerinden oynayıp kaydı.
Sanki bir duvarı gizleyen, bir ray üzerinden tıkırtıyla kayıp bölmenin üzerine çekilen bir perde gibi.
Örümcek gibi sayısız siyah gözün, dibi hesaplanamaz bakışları Brolin'e dikilmişti. Bu bakışlardaki dehşetin uçurumu her şeyi yutuyor, gözlerini onlara dikme cesaretini gösteren çılgını sonsuz bir iştahla yok ediveriyordu.
Duvarda seloteyple yapıştırılmış fotoğraflar vardı, onlarca fotoğraf. Brolin yüreğinin gümbürtüsünü dindirmek için sakince nefes almaya çalıştı.

****

Paneldeki saat 13.06'yı gösteriyordu.
Güvenlik marjını çoktan aşmışlardı. Annabel artık dudaklarını ısırmaya başlıyordu. Ne halt ediyorsun, Brolin?
Brolin artık telsize cevap vermiyor, Annabel de onun konuşamayacak kadar meşgul olduğunu düşünüyordu. Gözlerim saatin kadranına çevirdi, artık oradan ayıramayacaktı. Bir tehlike geliyordu.
Kahretsin, kahretsin, kahretsin.
Annabel ellerine eldivenlerini geçirdi, ceketinin fermuarını çekti ve bir hamlede arabadan dışarıya fırladı. Daha fazla oyalanamazlardı, Shapiro'nun her an görüneceği kesindi artık.
Kasketini kafasına geçirdi ve bütün gücüyle karşı kaldırımın üzerinden koşup, evin yanındaki yola saptı. Tedbirin cam cehenneme.
Arka avlu, terk edilmiş bir sanayi merkezi kadar iç karartıcı, bir o kadar da temizdi. Kadın evin arka kapısının, özellikle de hangar kapısının aralık olduğunu gördü.

Mantıklı. Brolin işe önemli olan evle başladı, şimdi de depoyu arıyor. Bidonun üzerindeki asma kilidi görünce, düşüncesinde haklı olduğunu anlayıp rahatladı ve hangara girdi. Yürüyüş ayakkabılarının sesi yerdeki sac levhaların üzerinde yankılandı.
- Brolin? diye mırıldandı.
Kutup soğuğunda bir sürü sığır parçası, tepelerinden takılmış paslanmaz çelik kancaların ucunda, sallanıp duruyordu. Annabel birkaç adım attı; kapı açık kalmayıp kendiliğinden kapanarak sadece daracık bir aralık bırakınca, içerinin aydınlığı birden azaldı. Neredeyse kapkaranlık olmuştu ve aralıktan beyaz bir koridor görünüyordu.
- Brolin? diye biraz daha yüksek sesle tekrarladı Annabel.
Neden karanlıkta bekliyor ki? Geri dönmek üzereyken, içinden gelen sese uyarak vazgeçti. Elektrik düğmesini bulup, hangarın içini aydınlattı. Neon lambalar tavanda ışıltılı şimşekler çakarak yandı. Madenî putrellere perçinlenmiş dişliler ürkütücü bir çene dizisi gibi bükülmüştü, içlerinden kimileri bir çengelin kıvrımına tutunmuş, bazıları dişlerini soğukta bilemeye koyulmuştu. Soğuk, hangarın içinde asılı kalmış kokuyu donduramıyor, tam tersine, billurlaştırıp odanın her yanma eşit dağıtıyordu. Etrafta insanın burnunu iğneleyen, inatçı bir et kokusu vardı.
Annabel dev gibi sığır karkaslarının arasında yürüdükten sonra, altlarına bakmak için çömeldi. Kimse yoktu.
Sol tarafta, soğutma sistemi tüm gücüyle uğulduyordu. Avluya bir araba girse, duyması imkânsızdı.
Brolin nereye girmişti?
Ceketinin yakasına yapıştı, fısıltıyla konuşabilmek için mikrofonu ağzına yaklaştırdı.
- Brolin, beni duyuyor musunuz? Neredesiniz? Buradan hemen gitmemiz gerek. Sizi aramak için hangara girdim, eğer beni duyuyorsanız arabaya dönüyorum, anlaşıldı mı?
Statiğin kemirdiği bir ses duyduğunda olduğu yerde kaldı. Parazit söylenenleri anlaşılmaz kılıyordu. Hangarın yapısı yüzünden olduğu düşündü. Bir de New York polisinin kusursuz malzemesinden.
- Çıkıyorum, dedi son olarak. Çıkış kapısına yürümek için döndü. Daha ilk adımında donup kaldı.
Tuhaf bir kuşkunun pençesinde, çıkışa kadar olan mesafeyi hesapladı, ardından da arkasındaki duvarı görebilmek için döndü. Dışarıdan bakınca, hangar gözüne daha büyük görünmüştü. Çok daha büyük.

Kapının karşısındaki duvarın yanına gidip, bölme boyunca yumdu. Yerdeki sacların üzerinde çeyrek daire gibi siyah izleri görmesi fazla uzun sürmedi. Duvarları kaplayan ve havayı soğuk tutmaya yarayan madenî paneller iki metre boyundaydı ve bu da yerdeki siyah izlere uyuyordu. Annabel panelleri açmak için kullanılan mekanizmayı duvarın köşesinde buldu: küçük tutamağı tutup çekti. Lucas Shapiro'nun elinden iş geliyorsa da, dâhi bir mimar değildi; burasını göze çarpmayacak şekilde yapmıştı, bulunmayacak gibi değil.
Panel sessizce açıldı. Arkasında, her şeye hâkim asılı bir karanlık. Annabel arkasındaki tavandan gelen ışık bulutunun içinde kalarak panelin ardına geçti. Kenarda, bir etajerin üzerinde, Cyalume marka ışıltılı tüpler vardı. Bir tanesini aldı, plastik ambalajını yırttı, tüpü katlayınca içindeki kimyasal neon kusursuz bir mavilikle parıldamaya başladı. Annabel bu haliyle elinde küçücük lazer kılıcını kavramış bir Jedi şövalyesine benziyordu. Bu benzetmeyle dudaklarını süsleyen tebessüm hemen kayboldu.
Elindeki tüpü kaldırıp, gizli odayı safir rengi bir sise boğdu. Birden önünde belirdi. Sessiz bir çığlıkla çarpılmış, korkunç bir yüz.
O patlak gözlerin sadece on santim uzağında olduğunu anlayınca, haykırdı.
Çenesi yerinden sökülmüş ceset, onu görüp, aynını yaptı.

****

Brolin altmış yedi fotoğraf saydı.
Fotoğrafların içinde Julia Claudio'nun, Spencer Lynch'in son kurbanının, yani hastanede yatan genç kadının resmi eksikti. Oysa o fotoğraf, ilk katilin elinde bulunduğuna göre, burada bilmedikleri yeni bir fotoğraf var demekti.
Sürgülü perde, büyük bölümü bu ölümcül fotoğraflarla kaplı bir metrelik bir duvar parçasını örtüyordu. Brolin fotoğrafların üst kısmında, kara mürekkeple yazıldıktan sonra silinmek istenen bir cümle gördü ve odadaki sandalyelerden birine tırmanıp suya batırılmış bir kâğıttaki gibi, belli belirsiz görünen yazıyı sökmeye çalıştı: yazının ilk sözcüklerini okudu:

Caliban Dominus noster

Annabel'in sözünü ettiği ilahi benzeri o yazıyı hatırlaması için daha fazla çabalaması gerekmedi. Caliban Dominus noster... Duvarda yazılı olan, buydu işte. Yeni bir şey değil. Öte yandan, yazının hemen yanma iki kâğıt raptiyelenmişti. Birincisinde, hepsi kadınlara ait adların bir listesi. Büyük rakamlarla on altı sayısı yazılmış, bir üstündeki on beş çizilmişti. On beşin üzerindeki on dört de... Sekize kadar. Kurbanlarının listesi. Kurbanlarım sayıyor, üst üste eklemeye çalışıyor.
Gerisindeki kaset havaya dehşet katmayı sürdürüyordu. Artık çektiği acı öylesine şiddetliydi ki, zavallı kızcağız normal soluk almakta zorlanıyordu. Ağzından çıkan sesler bir can çekişme çığlığı, boğuk soluk ve kasılma karışımıydı ve bazen de kötüye, çok kötüye saran bir doğumu andırıyordu.
Brolin tükürüğünü yuttu, sonra eldivenli işaret parmağını öteki kâğıda bastırdı; yazı masasının üzerindeki kâğıtlarda gördüğü, Lucas'ın biçimsiz el yazısının eşi. Kâğıdın üzerinde büyük harflerle yazılmış TAPINAK sözcüğü, ardından da i.dW harflerine uzanan bir ok ve bir soru işareti görünüyordur En altta da "3000 $/6 ay. Sonra malzeme düşünülecek." Tarikat kendine bir tapınak bulmuştu anlaşılan. Lucas çocuksu yazısı ve küçük harflerle bir şema da çizmişti:

Lucas Spencer

BOB

Caliban

Çünkü Caliban bizim filozofumuz

Fotoğraflardan da tahmin edilebildiği gibi, üç kişi olduklarının kanıtı. "Bob'un adının en ortada bulunması, rastlantı değil" diye düşündü Brolin. "Bob bunların şefi."
Bu insanların nasıl bir tören düzenleyebileceklerini düşündü; düşünür düşünmez de gözünün önüne gelen iç bulandırıcı sahneleri kovdu. Fazla zamanı kalmamıştı, acele etmesi gerekiyordu.
Kulağına bir cızırtı, ardından da anlaşılmaz bir uğultu doldu. Konuşan Annabel olmalıydı, ancak telsizden artık hiçbir şey duyulmuyordu.

- Bir şeyler buldum, hemen geliyorum, dedi, genç kadının duyup duymadığından habersiz.
Gizli duvara son bir kez baktı i.dW.
Bir şey hatırlatıyordu, bunu bir yerlerde görmüştü.
Ajandada!
Çılgın gibi sayfalan çevirdi. Ocak. Hayır. Gözü saatine ilişti. 13.15. Ölü noktayı çoktan aşmışlardı.
Aralıkta da bir şey yoktu. Ne var ki 20 kasım gününün altında i.dW görünüyordu; etrafında kırmızı bir çizgi ve "Saat 16'da, 451 Bond Street. Dikkat çekmeden, nakitse soru sorma" yazısı.
Tombala!
Brolin cebinden çıkardığı not defterine, aceleyle adresi yazdı. Artık zaman geçirmeden kaçmalıydı. Lucas her an gelebilirdi, tabiî daha şimdiden evin önünde değilse. Yoksa Annabel'in sana anlatmak istediği, bu muydu? Önce alnından, sonra da belkemiğinden buz gibi bir ter boşandı. Çabuk kaç! Hangarı boş verecekti, artık oraya girecek zamanı yoktu, şimdi olabildiğince hızlı ve olabildiğince uzağa koşmalıydı. Hızla teybi kapattı ve sessizlik odaya dönünce kasetin onu ne denli gerdiğini anladı. Karşı koyması imkânsızdı, bandı dinlemesi, içine daha iyi girebilmesi için kargaşaya dalması lazımdı. Özenli hareketlerle her şeyi yatağın altına, yerli yerine koydu.
Ardından perdeyi aksi yöne kaydırdı, sandalyeyi yerine koyup, merdivenlere doğru koştu.

****

Dişleri mavi ışıkta güçsüzce parıldıyordu.
Annabel geriye doğru sıçradı. Gözlerini dikmiş bakan kız bir çengele asılmış, ayaklan boşlukta sallanıyordu. Son soluğunun ıstırabıyla donup kalmış ölüm maskının görüntüsüne dayanmak imkânsızdı. Bir saniye kadar, kızın haykırışını duyar gibi oldu Annabel. Düş gücü ve korku.
Yüreği öylesine çılgınca çarpıyordu ki, Annabel şakaklarının vurduğunu, kulaklarının sağırlaştığım hissetti. "Bu kız ölmüş" deyip kendini toparladı, "bu gördüğün ilk ceset de değil."
Ama bu ceset özellikle ürkütücüydü.
Genç dedektif bulantısını bastırıp ışıltılı tüpü cesede yaklaştırdı. Karanlıktan sütümsü bir cilt çıktı.

Cinsel organından akıp bacaklarının arasına süzülen çeşitli sıvılar donmuş, arkalarında renkli, kristalleşmiş yara izleri bırakmıştı. Annabel yerdeki siyah birikintinin, elindeki ışığın mavimsi ışığını yansıtan yüzeyin ne olduğunu hemen anladı. Genç kızın kanı. Böyle ölmüştü işe, sırtından kasap çengeline geçirilmiş, tecavüz edilip burada bırakılmış. Soğuktan ya da kan kaybından ölmüş olmalıydı.

Annabel soğukkanlılığını korumak için kendi kendini azarlayıp, cesedin etrafından dolaştı. Elindeki Cyalume tüpü çevreyi fazla aydınlatmıyor, mavi ışık hiç de delici görünmüyordu: bir şeyler görebilmek için yaklaşması gerekecekti. Bir tezgâhın üzerine, kelepçelerin, gergilerin ve iplerin yanı sıra, bir sürü kesici alet yerleştirilmişti. Daha da beteri, aletleri aşın soğuktan etkilenmemesi için, Lucas Shapiro burada korunaklı bir sandık da yapmıştı. Sandığın içinde, dövme yapmak için gerekli ve herhangi bir dövme dergisinden mektupla sipariş edilebilecek temel malzeme, gaz tüpüyle eksiksiz bir brülör, kloroform, fişekleriyle birlikte 45'lik bir Colt görünüyordu. Shapiro'yu elektrikli sandalyeye göndermek için gerekli ne varsa.

Annabel sandığın kapağını kapatıp döndü. Artık daha fazla gecikmeden buradan çıkmalı ve ekip arkadaşlarına haber vermeliydi. Brolin, adını vermeden telefon edecek ve bir akşam önce haberlerde gösterilen kızı tuhaf bir herifle birlikte gördüğünü ihbar edecekti. Buranın adresini verince, geriye yapacak fazla bir şey kalmayacaktı.

Hangarın giriş kapısı çarptı.

Annabel bulunduğu yerden kapıyı göremiyordu.

Paniğe kapılmanın âlemi yok, rüzgârdır. Tek sorun, hangarın başka bir girişi olmamasıydı.

Kahretsin. Paniğe kapılmamak için, kendini derin derin soluk almaya zorladı ve tabancasını kılıfından çıkardı. Boşuna telaşlandım, kimse yok. Belki de Brolin benim burada olduğumdan habersiz, kapıyı kapattı.

Işık sönünce aklından geçirdiği kelimeler de öldü.

Annabel o anda mutlak ya da neredeyse mutlak bir karanlığa gömüldü. Elindeki tüp, sanki mahcup olmuş gibi, çevresine mavi bir ışık yayıyordu. Genç dedektifin yerini gösteriyordu.

28

Annabel soğutma sisteminin uğultulu soluğu yüzünden bir şey duyamıyordu. Gıcırtıyı birkaç saniye sonra fark etti.
Çengel çeliğinin donmuş et üzerinde çıkardığı gıcırtı.
Uzaktan, kapının yanından bir yerden. Sonra sağ tarafından, daha yakınından.
Başka bir sığır karkasının gıcırtısı. Yaklaşıyordu.
Sağ eliyle Berettasını yüzünün hizasına kaldırdı ve ışıltılı tüpü uzağa fırlattı. Hangarda ondan başka birinin olduğundan emindi şimdi. Soluğu hızlanıyor, nefesini kontrol edemiyordu. Birazdan, havanın soğukluğuna rağmen, sırtından akan teri hissetti.
Üç dört metre ötesinde bir karkas sallandı. Bükülen bir deri parçası gibi, korkunç bir gıcırtı; aradaki tek fark, sesin donmuş etten gelmesiydi.
Annabel silahını hareketin olduğu yöne doğrultarak sessizliği bozdu:
- Orada olduğunuzu biliyorum! Bir adım daha atarsanız, ateş ederim!
Oysa sesi istediği kadar kararlı çıkmamıştı. Yutkunup devam etti:
- Durun ve ışıklan yakın. Sizi uyarıyorum, ateş etmekten çekinmeyeceğim.
Brrrrrrrrrrrrrrrrrr.
İnatçı havalandırmanınki dışında bir ses yoktu.
Bu kez sol tarafında, çok yakınında bir şeyin hareket ettiğini fark etti. Soru falan sormadı.
Tetiğe bastı. Patlama madenî duvarlarda yankılandı, bir ateş, çelik ve ölüm çığlığı duyuldu.
Acı, körleştiriciydi.
Annabel birinin koluna vurduğunu hissedip sualimi düşürdüğünü anladı, ardından ağzında patlayan darbeyle hırıltıya boğulmuş bir çığlık attı. Hızla yere düşüp, içgüdüsüne uyarak uzaklaşmak için kendi çevresinde dönmeye çalıştı. Havayı döven darbelerin ıslıklarını duydu. Saldırgan bir çılgın gibi etrafı dövüyor, ona isabet ettirebilmek umuduyla havayı pataklıyordu. Genç kadın hıçkırdı, patlak altdudağından ağzına sızan kanı yuttu.
Bir metre daha süründü ve hızlı bir hareketle yerdeki ışıltılı tüpü kapıp önüne doğru, darbelerin olduğu tarafa fırlattı. Tüpün bir gölgeye çarptığını gördü. İşık saldırganın siluetini görmesine yetiyordu. Saldırgan genç

kadına doğru dönüp, yaklaşmaya başladı. İşıklı alanın dışında olmaktan yararlanan Annabel yuvarlanarak uzaklaştı, ardından doğruldu. Ya şimdi ya da hiç.
Polislik mesleğinde yıllarca katıldığı savunma kurslarına ve Tayland boksuna rağmen, sanki nasıl tekme ya da yumruk atılacağını unutmuş gibiydi. Bütün uzuvları boşalmış, güçlerini yitirmişti.
KIMILDA!
Bütün kursları unutarak sözü vücuduna bırakınca, refleksleri kontrolü ele aldı. Belden yukarısı geriye doğru yatarken, bacağını kaldırdı. Bacağı hızlı bir hareketle, kopmuş bir lastik gibi açıldı. Kaval kemiği bütün şiddetiyle karşısındakinin yüzünde patladı. Adam haykırarak yere yıkıldı.
Annabel geri döndü, kavalkemiği alev alev yanarak ters tarafa koştu, el yordamıyla silahını aradı. Kesinlikle hiçbir şey göremiyordu. Elektrik düğmesine koşmak tehlikeliydi çünkü böyle bir şey Shapiro'nun da - adamın Shapiro olduğundan en ufak bir kuşkusu yoktu - tabancayı aramasına fırsat verirdi. Üstelik, tavandan sarkan karkaslara çarparak bayılma tehlikesi de cabası. Birden, Colt'u hatırladı. Körlemesine atılmış iki adımdan sonra, sandığın yanına ulaştı. Kapağı beceriksizce kaldırdı, dövme cihazını bir kenara itince tabancanın kabzasını avucunda hissetti. Parmağının ucuyla topu çevirince, silahın boş olduğunu endişeyle fark etti.
Arkasında bir yerde, Shapiro tükürerek kalkmaya çalışıyordu. Adamın karanlıkta onu görememesi için dua etti. İşıltılı tüp ikisinin ortasındaydı; en azından, herif yaklaşırsa haberi olacaktı.
Fişek kutusunu buldu, önce bir kurşun, emin olmak için de bir ikincisini yerleştirdi. Ötekiler için zamanı kalmamıştı. Topu kendine göre aşın bir şakırtıyla kapatıp, Shapiro'nun ağır adım seslerini duyarak döndü. Adam koşuyordu.
O dev kütlenin önünde belirivermesini beklerken, açılan hangar kapısından içeriye dolan ışık gözlerini kamaştırdı. Pezevenk tüyüyor.
Derin bir soluk aldı. Hayattaydı. Postu kurtarmıştı. Bundan duyduğu şaşkınlığın yerini öfke alınca, herifin peşine takılmadan önce tabancanın kabzasını tüm gücüyle göğsüne bastırdı.

****

Shapiro'nun kamyonetini arka avluda görünce, Joshua Brolin'in yüreği

deli gibi çarpmaya başladı. Dışarı çıkmak için mutfağa daldığında sadece eviyenin altına saklanacak zamanı buldu. Henüz kimseyi görmemişti, ancak bütün bunlar o kadar kısa zamanda olup bitmişti ki, Lucas Shapiro pekâlâ bir kenara gizlenmiş ya da eve girmek üzere olabilirdi. Eğer eve giriyorsa, Brolin'in arka kapıyı kilitlemediğini görecek ve bir şeylerin ters gittiğim anlayacaktı. Doğal olamayacak kadar madenî bir gök gürültüsü duyunca, yerinden sıçradı.

Bir saniye sonra, gerçeği anladı. Duyduğu, hangardan gelen bir silah sesiydi!

Dışarısını görebilmek için kafasını kaldırdı. Her şey sakindi. Hareketsiz.

Lucas Shapiro hangardan fırladı, Amerikan futbolundaki açık gibi, gerçek bir savaş makinesi gibi koşuyordu. Brolin silahını çıkarıncaya - bu kez tabancasını otelin kasasında bırakmamıştı - ve ateş edinceye dek, çoktan kamyonetine girmişti bile. Brolin dışarı adımını attığında, kamyonetin motoru kükredi. Shapiro yarı yola ve sonra da sokağa varabilmek için geri geri gitmeye gerekli zamanı asla bulamayacaktı. Çok daha önce, dedektifin kurşunlarına hedef olması kesin gibiydi.

Katil arabayı geri vitese takmadan; bütün gücüyle gaza abanınca, kamyonet ileri doğru fırladı. Boş arsanın çitine çarpıp onu parçaladı.

Brolin'in Glock'u ile hangardan çıkan Annabel'in Golfundan çıkan kurşunlar kamyonetin lastiklerine saplandı. Genç kadın iki el ateş ettikten sonra tabancasını attı, Brolin'in atış alanının dışından dolanmaya dikkat ederek kaçağın peşinden koşmaya başladı. Kamyonet karların, özellikle de arsanın zemini üzerinde kayarak üç kere hopladı, tehlikeli bir biçimde havalandı, virajı alamayarak sonunda terk edilmiş deponun yükseltilmiş girişine var gücüyle tosladı. Bükülen sac ve parçalanan cam gürültüsü karın boğuklaştırdığı sükûneti yardı, ardından da kamyonetin motoru sustu.

Annabel yan yola ulaşmışken Shapiro'nun etkileyici siluetini arabanın torpido gözüne uzanırken gördü; adam oradan bir şey aldı, Brolin'in ateşinden kurtulabilmek için ön taraftan, camın atladığı yerden geçerek kamyonetten kurtulmaya çalıştı. Genç kadın silahını hangarda bıraktığı için kendine küfretti, oysa tabancasını arayacak zamanı olmamıştı hiç. Herif elinde bir tabancanın etkileyici parıltısıyla, öne doğru atıldı.

Silahı var! Shapiro olanca hızıyla arsada koşuyordu. Tel örgüye vardığında, ağzından dev gibi bir buhar bulutu çıktı. Döndü ve arka arkaya birkaç el ateş etti. Peşinden gelen Brolin'i nişanlamışken,

gözünün ucuyla Annabel'i görünce açısını hafifçe değiştirdiği tabancasının namlusu ölüm kustu.
Genç kadın öne doğru atıldı.
Havada kelimenin tam anlamıyla süzülürken merminin enerjisi omzunu kavurdu, kurşunun ıslığı kulaklarını sağır etti.
Bir atık birikintisinin üzerine yığıldı. Farkında olmadan elini omzuna götürdü. Bir yanma hissediyordu, aslında kurşun sadece ceketini sıyırmış, tıpkı bir ustura gibi, deriyi belli belirsiz çizmişti. Kanamıyordu bile. Kulaklarında hâlâ ıslıklar çalıyordu. Usulca doğrulduğunda Shapiro'nun koşmaya devam ettiğim, tel örgüleri geçip süpermarketin otoparkına varmak üzere olduğunu gördü.
Kahretsin!
Elinde silahı yokken, böylesine güçlü bir herif karşısında hiçbir şey yapamazdı. Sol tarafında, çitten gelen gürültüleri duyunca döndü ve katilin peşine düşmek üzere çitin üstünden atlayan Brolin'i gördü. Bir daha küfretti, sonra da Berettasını almak için hangarın yolunu tuttu.
Brolin adımlarının sesini çok net duyuyor, ağzını giderek daha çok açıyor, oksijen sıkıntısı çekiyordu. Göğsünden değil, diyaframdan nefes almaya çalıştı.
Hızlı koşan Shapiro arayı epey açmıştı. Brolin süpermarketin otoparkına ulaşınca park yerini bomboş görüp, talihine şükretti; şu anda isteyeceği son şey, bir rehine kriziyle karşı karşıya kalmaktı. Mümkün olduğunca hız kaybetmeme gayretiyle, sola doğru koşmaya başladı. Ardından da kalça kaslarına olanca gücüyle abandı.
İki adam birlikte dar bir sokağa daldı; ardından bir ikincisine, sonra da fabrikaların arasından uzayıp giden demiryolu boyunca uzanan dar bir patikaya vardılar. Harcadığı gayret yüzünden çevresini bulanık gören Brolin, artık Shapiro'yu ayrıntılarıyla seçemiyordu.
Bütün görüntü, korkunç bir depreme yakalanmış gibi, titreşiyordu.
Karbon gazıyla dolmuş ciğerleri ciddi biçimde şişip sönüyor, cayır cayır yanıyor, her an alev alacak gibi kavruluyordu. Brolin vücudunu öne verdi ve gücünün son zerresini de harcadı.
Bacakları sızıdan kaybolmuş gibiydi.
Soluğu baş dönmesinin buğularıyla yüklüydü.
Karıncalanma artık kollarına kadar yükselmişti. Sanki bir el bombası bağırsaklarını parçalıyormuş gibi, bütün karnı kazındı.
O bulanık görüntünün içinde Shapiro'nun silueti dalgalanıyor, sanki

yaklaşıyordu.
Biraz daha dayanmak gerekecekti. Oysa Brolin de yığılıp kalmak, kusmak üzereydi. Son hareketi gırtlağını ateşe verdi ve içi aleve kesti. Sadece silahını doğrultacak kadar gücü kalmıştı.
Kafası sanki dört bir yana savrulmuş gibi, çevresindeki her şey dönmeye başladı. Brolin tetiğe basmadı, adımlarını yavaşlattı.
Tıkanan soluğu yüzünden nişan alamıyordu; o yüzden havaya ateş etti. Bağırmak, Shapiro'ya seslenerek kımıldamamasını söylemek istiyor ama beceremiyordu; konuşmak bile imkânsız gibiydi. Patlamayı duyunca, Shapiro yanlamasına otların arasına düştü, beş metre kadar yuvarlandı. Onun da devam etmeye takati kalmamıştı. Tedbire peşindeki adam kadar önem vermediğinden, Brolin'e doğru gelişigüzel nişan alarak üç el ateş etti. Özel dedektif, soluğu ıslık çalarak bir ağacın arkasına sığınıp kafasını eğdi. Başını kaldırdığında, Shapiro'nun bayırdan aşağıya inmeyi başardığını, durmakta olan bir marşandiz boyunca koştuğunu gördü. Bereket versin, trenin hemen hareket etme tehlikesi yoktu, vagonlarından biri raydan çıktığından uzun süredir bekliyordu. Brolin ağacın arkasından fırladı ve bayır aşağı inmeye başladı. Shapiro durdu ve iki vagon arasına dalmadan önce bir el ateş etti. Kurşun, Brolin'in otuz santim önündeki bir kayada sekip çevreye taş parçalan sıçrattı.
Özel dedektif bir dizini yere dayadı, nişan alma süresince soluğunu denetlemeyi başardı, iki vagonun arasını hedef aldı. Beş mermi kıvılcımlar çıkararak vagonların kaplamalarını kırbaçladı. Rayların üzeri eski sessizliğine gömüldü. Ateş seslerinin yankısı daha şimdiden uzakta, geride kalmıştı. Brolin Shapiro'nun en ufak hareketini kollayarak, ateş etmeye hazır, olduğu yerde bekledi. Hızla hesabını yaptı. Glock'un haznesinde on beş kurşuna yer olduğunu düşünüp, kaç kez ateş ettiğini hatırlamaya çalıştı. Bu durumda, şarjörde dört mermi kalmış olmalıydı.
Böyle beklemeye başlayalı bir dakika olmuşken, birden iki vagonun ortasında, karın üzerinde büyüyen kırmızı bir leke gördü.
"Seken mermilerden olmalı" diye düşündü Brolin. "Kurşunlar vagonlardan sekip ona isabet etmiş."
Tabancasını doğrultup, sıçrayarak ilerledi, iki vagonun arasına yaklaştığında olabileceklere zihnen hazırlandı, Glock'un namlusunu tehlike bölgesine dönük tutarak atıldı.
Shapiro oradaydı. Tabancası da.
Kara namlusu Brolin'in kafasına çevrili.

****

Annabel soluk soluğa kalmıştı, iki adamı belirli bir uzaklıktan izlemiş, sonunda, dördüncü kez kıvrıldıklarında onlan gözden kaybetmişti. Dar bir alanın içinde her yerde olabilirlerdi; belki de patika boyunca uzanan bu ağaçların arasında. Eğer Brolin'e rastlarsa, bir sorun yoktu; ama onu ilk gören Shapiro olursa, basit bir panayır hedefi gibi devrilmesi işten bile değildi. Bu yüzden adım adım ilerliyor, olası hareketleri kolluyordu.
Art arda patlayan silah sesleri çevredeki havayı titretti; sesler yakından geliyordu. Bu kez, dimdik koşmaya başladı. Kardaki ayak izleri kim tarafından bırakıldığı anlaşılamayacak kadar kalabalık ve karmaşıktı. Bir şarampole doğru giden iki iz görünce, bir saniye bile tereddüt etmedi. Aşağıda birkaç haftadan beri yardım beklercesine duran bir marşandiz vardı.
Son bir patlama daha duydu.
Çifte patlama.
Tam sağ tarafta, elli metre ötede.
Brolin'in yıkıldığını gördü.
Kaslı vücudu yere çarptı. Hâlâ silahını tutuyor, iki vagonun arasındaki boşluğa doğrultuyordu. Tabancanın namlusundan duman çıkıyordu.
Annabel son gücünü kullanıp Brolin'in yanına gitti, dizini yere, özel dedektifin yanına dayadığında, neler olup bittiğini anladı, iki adam karşılaşmış, birbirlerine nişan alıp, aynı anda ateş etmişlerdi.
Brolin'in üzerine atıldı. Kafasının yarı tarafı kan içindeydi, iki elini yaranın üzerine bastırırken, kendi kafasındaki beyzbol kasketini çıkarıp tampon yapmayı düşündü. Sonra da başını özel dedektifin daha titreşen silahının gösterdiği yöne çevirdi.
Bağlantı halkasının üzerine devrilmiş yatan Shapiro'nun göğsünden ve kalçasından sızan kan karın üzerine damlıyordu. Ağzı sonuna kadar açılmıştı, dişleri hafifçe parıldıyordu.
Bir kar tanesi hareketsiz gözbebeğine kondu.

29

Brolin alelacele yapılan pansumanı koparıp attı. Yarası önemsizdi, kurşun yanağın ucunu belli belirsiz sıyırmış, kulak memesini koparmıştı. Görüntü pek iç açıcı olmasa da dikişe falan gerek yoktu.
- Buradan bir an önce uzaklaşmalıyız, oldu ilk sözleri.
- Sakın kıpırdamayın, ben meslektaşlarımı çağırır...

Brolin, adrenalinden pırıl pırıl gözlerini genç kadınınkilere dikti.
- Ne yaptığımızın farkında mısınız? Shapiro'nun evine izinsiz girerek suç işledim; kanıt bulmak için bile olsa, mahkeme sadece bir tek şeyi görecek, adamın evine girmeye hakkım olmadığını; ayrıca Shapiro'nun saldırganlığının nedeni olarak da bunu gösterecek. Adamın benim yüzümden öldüğünü söylemezlerse iyi.
Aslında Brolin'in söylediği doğruydu. Oysa, kafası sistemin çarkından kopalı beri, vicdanının ağırlığından kurtulmuş, vicdan denilenin, dünyayı yönelirken yasalar ile dinleri yaratanların elinde bir kötülük silahından başka bir şey olmadığını anlamıştı. Shapiro'nun ölümü Brolin'in kişisel vicdanına tüy kadar bile bir yük getirmemişti. Doğruyu söylemek gerekirse, onu isteyerek öldürmemiş, öldürdükten sonra da pişmanlık duymak için bir neden bulamamıştı.
- İyi ama...
- Eğer burada görülürsek, bulunanlardan hiçbiri kanıt sayılmayacak. Siz istediğiniz gibi yapın, ben burada kalmayacağım.
Brolin'in ayağa kalkmasını, sonra da yol boyunca ektiği boş kovanları toplamak için koşmaya başlamasını izledi.

****

Annabel mutfakta oturmuş, elinde kahve, gözlerini yummuştu. Kaynayan çayın buharı yükseliyor, yüzünü incimsi bir tülle kapatıyordu. İnanmakta zorlanıyordu; bir cinayet mahallinden kaçmışlardı.
Tüm meslek hayatı alabora olabilirdi. Biraz aceleyle alınmış bir karar yüzünden. Düşünmeden atıldığı için. Sonuçta içgüdüsünün sesine uyduğu, Brolin'e güvendiği için.
Her şeye rağmen, Brolin'e kızamıyordu. Ona öfkelenmek, sorumluluk almamak için sorunu başkasına yüklemesi demekti. Hayatı boyunca seçimini kendi ruhunda ve vicdanında, baskıya pabuç bırakmadan yapmıştı. Kendini haklı olarak, her seferinde başını derde sokan heyecanlı biri gibi görüyor, hatalarından ders alamayan biri gibi, yanlış yapmaya devam ettiğini düşünüyordu. Ama bu sefer yaptığı, hatanın daniskasıydı.
Brolin yanağının üzerinde ve kulağının ucunda birer pansumanla eşikte göründü.
- Omzunuzu temizlediniz mi?

Annabel gözlerini açmadan kafasını salladı.
- Kurşun değmemiş bile, belli belirsiz bir yanık izi.
Adam bir an kayboldu, sonra elinde alkol ve pamuklu bir tamponla geri döndü. Yırtığı genişletmek için kumaşa asılınca, Annabel'in sutyen askısı göründü. Brolin askıyı nazikçe genç kadının koluna doğru kaydırıp, alkole batırılmış pamuğu morarmış cilde sürdü.
- Bu yarayı kazağınızın altına gizlerseniz, meslektaşlarınızın ruhu bile duymaz.
Pansumanını yaparken, bir yandan da genç kadının altdudağına bakıyordu.
- Biraz şişmiş, ama endişelenecek bir şey yok. Biraz talihiniz varsa, kimsenin aklına soru sormak gelmez.
Birkaç saniyelik bir sessizlikten sonra, Brolin usulca devam etti:
- Neler hissettiğinizi biliyorum. Ama yapılacak başka bir şey yoktu. Birlikte kumar oynadık, şansımız döndü, sonuçlarına katlanmak zorundayız. Eğer sizi rahatlatacaksa söyleyeyim, polis izleri bize kadar süremeyecek. Bulamadığım kovanlar da işlerine yaramaz, çünkü 9 mm'lik Federal mermi kullanıyorum, yani piyasada en kolay bulunanları. İkimiz de eldivenliydik ve yağan kar yüzünden birilerinin bizi gördüğünü de sanmıyorum. Zaten kimse yoktu. Emin olun, cesedi bulunduğunda polis evinde arama yapacak ve Shapiro'nun gizlediklerini bulacaktır. Ondan sonra, buldukları ile sizin soruşturmanız arasındaki ilişkiyi kurmaları, çocuk oyuncağı. Cinayetin, tarikat üyeleri arasındaki bir hesaplaşma sonucu işlendiğine hükmedecekler...
- Nasıl bu kadar aldırmaz olabiliyorsunuz? diye haykırdı Annabel.
Öfke ve hızla gelişen olaylar karşısında duyduğu tedirginlik birden patlayıcı bir karışıma dönüşmüştü. Brolin elindeki pamuğu atmadan önce genç kadının yarasına son bir kez bastırdı.
- Bütün bunlar sizi etkilemiyor mu? diye devam etti Annabel. Biraz önce bir insan öldürdünüz; bir katil olduğu kesindi ama, yine de bir hayat söndürdünüz! Ve hâlâ içinde bulunduğumuz batağı düşünüp olacakları tahmin etmeye çalışıyorsunuz, öyle mi? Brolin bir adım geriledi. Ağzını açmadan gözlerini genç kadına dikti, sakin, ürkütücü dinginlikteki gözlerle baktı.
Annabel öfkesine sabitlenmiş bu bakışlarda eridiğini hissedip, gözlerini indirdi.
- Uzun zaman ben de sizin gibi düşündüm, dedi Brolin hafif ve yumuşak

bir sesle. FBI beni yetiştirmek için en korkunç cinayetlerin dosyalarını inceletti, dehşetle yüz yüze bıraka bıraka bir katilin kafasına nasıl girileceğini öğrettiler. Ben de özellikle yetenekli çıktım. Kafanızda bütün bunlarla bir ömür geçirin, sizinle o zaman konuşuruz. Ve sonra bir gün, çok değer verdiğiniz birini kaybedince, yalnızlığın nasıl dibi görünmez bir uçurum olduğunu anlıyorsunuz.
Annabel ürperdi, sanki kendisinden bahsediliyordu. Benliğini kaplayan acıma duygusu, bölük pörçük öfkeden çok daha güçlüydü.
- Son iki yıldır, diye devam etti Brolin, yaralanmış aileler için çalışırken tek amacım onlara aradıkları cevaplan bulmaktı. İki seferinde yolum insan kaçıranlarla, tecavüzcülerle çakıştı, üstelik içlerinden biri de katildi. En zoru neydi, biliyor musunuz? Onları adalete teslim etmek. Yargılanacaklarını, toplumun onlan bir gün bağışlayıp özgür bırakabileceğini kabullenmek. Hepsini öldürmek isterdim, ama öldürmedim. Acıdığımdan ya da öylesi bir saçmalıktan değil, öldürecek cesareti bulamadığımdan. Bu sabah olanlara gelince, anlatayım: beni hiç etkilemiyor. Her şey bir kargaşada oluverdi. Tek üzüntüm, herifin sırlarıyla birlikte kurtulmuş olması.
Bakışlarında en ufak bir parıltı yoktu; ne bir tutku ne bir heyecan. Basit bir durum tespiti yapıyordu. Dolgun dudakları kapanıp yüzü gevşeyince, aldırmazlığın soğuk güzelliği titreşti. Siluetinin çevresinde için için kaynayan bir güç, minik şimşekler çakan elektrik akımına benzer hipnotize edici bir etki dolaşıyordu. Yanardağ gibi patlamaya hazır güçlü bir varlığı saklayan sakin ve ölçülü bir kişilik. Annabel bu cildin üzerine elini koymak, ona sokulmak, hatta tüm çıplaklığıyla ona temas etmek arzusuna kapıldığını hissedince ürperdi. Tüyleri diken diken oldu.
Neler oluyordu? Arzu geldiği gibi, bir anda kaybolup gitti. Etten ve kemikten yaratılmış bir insandı; Brady için beslediği tüm sevgiye rağmen, içgüdüsü birden üstün gelmişti. Daha sonra bu tuhaf arzu için kendine kızacaktı, ama bütün bunlar Brolin'in sözünü ettiği "dibi görünmez uçurum gibi yalnızlığın" kabahati değil miydi? Özel dedektif topuklarının üzerinde döndü ve salona yöneldi. Annabel bir saat sonra Brolin'in yanına gitti. Yüksek camların ötesinde, gri ve beyaz ufka sessizce egemen olan Manhattan gökdelenlerine baktılar. Konuyu hatırlatan yine genç kadın oldu:
- Durmayacağınızı biliyorum. Bütün bu olanlara rağmen, bu işin peşini bırakmayacaksınız.

Brolin kanepede hiç kımıldamadan, ağzını açmadan oturmaya devam etti. Tepelerindeki cam kubbeden ince bir kar tabakasının arasından billurumsu bir ışıltı yayılıyordu. Annabel sözünü sürdürdü:
- Size yardım edeceğim. Elimizdeki her şeyin kopyasını çıkaracağım; bütün bilgilere ulaşabilecek, yöntemimizi kullanabileceksiniz. Buna karşılık, bulacağınız her şeyden, düşünce ya da benzerinden beni haberdar etmenizi istiyorum. Bütün çeteyi yakalamak istiyorum, başta da o Bob denen herifi. Bu işte el ele, birbirimize güvenerek çalışacağız.
Brolin'in yüzüne bakmak için döndü.
Adam usulca başını salladı.
- Daha ilk günden beri güveniyorum size, dedi sonunda.
Sonra elini genç kadınınkinin üzerine koydu. Dostça.

30

Haber, öğleden hemen sonra duyuldu. Mahalle sakinlerinin tabanca sesi ya da çatapat sanıp şikâyette bulundukları bölgede bir erkek cesedine rastlandı. Öldürülen adamın evini arayan polisler bu kez hangarda bir kadın cesediyle karşılaştılar; bir de gizli fotoğraflarla. Durumu 78. Bölge'deki özel birime bildirdiler.

Olanları Annabel'e anlatan Jack Thayer'dı. Adamın adı Lucas Shapiro'ydu ve tarikat üyelerinden biri olması muhtemeldi... Daha ilk kelimelerde, Annabel korkunç bir suçluluk duygusuyla boğuştu. Ona, sanki herkes yalanını gözlerinden okuyor, herkes palavra attığını biliyor gibi geliyordu. Olay yerine ilk gittiğinde, kendini çok kötü hissetmesine rağmen, bu duygu giderek kayboldu. Yaptıklarının tümüyle cezasız kalacağına şaşırmakla birlikte, bu durum kendine güvenmesini sağladı. Brolin'den ayrılmadan önce, bildiklerini paylaşmışlardı. Eski dedektifin asıl umudu, evdeki cesedin bir an önce bulunmasıydı. Böylelikle Shapiro'nun kız kardeşini, eve dönüp neler olduğunu anlamadan sorgulamak mümkün olacak, yoksa kadın gözden kaybolup gidecekti.

Annabel olay yerine vardığında Janine Shapiro'yu iki polis memurunun arasında, bakışları karmakarışık halde buldu. Kadının gözlerindeki donukluğun üzüntüden mi, yoksa rahatlamadan mı kaynaklandığı anlaşılmıyordu.

Annabel Lucas'ın duvardaki örtünün arkasına astığı fotoğraflara bakmak için üst kata çıktı. Brett Cahill duvarın önünde dikiliyordu. - Spencer Lynch Polaroid kullanıyordu; oysa Lucas Shapiro fotoğraflarını kendi basıyordu - İşte kanıtı da burada - geriye sadece dijital fotoğraflar kalıyor, dedi. Lynch'in evinde bulunanlarla karşılaştırırsak, burada Julia Claudio'nunki eksik; anlaşılan Lynch son fotoğrafı dağıtacak zaman bulamamış. Öte yandan, burada fazladan bir resim var.

Parmağını resimlerden birine uzattı. Annabel'in hangarın dibinde, çengele asılmış bulduğu kızın fotoğrafıydı bu.

- En son kurbanı. Görünüşe bakılırsa, taptaze bir cinayet olmalı, dedi Cahill mutlak bir duygusuzlukla. Hangarda bir de brülör ile dövme yapmak için gerekli malzeme bulundu. Thayer, adamın, dün Larchmont'ta bulunan o uyuşturucu bağımlısı kızın katili olduğundan emin. Annabel anlar gibi olmuştu.

- Temiz olmayan kızı değiştirmek istedi.
- Ne?
Cahill'in yüzündeki ifade hiçbir şey anlamadığını kanıtlıyordu. Annabel tane tane anlattı:
- Lucas Shapiro bundan birkaç gün önce genç bir kadın kaçırdı, ama sonradan kadının hasta olduğunu anlayınca durumdan hiç hoşlanmadı; kadın onun gözünde lekeliydi ya da onun gibi bir şey işte. Bu yüzden ondan kurtulmaya karar verdi. O kızcağız için her zamanki yöntemini değiştirdi, zavallı uğraşmaya değmez biriydi, onun için zaten cesedini bırakıp gitti. Yine de dürtülerini tatmin etmesi ya da ne bileyim ben, bir ritüeli yerine getirmesi gerekiyordu. O zaman da gidip ötekini kaçırdı. Hangarda olanı.
- Evet, bu mümkün.
- Başka bir şey var mı?
- Bir de bu şema var. Bildiğimiz üç isim, Spencer, Lucas ve Bob, alt tarafta da Caliban. Sanki tahminlerimizi doğrular gibi: üç kişiler. "Çünkü Caliban bizim filozofumuz" sizce biraz kafadan kontak değiller mi?
- Sadece Bob'un adı büyük harfle yazılmış, dedi Annabel, ve ortaya. Belki de liderleri odur.
- Öyle görünüyor. Bakın, bir de bu kâğıtları bulduk, bunun üzerinde kurbanların adlan var; toplam on altı kişi. Ötekiyse bir tapınaktan söz ediyor. Bir de i.dW'den. Ne anlama geldiğini buluncaya kadar arayacağız.
Annabel birkaç saat önce Brolin'in ona anlattıklarını hatırladı. İ.dW ile ilgili bilgilerin ajandada olduğunu biliyor, ama kuşku çekmeden bunu söyleyemeyeceğini düşünüyordu. Nasıl olsa ajandayı kısa zamanda bulacaklardı.
Merdivenleri indiğinde Jack Thayer'ı Bo Attwel'le birlikte buldu, ikisi de Janine Shapiro'nun karşısında ayakta duruyordu. Kadın minicikti, yüzü eriyip ufalmıştı, elleri de bir taşbebeğinkine benziyordu. Yaşlı bir taşbebeğin ellerine.
- Yukarıdaki fotoğraflar, dedi Thayer kararlılıkla. Kime ait olduklarını biliyor musunuz?
Kadın oralı olmadı.
Bo Attwel Annabel'e dönüp, genç kadını biraz ileriye götürdü.
- Şu hale bak, kadının ellerini gördün mü? dedi. Bire on bahse girerim, Larchmont'taki kızı bu boğdu. Otopsi raporunu okudum, ne rezalet ama. Görünüşe bakılırsa, abisi kızları getiriyor, bu da cehenneme postalıyordu,

düşünebiliyor musun? Bunlar Adams ailesi gibi. Yalnız çok daha kötüsü.
Pencereden sızan güçsüz gün ışığı, kapkara kaşları ile gri saçlarının tezadını ortaya çıkarıyordu.
- Lucas'a olanlar hakkında bir bilgi var mı? dedi Annabel aldırmaz görünmek için kendini olabildiğince zorlayarak.
- Henüz yok. Tabancayla öldürülmüş. Ne görgü tanığı var ne de bir ipucu. Kız kardeşi de hiçbir şey bilmiyor, en azından bir şey söylemiyor. Caliban grubundaki diğer kaçıkların bir anlaşmazlığın hesabını görmek için gelmiş olmaları büyük ihtimal. Her neyse, bizim için çok iyi oldu. Sanki gökten bize bir armağan düştü. Bu barakayı kemiklerine kadar kazırsak, bakarsın izler bizi Bob'a kadar götürür. Karda ayak izleri bulduk, boş kovanlardan da kullanılan tabancanın kalibresini anlayacağız. Ancak, tek bir tanık bile çıkmadı.
Bir bilebilsen, diye düşündü genç kadın. Aceleyle teşekkür edip uzaklaştı. Midesi bulanıyor, bacakları vücudunu taşımakta zorlanıyordu. Suçluluk duygusu dengesini dalgalanarak, yalpalayarak buluyor gibiydi. Buralarda varlığıyla ilgili bir iz, bir saç falan bulunursa normal karşılanması için Annabel hemen her köşeye birkaç kez girip çıktı. Herkesin kâğıtlara, bodrumdaki küçük fotoğraf laboratuvarına ya da hangardaki cesede daldığını görünce biraz daha rahatlayarak derin bir soluk aldı. Meslektaşları cinayet nedeninden çok bu umulmadık buluşla ve Caliban tarikatıyla ilgili ipuçlarına eğilmişlerdi. Cinayet onlar için bulunmuş bir nimetti, bu yüzden nedenleri üzerinde fazladan zaman harcamaya niyetleri yoktu. Hangara gidip, Berettasıyla ateşlediği çekirdeği bulmak isterdi, ama böylesi çok tehlikeliydi. Zaten balistik inceleme yapmak amacıyla tabancasını istemeleri için hiçbir neden olamazdı; kimse onu sabah buralarda dolaşırken görmemişti ki.
Janine Shapiro'nun ağzından tek bir kelime bile çıkmadı. Bir saatin sonunda, bir devriye arabasına bindirilip gönderildi. Annabel merkeze dönmeden önce yeni kanıt aranmasına yardım etti.

Pendant que Cahill et Attwel dirigeaient l’inventaire chez les Shapiro et que Thayer conduisait l’interrogatoire de Janine, elle entreprit de copier tout ce dont ils disposaient déjà. L’un des types qui travaillait sur les photos de scène de crime était un petit jeune fraîchement engagé. İl lançait à Annabel des sourires chargés autant de désir que de timidité. Elle n’eut aucun mal à lui faire tirer en vitesse des doubles des soixante-

sept clichés de victimes trouvés chez Lynch. Pendant ce temps, elle accapara l'une des photocopieuses en frissonnant à chaque bruit de pas dans le couloir.
Brolin avait obtenu des résultats significatifs en peu de temps et sa manière de considérer l'enquête apportait un éclairage idoine. La jeune femme comprenait à présent pourquoi les polices locales avaient parfois recours au FBI et à ses agents spéciaux, ses profileurs. Elle savait aussi qu'avec Woodbine il était inutile d'essayer de passer par la voie officielle, lui et ses supérieurs voulaient à tout prix que l'affaire soit traitée sur place et sans l'apport de l'accapareur de médias et de crédit qu'était le Bureau fédéral.
En début de soirée, Annabel prit le carton qui contenait les copies et se dirigea vers l'escalier en priant le ciel de ne croiser personne de la cellule d'investigation. Elle parvint à sa voiture sans encombre et soupira en mettant le contact.

****

Les nuages avaient été balayés à l'approche de la nuit, et la lune rutilait à travers le dôme de verre qui surplombait le salon. Annabel avait décroché toutes les photos personnelles d'elle et de Brady pour les remplacer par soixante-sept visages terrifiés. Tous les rapports s'étalaient sur la table basse, Brolin passait de l'un à l'autre avec une sérénité implacable. İl les avait lus en prenant des notes et se tenait à présent enfoncé dans le sofa, le plaid andin lui tombant à moitié sur les épaules. İl était presque minuit, ils avaient dîné d'une pizza livrée, étudiant les dossiers sans relâche.
— Et ce Thayer, est-il bon pour les interrogatoires?
— Si Janine Shapiro sait quelque chose, il la fera craquer, annonça Annabel avec plus d'assurance qu'elle n'en avait vraiment. À condition qu'il la persuade de ne pas appeler un avocat tout de suite, et il est particulièrement bon à ce jeu-là.
Elle était assise sur une chaise, face à Brolin, les cernes creusés par la fatigue.
— Pour savoir, elle sait, rétorqua le privé. Elle travaille dans une société d'entretien qui s'occupe notamment de l'église St Edwards, à laquelle elle est affectée. C'est elle qui macule les vitraux de sang.

— Pourquoi ferait-elle ça?
— À elle de nous le dire, je pense que c'est un moyen d'expier, d'une certaine manière elle est aussi une victime de son frère, oppressée, tyrannisée, il en a fait son esclave. À ce Thayer d'obtenir la réponse.
Il posa ses mains sur ses genoux, se tenant parfaitement droit sur le sofa.
— Vous avez supposé que la secte était constituée de trois membres, continua-t-il. C'est bien ça?
— Oui, enfin c'est théorique. Tout ce que nous avons trouvé chez Spencer Lynch fonctionnait par trois. À commencer par toutes les photos. (Annabel jeta un bref regard anxieux vers celles-ci.) Disposées en trois « paquets », de trois, quinze et quarante-neuf photos. Il est apparu que les trois premières correspondaient aux victimes de Lynch, et aujourd'hui, chez... Lucas Shapiro, on a trouvé les mêmes photos, dont quinze sont certainement ses propres victimes. En fait, il y en avait même une seizième, dont Lynch n'avait pas reçu le cliché.
— En suivant votre raisonnement, il ne reste plus qu'un seul tueur. Qui a fait quarante-neuf victimes à lui seul, murmura Brolin comme une litanie.
— Rien n'est prouvé, ils sont peut-être plus. En tout cas, l'hypothèse des trois colle jusqu'à maintenant. Si c'est bien le cas, alors le dernier serait Bob.
Brolin leva les mains devant lui, signifiant qu'il n'était pas bon d'aller plus loin.
— Résumons les liens, dit-il. Spencer Lynch est le dernier arrivé dans le groupe, c'est Shapiro qui l'a recruté en prison. Il a dû sentir une personnalité encline à agir comme lui, avec le temps ils se sont confiés et il a enrôlé le petit. Ils sont convenus d'un lieu de rendez-vous, ou d'échange. Tout ce que la secte de Caliban voulait dire à Spencer passait par une enveloppe scotchée sous un banc de l'église St Edwards. C'est comme ça qu'ils dialoguaient sans prendre de risque. On dirait en effet que ce Bob tire les ficelles, c'est lui qui s'adresse à Spencer : « Tu dois apprendre à devenir comme nous », et qui signe la ou les cartes, il lui indique le chemin à suivre pour faire partie de la famille.
Il s'avança vers la table basse pour ouvrir le dossier des victimes ainsi que son carnet de notes.
— Quelles sont vos méthodes pour le moment? demanda-t-il.

- Cahill ve Attwel, Shapiro'nun evinde bulunanların listesini çıkarır, iki ekip var. Attwel, Collins ve merkezden gelen iki dedektif kurbanlarla, bu insanların kimlikleriyle ve nasıl kaybolduklarıyla ilgileniyor... Thayer, Cahill ve ben de ipuçlarını değerlendirmeye çalışıyoruz. Önümüzdeki günlerde beş yeni dedektif daha bize katılacakmış. Anlaşılan Manhattan'dan tipler. Bunda kötü bir şey yok, tek başımıza bu kadar bilgiyi böylesine kısa zamanda değerlendirmemiz imkânsız. Bunlara yeri geldiğinde başvurduğumuz polisleri de ekleyebiliriz. Bu arada, New York'un diğer istasyonlarının yardımını alacağımızı da biliyoruz; kurbanlardan birinin bölgelerinden kaçırıldığı anlaşıldığında, ellerinde ne varsa toplayıp bize iletiyorlar. Soruşturma daha sadece altı gün önce, Lynch'in tutuklanmasıyla başladı.
- Kurban profiline bakıyor musunuz? Sesinden, kuşkulandığı anlaşılıyordu.
- Hımm, evet, şey, bütün bunlarla Attwel'in ekibi ilgileniyor. Ama inanılmaz bir iş bu; her fotoğrafın üzerine bir isim ve koca bir hayat eklemeleri gerek, üstelik ellerindeki kimlik fotoğrafı da değil! Yine de epeyce yol aldılar.
Brolin elinde kurbanların dosyasıyla ayaklandı, fotoğrafların bulunduğu duvara yaklaştı. Altmış yedi bakış üzerine yönelmişti.
- Gözünüze çarpan bir şey olmadı mı? Annabel düşündükten sonra başını salladı.
- Bildiğim kadarıyla, hayır. Brolin genç kadına döndü.
- Öyleyse kurbanlara kronolojik sırayla bakın. Annabel omuzlarını silkti.
- Ne? Çoktan yaptık dediğinizi. Yoksa insanları kaçırmak için kullanılan yöntemden mi söz edecektiniz? Bu konuyla ilgileniyoruz, görüldüğü kadarıyla "dostlarımız" tanık olmadan çalışmayı yeğliyorlar.
- Gerçekten de oldukça akıllı bir yöntem. Belirli bir zekâ, bir düzen gerektiriyor; bu adamlar her şeyi önceden hazırlıyor, hiçbir şeyi tesadüflere bırakmıyor. Ama benim dikkatimi çeken tam olarak bu değil. Topladığınız bilgilere bakarsak, en azından şimdilik kurbanlar arasında ortak bir nokta yok. Kaçırılanları gruplandırmaya çalışsak da, onlan birbirlerine bağlayan hiçbir noktaya rastlamıyoruz. Demek ki Caliban tarikatı, artık onlan böyle adlandıralım, kurbanlarını ortak bir noktaya göre değil, kendilerine özgü ölçütlerle belirliyor. Şimdi kaçırılma olaylarındaki kronolojik listeye dönelim.
- En eskisi temmuz 1999'a dayanıyor. New Jersey'de oturan, yirmi dört

yaşında bir kadın. 203
Ondan sonra, eylül 1999'da iki kişi daha kaçırılıyor, her ikisi de kadın; biri yirmi bir, diğeri yirmi sekiz yaşında. Birincisi New Jersey'de, ikincisi New York Eyaleti'nde oturuyordu.
Dairenin loş ışığında, Brolin'in gözleri neredeyse ürkütücü bir parıltıyla yankılanıyordu.
- Devam edin, dedi, nereli olduklarını söylemenize gerek yok, bizi ilgilendiren oturdukları yer değil.
- Aralık 1999'da dört kişi daha kayboluyor. Hepsi kadın.
- Yaşları?
- Bir dakika... Hah, tamam: yirmi dokuz, on dokuz, yirmi dört ve otuz bir.
- Devam edin.
- Ocakta sıra iki erkek ve bir kadına geliyor; erkekler yirmi beş ve yirmi iki, kadın yirmi altı yaşında. Sonra mart 2000'e kadar bir hareket yok. Ama fotoğraftakilerin hepsinin kimliği belirlenemedi daha. Neyse, martta, iki kaçırma. Bu kez iki çocuk, on yedi ve on altı yaşlarında. Birliktelermiş, iki arkadaş yani.
Annabel Brolin'in hâlâ kaçırma olaylarını yüksek sesle okumasını isteyip istemediğini anlamak için kafasını kaldırdı.
- Hemen nisanda kaçırılan bir kişi var, on yedi yaşında bir kız. Temmuza kadar bir şey yok, ama temmuz gelince, farkı kapatıyorlar: beş kişiyle. Üçü erkek, ikisi kadın.
- Yaşları, dedi Brolin sertçe.
- 41, 47, 38, 44 ve... 39, dedi genç kadın başını hafifçe kaldırarak. Anlamaya başlayınca, aklında elektrikli bir ürperti hissetti. Brolin gözlerini genç kadından ayırmıyor, sanki uygun anını kolluyordu. Başını salladı.
- Tamam mı? Tarikat, kurbanlarını gruplandırıp seçiyor. Ya bir yaş dilimine ya da cinsiyetine göre. İşe yirmi yaşlarındaki kadınlarla başlamışlar. Sonra, aynı yaş grubundan iki erkek. Sonra daha gençlere yöneliyorlar, ama fazla sürmüyor. Ardından daha olgunlar geliyor.
- Sizce...
Oysa Brolin'in görüşünde haklı olduğunun farkındaydı.
- Nasıl oldu da gözden kaçırdık?
- Çünkü bütün dikkatinizi olaylara, kurbanların hayatına verdiniz; kurbanların basitçe kim olduklarına değil, ikincisi, Caliban tarikatı zamanla bu yöntemi terk etmeye başladı. 2000 yılı sonbaharından beri gözlerine kestirdikleri insanlarda hiçbir ayrım yapmıyorlar; genç ihtiyar

gruplandırmadan, cinsiyetlerine bakmadan, kaçırıyorlar. Oysa dosyalarınızı dikkatle incelerseniz, başlangıçta kaçırdıkları insanlarda bile bir alt düzen olduğunu görürsünüz. Eylemlerine ilk başladıklarında, hedefleri yaklaşık yirmi yaşlarındaki genç kadınlardı. Başlangıçta sadece beyazlar, sonra Asya kökenli bir kadın, nihayet bir Afroamerikan. Erkeklerde de aynı tabloyu görüyoruz. Bu yöntemi defalarca tekrarlamışlar. Beyaz ve Afroamerikan kadınlara özel bir ilgi göstererek.
- Neden böyle davranıyorlar? Brolin ellerini havaya kaldırdı.
- İşte bütün sorunun çözümü! Bunu neden yaptıklarını bulun, kim olduklarını anlarsınız.
Annabel duvardaki fotoğraflara hızla bir göz atıp elini alnına götürdü.
- Bunun önemli bir ipucu olup olmadığını bilemiyorum ama, meslektaşlarımdan biri kurbanlar arasında yaşlılara hiç rastlanmadığını belirlemişti. Çocuklar, gençler falan tamam da, ellisini geçmiş kimse yok.
Brolin Annabel'in söylediklerinin altını çizmek istercesine işaret parmağını kaldırdı.
- Evet. Nedenini bulmak da bize düşüyor. Bir çocuğun ya da bir gencin yapıp da, yaşlıların başaramayacağı nedir? Neden kırk beş, elli yaşına kadar çıkıyorlar da, elliyi aşmıyorlar? Şimdi tarikatın başlangıçta kurbanlarını büyük bir özenle ve belirli ölçütlere göre seçtiğini biliyoruz: insanları yaşlarına, cinsiyetlerine ve ırklarına göre sınıflandırıyorlar. Oysa yaklaşık bir yıl kadar önce bu alışkanlıklarını bırakıyorlar. Peki ama, neden?
Her ikisi de, cevabı bulmaları için gözleriyle yalvaran altmış yedi yüze baktı. Annabel eski profil uzmanının yüzündeki endişeyi işte o zaman gördü.
- Canınızı sıkan bir şey mi var? Brolin hemen başını kaldırdı.
- Bundan sonra olacaklar hakkında içimde kötü bir his var.
- İçinizde bir his, sizde mi?
Brolin kafasını salladı, ağzını tereddütle, aradığı kelimeleri bulamayarak açtı.
- Arkadaşlarınız raporlarında da belirtmiş, dedi sonunda. Kurbanlardan bazıları birbirini tanıyormuş. Ortak bir nokta çıkaramayacak kadar azı, tabiî. Başta antrenmandan gelirken kaybolan iki çocuk, ardından iki kız kardeş. Beni asıl rahatsız eden, bu dördünün üç hafta arayla kaçırılmış obuası.
- Bunları biliyorum, hepsini okudum. Sizinle aynı fikirdeyim. 205

Böylesi düzenli bir örgüt insanı ürkütüyor, ama...
Brolin, yüzünün ifadesizliğiyle taban tabana zıt olacak kadar ateşli gözlerini genç kadına dikti.
- Bir de tabiî geçen ağustos ayında kaybolan sekiz yaşındaki bir yumurcak ile eylülde kaçırılan annesi var. Burada gerçek bir evrim söz konusu.
Alçak sesle eklemeden önce, bir süre bekledi:
- Bu prensipten hareket ederseniz, olayların nereye varacağını söyleyebilir misiniz? Bundan sonraki aşamanın ne olacağını? Annabel kaşlarını çattı. Çoğu zaman birbirlerini tanımayanlar, ardından iki arkadaş, iki kardeş, sonra bir ana oğul ve bütün bunların arasında da, yine birbirini hiç tanımayan insanlar. Hayır, bütün bunların nereye varacağını kesinlikle göremiyordu. Bu kadarı, rastlantı olamayacak kadar...
Farkında olmadan elini ağzına götürdü.
- Tanrım... Aile! Bütün bir aileye girişecekler!
- Mantıklarını izlersek, varacağımız nokta bu. Brolin salıncaklı ata doğru gerileyip gölgeye sığındı.

31

Mahallenin çimleri üzerine billurumsu bir tül yayan kırağı, arabanın ön camım usulca örtmeye başlamıştı.
Saatlerdir soğuk otomobilin içinde bekleyen adam saatine baktı. Sabahın biri de geride kalmıştı. Bekleyişin ilk iki saati keyifli geçmiş, hayalinde oyunlar oynamıştı. Burada oturan kadınla yapabileceklerinin görüntüleriyle. Kızıyla da. Bütün bunları yanağını sıvazlayarak, sonra da pantolonunun üzerinden kamışını mıncıklayarak düşlemişti, iki saat sonra, otuz bir çekme isteğini güçlükle gemlemişti; bütün dikkatini işine vermek zorundaydı. Başka bir şey düşünmek yok. Böylesi bir eylem soğukkanlılıkla, eksiksiz bir hâkimiyetle gerçekleştirilmeli. Hazırlaması öyle uzun sürüyordu ki. Önce, kurbanı belirlemek gerekiyordu.
Kurban o anki ölçütlere uymalıydı, ki bu bile başlı başına ayrı bir konuydu. Bir süreden beri çeşitlemeye gitme eğiliminde de olsa, işte bu gece de yepyeni bir tecrübe olacaktı.
Ölçütler bir kez belirlendikten sonra, kimin seçileceği fazla bir güçlük

yaratmıyordu. Sadece çok sabırlı olmak yeterliydi. Alışkanlıkları en yoğun olanları belirlemek. Ne de olsa hepimiz, şu ya da bu anda savunmasız yakalanabiliriz. Üstelik rutin, bu savunmasızlığı daha da ileri götürür, ilk önce izlemek gerekir, uzun bir süre izlemek. Orada kimlerin oturduğunu, âdetlerini, alışkanlıklarını görmek... Hedeflerin evde yalnızken yaptıklarının mahremiyetine girebilmek için çöp tenekelerini araştırmak. Bütün bunlar bazen haftalar sürebilirdi. Bir saldın planı oluşturmanın çok tehlikeli göründüğü durumlarda, maalesef başkasına yönelmek gerekiyordu. Neyse ki oldukça ender rastlanılan bir durumdu. Bir kez daha tekrarlamak gerekirse, çünkü hepimiz savunmasızız. Ve otomobilde bekleyen adam da sadece bundan besleniyordu.
Öteden beri küçük söylevini yinelemekten hoşlanıyordu: "Hepimiz şu ya da bu an savunmasız oluruz. Yalnız yaşarız ve bu durumda, bir gece uykudayken, becerikli ve sessiz biri kolaylıkla eve girebilir. Böylelerini durdurabilecek bir kilit yoktur. Yalnız yaşamasak hile hepimizin tek başımıza kaldığı dönemler vardır; işte bu dönemlerde savunmasızlığımız da artar. Bazen bu savunmasızlık zirveye yükselir, bunun için insanın alışkanlıklarını bilmek yeterlidir. Gece ya da sabah erken, daha tam uyanmamışken, otoparkta, herkesten uzakta, akşam, haftalık antrenmandan ya da bir toplantıdan dönerken, parka koşmaya giderken, gece yarısı çocuğunu almak için bir arkadaşın evine uğrarken. Ya da haftanın herhangi bir günü, komşulardan hiçbiri evinde değilken ve elektrik şirketinin görevlisi sandığı bir yabancıya kapıyı açarken... Birkaç saniye bile yeter. Çok çok, bir dakika Herkesin gardının düştüğü bir an vardır mutlaka Ve zeki, tecrübeli, hazırlıklı biri için, ne zaman ve nasıl vuracağım belirlemek uzun sürmez, işte o zaman öteki için çok geçtir."
Genellikle ifadesiz olan o yüz bir tebessümle kırıştı; adam içinden ekledi: "Her yerde, her adımınızın ardında olabilir. Siz farkında olmadan."
Çalışma yönteminin güzel bir özetiydi bu. Yoldaşlarına da aşıladığı bir sentez. Öte yandan yoldaşların hepsi aynı düzeyde değildi ve asıl sorun da buydu. Eğer hepsi onun gibi olsaydı, şimdi bu durumda olmayacakları açıktı, işte, aynasızlar işe karışmıştı bile. Hepsi Spencer Lynch'in suçu. Onu karıştırmak hataydı. Zaten hiçbir şey anlayamayacak kadar kaçıktı. O salağı ilgilendiren tek şey, düzüşmekti. İnsanları, işkence etmek, ırzlarına geçmek ve öldürmek için kaçırıyordu, hepsi bu. Anlayamıyordu. Yine de henüz çıraklık dönemini tamamlamamış olması iyiydi, diğerleri hakkında hiçbir şey bilememesi de. Yöntemlerini. Amaçlarını. Lucas

adam seçerken yanılmış.
Lucas. Ya ona ne demeli? New York polisi öğleden beri Lucas'ın bir hesaplaşma yüzünden öldürüldüğünü iddia ediyor. Kiminle hesaplaşma? Külahıma anlat sen onu! Onu öldüren, o beceriksiz heriflerden biri! Pisliklerini örtmeye çalışıyorlar! Aslında, böyle olması daha emin, Lucas öleceklerden değildi ama, kim bilir? Ya kız kardeşi? Janine şu anda sorgulanıyor olmalı; ama o da pek geveze sayılmaz, hem zaten fazla bir şey bilmez; onu tehlikeye atacak hiçbir şey bilmiyor. Lucas ona her şeyi anlatacak kadar salak değildi. Janine sadece itaat ediyordu, hepsi bu.
Arabanın içindeki adam birkaç dakika endişeyle boğuştu. Bütün bu olanlar iyiye alamet değildi. Ya polislerin içinde düşünen bir kafa varsa? O zaman anlayabilirlerdi. O zaman, neyi arayacaklarını görürlerdi. Onlara olduklarından fazla paye biçiyorsun, dostum! Ne de olsa, polislerin heyecanını frenlemek için küçük bir uyan da hazırlamıştı. Basın toplantısında, bütün işin Dedektif O'Donnel'ın ısrarlı takipçiliği sonunda ortaya çıktığını anlatıyorlar. Kime başvuracağını biliyordu adam...
Dikkatini toplayabilmek için kafasını boşalttı. Vakit geliyordu.
Evi bütünüyle görebilmek için eğildi, iki saattir karanlığa gömülmüştü, komşunun ışığı da yarım saat önce sönmüştü. Her yer sakindi. Onu bekliyorlardı.
Eldivenlerini geçirdi, sırt çantasını aldı ve gecenin karanlığına çıktı.
Eve doğru attığı her adımda, heyecan, birbirini izleyen, sarhoş edici dalgalar gibi içini kaplıyordu. Bir keresinde, başka bir kızın evinde, arka kapı açık kalmış, anahtarı çevirme zahmetine bile katlanmamıştı: gerisi çocuk oyuncağıydı. Bir başka seferinde, her cumartesi olduğu gibi arkadaşlarıyla sinemaya gitmeye hazırlanan bir yumurcağı kaçırma aşamasındayken, annenin anahtarı bir taşın altına sakladığını görüp, planını değiştirmişti. O zaman da, gece yarısı annesinin yanında uyuyan çocuğu kaçırmak inanılmaz bir zevk vermişti.
Sessizce bahçeye süzüldü.
Mümkünse köpeği olmayan evleri seçmek yararlıydı. Eğer evde köpek varsa, o zaman işe başlamadan önce, kuşku uyandırsa da klasik yöntemi uygulamak gerekiyordu: iti zehirlemek. Asıl sevdiği, darbeyi en beklenmedik anda vurmaktı.
Springslerin evine girmek sadece iki dakikasını aldı. Orada yaşayan iki kız çocuğunu düşününce, dudakları kısıldı ve kendi kendine, "Buraları taze tomurcuk[20] kokuyor. Öyle değil mi, sizi küçük zevk tomurcuklan

sizi..." diye mırıldandı. Gırtlağından yükselen belli belirsiz kıkırdamayı daha dudaklarına varmadan boğdu.
Elinde fener, salonu boydan boya geçti ve odalara çıkan merdivenin basamaklarını teker teker tırmandı. Önce odasında tek başına uyuyan büyük kızla meşgul olacaktı. Sonra da anne ve babayla. Oğlan ile en küçük kız bekleyebilirdi, birkaç çığlık atmanın dışında bir şey yapamazlardı. Perşembeyi cumaya bağlayan geceydi ve evin babası her perşembe olduğu gibi o akşam da iş arkadaşlarından biriyle squash oynamaya gitmişti. Oyundan genellikle gecenin onuna doğru, bitkin dönüyordu. Eğer evin erkeği gücü tükenmiş olarak uyuyorsa, ideal durum demektir. Seçtiği kurban spora meraklıysa o zaman darbeyi geceleri, diğeri enerjisi tükenmiş, dikkati dağılmış, yorgunluktan yattığı yeri bilmez haldeyken vurmaya çalışıyordu. Ama bu gece öncelik o küçük orospudaydı.
Bir elinde tuttuğu pamuğu kloroforma buladı. Son derece basit ve bir o kadar da etkili. Üstelik, kloroform temin etmek de oldukça kolaydı, aynasızlar işe karışsa bile peşinde iz bırakmadığından onu bulmaları imkânsızdı. Bunları bile düşünmek gerekiyordu.
Öteki eliyle kalın seloteybin hazır olup olmadığım kontrol etti. Gerektiğinde kullanmak üzere bıçak ve göz yaşartıcı sprey. Odanın kapısını usulca itip, ayaklarının ucuna basarak içeriye girdi.
Kahrolası, böylesi anlar ne güzeldi!
Perde açık olduğundan, odaya gecenin loşluğu dolmuştu. Yüreğinin her vuruşu, vücuduna yarı tatmin gibi bir ürperti salıyordu. Gürültü çıkaracağı korkusuyla, nefesini tutmaya çalıştı. Halının üzerinde bir adım. Sonra bir adım daha.
Gölge yatağa yaklaştı. Bu kaltağın adı Laurie'ydi. On yedi yaşının her yılını gösteriyordu. Bir keresinde, onu izlerken, arabanın içinde erkek arkadaşını ağzına aldığım görmüştü. Öte yandan, kutusuna dokunulmasına izin vermiyor, bir erkeğin hoşuna gitmek için ne yapılması gerektiğini biliyordu. Yakında...
Olduğu yerde durdu.
Yatak boştu. Siktir! Birden, merdivenden çıktığını duyan kızın, kapının arkasına gizlenmiş olabileceği düşüncesinden ürkerek, hızla kafasını çevirdi. Hiç. Yoktu. Odada değildi. Daha dikkatlice bakınca, verandanın damına açılan pencerenin tümüyle kapatılmadığını gördü. Kaltak! Bu geceyi dışarıda geçirecek! Peki ama, çıktığını görmemişti. Demek ki onun

göremediği taraftan, arka kapıdan çıkıp gitmişti, işler çatallaşıyordu. Yoksa vaz mı geçmeli? Bu fikri kafasında tarttı. Hayır, bunca çabadan sonra yazık olurdu doğrusu. Daha ailenin gerisi vardı. Hem kim bilir, belki böylesi sonradan olacaklar için ilginç bir meydan okuma olarak da kullanılabilirdi...
Dudaklarının üzerinde üçüncü - bir gece için rekor - bir kasılma belirdi. Kötülük yüklü bir tebessüm.
Gölge kararlı adımlarla anne babanın odasına yöneldi.

****

Genç kız uzaklaşan Camaro'ya bitkince el salladı. Laurie Springs ailesiyle oturduğu eve yöneldi. Şimdi genel alarm çalmadan odaya dönmeliydi. Üstelik Tim'in uykusu da hafifti. Eğer ablasını duyarsa yemez içmez, olanları annesine yetiştirirdi. Dahası, bacaksıza rüşvet ya da tehdit de işlemiyordu.
Derin bir soluk alıp sundurmanın altına girdi, anahtarı kilide sokup usulca çevirdi, işte en önemli an gelmişti. Bundan sonrasında basamaklar da gıcırdamadığından, göz açıp kapayıncaya kadar odasında olurdu.
Kapıyı sessizce kapatıp, soluğunu boşalttı ve sırtını kapıya dayadı. Bu da oldu işte.
Artık üniversiteye gitme vakti gerçekten gelmişti, orada istediğini yapmakta özgür olacaktı. Kev'le olan ilişkisi gittikçe sarpa sarıyordu. Çocuk bütün bir geceyi birlikte geçirmek istiyordu.
Laurie ayakkabılarını çıkardı, elinde sıla sıkı tutarak basamakları tırmanmaya başladı. Annesiyle babasının odasının kapısı aralıktı. Kendi odasına varmak için acele ederek, aralık kapının önünden süzüldü.
Yatak odasının penceresi, halının üzerine süt renginde uzun bir gece ışıltısı döküyordu.
Laurie birden durdu ve elindeki ayakkabıları düşürdü. Halının üzerindeki ışıltıda kocaman ve yapış yapış, siyah bir leke görmüştü.
Uzunca bir süre ne yapacağını bilemeden lekeye baktıktan sonra nihayet dizlerinin üzerine çöktü. Sanki kana benziyor...
Saçmalamayı kes, kötü bir korku filminde değilsin! Yine de parmağını birikintiye sürmekten kendini alamadı. Lekeye belli belirsiz dokunurken, yüzünde bir iğrenme ifadesi belirdi. İşaret parmağını kaldırıp dışarıdan sızan ışığa tuttu. Leke siyah değildi. Kandı!

Atacağı çığlığı son anda tuttu.
Paniğe gerek yok! Anlaşılan Tim yine bir salaklık yapıp, bir tarafım kesmiş, hepsi bu. Annemin de kanı temizleyecek zamanı olmamış... Peki Tim ne zaman yaralandı? Herkes uyurken, sen evden çıktıktan sonra mı? Gecenin bir yarısında mı?
Sarsak bacaklarının üzerinde doğruldu. Koridor karanlığa gömülmüştü, sadece onun yatak odasından ince bir ay ışığı sızıyordu. Odasına girmek, sığınağına sokulmak üzereyken, olduğu yerde çakılıp kaldı. Odasının kapısı ardına kadar açıktı. Gitmeden önce kapıyı iyice kapattığından emindi, bakarsın...
Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Bir yerde bir sorun olduğundan emindi artık.
Laurie sessizce arkasına döndü, ama uzun koridor öylesine karanlıktı ki, hiçbir şey göremedi.
Hey, bir dakika! Eğer Tim gündüz bir yerini kestiyse, kan hâlâ nasıl ılık oluyor?
Annesiyle babasının odasına girmek üzereyken, onun varlığını hissetti.
O koridorda yalnız değildi.
Biri daha vardı, yakınında hissediyordu onu.
Laurie korkuyla yutkunduğunda, bunu bütün mahallenin duyduğu hissine kapıldı. Sessizlik.
Sanki biri boğuk bir ses çıkarıyordu ve Laurie bu sesi duyuyor, çok yakından geldiğim anlıyordu.
- Anne? diye seslendi korkunun ezdiği boğuk bir sesle. Tim, sen misin?
Ağzından çıkan kelimelere gerekli gücü katamadığından, sözcükler dudaklarından kurtulur kurtulmaz ölüyordu.
Bir adım geriledi. İşığa, odasına doğru. O kahrolası kapının kilidine doğru!
Sessizlik bir anda yırtıldı.
Bir soluk.
Ağır. Hayır! Tahrik olmuş!
Zevkten tahrik olmuş! diye çaldı genç kızın kafasındaki alarm zili.
Laurie geri döndü. Bir sıçrayışta.
Bütün gücüyle halıyı ileri doğru iterek sentetik liflerini kopardı. Tüm vücudu tek bir harekette, yay gibi boşandı. Kasları gerginlikten kopacak gibi, tüm gücüyle koştu. Gövdesi kapının eşiğinden geçti.
Ardından da bacakları.

Daha şimdiden sağ eli tokmağı yakalamak için havayı dövüyordu. Parmaklarının altındaki plastiği hissetti, olanca gücüyle asıldı ve kapatmak için bütün ağırlığıyla kapıya dayandı.
Kafası köreltici bir parıltıyla patladı.
Burnundan bir kan seli boşaldı, darbenin etkisiyle dişlerinden biri kırıldı.
Karanlıklar onunla aynı anda kapıya doğru atılmıştı, ama çok daha büyük bir güç ve çok daha yoğun bir kütle olarak.
Laurie sırtüstü devrilirken çığlığı bir kan ve tükürük selinde boğuldu. - Yüreği sanki birden kafasının ortasına gelmiş gibi, kafatasına ve yüzüne çarpıp vuruyor, baş döndürücü bir sıcaklık suratını yakıyordu. Dirseklerine dayanarak kalkmaya çalıştı. Aynı anda, burnunun tam ortasına şiddeti korkunç bir darbe yedi. Darbenin gücü ciğerlerindeki bütün havayı emdi, çığlığı biçimlenemeden havada asılı kaldı. Sonra üzerine korkunç bir bulamaç döküldü, tepesinden aşağı, gözlerine, yanaklarına, ağzına asit boca ediliyor; derisi, tükürük bezleri eriyordu. Öylesine ani bir kasılma oldu ki, göğüs kemiği son bir kez kalktı.
Laurie bu kez işinin bittiğini anladı.
Adam sakinleşmeye çalıştı. Soluklan hâlâ çok hızlıydı. Yumruklarım öylesine sıkmıştı ki, parmaklan sızlıyordu. Coşku genellikle böyle yapıyordu. Eylemden hemen sonra, kulaklarının arkasındaki, hatta gözlerindeki bir sürü kılcal damarın çatladığını fark etmişti. Kloroforma bulanmış tamponu, göz yaşartıcı spreyin ve genç kıza vurmak için kullandığı süpürge sapının yanına bıraktı. Biraz endişeyle kızın yüzüne eğildi. Göz yaşartıcı gaz kana karışıyordu. Genç kız tümüyle kendinden geçmişti.
Ceketinin önünü açıp, kızın kazağını ve tişörtünü sıyırdı. Karnı dümdüzdü, cildi saten gibi, yumuşacık. Bununla epey eğlenecekti, önce eğlenecekti.
Kızın nabzını kontrol etti. Kendine gelince söylenecekti mutlaka, ama ne hayatı tehlikedeydi ne de yarası ciddiydi. Sadece yüzü yamulmuştu.
Doğruldu ve malzemeyi sırt çantasına yerleştirdi. Fazla oyalanmasa iyi olurdu. Şimdi artık arabayı yarı tarafa getirmek, seloteyple iyice bağlanmış bütün aileyi otomobile yükleyip eve dönme zamanıydı. Ve en önemlisi, yarın işteyken bir açık vermemek için, formda olması gerekiyordu. Bu önemliydi işte. Aslında, önemliden de öte.

32

Bundan böyle doğru adla anılması gerekirse, "Caliban tarikatı"yla ilgili soruşturmayı yürütmek için kurulan ekibin kadrosu, kalabalık takviyenin de gelişiyle on iki dedektife yükselmişti. Yüzbaşı Woodbine'ın endişeli bakışları altında, bu ekibe Jack Thayer başkanlık ediyordu. Bo Attwel ile Fabrizio Collins yeni gelenlerden iki dedektifin de yardımıyla kurbanlar hakkında bilgi toplamayı sürdürürken, doğruca belediye başkanının bürosundan gelme, yelekli takım elbiseler giymiş iki polis de tanıklarla, Janine Shapiro'yla ve Spencer Lynch'in pençesinden kurtulmayı başaran Julia Claudio'yla ilgileniyordu. Janine konusunda, işler pek de umulduğu gibi ilerlemiyor, derin bir dilsizliğin ardına sığınan kadın, sorulara sadece arada bir, o da kafasını sallayarak cevap veriyordu.

O cuma sabahı, Annabel saat yedide geldiğinde, ortağım kavanozda, notlarını toparlarken buldu.

- Bugün biraz New Jersey'de dolaşacağız, dedi Thayer kafasını kâğıtlarından kaldırmadan. Bu işle çok önce ilgilenmeye başlamalıydık.

- Ya Lucas Shapiro? O da öncelikli değil mi?

- Bu işe bir ekip verdim bile. Evi didikleyip, buldukları her şeyi iyice tarayacaklar. Başlarında da Brett Cahill var. Bir şey bulurlarsa, bizi derhal haberdar edecekler. Biz de şu kartpostalın izini sürmek için Boonton'a gideceğiz.

Bob'un Spencer Lynch'e yazdığı gizemli notun bulunduğu kartpostalı genç kadının burnunun dibinde sallıyordu.

- Sonra da John Wilkes'ı, hani şu telefonlara cevap vermeyen beyefendiyi ziyaret edeceğiz. Clinton şerifi, adama geleceğimizi bildirmiş.

- Ya öteki, tatilini geçirmek için Kanada'ya giden? Ona ulaşabildin mi?

Thayer kaşlarını kaldırdı.

- İşte o Wilkes gerçek bir muamma. Etrafında tek bir JC olmadığını söylüyor, hiç de dostça davranmıyor.

- Jack...

Annabel'in ses tonu, Thayer'ın işine ara verip ona bakmasına yetecek kadar ciddiydi. Azarlanmaktan korkan bir kız çocuğuna benziyordu; kendinden hiç de emin olmadığı besbelliydi, iyi uyumamıştı; doğrusu çok az uyumuş, bütün geceyi yaptıklarını, Shapiro'nun evinden kaçışını düşünerek geçirmişti. Suçluluğun yükünü daha fazla taşımaması için,

itiraf sözcükleri dudaklarından dökülmeye hazırdı sanki. Ortağının gri gözleri Annabel'in üzerinden ayrılmıyordu.
- Ne var? Ne oldu?
Çalışma masasının arkasından çıktı, gelip elini genç kadının kolunun üzerine koydu.
- Neler oluyor, Anna?
Bütün gece boyunca hazırladığı cümleler dudaklarından sarkıyor, giderek ağırlaşıp aşağıya doğru çekiliyor, acı vermekten çıkıp rahatlamaya dönüşmek için kanat çırpmaya, gerçekleşmeye hazır, uçmayı bekliyordu. Kafasını salladı.
- Yok bir şey. Yorgunluktan olmalı, iyiyim.
İçindeki acıyı yeniden yuttu, itiraf etmesi, açılması imkânsızdı; Thayer dostuydu ama, ondan da öte, polisti. Tırnaklarını avucuna bastırdı, yıpranmış bir tebessüm takınarak havayı değiştirmeye çalıştı.
Jack Thayer'ın sürdüğü araba, römorklu bir aracın arkasına takılmış halde Jersey City'yi geçip Newark yolunu tuttu. Annabel Jack'in yanma oturmuş, günlük gazeteyi karıştırıyordu. İlk hedefleri Boonton, sonraki de, yetki alanlarının dışında olmasına rağmen, New Jersey'li John Wilkes'la buluşacakları Clinton'dı. Ziyaretlerinin hiçbir resmiyeti yoktu; onların niyeti, sadece soruşturmanın ilerlemesi için birkaç soru sormaktı. Bu kadarcık bir şey için eyalet polisini harekete geçirmeye değmeyeceğini düşünüyorlardı. Sadece bir iki soru soracakları, bu Wilkes'ın akrabaları arasında bir J. C. olması umuduyla çıkıp, kısa sürede tamamlayacakları bir yolculuk.
Hudson Nehri boyunca uzanan bataklıklardan, sanayi sitelerinden, dümdüz ve sıkıcı yerleşim merkezlerinden oluşan bir manzaranın içinde ilerlediler. 215
Manhattan'dan ve Hollanda Tüneli'nden geçerken, Annabel bir önceki akşam o özel dedektifle, Joshua Brolin'le olduğunu anlattı Jack Thayer'a. Ortağı hiç yorum yapmadan, sessizce dinledi. Genç kadın, Brolin'in vardığı sonuçlan, özellikle de katilin bu kez bütün bir aileye saldıracağı yolundaki tahminini aktardı. Thayer ağzını açmadı. Bu duyduklarını saçma olarak yorumlaması ya da tümüyle aynı fikirde olması neyi değiştirirdi ki? Doğu kıyısının kuzeyinde oturan bütün aileleri koruma altına mı alacaklardı? Ondan sonraki kilometreler, motorun homurtusuna başka bir ses karışmadan tükendi.
Sonraki konuşmaları daha çok Brett Cahill’in çevresinde yoğunlaştı.

Annabel onu sevimli, hareketli, onun ağzında fazla övücü olmamakla birlikte, modern ve epey yakışıklı buluyordu. Thayer ise, acımasız hırsını, iyi yetişmiş yardımsever çocuk görünüşünün ardına gizleyecek kadar akıllı, genç bir kurt görüyordu Cahill'de. Sonunda, her ikisi de onu yeterince yakından tanımadıklarına karar verdiler.
Newark'ı ve havaalanını geride bırakıp i-280'e saptıklarında, arabadaki sessizliği sadece otomobilin radyosu bozuyordu. Arabanın her iki yanındaki can sıkıcı sanayi bölgesinin, tartışmayı kesmek için yatakhane kenti olarak adlandırılmış kodesleri uzayıp gidiyordu.
Boonton ziyaretinin sonucu hayal kırıklığıydı. Ellerindeki kartpostal, kasabadaki birçok dükkânda satılıyor, ayrıca eyaletin bazı müzelerinde de bulunuyordu. Kartın üzerinde görünen, Boonton'ın yüz yıl önceki görüntüsüyle birlikte, bir zamanlar çok ünlü olan ve Phillipsburg'den Jersey City'ye kadar bütün New Jersey Eyaleti'ni geçen Morris Kanalı'ydı. Çok satılan bir kart değildi ama yine de adamların elinde stoklar vardı. Tabiî herhangi bir şey, ilgi çekici bir müşteri hatırlayan kimse yoktu. Annabel ve Thayer, bütün bir öğleden önce ısrar etmelerine rağmen bir sonuç alamadılar. Bob bu kartı herhangi bir zamanda, herhangi bir yerden satın almış olabilirdi. Aceleyle sandviçlerini yediler ve umutları kırılmış olarak güneye doğru yollarına devam ettiler.
Manzara değişip, boş tarlalara dönüştü. Arada sırada, dönemecin ucundan yeşil ve ısrarlı yapraklarıyla gururlanan bir koruluk fışkırıyordu. New Jersey'nin içine daldıkça yolun kenarında, ezilmek üzere olan buruşuk bulutlar gibi, manzaraya güçsüz fırça darbeleri atmaya çalışan kar birikintileri belirmeye başladı.
Hedeflerine, Clinton'a varabilmek için otoyoldan ayrıldılar. Kent kış uykusuna yatmış bir köstebek gibi dertop olmuş, zarafetini ve çekiciliğini göstermek için güneşi bekliyordu. Thayer yolu sormak için iki kez durduktan sonra, sonunda ağaçlıklı bir tepenin yamacında, kentin uzağındaki iki eve doğru giden çamurlu sokağı buldu. Arabayı yolun alt kısmına park edip, birlikte serinliğe çıktılar. Hava alışkın olduklarından çok daha vahşiydi. Annabel, tıpkı ev gibi geçen kışlara parlaklığının çoğunu feda etmiş tahta bir çit boyunca ilerledi. Otlan fazla uzamış bahçede bir salıncak rüzgârda gıcırdayarak sallanıyordu.
- İşte bu ev, dedi Thayer.
- Emindim. Zaten hep hayattan uzak neresi varsa, orasıdır, dedi Annabel alayla.

Zil göremeyince çitin kapısını ittiler ve kapıyı çalmak amacıyla verandaya çıktılar, içeriden bir köpek havlaması duyuldu ve evden beyaz saçlı, iriyarı bir adam çıktı. Omuzlan düşük olmasına rağmen, en aşağı bir seksen boyundaki adamın boş keseleri andıran yanaklar, ince ağzının her iki yanından sarkıyordu. Mavi ve canlı gözleri iki dedektifin üzerine dikilmişti.
- Yardımcı olabilir miyim? Thayer kimliğini gösterdi.
- John Wilkes siz misiniz?
- Evet, dedi ihtiyar, biraz endişeyle.
- Ben Dedektif Thayer, arkadaşım da Dedektif O'Donnel. Size bir iki soru sormak istiyoruz. Tamamen dostluk çerçevesinde, resmî bir soruşturma değil, onun için sorulanınıza cevap vermek zorunda değilsiniz. Bizim için çok önemli de.
- Clinton'dan değilsiniz, nereden geliyorsunuz? dedi iriyarı adam kapının eşiğinde durarak.
- New York.
- Ya.
Çok anlam yüklü o "ya"lardan biriydi; uzun ve acılı bir tecrübeyi, bir dizi derdi ele veren, devam etmek için insanda fazla heves bırakmayan bir "ya."
- Telefon eden sizdiniz, değil mi? diye sürdürdü sözünü. Şerif sizden söz etti, geleceğinizi söyledi. Maket yaparken telefona cevap vermem. Dikkatim dağılıyor.
- Birçok kişinin kaybını soruşturuyoruz, Bay Wilkes, diye araya girdi Annabel, aralarında çocuklar da var. Eğer sorularımıza cevap vermeyi kabul ederseniz, bize büyük bir yardımda bulunursunuz. Birkaç dakikadan fazla zamanınızı almaz.
Delici bakışlı ve karmakarışık saçlı ihtiyar, iki dedektifi uzun uzun süzdü. Sonunda her ikisine de dev gibi bir parmak uzattı: 217
- Başka elbiseniz yok mu?
Thayer her zamanki pamuklu giysilerinden birini, buruşuk ama temiz bir takım giymişti; Annabel ise blucin ile deri ceketinin altına bir kazak. Kafalarını sallamadan önce, kuşkuyla adama baktılar.
- Ne yapalım, sizin için üzüldüm. Sorularınıza cevap vermek isterim ama köpeğin gezinti saati geldi; ve polis olsun ya da olmasın, hayvan neden gezmeye çıkarılmadığını anlamaz. Burada bekleyin biraz.
Az sonra yeniden görünen adamın üzerinde sarı bir rüzgârlık ile ömrünü çoktan doldurmuş kırmızı bir Texaco kasket vardı. Peşinden de bir

labrador geliyordu.
- Haydi Norb, yola!
Köpek dedektiflerin bacakları arasından geçip etrafı koklamaya başladı. John Wilkes fazla beklemeden köpeğin peşine takıldı.
- Başlangıçtan fazla hoşlanmadığından hep koşar, ama endişelenmeyin, birazdan sakinleşecek.
Yokuşu koşar adım indiler; uzaktan, ormandan gelen bir motosiklet patırtısı sakin havayı dağıtıyordu.
- Bay Wilkes, daha önce bu adamı hiç gördünüz mü? diye sordu Annabel ceketinin cebinden çıkardığı Spencer Lynch fotoğrafını göstererek.
Boynu yaşlılık lekeleriyle süslü ihtiyar adam kafasını salladı.
- Hiç. Kötü bir şey mi yapmış?
- Evet, öyle. Burada uzun zamandır mı oturuyorsunuz?
Annabel her şeyden önce samimiyet doğuracak bir güven ortamı yaratmaya, birkaç dakikada sahte bir dostluk oluşturmaya çalışıyordu.
- Sizin doğumunuzdan çok yıllar öncesinden beri, Küçükhanım. Clinton'a evlendikten hemen sonra, 1952 yılında taşındım. Kentin girişindeki benzin istasyonunu çalıştırdım. Şimdi gördüğünüzü değil, benimki kent merkezine çok daha yakındı ama yıllar geçtikçe Clinton gelişti, arkasından gitmek gerekti.
Labrador peşindekilere son bir kez baktıktan sonra motosiklet seslerinin artarak geldiği ormana daldı. Anlaşılan biri motorkros idmanı yapıyordu.
Wilkes bir süredir yalnız yaşayan insanlara mahsus özelliklerin hepsine sahipti; Annabel bu özellikleri adlandıramıyordu ama adamın karısı konusunu fazla deşmemeye çalışmanın doğru olacağını düşündü.
- Yani buralı değilsiniz?
- Oh hayır! Ben Arkansas'ta doğdum, Georgia'da büyüdüm. Genç kadına baktığında yüzünde alaycı bir tebessüm belirdi.
- Köylülerle dolu eyaletlerde yani! Yine de buranın fahrî hemşerisi olduğum söylenebilir.
Annabel adamın ne demek istediğini, kendisiyle mi, yoksa New Yorklularla mı alay ettiğini anlayamadı.
Üçlü, köpeğin peşinden yolun sonuna, ormanın kıyısına kadar gidip, kaygan bir patikaya saptı, iki dedektif, ihtiyar Wilkes'ın elbiseleri konusunda neden endişelendiğini hemen anladı. Dizlerine kadar çamura battıklarında, atmosfer Annabel'in kahkahalarıyla yumuşadı. Wilkes nazik bir erkek olarak genç kadının bazı engelleri aşmasına yardım etti.

Annabel durumdan yararlanarak sordu:
- Ailenizde adının baş harfleri JC olan kimse var mı? Wilkes bir süre düşündü, sonra içtenlikle kafasını salladı.
- Hayır, sanmam. Bir süredir sanki zanlıymışım gibi bana sorular soruyorsunuz; bunları bilirim, ben de polisiye okudum: Hammett, Chandler; onun için bu dalgalardan çakarım. Ama tuhaf denecek kadar da dostça davranıyorsunuz, onun için artık sadede gelsek. Neden benimle ilgilendiğinizi bilmek istiyorum.
Dibinde bulundukları tepenin üzerinden sürücüsü kasklı yüksek tekerlekleri tırtıllı bir motosiklet geçti. Motor böğürerek uzaklaştığında, Thayer burada bulunmalarının nedenini açıkladı:
- Biraz önce de söylediğimiz gibi, kayıplar hakkında bir soruşturma sürdürüyoruz; daha doğrusu, kaçırılan insanlar hakkında Suçlulardan biri birkaç gün önce yakalandı, ama şefleri hâlâ serbest.
Durumu basitleştirerek, fazla ayrıntıya girmeden, böyle özetlemeyi tercih ediyordu. Konuşmasına devam etti:
- Ve bu şef ardında bir bilmece bıraktı; bir şeyin ya da kişinin nerede bulunacağıyla ilgili bir bilmece, bilemiyoruz, işte siz de burada devreye giriyorsunuz.
- Ben mi?
Annabel, yürüyüşünün de kanıtladığı gibi, geçen yılların formundan hiçbir şey eksiltemediği ihtiyarın koluna elini koydu.
- Anlatacağım, dedi. Ama bütün bunları kimseye anlatmayacağınıza yemin etmelisiniz, çünkü...
- Çok önemli, anlıyorum. Pekâlâ, bana şu bilmeceyi gösterseniz?
Annabel orijinal metni kopyaladığı kâğıt parçasını uzattı. Wilkes ceplerinden birinden çıkardığı dört köşe gözlükleri taktı, kâğıdı okudu, sonra adımlarını yavaşlatarak, bir daha. 219
"...John Wilkes ailesinde JC 115 bulacaksın. Küçük bir ipucu: bu aile..."
- "...bu aile toprağın bağırsaklarını sırtında taşıdı! Delaware'in yukarısında oturuyorlar...", diye ezberden devanı etti Annabel. Bu nedenle Pennsylvania ve New Jersey eyaletlerini düşündük, hâlâ buralarda bulunan madenler yüzünden. Sonra, adınız bizi buralara kadar getirdi. Onun için, size tekrar soruyorum, Bay Wilkes, iyi düşünün, ailenizde adının baş harfleri JC olan biri var mı?
İhtiyar durdu, gözlerini kâğıttan ayırmadan elini alnına götürdü.
- Televizyondaki aptalca oyunlar gibi, dedi.

Bir şeyler mırıldandı, hafızasını canlandırmak istercesine, bakışlarıyla ağaçların arasını araştırdı.
- Bundan buradakilere hiç söz ettiniz mi? diye meraklandı.
- Hayır, yoksa bize yardım edecek biri olabilir mi sizce? Ailenizin bir üyesi? diye ısrar etti Annabel, hâlâ JC'yi düşünerek.
Wilkes labradoru geri çağırmak için üç kez ıslık çaldı. Sonra elindeki kâğıdı genç kadına uzattı.
- Hayır. Zaten hiç önemi yok. Bana kalırsa sizin aradığınız bir insan değil, dedi uzunca bir tereddütten sonra. Sizin aradığınız, bir tren. İki dedektif adamın yüzüne baktı.
- Bu bilmeceyi yazan kurnaz biri, diye devam etti. "...John Wilkes ailesinde..." John Wilkes eskiden New Jersey'den geçen bir trenin adıydı. Bakın, birkaç romanın dışında, cinayet soruşturması konusunda fazla bir şey bilmem ama, insanları kaçıran birinin arkasında saçma sapan bir bilmece bırakacağına inanamam; üstelik benim gibi John Wilkes'lardan çuvalla var, ama bu adda bir tren, işte o tek. Bu eyalette yaşayıp benim yaşımda olan herkes bu treni bilir.
Thayer'ın dudaklarında alaycı bir tebessüm belirdi. Şu ihtiyar adam, onlara kendi soruşturmaları hakkında ders veriyordu. Adamın anlattıkları çok mantıklıydı oysa.
- Ya bu JC 115, bu size bir şey ifade ediyor mu? diye sordu Annabel.
- Hayır, ama kastedilenin bir tren olduğundan eminim, gerisi beni aşar. Öte yandan, ara sıra satranç oynadığım ve trenlere pek meraklı biri var; özellikle de New Jersey demiryollarının tarihine düşkün biri. Kentte bir yerde oturuyor ama nerede bilemem; oyun salonundan Ron'un bileceğinden eminim.
Jack Thayer bu kez gürültülü bir kahkaha attı. Sağlam bir mantık yetmiyormuş gibi, bu kez bir de satranç oyuncusu! Bu Wilkes onu şaşırtmaya devam edecekti anlaşılan.
İhtiyar köpeğine bir ıslık daha çaldı.
- Haydi Norb, eve dönüyoruz. Yapacak işlerimiz var.

33

Deri ceketinin etekleri serin rüzgârda savrulurken, yüzünü bej renkli kalın kazağına gömüp kaldırımda yürüyen adamı kimse görmüyordu sanki. Brolin sokaktan sokağa bir hayalet gibi geçiyordu. Herhangi birisi olabilirdi, ama dikişleri bile yıpranıp eprimiş bluciniyle, yüzünü

kırbaçlayan mürekkepli gözyaşı damlaları gibi perçemleriyle kimse onun özel dedektif, dahası eski bir profil uzmanı olduğunu tahmin edemezdi. Öğleden önceyi soruşturmasını genişleterek geçirmiş, Lucas Shapiro'nun evinde bulduğu, Caliban tapınağıyla, Lucas'ın geçen 20 kasımda buluştuğu i.dW, 451 Bond Sokağı'yla ilgili ipucunu araştırmıştı. Ajandadaki not açıktı: "dikkat çekmeden, nakitse soru sorma." Evde bulunan notlara bakılırsa, Shapiro ve arkadaşları, tören mekânı olarak düzenlemeyi tasarladıkları bir yerin altı aylık kirası için 3 000 dolar ödemişti. Şimdiye kadar, cinayetlerle ilgili ezoterik ya da en azından manevî bir bağlantı bulunamamıştı, dövmeler bir imzanın ötesine gidemiyordu; öte yandan kurbanların kaybolmasından sonra cesetlerinin bile bulunamaması oldukça alışılmadık bir durumdu. Shapiro'nun bir kâğıda yazdığı TAPINAK sözcüğü beklenmedik bir kapı açıyordu.
Düşündükçe, pek o kadar da değil, sonucuna varmıştı Brolin. Caliban'ın, kendilerine seçtikleri bu simge benzeri şeyin adına bir tapmak. Caliban sözcüğünün kaynağını bulmanın giderek daha da önem kazandığını biliyordu. Bu kelimeyi kendileri yaratmış olamazlardı, bir yerden aldıkları, belirli bir bağlantı kurdukları kesindi. ***Caliban dominus noster, in nobis vita...*** Brolin birkaç saatte i.dW - İvan deWilde - hakkında bu kişinin bir aracıdan öteye gitmediğini anlayacak kadar bilgi topladı. DeWilde, Brooklyn ve Queens'in sanayi bölgelerinde özellikle porno film yapımcılarına ucuz antrepolar kiralıyor, başına dert açmayacak, kiralarını zamanında ve mümkünse nakit ödeyerek bir de vergi sorunu yaratmayacak kiracılar arıyordu. Gerisi onu ilgilendirmiyordu. Kâğıdın üzerindeki adres, hiçbir güvenlik kriterine uymadığı kesin ve bu yüzden kiraya verilmesi güç, eski ve harap bir antrepoya aitti. Deponun Red Hook'un ıssız bir bölgesinde bulunması da Bob ve çetesinin işine gelmişti anlaşılan. Brolin öğleden hemen sonra, en azından çevrenin havasını koklamak, mümkünse de hızla bir göz atmak için Red Hook'a gitmeye karar verdi. Plana göre, söz konusu bina, Gowanus Kanalı'na bakan çıkmazın en dibinde, Bond Sokağı'ndaki son yapıydı. Brolin bölgenin mafyanın mezarlığı olduğu, can sıkıcılardan birçoğunun ayaklarının betona gömüldüğü ya da kanalın balıklarına yem olarak gönderildiği söylentilerinden habersiz değildi. Red Hook bu yeni yüzyılın başlarında bile saygın bir semt sayılmazdı. Brolin metrodan inince daldığı Carroll Sokağı'nda, her adımıyla çevrenin sessizliğine biraz daha gömüldü. Atölyelerin, hangarların, dizi dizi tamirhanelerin, ingilizce, italyanca ve

Çince levhaların sıralandığı mahallede pek konut görünmüyordu. Bütün semt sanki insanlar da dahil, hiçbir şeyin yükselmesine izin verilmiyormuş gibi asık yüzlü ve yayvan binalardan oluşmuştu. Sokakta tek tuk görülen insanların çoğu, yürürken ayaklarının ucuna bakan, yüzü ifadesiz erkeklerdi; arada bir de sokaktan motosikletiyle son sürat geçen bir gence rastlanıyordu. Konuşma uğultusunun olmadığı sokakta sadece uzaktaki bir hidrolik presin soluğu ile bir vincin gıcırtısı duyuluyordu. Brolin on dakikalık bir yürüyüşten sonra Bond Sokağı'na saptı. Yüzeyi göğün grisini yansıtan kanalın kıyısında bir otomobil hurdalığı uzanıyordu. Brolin çevresine bakıp, uzakta italyan bayrağının yeşil, beyaz ve kırmızı renklerine boyalı dev bir baca görünce, birden Dante'yi hatırladı. Ozan Dante'yi; katil olanını değil. Bacanın ötesinde, bir sitenin kulelerinin kahverengi geometrisi, manzarayı toplumsal bir demir lale kabalığıyla parçalıyordu. Brolin sokağın dibine vardı; sokak denilen, kaldırımları çürümüş paletlerle, yağlı kâğıtlarla dolu, pis kokulu bir çıkmazdı. 451 numaraysa üçüncü kata kadar zorlukla tırmanabilen, pencereleri kentsel "fresklerle" makyajlanmış jaluzilerle örtülü bir kırmızı tuğla yığınıydı. Antreponun, yırtık giysiler ve patlamış karton kutuların altında görünmez olan iki doldurma boşaltma platformunun Vietnam Savaşı'ndan beri kullanılmadığı kesindi. Bu belirgin çökmüşlüğün altını çizmek istercesine platformlardan birinin dibine kaportası açık, tekerlekleri lastiksiz, kapıları müstehcen yazılarla dolu bir de otomobil eskisi sığınmıştı. Brolin'in bütün Red Hook gezintisi sırasında gördüklerinin toplamından da kalabalık dört suskun adam, yarı yana dizilmiş karşıdaki yedek parça deposuna iki römorktan mal boşaltıyordu. Geceleri, birkaç ürkütücü gölgenin dışında, bütün buraları kesinlikle ıssız olmalıydı. Özel dedektif antrepoyu bir kez daha inceledi. Shapiro ve Bob buraya gelmiş, tasarladıklarım, yani tapınaklarını oluşturmuşlar mıydı? Dışarıdan bir şey söylemek imkânsızdı. Lynch'in tutuklanmasından ve Shapiro'nun bir gün önceki ölümünden sonra Bob'un burayı terk ettiği kesindi; burayı bir sığınak gibi kullanmak anlamsızdı. Ne de olsa, polisler burayı basmakta gecikmeyeceklerdi.

Brolin geriledi, asfaltın son birkaç metresini de aştı. Bond Sokağı yıkılmış bir bariyerle ve bir metrelik bir kanalizasyon borusuyla son buluyor, ondan sonra da kokuşmuş sularıyla Gowanus Kanalı manzarayı deliyordu. Joshua sigara paketini çıkardı. Bariyerin üzerine ilişip gözleriyle çevreyi taradı. Uzakta, güneyde bir metro, modern zamanların uyurgezeri gibi,

havaî hattında ilerliyordu. Onun tam üzerinde - eğer uzaklığın yarattığı optik bir yanılsama değilse - Brooklyn Queens Ekspres yolu, Red Hook ve Gowanus Körfezi'ne tepeden bakıyor, ağır ağır yol alan araçları tereddütlü lekeler gibi gözler önüne seriyordu. Brolin zararlı dumanı içine çekti. Ayaklarının dibinde, tümüyle kemirilmiş, kadrosundan başka bir şeyi kalmamış bir bisiklet, güvenlik zincirinin ucunda sallanıyordu. Brolin elindeki nikotinli çubuğu alaycı gözlerle izledi. Bir zamanlar, başka bir hayatta, sigarayı bırakmıştı. Gül yapraklarından, güler yüzlü safirden bulanık bir düş. Daha doğrusu sisli bir kâbus, evet öyle olmalı, kanlı bir tebessüm. Sigarasını plastik bir bidona fırlatıp dikkatini yeniden antrepoya verdi. Hamallardan ikisi dostça küfürler ederek şakalaşıyorlardı. Brolin taşa yoğunlaşmıştı. Polisin konuyla ilgili tüm dosyalarını, şimdiye kadar bulunan her şeyi okumuştu. Fotoğraflar, iki yıl sonra bile bir daha asla bulunamayan kurbanlar, dövmeler, Caliban için Latince dua. Uyandığında, kafasında bir fikir tomurcuklanıyordu. Tatsız bir fikir demek yeterli. Ya haklıysa? Ya bir araya getirdiği varsayım doğruysa? Ne kadar çılgınca olursa olsun, ilk önce bu binaya girmesi gerekiyordu, gerisini daha sonra yeniden düşünecekti. Annabel'e şu anda bir şey anlatmak işe yaramazdı, yanlış düşünüyorsa, kadıncağızı boş yere telaşlandırmış olacaktı. Öncelik bu tapınaktaydı. Ne yapıyorsun, Bob? Bu oynadığın oyun ne? Kaçırılan bunca insana rağmen, neden bu kadar az ceset var? Bir de, bu tapmak neyin nesi? Caliban'a mı tapınıyorsunuz yoksa?

Yirmi metre ötedeki dört kişiye bir göz attı. Buraya göz göre göre girmek tehlikeliydi; adamlar bulundukları yerden onu görebilir, polise haber verebilirlerdi. En iyisi akşam olmasını, güneşin batmasını beklemekti. O zaman mahalle boşalacak, tanık falan kalmayacaktı. İşte o zaman Caliban'ın mekânına ayak basabilirdi.

34

John Wilkes iki telefondan sonra satranç arkadaşı Arnold McGarth'ı bulup ona dedektiflerin ziyarete geleceklerini bildirdi. Ardından köpeğini de getirmekte ısrar edip, polislerle birlikte arabaya bindi. Kente, McGarth'ın nehir kenarında, Clinton'ın kırmızı değirmeninin yanındaki evine yollandılar. Wilkes yolda, arkadaşının muhasebeci olarak çalıştığını, interneti büro olarak kullandığından zamanının çoğunu evinde geçirdiğini açıkladı.

McGarth geniş omuzlu, kahverengi saçlardan bir çemberin ortasındaki kafatası pırıl pırıl, orta boylu bir adamdı. Kırk beşinde falan olmalıydı, zaman etkisini yanaklarında ve göbeğinde gösteriyordu. Kadife bir pantolon ve kareli bir gömlek giymişti; en azından iki gündür tıraş olmamıştı. Konuklarını şöminesinde kocaman bir odunun yandığı, bunaltıcı sıcaklıktaki salona buyur etti. Girdikleri oda ince bir zevkle döşenmişti ve Annabel etajerlerdeki cam biblolar ile aile fotoğraflarını görünce, McGarth'ın yalnız yaşamadığını anladı. Satranç oyuncusu gelenlere kahve sordu, ama polislerin geliş nedeni konusunda hiç meraklanmadı. Wilkes telefonda gelenlerin çok önemli bir soruşturma üzerinde çalıştıklarını ve onun yardımına ihtiyaçları olduğunu anlatmış, arkadaşı da başka bir şey sormaya gerek duymadan evinde randevu vermekle yetinmişti. Elinde bir tepsiyle mutfaktan geldiğinde Schubert çalan müzik setini durdurdu ve sordu:

- Hangi konuda yardımıma ihtiyacınız var? John bana bir bilmeceden söz etti, onun için sizi uyarayım, çok iyi bir oyuncu değilim, satranç da sadece bir hobi, yoksa bir tutku değil benim için.

- Bunun satrançla hiç ilgisi yok, aslına bakarsanız buraya gelmemizin nedeni, sizin trenler hakkındaki bilginiz, diye açıkladı Thayer, sunulan kahveyi bir el hareketiyle geri çevirirken.

- Annabel yaptıkları soruşturmayı üstünkörü özetlemek ve McGarth'ın evine gelmelerine neden olan bilmeceyi anlatmak için söz aldı. John Wilkes genç kadının sözünü nazikçe keserek kendi vardığı sonuçlardan söz edince her iki dedektif de gayriihtiyarî gülümsedi: ihtiyar oyundan keyif almaya başlamıştı.

- Kesinlikle haklısın, dedi McGarth, John Wilkes gerçekten de bir tren; aslında trendi demek daha doğru. New York ile Pennsylvania'daki Pittstown arasında, New Jersey'yi boydan boya geçerdi ve sanırım 1961 yılında, demiryolu trafiğinin azalmasıyla seferleri durdurulmuştu. Bir dakika.

Ayağa kalktı, kaybolduğu koridor kapısından elinde bir kitap ve bir klasörle döndü. Elindeki başvuru kitabı ile kendi kişisel notlarına baktıktan sonra keyifle devam etti:

- Evet, dediğim gibi, 1939'dan 3 şubat 1961'e kadar hizmette kalmış. Lokomotifi Pacific K-5B, tabiî buharlı, çektiği vagonlar da Pullman. Güzel alet. Ah evet! Lokomotif değil, mücevher. Numaralan 2101 ve 2102, onlar hakkında yığınla belge var elimde.

- Peki ya JC 115? Bu tanım size bir şey ifade ediyor mu? Demiryolu jargonuyla ilgili bir şey olabilir mi? diye sordu Thayer.
McGarth fazla tereddüt etmedi.
- Evet, kesinlikle. Makas istasyonlarına, eski su depolarına, makine dairelerine, kısacası mümkün olan her yere varılacak büyük kentin ya da büyük aktarma istasyonlarının baş harfleriyle o noktadan itibaren kaç kilometre kaldığı yazılırdı. New Jersey Eyaleti'nde, JC Jersey City anlamına gelir. Şu bilmeceyi görebilir miyim?
McGarth kâğıdı alıp, yüksek sesle okudu.
- "Küçük bir ipucu: bu aile toprağın bağırsaklarım sırtında taşıdı! Delaware'in yukarısında oturuyorlar..."
Zafer kazanmış bir edayla devam etmeden önce, başım salladı:
- Bana kalırsa, toprağın bağırsaklarıyla maden işletmelerini kastetmeleri son derecede mantıklı, çünkü XIX. yüzyılın sonundan 1950'li yıllara kadar sadece karbon ve taşkömürü nakliyesinde kullanılan bir sürü demiryolu vardı. Bunlardan çoğu eyaletin kuzeybatısında yoğunlaşmıştı, sonradan ya söküldüler ya terk edildiler ya da N. J. Transit, Amtrak ve Conrail tarafından satın alınıp onların demiryolu ağlarına dahil oldular.
Thayer ve Annabel bakıştılar; heyecanlarını gizlemekte zorlanıyorlardı. Eğer bu adam doğru söylüyorsa - şimdiye kadar bütün anlattıkları bildiklerine uygundu - İleriye doğru, şu Bob'a doğru dev bir adım atmış olacaklardı.
McGarth gerçek bir tutkun gibi hızını almıştı bir kere:
- O eskinin dev demiryolu ağından bugün geriye pek bir şey kalmadı, trenler iyice gözden düştü. Bunun nedenlerinden, bu bölge için en önemli nedenlerinden biri de, buzdolabı! Düşünebiliyor musunuz? Birden New York kenti için Poconos Dağları'ndan tonlarca buz getirmeye gerek kalmadı, artık buz bulmak için insanların evlerindeki buzdolabının kapağını açmaları yetiyor!
Thayer koltuğunun ucuna kayarak konuşmayı yeniden rayına oturtmaya çalıştı:
- Konumuza dönersek, eğer yanlış anlamadıysam, yük naklinde kullanılan ve Jersey City'nin tam olarak 115 kilometre uzağından geçen, belki de bugün var olmayan bir demiryolu bulmamız gerekiyor. Eyalette bir tren müzesi var mı?
McGarth'ın cevabı giriş kapısının açılmasıyla kesildi, içeriye, kucağında bir alışveriş torbası taşıyan, kırk yaşlarında bir kadın girdi. Yeşil

tayyörünün içine saf kaşmirden bir kazak giymişti. Salonundaki kalabalığı görünce kaşlarını çatıp, topluluğu kısaca selamladı.
- Bu insanlar polis, Marge, diye açıkladı McGarth.
Marge McGarth'ın bakışları Thayer'ın üzerinde dondu; kadıncağızın benzi soluverdi.
- Neler oluyor? dedi telaşla.
- Hiç, sevgilim, sadece trenler hakkında bilgi istiyorlar. Arnold McGarth eliyle havayı süpürdü.
- Her şey yolunda.
Marge McGarth'ın yuvarlak yüzü gevşedi, etli dudakları büzüldü.
- İyi o zaman. Sizi trenlerinizle baş başa bırakıyorum. Tek yorumu buydu. İçini çekip, mutfak kapısının ardından kayboldu. Kocası eşinin konuşmayı bölmesinden rahatsız, Thayer'dan özür dilemeye çalıştı:
- Üzgünüm, ama çok heyecanlıdır; bizlere kötü bir haber vermek için geldiğinizi düşündüğünden eminim. Sorunuza gelince, müze aramak gereksiz, elimde bir sürü harita var.
Değerli rulolarını getirmek için çalışma odasına gidip, haritalarını yemek masasının üzerine yaydı.
- Tamam, işte bu, anlaması biraz güç olmakla birlikte, New Jersey'de var olmuş bütün demiryollarının nerelerden geçtiğini gösteriyor. Ne diyorduk? Evet, Jersey City...
Bir cetvel alıp, söz konusu kentin çevresindeki 115 kilometrelik alanı gösteren bir daire çizdi. Sonra parmağıyla bazıları kırmızı, bazıları siyah ya da yeşil, bir sürü demiryolunu izledi.
- Galiba bulduk, dedi işaret parmağım siyah bir çizginin üzerine vurarak. Bu renk, maden hatlarını gösterir ve bu demiryolu da Jersey City'nin tam 115 kilometre uzağından geçiyor. Ötekiler yolcu hatları zaten.
Keyfi sanki ikiye katlanmıştı:
- Burası Skylands'te, yüksek bir bölgede. Dahası var: Delaware Nehri'ne hâkim. Gösterdiğiniz bilmecede "Delaware'in yukarısında" denmiyor muydu? Eğer aradığınız yer burası değilse, ben hiçbir şey bilmiyorum demektir.
Annabel, McGarth'ın eşinin mutfak kapısının hemen yanında durduğunu, getirdiklerini yerleştiriyormuş gibi yapmasına rağmen salondaki konuşmaları dinlediğini fark etti. Genç dedektif konuyla daha fazla ilgilenmedi, polis soruşturmalarının her zaman gereksiz bir meraka neden olduğunu biliyordu.

Thayer elini Arnold McGarth'ın koluna koydu.
- Eğer bugünlerde yolunuz Brooklyn'e düşerse haberim olsun, size bir yemek borcum var. Annabel, Woodbine'a haber ver de eyalet polisi bize yardım etmeye hazır olsun. Şimdi şey şerifini arayacağım... Sonra da haritaya bakarak, Montague Bölgesi şerifini arayıp, geleceğimizi söyleyeceğim, dedi.
McGarth söz isteyen çekingen bir öğrenci gibi parmak kaldırdı. Thayer parmağı bir süre sonra görüp, konuşmasını sağlamak için başını salladı.
- Demek istiyorum ki... Şeyy... Söz konusu demiryolu hattı artık kullanılmayan, terk edilmiş bir hat.
Thayer'ın bakışları Annabel'inkilerle karşılaştı, ikisi de aynı şeyi düşünüyordu, ikisi de aynı şeyi ummuştu. Bob'un sığınağını, inini bulmayı.
Durum açıklanana ve yeşil ışık yanana kadar, sonraki dakikalar telefonda geçti. Yüzbaşı Woodbine bütün yetkililerle bağlantıya geçip hazır olmalarını isteyecekti. Bu arada da Thayer ve Annabel, bölgenin şerifiyle birlikte söz konusu demiryoluna gidip yanılmadıklarından emin olacaktı; ne de olsa hâlâ hata yapma ihtimali vardı. Eğer tahminleri doğru çıkarsa, hiçbir tehlikeye atılmama ve takviye gelene kadar bekleme talimatı almışlardı. McGarth hiç direnmeden haritasını dedektiflere verdi. Onun da, Wilkes'ın da telefon numaralarını ve adreslerini verirken gururlu oldukları yüzlerinden okunuyordu: ne de olsa, oynadıkları rolün öneminin farkındaydılar. Neyle karşılaşacaklarım bilmeden aceleyle o esrarlı demiryoluna giden büyük şehir polisleriyle vedalaştılar.
[Yola çıktıklarında, Annabel ve Thayer'ın haritada işaretli noktaya varmalarını engellemek istercesine gökyüzü kar yağdırmaya başladı. İpeğin içine ateşlenmiş bir mermi gibi önlerindeki saydam perdeyi delen Ford otomobilin içindeki iki kişi bir bilinmeze doğru yol alıyordu.]

35

Aydınlık iyice azalmış, tüm eyaleti renksiz ve soluk bir örtü kaplamıştı, insan kendini güneş tutulmasının ortasında sanabilirdi.
Ford'un New Jersey Eyaleti'nin kuzeybatı ucundaki Montague'ye varması bir buçuk saat sürdü. Burası Pennsylvania'nın hemen yanı başında, tepelerle ve sık ormanlarla kaplı bir bölgeydi. Yüzbaşı Woodbine daha önce telefon edip gelişlerini ve ziyaretlerinin nedenini bildirdiği için, Şerif Sam Tuttle onları bekliyordu. Ormanlarla kaplı iki tepenin arasına sıkışıp kalmış Montague, sivri damlı evleri, ana caddede sıralanan dükkânlarıyla sokak sayısı az, küçük bir kasabaydı. Kar, tek tuk ışıklı tabelaya bir kıyamet günü parıltısı bahşediyordu. Yayalar evlerinin sıcağına kavuşmak için acele ederken, otomobillerden çoğu yolun kenarına park edilmişti bile.
Sam Tuttle, Annabel ile Thayer'ın saçları ve omuzlan sırılsıklam bürosuna girdiğini görünce, koşup sıcak kahve getirdi. Daha" başlangıçtan, yardıma hazır olduğunu gösterdi. Ellisine merdiven dayamış, yuvarlak yüzü üç günlük bir sakalla çevrili ufak tefek adamın gözlerinden iyilik ve bilgelik yayılıyordu.
Havaya daha uygun bir araç istediklerini duyunca, Şerif Tuttle itiraz etti:
- Bu kadar kar yağarken yola çıkmak iyi bir fikir değil; buralarda meteorolojiye fazla güvenilmez, kar bir saat sonra da dinebilir, iki gün de sürebilir, insan tepelerde fırtınaya yakalanırsa...
Jack Thayer, biraz önce geri çevirdiği kahve fincanını dudaklarına götürürken kaşlarını kaldırdı.
- Yapacak bir şey yok, gitmeliyiz, diye itiraz etti Annabel. Söylediğimiz gibi, bu çok önemli bir soruşturma.
Tuttle, genç kadına ısrar ederek istediğini yaptıramayacağını anlayan gözlerle bakarken içini çekti.
- Yola çıkmamızı sağlayacak bir Cherokee'm var. Haritanıza bakılırsa, sonra biraz da yürümek gerekecek. O tepede ne bulacağınızı bilemiyorum; çünkü orada hiç kimse olmaz. Belki bir kulübe ya da ona benzer bir şey, ama kışın orada kimse yaşamaz!
Annabel Bob'un Spencer Lynch'e ilettiği kartpostalı hatırlayınca, sırtını buz gibi bir ürpertinin sarmasına engel olamadı. "... Şimdi artık bizim gibi olmayı öğrenmelisin. Görünmez. Eşiği aş, akıllı olduğunu göster... Bu aile

toprağın bağırsaklarım sırtında taşıdı..." Brolin'in anlattıklarını anımsadı: Bob artık bir aileyi hedef alacaktı. Ya bunu yaptıysa? içinden bir ses, şimdi bu aileyi bulacaklarını söylüyordu. Ya yukarılarda bir yerlerdelerse, canlı canlı bir kulübeye bırakılmış, tarikatın yeni üyesine kurban olarak sunulmuşlarsa? Spencer Lynch şimdi artık hastanede, diye itiraz etti kendi düşüncesine. Ee, öyleyse? Onları dondurucu soğuğa terk etme riskini göze alacak mısın? Bütün bunlar bir tahminden öteye gitmiyor, diye tekrarladı kendini yatıştırmak için.

- Yine de yanınıza silahınızı alın, dedi Thayer, orada bizi neyin beklediği hakkında en ufak bir fikrimiz yok.

Annabel'e baktı.

- En ufak bir riskle karşılaşırsak, eyalet polisi yardımımıza koşmak için küçücük bir işaret bekliyor.

Sam Tuttle pencereye doğru eğilirken, eliyle "nasıl isterseniz, öyle olsun" anlamına gelecek bir işaret yaptı. Eğer bir sorunla karşılaşırlarsa, takviyelerin bu havada yolu bulmaları kesin değildi. Hele bir de Trenton'dan, eyalet polisinin merkezinden geliyorlarsa. Hiç kesin değildi.

Tepedeki döner lambalar giderek daha da saydamlaşan sisin içine mavi ve kırmızı yalımlar saçıyordu. Bütün gök dev bir çatlakla yıkılıyor, cennetin birden bozulmuş tozunu döküyordu. Silecekler astımlı bir kazıntıyla yorulurken Jack Thayer kan, dünyayı kaplayan bu melek külünü izliyordu. Kargaşa anlarında artık Tanrı'ya inanamayacak kadar çok kitap okuduğunu söylemekten çekinmeyen bir edebiyat tutkunu olarak, durumun tuhaflığını görmezden gelemiyordu. Oturduğu rahat koltuğa gömüldüğünde, John Milton'ın mavi hayaleti, kasılmış dudaklarında şiir yaratmaya girişti.

Clove Yolu üzerinde başka bir arabaya rastlamadılar, çamlar yolun iki kenarından fışkırırken tepenin yamacını tırmanmak için Old Mashipacong Yolu'na saptılar. Yoldan ayrılıp ağaçların arasına ya da dere yatağına kaymamak için, özellikle dönemeçlerde olabildiğince yavaş gitmek gerekiyordu. Montague'den topu topu on iki kilometre uzaklıktaki bir noktaya varmak kırk beş dakikalarını aldı. Dışarısı öyle karanlıktı ki, Cherokee bir dinlenme alanında durduğunda, patikanın başlangıcını bulabilmek için farları açık bırakmak gerekti.

Soğuğun ısırığı daha arabadan iner inmez geçirdi dişlerini. Tuttle, şerif kasketini kafasına iyice yerleştirdi, yol arkadaşlarına el fenerleri dağıttı ve yanında getirdiği pompalı tüfeğin emniyetini Thayer'ın gözlerinin önünde

açtı. Sonra, orman adlı canavar üçünü de yuttu.
Daha ilk metrelerde rüzgârın derilerine tükürdüğü buzun etkisiyle kendilerini çırılçıplak hissettiler. Ayaklan uyuştu, ayak parmaklan sancıdı. Birkaç dakika geçmeden elleri sıkıştırılmış kar doldurulmuş gibi, ağır sarkıtlara benzediğinden başparmaklarını kıvırmakta bile zorlanıyorlardı. Arada bir buz gibi bir ağ sırtlarından aşağıya akıyor, vücutlarından tatsız ürpertiler koparıyordu. Kısa sürede kulaklarının, artık yanmaktan vazgeçen burunlarının varlığını bile unutur olunca, tüm yüz çizgileri katılaştı.
Dallar boğumlu parmaklarını uzatmış, umutsuz bir dilenci sürüsü gibi, kollarına ve bacaklarına dolanıyordu. Üç yasa koruyucusu, ellerindeki fenerleri balta gibi kullanarak, iç karartıcı bitki örtüsünü yarmaya çalışıyordu. Çam ağaçlarının gövdeleri fırtınaya karşı koruyucu bir kameriye çiziyor, göğü kar sağanaklarının şiddeti kaplarken, tepenin yamacı onları kanadının emniyetine alıyordu. Oysa soğuk daha da yoğunlaşmıştı. Koruyucu perdeyi aşmayı başaran tek tuk kar tanesi tüy gibi, usulca yere konuyordu. Fırtına yapay ışığı altın tozuna döndürmüştü, insan kendini bir peri masalında sanabilirdi.
Annabel'e kurdun buralarda dolaştığını, hatta belki de şu anda bile onları izlediğini hatırlatan bir masal.
Meyilli bir dönemeçte, bir dolmen ya da taştan bir totem misali, toprağın yıldızlara uzattığı parmağa benzer bir kaya çıkıyordu yerden. Sam Tuttle dirseğini kayaya dayayıp, Thayer'ın haritasını inceledi. Ormanın ürkütücü yoğunluğunu işaret etti.
- Eğer çizdiğiniz çarpı işaretine güvenebilirsek, patikadan şimdi ayrılmamız gerek; başka türlü istediğimiz yere varamayız. Tekrar ediyorum, bence bu iyi bir fikir değil. Hava kötüleşiyor.
Annabel elini şerifin omzuna koyup adamı dostça bir tebessümle onurlandırdı:
- Bütün bunları boşuna yapmış olmak istemiyoruz. Onun için, haydi yola koyulalım.
Şerif Tuttle'ın talimin ettiği gibi, yürüyüşün ikinci bölümü hiç kolay olmadı, iğneli bitkiler ile kaygan toprağın arasında, bir sürü sıyrığa ve sancılı düşüşe katlanmak zorunda kaldılar. Her düşüşte biraz daha fazla sıcaklık kaybediyor, vücutları biraz daha soğuyordu. Tuttle alçak bir dalı kenara iterken, birden Skylands boyunca birkaç kilometre uzanan bitki örtüsünü delen bir yarık gördü. Bir zamanlar dört ya da beş metre genişliğinde

olan, ormanın tohumlar ve büyüyen fidanlar sayesinde kabuk bağlayarak yavaş yavaş daralttığı bir sanayi yangı. Rüzgâr, bu yarığa dolarken son hızla giden bir tren gibi homurdanıyordu. Annabel kafasını ceketinin kürklü yakasına gömdü ve kara küçük tekmeler savurarak doğru yerde olup olmadıklarını anlamaya çalıştı: karların arasından pasla kaplı, kahverengi bir ray çıkıyordu.

- Neredeyse vardık! diye rüzgârı bastırarak haykırdı Thayer. Bu yönde bir kilometre daha.

Belden yukarısı öne eğik, yola koyuldu. Tuttle pompalı tüfeğini omzuna dayamış, rüzgârda uçmasın diye durmadan şapkasını düzeltiyordu. Yürürlerken, Thayer ortağına yaklaştı, fırtınada sesini duyurmak için bağırmadan önce koluna dokundu:

- Bizi geriye iten ilahların kükremesini duyuyor musun? Sanki oraya gitmemizi engellemek istiyorlarmış gibi! Delfoi'nin soluğu buraya kadar yetişiyor, Anna! Pitia üçayağının üzerinden bizi gözlüyor!

Türbülans, gülüşlerini ağzından çıkar çıkmaz alıp götürdü. Annabel arkadaşının felsefe heyecanını paylaşmıyordu pek. Gerginliğin giderek arttığı böylesi anlarda gevezeliğinin de aşka geldiğini bilecek kadar iyi tanıyordu Thayer'ı; başkalarının yaptığı gibi dua etmek yerine şiir okuduğunu çok görmüştü. Thayer buydu işte.

Beklediklerinden çok daha kısa bir süre sonra, tepenin öteki yamacında, etrafı ağaçlarla çevrili ve üzeri sacla kaplı bir kulübeye ulaştılar. Sadece aletleri koymak için kullanılan bu atölye, insan barındıramayacak kadar küçüktü. Barakaya yaklaştıkça, soğuğun karıncalandırdığı uzuvlar gerginlikten gevşiyordu.

Barakanın yer yer kalkmış boyasının üzerindeki harfleri okuduklarında, hem Thayer hem de Annabel canavarın izi üzerinde olduklarını anladılar.

JC 114.

Buharlı lokomotif makinistlerinin ve demiryolunun onarımı için çalışan işçilerin bu nirengi noktası, kaçırılacak gibi değildi; bu demiryolu hiyeroglifini görür görmez nerede olduklarını, rayların nereye gittiğini arılıyorlardı.

- Geldik. Burada, önümüzde, artık fazla uzak olamaz, dedi Thayer somurtarak.

Tuttle tüfeğini doğrultarak ve elindeki feneri dengeleyerek yola devam etti. Gri bulamacın görünmez kıldığı güneş batmak üzere olduğundan gölgeler uzuyor, derinlik ve güven kazanıyordu. Üç kafadar kısa süre

sonra billurlaştı, saçları eriyen elmaslara büründü, yanakları zamanından önce bir yaşlılığın kırağı düşmüş örtüsüyle kaplandı.
Birden hareketli sisin ardından, iki yanında dev gibi birer çam ağacı bulunan, sarsak bir köprü göründü. Yirmi metrelik bir açıklığı aşmak için tahtadan ve çelikten yapılmış, korkuluksuz ve oldukça mütevazı bu yapı, boşluğun üzerine ters çevrilmiş bir U harfi gibi konmuştu.
Annabel köprünün kaygan sırtından geçeceğini düşününce kendini pek güvende hissetmedi. Açıklığı aşmak için başka bir yol aramaya niyetlenirken, birden deliği fark etti.
Köprünün öteki ucunda kocaman kara bir delik, tünelin ağzı.
"Bob'un ini olabilir mi?" diye düşündü hemen.
Aptallaşma! Burada kimse yaşayamaz!
Adım atmadan önce ayaklarıyla traversleri yokladılar, sonra birbirlerinin peşi sıra, önde Thayer, en arkada Tuttle köprüye girdiler.
Tahtalar ağırlığın altında çatırdadı. Köprünün yarısına varmışken, Annabel birden çevresinde beyazın, sisin ve karın boğucu kocamanlığının dışında hiçbir şey göremediğini fark etti. Umutsuzca atan yüreği bile o anda genç kadına uzak geliyordu.
Soğuğun uyuşukluğu göğsüne kadar tırmanmıştı. Artık kalçalarım hissedemiyordu.
Karşı tarafta, toprağa ayak bastıktan sonra, soluklanarak kendine tanıdığı uzun rahatlama anı da fazla sürmedi. Yangın ağzı, rutubetten yapış yapış dişleriyle önünde ardına kadar açılmış, otuz santim uzunluğundaki buzlu köpek dişlerini tepesine düşürme tehdidi savuruyordu.
Thayer'ın sesiyle irkildi:
- Sarkıtlar çok ürkütücü, değil mi? Tuttle yüzünü buruşturarak yanlarına geldi.
- Köprü sağlammış, yıllara iyi dayanmış, dedi. Thayer başını salladı. - Eğer Bob ve çetesi buraya geliyorsa, sağlam olması gerekir. Üç el feneri ışıklarını tünelin girişine çevirdi. Raylar ile molozlar arasında zikzaklar çizerek, ağır adımlarla yürüdüler. Duvarlardan karmakarışık köklerin yüzlercesi sarkıyordu ve toz kokusu üçünü de kısa zamanda sarhoş etti. Tünelin çıkışını göremiyorlardı, ama yüzlerine değen serin akım, bu çıkışın varlığını kanıtlıyordu.
Birden fenerler tehdit edici bir kütleye takıldı. Önce paslı bir zincir, ardından bir bağlantı kelepçesi, sonunda da bir marşandiz vagonunun kahverengi çeliği.

Bir yerlerde, rutubet damlaları bir birikintiye düşüyordu.
Üstü kapalı vagonun sürgülü kapısı pastan iyice aşınmış görünüyordu. Hattın kapandığı günden beri burada olmalıydı; bir istasyona götürmek çok pahalı gelmiş ya da şirket vagonu tünelde unutuvermişti.
Annabel vagonun solundan geçerken, yüreği artık şakaklarında vurmaya başlamıştı. Genç kadın kılıfının emniyet kopçasını açıp, usulca Berettasını çıkardı. Fenerinin ışığında Thayer'ın ona bakan gözlerini gördü. Bir an, Thayer'ın güldüğünü sandıysa da yanıldığını hemen anladı; ortağı bir baş hareketiyle sürgülü kapıyı gösterdikten sonra, açmaya hazır, yana süzülüverdi.
Annabel tabancasıyla birlikte fenerini de doğrultup, bir metre gerisindeki Tuttle'a başını salladı.
Thayer bütün gücüyle asılınca, kapı sandığından çok daha kolay hareket etti.
Çılgın gözleri ve yırtıcı sırıtışlarıyla boşluktan fırladılar. Annabel'in, Jack'in ve Sam Tuttle'ın yüzleri dehşete bulandı. Bir anda, ölüm onlan teslim aldı.

36

Güneş battıktan sonra Brooklyn'in üzerine yağan karla birlikte, bacaların, rıhtımların ve antrepoların gölgesi Red Hook Mahallesi'nin üzerine kapandı. Brolin'in ziyaret etmek istediği bina, bu bulamacın ortasındaydı. Antreponun kırmızı tuğlaları sise, kente bir geceliğine egemen olan incili taca usul usul teslim oldu. Özel dedektif, zaman geçirmek için bütün yıl boyunca on sadık müşteriden başka geleni olmayan rezil bir barda naneli çaylar içmiş, anlamını kavrayamadığı tanımlamalar eşliğinde bilmediği kelimeleri söylemek için saklayan dilleri dinlemişti.
Akşam olduğundaysa, araba hurdalığının yanı başında, Bob ile uğursuz tarikat yoldaşlarının tören düzenlediklerinden kuşku duymadığı tapınağın dibindeydi.
Sokaklarda salınan karın yoğunluğundan yararlanarak bu soğuk toza daldı ve yükleme platformlarından birine tırmandı. Daha gündüzden, yarı tarafta girilecek bir yeri gözüne kestirmişti. Önceliği kimseye görünmemekti, ancak iklimin kaprisiyle bu öncelik şimdi artık sorun olmaktan çıkmıştı. El yordamıyla kenarlığı aradı, sonra daha yüksekçe bir kornişe tutunup, kendini çekti. Birkaç harekette platformların üzerinde, çatıdaydı. Katların ürkütücü gölgesi tepesinden bakıyor, ama onu rüzgârdan koruyordu. Çömelerek, öteki tarafa yöneldi. Tam da umduğu

gibi, platformun ötesinde betondan bir alan uzanıyordu, binanın geri kalanı gibi, olabildiğince derme çatma bir depolama alanı. Öteki ucu, göğün buharlarınca kısmen örtülmüş yeşil sularıyla Gowanus Kanalı kapıyordu. Brolin o yana, yerdeki çatlaklardan fışkırmış yüksek otların arasına atladı ve aradığı kapıyı hemen buldu. Artık görülme tehlikesi kalmadan, zamanı istediği gibi kullanıyordu.
Elinde maymuncuk takımıyla, kilidin hakkından gelmeye çalıştı. Bu sanatta parmaklarının hiç de özel ve mucizevî bir becerisi yoktu, neyse ki kapının kilidi, Houdini'yi mezardan kaldırmayı gerektirecek kadar direnç göstermedi. Soğuktan uyuşmuş parmaklarıyla kapıyı açması yine de on dakikasını aldı.
Kapı boğuk bir sesle karanlık saydamlığın üzerine kapandı.
Brolin'in kalem fenerinden, karatahtanın üzerindeki tebeşir çizgisi gibi ince bir aydınlık yayıldı.
Havadaki tozlar ışık demetinin içinde parıldadı. Brolin'in sağ tarafında üst üste yığılmış inanılmaz sayıdaki tahta kasa rutubetten çürümeye başlamıştı. İslak kartonlar ile çeşitli atıkların arasında biraz ilerledi. Tavan gıcırdadı.
Eli Glock'u çekmeye hazır olan Brolin kasıldı.
Bu kez aynı gıcırtıyı, biraz daha boğuk, yeniden duydu.
Kafasını kaldırınca, çatının bir bölümünün kalın plastikten ışığı geçiren bir malzemeyle kaplı olduğunu gördü.
Kardan, aptal oğlum, bu sesi karın ağırlığı çıkarıyor.
Araştırmasına eski bir kalyon atmosferi içinde, çıtırtıların, gıcırtıların ve rutubetin ortasında yeniden başladı, iki büyük bölmeyi aradıktan sonra, uzun ve basık antrepodan yüksek binaya giden dar koridora girdi. Bir köşede, üst üste dizilmiş bir sürü boş boya tenekesi. Daha ötede, elektrik telleri için metrelerce ve metrelerce izolasyon bezi, üzeri delinmiş ya da kurumuş kireç dökülmüş. Kalem fener uzakları gösteremediğinden, mekân Brolin'e birden dev gibi gözüktü.
Titiz ol, Portland'dayken Doktor Folstom'ın söylediklerini unutma, o hep "teknik olmak gerekli" derdi. Duygularından sıyrıl, cesaretini yitirme. Rachel Faulet'nın, sadece başkalarının anlattıklarından, fotoğraflarından tanıdığı ve ailesi adına bir yerlerde, hâlâ hayatta olduğunu umduğu genç kadının gülümseyen yüzü gelip beynine yerleşti, Onun için ve diğer hepsi için. Dikkatini topla. Sana göre, Bob nerede olurdu? Hayır, daha doğrusu Caliban'ın onuruna tapınağı ne tarafa kurardı?

Hızla Bob ve şu Caliban hakkında bildiklerini toparlamaya çalıştı. Caliban hâlâ karanlık, yabancı bir kavram, bir yarı ilahtı, o Latince ilahi bunu açıkça ortaya kovuyordu. Onun cinsindeki katillerin çoğu gibi Bob da büyük ihtimalle her şeyi kendinde toplayan, kendini bir çeşit gürü gibi tanıtmaya çalışan benmerkezci biriydi. Başka?

Belirli bir yaşta olmalı. En az otuzunda, Shapiro ve Spencer gibilerini parmağının ucunda oynatmayı becermesi bunu gösteriyor. Kurbanlarının cinsiyeti ve ırkı konusunda önyargılı değil, demek ki sadece cinsel zevk için öldürmüyor; ya da doğrudan cinsel zevk için öldürmüyor. Bütün bu Caliban palavrasını uyduran da o. Görkemli bir şeye niyetlenmiş olmalı; eğer burası tapınağıysa daha büyük, daha etkileyici bir oda istemiştir. Öte yandan son derecede tedbirli, hiç iz bırakmıyor, kimseye görünmüyor, kurbanlarını kaçırmak için kullandığı yönteme inanılmayacak bir dikkat gösteriyor, demek ki akıllı. Herhalde biraz da paranoyak. Olabildiğince korunaklı bir oda seçmiştir. Daha yüksek bir yerde. Antreponun parçası olan kırmızı tuğlalı bina on beş metreye, yani insanın kendini ötekilerin üzerinde, onlara hâkim hissedeceği bir yere yükseliyordu.

Brolin bir merdiven aramaya koyuldu. Bu sırada da zihninin, cinayetleri ve hayatı boyunca gördüğü, okuduğu, dinlediği her şeyi barındıran Kötülüğün uçurumlarında gezindiğini hissetti, işkence görmüş cesetlerle ilgili binlerce fotoğraf, açık yaraların yalan plan çekimleri, yanlarında otopsi raporları, bütün deliklerinden acı sızan, vıcık vıcık vücutlar. Cinayet mahallinde ya da morgda, gözlerinin önünde aynı et yığınları. Dinlediği, katillerin bir kadının ya da bir çocuğun çok yavaş öldürülmesini kaydettiği bantlar. Bazen de bu canavarların çektiği videolar; kurbanların, korkunç bir acı çekeceklerini, öleceklerini anlamalarına rağmen, kendi kanlarında körelinceye dek umut beslemeyi sürdürdükleri, daha sonraki saatlerde bütün bunların bitmesi için, onca korkulan ölümün imdatlarına yetişmesi için gözleriyle yalvardıkları filmler. Bütün bunlar ve daha neler.

Bir boşluğun yanından geçerken bir zincir şıkırtısı duydu. Sonra da bir kadının korkunç çığlığını. Görüntünün beyaz damarlı kırmızı bir resim olduğu kısacık bir an boyunca, Brolin çarpıtılan bir ağız, darbelerle çeneye yayılmış bir dudak boyası gördü. Çığlık öylesine uzadı ki, sonunda insanlık dışı oluverdi. Böyle bir çığlık atmak için insanın ya ölümün kıyısında ya da Acılar Krallığı'nda olması gerekir. Ve dudaklar yarılmaya başladı. Narin ve pembe zarın altında kızıl yarıklar göründü. Çığlık sonsuza uzanırken dudaklar kilitlendi ve ardından, kum bir

patlamayla yırtıldı. Kızıl çizgi yasak oburluklara aç, şeytansı bir ağız gibi, her iki yandan yanaklara tırmandı. Kanlı inciler belirdi. Yapışkan sıvı, somurtkan bir palyaçonun cehennemi parodisiyle çeneye akmaya başladı.
Beyaz bir şimşek görüntüyü zihninden kovdu. Brolin soluk soluğaydı.
Bu asalakları, denetlenemez yalnızlıklar gibi yüzeye çıkan bu düşsel acılan yıllardan beri çekiyordu. Tabiî bunların televizyon dizilerindeki profil uzmanlarının gösterdikleri bilim ötesi kehanetlerle, tepeden tırnağa asılsız o marifetlerle en ufak bir ilgisi yoktu. Kişiliğinin ve bildiklerinin ürünü bu görüntüler, çok daha gerçekti. Ama insanı delilik dışında bir yere götürmüyorlardı.
Brolin sinirli bir hareketle gözlerinin önündeki havayı süpürdü. Gözlerini yumup dizlerini yere koydu, dinginleşinceye dek bekledi.
Antreponun homurtuları sonsuz bir koridordan geliyor, kulağına yankılar halinde ulaşıyordu.
Bütün köşeleri feneriyle tarayarak, yeniden yola koyuldu. İslıklı bir hava akımı şakaklarını yoklayıp sustu. O kadar çok delik, paslı açıklık ve kırık pencere vardı ki, şaşmamak gerekirdi. İslık kekeleyerek yeniden başladı. Bina soluk alıyordu. Uzun ve zahmetli bir soluk.
Brolin yürüyüşünü kolaylaştırmak için elini duvara dayamış, diğerinin neredeyse düzenli olarak şişip sönmesini bekliyor, yavaş yavaş bölmelere dönen ılıklığı hissediyordu. Canavarın ağzında, bağırsaklarına doğru yürüyordu şimdi. Yutmak canavara kalmış.
Fenerin ışığı birden çelik bir tırabzanı aydınlattı. Merdiven.
Joshua parmaklarının ucuyla dokununca hayvanın belkemiği bir tıngırtıyla ürperdi. İslıklı soluk saçlarından geçti. Soğuk.
Ayağını ilk basamağa koyup tereddüt etti. Merdiven aşağılara, mahzene iniyordu.
Bob her şeyden önce tedbirli biri. Aşağıda bir hava deliği, bir pencere falan yok, sesi geçirecek hiçbir yer yok. Orada sakin, güvendeler!
Geri dönüp merdivenleri indi. İşe oradan başlamanın bir sakıncası yoktu, basamakların demirini döven ayak sesleri boğuk bir yankıyla binayı çınlattı. Yerin altındayken, antreponun soluklan daha düzenliydi, insan kendini daha iyi hissediyordu.
Çoğu boş, bir dizi oda. Duvarların üzerinde yılan gibi kıvrılıp dönerek giden borular ve dipte de dev gibi bir kazan, canavarın uykudaki yüreği. Brolin kafasını kaldırdı.

Geriye, bir önceki odaya döndü. Diğerlerinin tersine, bütünüyle boş değildi. Zeminin üzeri, betonu uyduruktan da öte bir muşamba gibi kaplayan, açılmış karton kutu doluydu. Brolin odanın içinde gezinip kartonları kaldırdı. Ezilmiş birkaç böceğin dışında, dikkat çekici bir şey göremedi. Yine de doğru yerde olduğunu hissediyordu. Yerin altında korunaklı ve kör duvarlar, ortada kaçışı kolaylaştıracak bir labirent, üstüne üstlük iç karartıcı atmosfer de sıra dışı törenler için biçilmiş kaftan olmalıydı. Brolin, Bob ile hempalarını Şeytan'a tapanlar gibi görmüyordu; Caliban takımı elle tutulur olduğunu tahmin ettiği çok farklı şeyler yapıyor olmalıydı Kartonları, döktükleri kam emsin diye serdiler. Fenerini zemine çevirdi. Her şey öylesine çürümüştü ki geriye anlaşılabilir bir iz kalmamıştı. Joshua yine de her şeyi kaldırıp bakmayı sürdürdü. Sonunda, buruşturulmuş kâğıt parçacıkları bulana kadar, iki karton parçasının arasına sıkışmış, üç yırtık top. Biri bir reklam broşürüydü ama geriye neredeyse hiçbir şey kalmadığından, ne olduğunu anlamak imkânsızdı. Öteki... Koridorda, Brolin'in sırtında boğuk bir gürültü yankılandı. Bu kez bina değil, daha çok bir yere, bir şeye çarpan birinin çıkardığı bir gürültü. Özel dedektif usulca silahım çekip doğruldu. Olabildiğince az ses çıkarmaya çalışarak, duvar boyunca ilerleyip koridorun hizasına geldi. Derin bir soluk aldıktan sonra fenerini ve silahını kaldırıp kendini bilinmezin içine fırlattı. Hiç.

Hızlı adımlarla ilerledi, ilerledikçe gerginliğin sıcaklığının bütün vücuduna yayıldığını, kafasına doğru yükselip göğsünün üzerinde ağırlaştığını hissetti.

Birden, fenerin soluk aydınlığında bir gölge belirdi, ardından da basamaklardan madenî sesler geldi. Brolin fırladı. Bir serseriyle, bazı şeylere tanık olmuş biriyle karşılaşacağını umuyordu. Yine de içinin derinliklerinde bir yanan bir güvenlik lambası, bunun çok daha tehlikeli biri olabileceğini de belirtiyordu...

Diğeri merdivenleri bitirirken, Brolin basamakların dibine vardı. Göz açıp kapayıncaya kadar, kendini zemin katta buldu. Sessizliğin içinde. Dinlemek için soluğunu tuttu. Bu soluksuzlukta önce silahının kabzasını kavrayan avucunun ıslaklığını hissetti.

Adamdan en ufak bir iz yoktu. Gölgeli bölge çoktu, her yerdeydi ve yollar o bölgelerden çıkıyordu. Herhangi bir yerde de olabilirdi, işte o zaman belli belirsiz bir hışırtı oldu.

Brolin olanları, artık çok geç olduğu duygusuyla aynı zamanda anladı.

Öteki tam arkasındaydı.

Üçüncü bölüm

Dikkatimi bütün bunlara, bu evlere, bu güvenlik ve tatmin belirtisi dış görüntülere verdiğimi fark ediyorum. Sadece yapmaya hazırlandığımı unutup oyalanmak için değil, aynı zamanda amacımı desteklemek için. Üzerine isimler yazılı zarif posta kutularının ve ahşap niştik levhaların bulunduğu kıvrılarak giden bu işe yaramaz yol boyunca oturan herhangi bir beş para etmez gibi bu hayatı yaşamam gerekiyor.
Donald Westlake, The Ax

« Je me rends compte que je suis en train de me concentrer sur tout ceci, ces maisons, ces signes extérieurs de sécurité et de satisfaction, non seulement pour me distraire de ce que je prépare, mais aussi pour me conforter dans mon intention. Je suis censé mener cette vie-là, au même titre que n'importe lequel des fichus habitants de cette fichue route en lacets, avec leurs noms sur leurs boîtes aux lettres élégantes et leurs panneaux rustiques en bois. » Donald WESTLAKE, Le Couperet

37

Ölüm.
Soluk dişlerini ve boş göz çukurlarını sergileyen ölüm.
Her yerde, karşı konulamaz dalgalar halinde gelen ölüm. İşte onları bekleyen, oydu.
Thayer vagonun sürgülü kapısını açmadan önce, bunun dışında her şeye hazırlıklıydı. Annabel çekingen yüreklendirmelerle kendini rahatlatmaya çabalıyordu. Kayarak açılan kapıyla birlikte, dehşet maskesi de onun yüzüne kaydı tabiî. Şerif Sam Tuttle'a gelince, neredeyse bayılacaktı, üzerine düştüğü taştan bir daha ayrılamadı. İmkânsızdı.
Hepsi oradaydı.
Birbirlerine yapışmış, iki yıldan beri kaybolmuş herkes ya da neredeyse hepsi. Birlikte, akü almaz bir dayanışma içinde duruyor: birinin kolu diğerinin bacağına dolanmış, zaman içinde hepsi kendine bir yer bulmuş, o anda belirsiz bir karmaşa içinde. Kapı boş bakışlarının üzerine

açılmıştı, hemen hepsi gözlerini onları yıkayan bu küçücük aydınlığa, bu kayıp mekânda destansı sayılabilecek ışığa dikmişti. Hiçbiri, muhtemel bir kamaşmadan korunmak için gözünü kısmadı, başını çevirmedi.
Paslanmış o vagonu yaklaşık altmış tane iskelet doldurmuştu.
Benzersiz ve ölümcül bir labirente döşenmiş soluk kemikler başaklar halinde çıkıyordu. Kemiklerden bir labirent. Giriş ayaklarının dibindeydi ya, çıkış... Altmıştan fazlaydı ve her biri de geçmiş bir hayata açılıyordu. Oyunu kabullenmek, hepsini bulmak anlamına geliyordu. Renksiz kafatasları bir o kadar tuzağa benziyordu. Çenelerin arasında birkaç takma diş ya da kaplama, fenerlerin ışığına bir hayat umuduna yapışır gibi asılmıştı. Göğüs kafesleri parmaklıkların, kaburgalar da köprülerin yerini alıyordu. Bu mezarlıkta, bir acımasızlığın buruk kokusu, ölümde fazla büyük bir yalnızlık vardı.
Takviyelerin gelmesi için geçirdikleri iki saat, tünelin ağzındaki üç kafadar için bitmek bilmiyordu. Demiryolunun tümüyle kar altında kaldığını gördüler, onunla birlikte de köprü siluetinin kaybolduğunu, böylelikle hayaletlere bir yenisinin daha eklenmesine tanık oldular. Düşme tehlikesiyle karşılaşmamaları için, yeni gelenlere nereye basacaklarını söylemek gerekiyordu. Teknisyenler projektörleri portatif jeneratör grubuna bağladıklarında etraf tümüyle kararmıştı. Vagon bir toz bulutu içinde aydınlandı.
Donmaları önlemek için gazlı bir radyatör çalıştırıldı; insanlar ellerini, bazen de ruhlarını ısıtmak için sırayla geldiler.
Dışarıda hâlâ kar yağıyordu; kısa süre sonra tüneldekiler kendilerini bir çağlayanın ardındaki gizli bir mağarada gibi hissetmeye başladılar. Olay yeri inceleme ekibinin sorumlusu olan Clive Fielding bile böyle bir şeyle hiç karşılaşmadığını itiraf etmek zorunda kaldı. Tüneldeki yanın düzine adamın aklına sık sık soykırım, temerküz kampları ve Shoah[21] sözcükleri geliverdi.
Clive Fielding çalışmaları bariton sesiyle yönetiyor, küçük defterine durmadan notlar alıyordu. Annabel adamın yanma geldi.
- Sizce bunlardan bir şey çıkarabilecek miyiz? dedi, gözlerini vagona ve onun iç karartıcı yüküne dikerek.
Polisler, genellikle bir ceset ne kadar tazeyse kimliğini belirlenmenin de o denli kolay olacağını düşünseler de burada işler çatallaşacak gibiydi.
- Kucağıma olmayacak bir yapboz bırakıyorsunuz. Eldeki boş antropologların hepsini bu işe vereceğiz. Çeneler ile dişler için de

odontolojistleri. Bakalım, göreceğiz.
Fielding not defterinden ayırdığı gözlerini genç dedektife çevirdi.
- Cesetleri karıştırmamak için her kemiği ayrı ayrı inceleyeceğiz. Bunun için genel morfolojilerini, renklerini, mor ötesi flüoresanslarını falan incelemek gerekecek. Ardından her kişinin boyunu ve ağırlığını, kalçasından cinsiyetini belirlemeye çalışacağız ama aralarında çocuklar da olduğuna göre, işimiz kolay olmayacak.

Eğilip çantasından çıkardığı ve üzerinde "Ischiumpubis index"[22] yazılı kitapçığı genç kadına doğru salladı.
- Daha kesin sonuçlara ulaşmak için bunu kullanıyoruz. Yirmi beş yaşına kadar olan kişilerde yaş belirlemek için kemikleşme noktalarına bakarız, ama çoğu kez bütün kemik uçlan daha önce kaynar. 245
Ardından dişleri incelemeleri için odontolojistlere başvururuz. Sonunda incelenen kişinin solak mı ya da sağlak mı olduğunu, hatta hangi ırktan geldiğini bile anlarız.
- Yani ırkını belirleyebiliyor musunuz?
- Kafatası sayesinde; ayrıca ülkemiz etnik karışımın kralı olduğundan, tüm parametreleri dikkate alacak bilgisayar yazılımlarımız var. Bakın, adlî tıp bilimi bir iskeletten hareketle size her şeyi gösterebilir; bunun için elimizde ne varsa, osteoporoz, kafatası kaynamaları, dişler, varsa omur arası diskleri, her şeyi inceler, hatta cesedin yaşını bulmak için aminoasitleri bile mercek altına alırız. Gördüğünüz gibi, bir dizi tahlil işte. Buradaki sorun neler yapabileceğimiz değil, bunun ne kadar zaman alacağı, çünkü böylesi araştırmalar uzun, hatta çok uzun sürebilir. Özellikle de şimdiki gibi, bir anda gereğinden fazla cesetle karşılaştığımız durumlarda. Bu sizin bir iskelet üzerinde yaptığınız ilk soruşturma, öyle değil mi?
Annabel adamın sorusunu bilgisizliğe yöneltilmiş bir suçlama gibi algılayarak başını salladı ve usulca bir adım geriledi. Clive Fielding genç kadını rahatlatmak için, "herkesin işi farklı" anlamına gelen bir tebessümle baktı.
- Şimdi artık izin verirseniz, fotoğraflarımla uğraşmam gerek, olay yerinin fotoğraflarını çekmem lazım da, kemik sayısına bakılırsa, korkarım elimdeki filmler yetmeyecek.
Fielding not defterini çantasına atıp, yardımcılarından birine doğru yürüdü. Annabel öfkeden kıpkırmızıydı. Kendi sahasında, teknik yöntem konusunda başka birinden ders almıştı işte. Polis akademisindeki dersler

fazla özet olduğundan bu konuda çok şey okumasına rağmen uzmanlaşılacak inceleme alanı hâlâ çok genişti. Biraz kenarda, Jack Thayer'ı bir ipucu bulabilmek için zemini araştırırken gördü. Annabel'in bakışını üzerinde hissedince genç kadına bakan Thayer, doğrulurken hiçbir şey bulamamanın yarattığı olmanın umut kırıklığıyla omuzlarını silkti.
- Geceyi burada geçirecekler, dedi Annabel'e. Ben soruşturmayı yönetirim, sen gidip biraz uyu, sabah olunca yerimi alırsın.
- Nasıl istersen. Tuttle'ın bir saat sonra Montague'ye inmesi gerekiyormuş, onunla giderim.
Yaklaşık kırk beş dakika sonra, Fielding Annabel'e yaklaşmasını işaret etti. Vagonun girişinde, bir kol kemiğinin, bir kalça kemiğinin ve bir kafatasının tepesinde dengesini bulmaya çalışıyordu. Çürüme kokusundan korunmak için, yüzüne bir Willson maskesi vardı.
Un masque Willson lui barrait le visage pour le préserver de la putréfaction. İl l’ôta d’un geste assuré, apparemment il ne craignait rien. İl tendit la main vers la jeune femme pour l’aider à monter. Celle-ci fut plus prompte et d’un bond se retrouva à ses côtés.
Les projecteurs venaient lécher les corps sur le devant, mais dans cette forêt d’os, tout ce qui se trouvait au fond ou sur les bords restait dans l’obscurité. Annabel posa une main gantée sur la paroi pour s’appuyer. L’air lui parut plus chaud ici, plus lourd. Fort heureusement, il n’y avait pas d’odeur caractéristique.
Fielding arrosa le buisson de membres avec sa Mag-Lite.
— Vous avez remarqué les crânes tout à l’heure? lui demanda-t-il.
— Comment ça?
Il demeura silencieux un instant, elle n’avait donc pas vu.
Il l’invita à s’agenouiller avec lui et planta son index à un centimètre du crâne le plus proche. Une rigole sombre courait sur tout le périmètre de la tête.
— On a ouvert la boîte crânienne. Annabel fronça les sourcils.
— Pour quoi faire?
— Je n’en sais rien. En revanche, ce qui est d’autant plus perturbant c’est que tous les crânes sont ainsi. Tous ceux que l’on peut voir d’ici. Ce n’est pas tout.
Il montra le sol de son doigt.
— Je m’avance peut-être mais vu la manière dont sont disposés certains

ensembles d’os, je pense qu’il y a des corps qui sont là depuis longtemps, plusieurs mois ou années. Chose curieuse, l’absence totale de pupes.
— Les insectes?
— Oui, l’enveloppe que laissent les larves.
Annabel connaissait les bases de l’entomologie médico-légale. À la mort d’un individu, celui-ci devient immédiatement source de nourriture pour les insectes nécrophages. Ils se divisent en huit escouades successives, chacune ayant un rôle différent. La première se fraye un chemin dès qu’un corps est tiède pour y pondre ses œufs. Parfois, les insectes viennent pondre avant même la mort, disséminant leurs œufs dans les plaies d’un blessé et au bord des orifices naturels quand la victime ne bouge pas. La seconde escouade est attirée par les odeurs de décomposition et de matières fécales. Les graisses rances préoccupent la troisième escouade et ainsi de suite. En sortant de son état de larve, l’insecte abandonne derrière lui une pellicule chitineuse appelée pupe, que les entomologistes prélèvent afin d’établir l’origine exacte de son occupant. Ce travail permet souvent d’établir la date de la mort pour un squelette ou un cadavre en décomposition avancée, et parfois peut indiquer que le corps a été bougé, lorsque les insectes ou les pupes trouvés dessus appartiennent à une espèce ne vivant que dans telle ou telle région.
— Vous voulez dire qu’il n’y a pas eu le moindre insecte sur ces corps?
Fielding fit craquer ses doigts sous le latex de ses gants.
— Quelques opportunistes, ou des araignées trouvant un refuge idéal, mais pas de ponte. Certes nous sommes en hiver et les diptères ne pondent pas en dessous de 14 en général, ni la nuit d’ailleurs. Mais, je vous le disais, certains corps sont là depuis longtemps. Au moins depuis l’été dernier. Et l’entrée du tunnel n’est pas loin, de jour il ne doit pas faire trop sombre, ça n’est pas ça qui arrêterait une mouche, elles repèrent une charogne à plusieurs kilomètres de distance.
Annabel tourna la tête vers tous ces vestiges d’êtres humains, elle vit une toute petite cage thoracique.
Ce que Fielding impliquait était complètement fou.
Elle posa son dos contre le bord de la porte.
Elle sentait le regard du technicien sur elle. Il finit par dire :
— Oui, mademoiselle, si les insectes ne s’y sont pas intéressés c’est

qu’ils étaient déjà comme ça en arrivant ici. Ce ne sont pas des cadavres de chair et de sang qu’on a apportés ici mais des squelettes.

38

Brolin ensesine yayılan ve saçlarını dimdik eden buz gibi bir ürperti hissetti. İzlemekte olduğu herif şu anda tam arkasındaydı. Sanki haklılığını teyit etmek istercesine diğerinin hızlı soluklan havayı delip, özel dedektifin kulağına kadar ulaştı. Silahının kabzasını kavrayan eli terden gevşedi. Birden bütün gerginlik kayboldu. Hatta Brolin'in dudaklarında bir tebessüm bile belirir gibi oldu. Bundan sonra ne olup biteceğinin önemi yoktu, hiç önemi yoktu; asıl önemli olan harekete geçmekti. Geçen son yılların acısı, içindeki tüm korkuyu süpürüp attı, Brolin bütün hızıyla kendi çevresinde döndü. Aynı anda sağ kolu yükselerek ucundaki ölümü doğrulttu.

Karşısındakinin gözlerini gördü.

Gözlerini kırpmadan ona bakıyordu.

San gözleriyle. Ağzından sivri dişleri taşmıştı.

Brolin eliyle yüzünü kapattı.

Kahrolası bir köpek!

Bütün bu telaşın nedeni, ona merakla, nefret etmeden, hatta biraz endişeyle bakan kocaman ve kıllı bir kırmaydı. Joshua Glock'unu kılıfına koyup köpeğe bir elini uzattı. Birazcık sıcaklık bulduğu için mutlu olan köpek okşanmayı kabul etti. Brolin usulca gülmeye koyuldu.

Antreponun ıslıklı soluğu bu kez her ikisini okşadı. Tiz, neredeyse ölmek üzere olan bir soluk.

- Ne yapıyorsun burada, ha? Ziyaretçileri korkudan öldürmek mi istiyorsun?

Köpek kısa bir tereddütten sonra Brolin'in ellerini yalamaya koyuldu; hayvanın gözleri öylesine parlıyordu ki, Brolin bir an için ağladığını düşündü. Sıskaydı, tüyleri leş gibiydi ve titriyordu.

Brolin uzaklaşmadan önce bu şaşırtıcı arkadaşla uzunca bir süre kaldı. Sonra hayvana duyduğu sempatiyi yüreğinin gerilerine itti, yapacak daha acil işleri vardı. Peşinde köpekle merdivenleri indi, yırtılıp yere döşenmiş kartonları gördüğü odaya girdi. Buruşturulmuş kâğıtları buldu ve incelemek için bir köşeye çekildi. Köpek gözlerini bir an bile ondan ayırmayarak kapının eşiğine yerleşti.

Evet, birinci kâğıt parçası bir reklam broşürüydü, ikincisi yırtık bir sayfanın

dip tarafıydı ve üzerinde ince ve fazlasıyla süslü bir el yazısıyla yazılmış kelimeler vardı. Sonuncu kâğıt parçasıysa suyun içinde öylesine uzun zaman kalmıştı ki, üzerinde ne varsa silinmişti. Brolin ikinci kâğıtta yazılanlarla ilgilendi. Kötü koşullar yüzünden yazının bir bölümü silinmişti: "Lucas'la... Dağıtım ve Bob ya da Malicia Bents Mucizeler Avlusu'nda... Çember... Anlayanlar."
Lucas.
Lucas Shapiro. Ondan söz ediliyordu, ondan başkası olamazdı, bu bir rastlantı değildi. Bob'un da adı geçiyordu. Demek ki bu odaya geliyorlardı, tapınakları buradaydı. Caliban'ın tapınağı. Kuralları neydi? Caliban neydi peki, neyin sembolüydü? Bu adın nereden geldiğini, kaynağını öğrenmek olmazsa olmaz görünüyordu. Bob bu tanımı nereden almış olabilirdi?
Brolin değerli kâğıdı cebine yerleştirdi.
Köpeğin koridorda, odanın girişine uzanmış yattığını gördü. Başını ön ayaklarına dayamış, gözleri bir Brolin'e, bir lekeli duvarlara gidip geliyordu. Yoldaşının görüntüsü Brolin'i şaşırttı. Hayvan odadan ürküyordu.
- Burada neler gördün kim bilir, değil mi? Ya da neler duydun? Korkunç şeyler.
Köpek üzgün gözlerle bakıyordu. "Bu bakışlarda, insanların neler yapabileceğini anlamanın acı dolu umutsuzluğu var" diye düşündü Brolin. Kes artık, köpekler böyle şeyler düşünmezler... Oysa aslında pek emin de değildi. Doğrulduğunda, hayvan da ayaklandı. Köpeğin boğazının sanki yutkunuyormuş gibi kalktığını gördü, sanki endişeliymiş gibi. Brolin, peşinde dört ayaklı gölgesi, kendini antrepoda geldiği yönde yürür buldu. Avluya çıktığında, köpeğe döndü.
- Üzgünüm, ama yollarımız burada ayrılıyor.
Özel dedektif tırmanacağı duvara bakmak için başını kaldırdı. Çok güç olmayacaktı. Köpek yeniden yutkunup kafasını indirdi. Brolin bir an için şaşırdı, hayvan sanki anlıyormuş gibi davranıyordu.
- Kaldı ki, istesem de seni götüremem. Seni çatıya kadar kucağımda taşımam gerekir ve... Her neyse, mümkün değil işte. Anlıyor musun?
Hayvanı son kez okşadı. Köpeğin tasması yoktu, sıskalıktan kemikleri sayılıyordu ve midesi kazınıyor olmalıydı. Ürkekçe Brolin'in ceketini yaladı.
- Üzgünüm, diye tekrarladı özel dedektif ayrılırken.

Eldivenli elleri tuğlalara uzanırken, tırmanmaya hazırdı.
Köpek karların üzerine uzandı, kafasını ön ayaklarının arasına sokarken üzgün bir inilti koyuverdi. On beş dakika sonra, Brolin, kaldırımdaki gölgelerin arasından sızarak Carroll Sokağı'nı tırmanıyordu. Yanında neşeyle yürüyen bir köpekle.

39

Gecenin ortasında, Annabel'in Brooklyn'deki dairesi mavimsi bir hareye bürünmüştü sanki. Salonun geniş penceresi Manhattan'a ve kapitalist totemlerinden ikisini yitirmiş ufuk çizgisine bakıyor. Cam kubbe, mehtabın renkli ışınlarının deldiği bir kar tabakasıyla kaplı. Brady hayatını rahat kazanıyor ve alırken parasının büyük bölümünü karşıladığı bu daireyi çok seviyordu. Tıpkı arabasına, kaybolmadan bir yıldan da az bir süre önce aldığı dört çeker BMW X5'e çocukça bir tutkuyla bağlanması gibi. Kendi isteğiyle ortadan kaybolmadığına kanıt gerekiyorsa, Annabel bu zevklerin kusursuz birer tanık olduğunu biliyordu. Düşünmesi ne denli insafsız olursa olsun, partnerinizin yüreğinde parlarken gördüğünüzü sandığınız aşk insanı yanıltabilir. Annabel kocasının duygulan hakkında en ufak bir kuşku taşımıyordu, ama Brady'yi tanımayanlara, evlilikten kaçmadığını kanıtlayabilmek için somut bazı gerçekler gerekiyordu.
Sabahın saat biri, mutfağa asılı duvar saatine bütün tembelliğiyle yerleşmiş. Bir kış solukluğu, salonun parkesi üzerinde çekingenlikle yansıyor ve bu serinlikte insan neredeyse salıncaklı atın hareket ettiğini görür gibi oluyor. Yeşil bitki çağlayanlarım sarmalayan saksılar kısa zincirlerinin ucunda üşengeççe sallanıyor. Birden kilitte dönen anahtarın boğuk tıkırtısı ve bizimle birlikte eve giren Annabel'in yorgun yüzü. And battaniyesi kaplı kanepeye rahatça yerleşip, kesinlikle görünmez oluveriyoruz. Zaten Annabel de ışığı yıkmıyor. Ayakkabılarını çıkarıyor ve parkenin üzerinden kayar gibi, sessizce salondan geçiyor. Gölgesi bütün fotoğrafların, bütün o acılı yüzlerin asılı olduğu duvara vuruyor. Annabel ceketini rahat bir hareketle bir sandalyenin üzerine bırakıp mutfağa giriyor. Kafasındaki saç demetinin düğümünü çözüyor, özgürlüklerine kavuşan uzun örgüler omuzlarının çevresinde salınıyor. Buzdolabının gergin yüz hatlarını altınımsı bir ışığa boğan kapısını açıyor. Orada, sırtını duvara dayayarak sütü kutusundan içiyor. Buraya gecenin derinliğinde sık sık gelirdi, seviştikten sonra, çırılçıplak o zamanlar teninde hâlâ Brady'nin kadifemsi tuzlu teri olurdu.

Salondan bakınca, genç kadının yerdeki seramikler üzerinde açılan siluetini, uzattığı uzun bacaklarını görebiliyoruz. Gecenin sessizliğinde onu dudağını ısırırken, yanağının üzerinde yumuşak ve parlak bir inci tanesi yuvarlanırken yakalıyoruz.
İşte o zaman bizim için gitme zamanı geliyor, insanların hayatında hiçbir teselli, hiçbir tanık kaldıramayacakları, acıya tek pansumanın zaman olduğu anlar vardır. Ve bu kalın kapıdan geçip, uykudaki kentte gözden kayboluyoruz.
... Palmiyelerin altında. Kumlar altınımsı ve göğün renklerini yansıtan deniz, köpüklü dalgalarını sevgiyle kıyıya gönderiyor, ılıklığıyla Annabel'in ayak bileklerini okşuyor. Öteki Annabel'in arkasında, gülüyor, her zamanki gibi gülüyor ve eli gelip genç kadının kalçasında duruyor. Kadının karnına çok uzun zamandan beri, benzerini hissetmediği sarhoş edici bir sıcaklık yayan, güçlü ve güven verici bir el. Usulca başım çevirirken, örgüleri sanki kendilerine özgü bir hayat yaşıyormuş gibi kalkıyor. Adanı orada, en azından silueti orada, Annabel kafasını kaldırıyor ve... Annabel birden yatağından doğruldu; yüreği çılgın gibi atıyordu. Telefon çalıyordu. Soluk soluğa, ter içinde başucundaki saate baktı: 3.12. Uykuya dalalı uzun zaman olmamış. Uyuşukluk ve panik yerini daha ağır bir endişeye bıraktı. Bu saatte kim olabilir? Uzanıp ahizeyi aldı.
- Evet?
- Sizi uyandırdımsa özür dilerim, ama bazı gelişmeler var. Telefondaki sesi tanıyordu.
- Çok önemli ve... Şeyy. Her neyse, bana kalırsa gelip görmelisiniz. Aslında, gelmeniz şart.
Brett Cahill. Konuşan, o genç müfettişti.
- Nasıl bir gelişme? diye sordu içini çekerek.
- Şeyy, nasıl anlatmalı? Katil. Bir mesaj bırakmış. Yani Bob demek istiyorum, size hitaben bir mesaj bırakmış.
Genç kadının beynindeki bütün uyku kırıntıları da kaybolup gitti.
- Ne? Nerede?
- Evet, neyse, biraz tuhaf. Dediğim mesajı bir kadınla... İletmiş.
- Bir kadınla mı? Kurbanlarından biri mi? Yaşıyor mu? Cahill tereddüt etti.
- Evet. Yani, şöyle, böyle.
- Ne demek bu?
- Tarif edilebilir bir şey değil, Dedektif. Zarfın içinde size hitaben yazılmış

bir mesaj vardı. Zarf da çengelli iğneyle kızın göğsüne, derisine tutturulmuş.
Kısa bir sessizlikten sonra, Brett Cahill korkmuş birinin sesiyle ekledi:
- Durmadan haykırıyor, Şeytan'ı gördüğünü, Cehennemden geldiğini söylüyor.
Annabel gözlerini yumdu. Tam olarak uyanamamıştı, her şey çok hızlı gelişiyordu, sanki düş gibi. Kâbus gibi.
- Geliyorum.
Ahizeyi yastığın üzerine bıraktı.

40

Brett Cahill çiğnediği çikleti plastik bir çöp sepetine attı. Gerinip, kemiklerini çıtırdattı. Son zamanlarda yeterince spor yapmıyordu. Çok yorgun olduğundan. Hareketli geceler ile polis olarak geçirdiği gündüzlerin arasında, yaşamını yönetmekte gittikçe daha çok zorlanıyordu. Eğer yolun sonuna kadar gitmek istiyorsa tempoyu düşürmeli, daha az çalışmalıydı. Geceki faaliyetlerine gelince, işte bundan vazgeçemezdi, buna ihtiyacı vardı. Üstelik gecenin ortasında burada bulunmak da hiç işine gelmiyordu. Oysa ertesi gün için hazırlık yapmalıydı. Yapacak o kadar çok şey varken...

Arkasındaki kapının açıldığını duyunca, kafasındaki düşünceleri kovmak için başını salladı ve duruma uygun bir ifade takınmaya çalıştı. Döndüğünde, Annabel O'Donnel'la karşılaştı. Saçları ormandaki sarmaşıklara benziyor, gözleri de ava çıkmış bir yırtıcının parlaklığını taşıyordu. İnsanı rahatsız edecek bir kadın.

- Nerede? diye sordu dedektif odaya girer girmez. Cahill pardösüsüne uzandı.

- New Jersey'de, Trenton'da. Bir kamyon şoförü tarafından bulunduğunda, yolun kenarında amaçsızca dolaşıyormuş. Orada hastaneye yatırmışlar.

Dar merdivenin basamaklarından inip Annabel'in arabasına, karlı yollarla başa çıkabilecek olan BMW'ye bindiler. Cahill daha eksiksiz bir rapor vermeye girişti:

- Soğuktan donmuş olarak, sabahın birinde bulunmuş. Tümüyle şoktaymış.

- Sözünü ettiğiniz mesaj?

- Bana anlatılanlara göre, kolaylıkla bulunabilecek en adi zarf. Demek soruşturmayı yürüten polislere seslenmek istiyor. Şimdilik, basın bültenlerinde sadece benim adımın görünmesi için uğraştık; böylece Thayer ve diğerlerinin daha rahat çalışabileceğini düşünmüştük.

Annabel bu kararda biraz da Brolin'in tavsiyelerinin payı olduğunu söylemekten sakındı.

Cahill gözlerini genç kadına dikti.

- Her neyse, zarfı kocaman bir çengelliiğneyle tutturmuş. Tam memenin ortasına. Kadıncağız iğneyi çıkarmayı akıl bile edemeden, yolun

kenarında zombi gibi dolaşıyormuş. Şimdilik tedavi altında; Trenton polisi de bizi bekliyor.
Annabel bütün gücüyle gaza bastı.
Araba, Trenton Eyaleti Yönetim Binası'nın altın yaldızlı saat kulesinin önünden geçip, hızla hastaneye yöneldi. Üniformalı bir polis, sigara içerek onlan bekliyordu. Çok uzun boylu ve bir pankreas güreşçisi kadar kaslıydı. Gelip geçenleri yeşil gözleriyle ve inanılmaz bir ısrarla süzüyordu. Elini uzattı ve yeni gelenleri karşıladı.
- Günaydın, ben Şerif Yardımcısı Hanneck. Gözünü Annabel'e dikerek genç kadını selamladı.
- Peşimden gelin, kızcağız ikinci katta. Kimliğini yeni belirledik.
- Hızlı çalışmışsınız, diye şaşırdı Cahill.
- Şansımız yaver gitti. Sabıka kaydı da vardı: vaktiyle Philadelphia'da bir araba çalmış, bir süre önce de annesi kızının kaçtığını haber vermiş. Yaklaşık bir buçuk ay önce.
- Bütün bu süre boyunca ne yaptığı hakkında bir bilgi var mı? diye sordu Cahill, böylesi sorular için henüz çok erken olduğunu bile bile.
- Hayır, bu soruyu arkadaşlarına sorup, bakacağız artık. Genelde Phillipsburg'de oturuyormuş, buradan pek uzak değil.
Annabel biraz geriden geliyor, konuşmaları dinliyordu. Kaçışından bu yana, hiçbir arkadaşının kızı görmediğinden kesinlikle emindi. Bob kurbanlarını yanında tutmaktan hoşlanıyordu. Hem de uzun zaman. Fotoğrafların üstüne basılmış ya da elle girilmiş dijital tarihlerin bazen kaçırılma gününden aylarca sonrasını göstermesi de bunu kanıtlıyordu. Oysa Spencer Lynch ile Lucas Shapiro’nun evlerinde bulunan fotoğraflarda bu özelliklere rastlanmamıştı pek; bu durumun en çok göründüğü yer son grup, yani Bob'a ait olduğu varsayılan fotoğraflardı.
- Şiddete maruz kalmış mı? diye sordu.
Hanneck genç kadına doğru döndü. Gözlerinin rengi insanı rahatsız edecek kadar açıktı.
- Tecavüze uğramamış; en azından kızı muayene eden doktor ne vajinada ne de anüste yara izine rastlamadı. Yine de muayeneyi... Fazla derinleştirememiş, kızcağız öyle bir halde ki. Sanki birisi onu... Delirtmeye çalışmış. Böyle bir şey olabilir mi?
Kimse sorusunu cevaplamadı. Asansöre binince, Hanneck rapor vermeyi sürdürdü:
- İlk toksikoloji raporları biraz önce elimize geçti. Olmayacak bir şey,

kanında hiçbir şey yok, en azından kızı bu hale sokabilecek herhangi bir maddeye rastlanmadı. Vücudunda darbe izleri, ufak tefek çürükler var ama hiçbiri önemli değil. Bu kızın memesine kocaman bir çengelliiğne takılmış ve kızcağız gecenin ortasında çırılçıplak yürürken o iğneyi çıkarmayı akıl edememiş.
"Tıpkı Spencer Lynch'in kurbanı gibi" diye düşündü Annabel. Kızlar çırılçıplak soyulmuş. Tek fark, Lynch kızları uyuşturup, ardından onlara tecavüz ediyordu. Bir de, kafa derilerini yüzüyordu. Peki ya Bob, o kurbanlarına ne yapıyor? Annabel sanki usta ile çırağını inceliyormuş duygusuna kapıldı. Acı vermek ve harekete geçmek için hiçbir yabancı maddeye ihtiyaç duymayan bir ölüm maestrosu ile bir gün ayın kötülük zirvesine ulaşmayı uman ve bu arada tüm yapay yöntemlerden yararlanan çırağı. Bob bir kötülük örneğiydi. Annabel daha birkaç saat önce, yatağa yatarken kendini bunu düşünmekten alamamıştı. Bütün o iskeletleri vagona depolamak, neden? Cesetleri taşıyıp, kurtulmak için oraya atmak anlaşılabilirdi, ama iskeletler?
- Kızcağızın tırnaklarından çoğu ters dönmüş, aynı zamanda da gıdasızlık çekiyor. Eğer fikrimi Sorarsanız, psikolojik açıdan kaymış, derim.
- Kaç yaşında? Ve adı ne?
- Adı Taylor, on yedi yaşında. Annabel nefretle yumruklarım sıktı.
- Zarfın içinde bir mesaj varda, değil mi? Hanneck somurtarak başını salladı.
- Yukarıda. Getiririm.
İki dedektifi elektronik biplerle yankılanan loşça bir koridora sokup, bir kapıya yerleştirilmiş lomboza kadar götürdü. İşaret parmağıyla lombozu gösterip uzaklaştı. Annabel camın soluk aydınlığının üzerine eğildi. Kirli ve karmakarışık uzun siyah saçlarla çevrili porselen gibi bir yüz, çillerle dolu küçük bir burun. Taylor'ı yeşil bir geceliğe ve bir örtüye sarmışlardı. Kızcağız daha çok bir uçağın kalkış takımını andırıyordu, iyice örselenmiş elleri kollarının üzerinde titreşiyordu, bacaklarını vücuduna doğru çektiğinden, dertop görünüyordu. Zavallı neredeyse donma aşamasındaydı. Annabel kapıyı itip yaklaştı. Genç kızın yanına otururken, tüm hareketleri yavaştı. Bir süre öyle bekleyerek Taylor'a oradaki varlığına alışma fırsatı verdi, sonra elini usulca kızcağızın sırtına koyup yavaşça, sevgi dolu okşayışlarla onu rahatlatmaya çalıştı.
Taylor bir dakika sonra kıpırdadı. Başını Annabel'e çevirdi. Koyu renk

gözlerini kırpmadı. Gözler tuhaf bir pırıltıyla ışıldıyor, gözbebekleri durmadan açılıp daralıyordu. Yüzünde birçok asabî tik belirmeye başladı, çenesi kırıştı, bir yanağı kalkıp kalkıp inmekten vazgeçmedi.
Taylor yüzünü güçlükle Annabel'inkine birkaç santim kadar yaklaştırdı. Sanki içinde bulunduğu duruma rağmen, onunla konuşmak istiyordu.
Gözler birkaç kez art arda kırpıştı, kırpışma hızlandı, gözler görünmez oldu. Sonra, bu kadar küçümen bir vücutta beklenmeyecek bir güçle ağzını açıp, sararmış dişlerini gösterdi.
Ve haykırdı.
Elindeki polistiren fincan parmaklarını yakarken, Annabel kahvenin kokusunu içme çekiyordu. Cahill biraz endişeli gözlerle genç kadını süzdü.
- Tamam, iyiyim, dedi Annabel.
Yorgunluk artık on kat daha ağır çöküyordu bütün vücuduna.
- Vagondakilerden haberim var, diye açıkladı Cahill, biraz önce hepimize haber verildi. Ne gece ama, değil mi?
Annabel cevap olarak sırtını duvara dayayıp, gözlerini karşı duvara dikti.
- Şu herifi, şu Bob'u anlamakta zorlanıyorum, diye itiraf etti Cahill. İnanılmaz biri. Eğer Lucas Shapiro'yu nallayan gerçekten de oysa, çok akıllı biri olmalı. Tek bir parmak izi yok. Adlî tıp cesetten iki çekirdek çıkarmış. İBIS'e[23] göndereceklermiş. Eğer biraz talihimiz varsa ya da silah yeniden kullanılırsa, o zaman aradaki ilişki ortaya çıkarılacak.
Annabel ürperdi. Ne denli etkilendiğinin farkına varmaması için Cahill'in yüzüne bakmaya cesaret edemedi. Olay yerinden ayrılırken, Brolin olabildiğince dikkatli davranmış, üzerine kanının damladığı karları bile götürmüştü.
Annabel'i giderek artan gerginlikten kurtaran, elinde büyük boy plastik bir zarfla yanlarına gelen Şerif Yardımcısı Hanneck oldu.
- Sakinleşmesi için verilen ilacın etkisinde. Doktor kızcağızın aklî durumu konusunda fazla iyimser değil.
Eliyle alnını sıvazlayıp, plastik zarfı Annabel'e uzattı.
- İşte mesaj.
Plastik torbada küçük bir zarf ve sigara boyunda bir çengelli iğne vardı, iğnenin ucu hâlâ kıpkırmızıydı. Yazıcıdan çıkma kâğıdın kısa bir mesajla, doğrudan sayfaya piksellenmiş, iyi cins bir fotoğraf vardı.
- Hepsi bilgisayarla gerçekleştirilmiş, fotoğraf da öyle; yani resim herifin yazıcıya bastırdığı, dijital bir fotoğraf. Galiba parmak izlerinin alınması

için bütün bunları laboratuvara siz göndereceksiniz.
Annabel her zamanki gibi burada da herhangi bir ize rastlamayacaklarını bile bile, başını sallayıp onayladı. Elindeki metin kısa ama özlüydü.
Lucas elinizde, kamuoyu için kusursuz bir suçlu olacaktır.
Onun için beni unutun, yoksa hepsi ölür, Yolunuzu değiştirin, yoksa hepsi ölür, Beni bir daha rahatsız etmeyin, yoksa hepsi ölür.
Eğer bana karşı bir daha bir şey yapmaya kalkarsanız, Hepsi ölür. Üstelik elimin altında daha çok kişi var.
Henüz hepsi ölmedi, hâlâ bekleyen daha bir sürü var, Yanımda. Ama bunlar artık vicdanlarınıza abanacak.
Annabel'in kılı bile kıpırdamadı.
- Bu bir uyan, diye yorumladı. Soruşturmayı durdurmamızı istiyor.
- Sanki öfkelenmiş gibi, dedi Hanneck. Cahill omuzlanın kaldırdı.
- Ne, hepsi bu mu? diye öfkelendi. Bize emir mi veriyor?
- Lucas Shapiro'yu bulmamız hoşuna gitmemiş, dedi genç kadın.
- Bizi salak mı sanıyor? Shapiro'yu zımbalayan o; iddiaya girerim ki o!
259
Annabel'in içi bayıldı. Şimdi her şeyi, Brolin'le birlikte Shapiro'nun evine nasıl girdiklerini, adamın nasıl öldüğünü açıklamalıydı. Artık Bob'un öfkesini sadece Brolin ile o anlayabilirdi. Kısa bir süre sonra, polislerin ölüm vagonunun sırrını ortaya çıkardıklarını öğrendiğinde, kızgınlıktan kuduracaktı.
Fotoğrafı incelemesi için mesajı Cahill'e uzattı.
- Her neyse, kötüsü geride, dedi.
Cahill kaşlarını çattı ve gözlerini kâğıda basılmış fotoğrafa indirdi.
Fotoğraf baskısı, siyah bir fon önünde kırk yaslarında bir kadın ile bir erkek, onların yanında da iki çocuk ile bir genç kız seçilecek kadar iyiydi. Beşi de gözlerinde tarif edilemez bir dehşetle objektife bakıyordu.
Bütün bir aile.

41

Sekiz yaşındaki Carly'nin dünyası, ağır bir tahta kapının sınırladığı bu rutubetli mağaraydı. Arada bir Canavar yeni bir mum getiriyor, yakıp artık küçük bir kayayı kaplayan mum eriyiğinin üzerine dikiyordu. Bir gün mum iyice eğilmiş, Carly de alevinin aydınlığı bağlanabileceği son şey olan mumu doğrultmak isterken de sıcak balmumundan birazı parmaklarına dökülmüştü. Canı çok yanmıştı.

Sapıkça bir merakın pençesinde, hareketini tekrarlamıştı. Saydam sıvı ısırgan otlarından da fazla batarak elinin üzerinden kaymış, sonra da soğuyarak sütümsü bir renge bürünmüştü.

Bu acı, küçük kızın hâlâ bir şeylere inanabilmek için tutunduğu son daldı: yaşadığını, varlığını hatırlatıyordu ona. Cehennem'de bir yerde, ama hâlâ canlıydı.

Carly üç battaniyenin altında kıvrılmış, sıcak kozasını korumaya çalışırken bunu düşünüyordu. Bir de, kapıdaki deliği.

En ufak bir umut beslemeye imkân vermeyecek kadar küçük olsa da, bu deliği daha uzun zaman önce - iyi ama, burada uzun zaman ne demekti? - fark etmişti. En azından, küçük kızın koridoru görebilmesini sağlıyordu. Delikten içeri sızan gürültüler, çoğu zaman dehşet vericiydi: zincir şakırtıları, bir gulyabanininkine benzer iç bayıltıcı homurtular, bazen de korkunç çığlıklar. Arada bir de koridorda bir şeyler, bir hareket olur, birisi geçerdi. Oldukça seyrekti ve Carly koridorda olanları fazla merak etmiyordu, ama eriyen mumun elini yakması, kızcağızın çevresiyle bir nebze de olsa ilgilenmesini sağlamıştı.

Koridordan gelen bir sürtünme sesi duydu. Ardından adımların yerden çıkardıkları boğuk sesi.

Carly battaniyeye sarılıp, kapıya yaklaştı. Sıska gölgesiyle köşedeki duvarın hemen dibine sokuldu, gözünü iki utmanın arasındaki aralığa dayadı.

Koridor bir maden ocağı gibi, taşa kazılmıştı. Sağda bir mesain güçsüz ışığı görülüyordu; tuhaf bir meşale, sanki uzun bir k emikten yapılmış gibi. Yere, mürekkebimsi dalgasıyla tüm girinti çıkıntıları boğan bir gölge yayıldı. Bir kadın belirdi. Yüzü bir deri bir kemik ve kirli, saçları karmakarışık, ürpertiler içinde yavaşça yürümeye çalışan bir kadın. Carly kadının kırkında olduğunu düşündü. Gözlerindeki o sarsıcı dürüstlük

olmasa, sefalet konulu bir filmin oyuncusu sanılabilirdi.
Carly kadını çok güzel buldu.
Birden içinde, gidip kadının kollarının arasına sığınmak isteğini duydu.
Genç kadının arkasından Canavar göründü. Apansız itince, kadın kayanın üzerine neredeyse yüzükoyun düşüyordu.
- Haydi, yürü. Bari yemek yeseydin! O zaman bu halde olmazdın, zavallı aptal...
Sesinde hâlâ aynı acımasız tını.
Homurdanmaktan vazgeçip, gözlerini meşaleye dikti.
- Bu bok hâlâ dik durmuyor, diye söylendi. Hey, sen, beni burada bekle.
Canavar meşalenin kemiğini duvarda sağlamlaştırırken kadın Carly'nin kapısının önünde durdu.
Kızcağız gözleriyle kadının örselenmiş ellerini okşuyor, bu ellerin saçlarında neler yapabileceğini, o nasırlı avuçlardan nasıl bir sevgi yayılabileceğini düşlüyordu.
Kadın Carly'nin bakışını yakaladı. Kafasını kapıya ve ondan ayrılmayan küçük göze çevirdi. Hemen ardından Canavar'a baktı ve berikinin sırtının dönük olmasından yararlanarak iki adım attı, gelip kapıdaki aralığın önüne diz çöktü. Carly'yi görünce, genç kadının çenesi seyirdi, kasıldı ve gözlerini baş döndürücü bir acı kapladı. Ellerini kapının üzerine dayayarak, küçük kızın önünde kendini toparlayabilmek için müthiş bir çaba harcadı.
- Adın... Adın ne senin? diye fısıldadı, hıçkırıkları sesini boğarken.
Küçük göz, her zamankinden daha yakın, hâlâ üzerindeydi ama hiç cevap gelmedi. Kadın işaret parmağını kapıdaki deliğe soktu.
- Ben, benim adım Rachel.
- içine düştüğü heyecanı güçlükle denetliyor, ama küçük kıza belli etmemek için elinden geleni yapmaya çalışıyordu.
- Şimdi bana adını söyle, diye mırıldandı yeniden.
Yine cevap alamadı. Onun yerine, Rachel parmağına bir elin sarıldığını hissetti. Boğazı düğümlendi, göğsünden kocaman bir hıçkırık yükseldi, daha fazla dayanamayacaktı, sanki ağlamaya başlayacak ve bir daha hiç duramayacak gibi geliyordu ona. Bir çocuğun burada ne işi var? Kimsenin bir kız çocuğunda böylesi bir bakışa neden olmaya hakkı yoktu.
Rachel Carly'nin yanağını okşamak için öteki parmağını da yarığa soktu.
Acıdan, boğazından tiz bir çığlık koptu.
Bütün kafatası aleve kesti; geriye sıçradı ve karşıdaki duvarın dibine

kadar yuvarlandı.
Canavar saçlarını bırakıp, göğsüne bir tekme attı.
Çektiği acıya rağmen, Rachel'ın çığlığı boğuk çıktı. Canavar o zaman Carly'ye döndü, iki adımda kapının önüne geldi, gri dişli ağzını ve çılgın gözlerini kapıdaki yarığa yaklaştırdı.
- Sen odanın dibine dön. Unut bunları, onu bir daha asla göremeyeceksin: Asla.
Carly titreyerek yatak diye kullandığı döşeğe yürüdü. Örtülerine sıkıca sarılıp gözlerini yumdu. Umuda kapılmakla aptallık yapmıştı.

42

Brolin yeni arkadaşının yalamasıyla uyandı. Hayvanı otele kabul ettirebilmek için, fazladan birkaç banknot feda etmesi gerekmişti. Para onun için sorun değildi. Her sosyal sınıftan ailenin hesabına çalışıyordu. Bazıları neredeyse hiçbir şey ödemiyor, kimileriyse kaçak veledi sağ salim geri getirdiğinde özel dedektife dört sıfırlı prim çekleri imzalamayı olağan buluyordu.
Duştan çıktığında köpek orada, banyonun eşiğinde oturmuş, kuyruğunu sallıyordu.
- Biraz vakit bulur da cesaretimi toplarsam yıkayacağım seni. Sana bir de isim bulmalıyız, tabiî eğer senin bu konuda bir önerin yoksa.
Köpek dudaklarını yaladı. Kafasının üzerine devrilen kulaklarıyla hem labradoru hem de kurt köpeğini andırıyordu.
Brolin oda servisine kahvaltı ısmarlarken bolca domuz pastırması istemeyi de unutmadı. Elini başının üzerine koyduğunda hayvan hiç itiraz etmedi.
Köpeğin sırtına sevgiyle dokundu.
- Bugünden itibaren adın Safir olacak.
Brolin'in yüreği acıdı. Safir en sevdiği renkti. Uzak bir anı. Bir bakış, okyanus, gökler...
Kahvaltısını birkaç dakikada silip süpürdü, sahibinin verdiği domuz pastırmasını yalayıp yutmak ise Safir'in çok daha az zamanını aldı.
Her zamanki blucinlerinden biriyle, en sevdiği kazağını, geniş örgülü siyah olanını giydi, ardından da masanın başına geçti. Sabahın grisi avlunun tepesine düşüyor ve uzun balkona kadar kendine bir yol buluyordu. Onun ötesinde, özel dedektifin hayatını çevreleyen gölgeler çok yoğundu. Brolin antrepoda bulduğu kâğıdı önüne koydu.

"Lucas... Dağıtım... Ve Bob ya da Malicia Bents Mucizeler Avlusu'nda... Bilenlere... Döngüyü..."
Telefonunu alıp, batı sahilindeki bir numarayı tuşladı. Zilin birkaç kez çalmasından sonra, Portland'dan eski meslektaşı Larry Salhindro'nun uykulu sesi duyuldu:
- Mmm?
- Larry, yine yardımına ihtiyacım var.
- Josh, beni uyandırmak senin için alışkanlık olmaya mı başladı? Aramızda kocaman bir saat farkı olduğunu unuttun mu yoksa? Burada saat... Ah kahrolası, daha saat sabahın beş buçuğu, siktir git!
- Biliyorum, Larry. Çok önemli.
- Hımm, tabiî, hep öyledir zaten.
Larry'nin o ana kadar sahte öfke yüklü sesi birden değişti, daha samimi, daha yakın oldu:
- Josh, başkalarını kurtarmak için günde yirmi dört saat yaşanamayacağını kabullenmelisin. Senin de en asgarîsinden bir özel hayatın olmalı:
Öfkeyle eklemekten kendini alamadı:
- Polislerin bile özel hayatı vardır!
Telefonda bir sessizlik oldu. Her ikisinin de, doğru yorumladıkları bir sessizlik. Tek başına yüzlerce cümleden fazlasını anlatan bir sessizlik.
- Kendini nasıl hissediyorsun? diye sordu Salhindro sonunda. Brolin, arkadaşını, yalnız yattığı yatağında sigara paketine uzanmak için gerinirken gözlerinin önünde canlandırmakta hiç zorlanmadı.
- İyi. Kendim yeni bir arkadaş edindim.
- Polis mi?
- Köpek.
- Ah.
Yeni bir sessizlik.
- Ee? Bu kadar önemli olan neymiş? diye meraklandı Larry.
- Bana Malicia Bents adlı bir kadınla ilgili her şeyi bulmanı istiyorum. New York'ta ya da buralarda bir yerde oturuyor sanırım.
Brolin, Bob'un çevresinde döndüğü anlaşılan gizemli kadının adını harf harf yazdırdı.
- Faks numaran hâlâ aynı mı?
- Evet. Bir şey daha, Larry, Mucizeler Avlusu sana bir şey anlatıyor mu?
- Şeyy— Hayır, bu dediğin Londra'da mı, yoksa Broadway üzerinde değil

mi bu? Sanki müzikal komedi gibi.
- Hayır, Paris'te bir zamanlar bütün katiller ile dilencilerin buluştuğu tehlikeli bir mahalleydi. Bunun argo bir terim olup olmadığını ya da yeni bir çetenin adı olarak kullanılıp kullanılmadığını merak ediyorum.
- Her neyse, hiçbir fikrim yok, üzgünüm.
- Larry, Malicia Bents konusu oldukça acele.
- Biliyorum. Elimden geleni yaparım.
İki arkadaş, eski tadı almasalar da biraz havadan sudan konuştular, sonra telefonu kapadılar. Brolin uzun uzun düşündü. Mucizeler Avlusu. Bu mahalle hakkında, dilencilerin oraya, yani sığınaklarına varır varmaz bütün sakatlıklarından kurtulmalarının dışında, fazla bir şey bilmiyordu. Caliban tarikatıyla nasıl bir ilgisi var? Burada bir alaycılık mı, yoksa birinci sınıf bir monarşi mistisizmi mi aramalı? Kapı vurulduğunda, Brolin hâlâ bunları düşünüyordu. Hole doğru dikkatle yürüdü.
- Kim o?
- Benim, Annabel.
Kapıyı açınca, genç kadının gergin çizgileriyle karşılaştı.
- Fazla zamanım yok, diye açıkladı Annabel. Uzun bir gece geçirdim ve hemen New Jersey'ye dönmek zorundayım.
Brolin merakla kafasını eğdi.
- Size anlatmak istediğim bir şey var, diye, kötü haberlerin yumuşak sesiyle açıkladı Annabel.
Bulduktan vagonu ve içindeki iç karartıcı yükü anlattı. Brolin gözlerini yumdu. Belki de bulunanlar arasında Rachel Faulet de vardı.
- Anladığım kadarıyla, cesetlerin kimliğini belirleyecek hiçbir şey yok, değil mi? diye sordu. Ne bir elbise ne bir cüzdan...
- Hayır, doğrusunu söylemek gerekirse, çok daha kötü. Cesetlerin vagona getirildiklerinde çoktan iskelete dönüştüğünü anlattı Brolin'e; bunlara kendi gördükleri ile olay yeri uzmanlarından duyduklarının raporunu ekledi. Ardından genç Taylor ve derisine iliştirilmiş mesajdan söz etti. Cümleler ağzından akarak boşaldıkça, olanların darbesini daha güçlü yiyordu sanki. Bir sandalyeye oturmuş halde çılgın gecenin tüm dehşetini boşalttı içinden.
- Phillipsburg'e gidiyorum. Kurbanlardan dördü gibi, Taylor da oralı; birçoğu da oraya yakın yerlerde oturuyordu. Bu kadar küçük bir bölgede böylesi bir yoğunlaşma rastlantı olamayacak kadar dikkat çekici. Şerifle ve Taylor'ın arkadaşlarından bazılarıyla konuşacağım.

Brolin ağzını açmadan dinlemişti.
- Bütün bunları olabildiğince çabuk öğrenmeniz gerekir, diye düşündüm. Haber almaya çalışacağım, hiç belli olmaz, eğer iskeletlerin kimliği belirlenirse...
- Teşekkür ederim.
Annabel dönüp çıkmak üzereyken durdu.
- Haklıymışsınız, dedi, bu kez koca bir aileye saldırdı. Brolin elini dostça genç dedektifin omzuna koydu.
- Bir çay ister misiniz? iyi gelirdi.
Genç kadın başıyla hayır dedi. Brolin kara gözlerini gözlerine dikti.
- Annabel, dedi, Malicia Bents adı size bir şey hatırlatıyor mu? Yine pek sık yapmadığı bir şey yapmış, genç kadına önadıyla hitap etmişti. Annabel ilk başta rahatsız olmakla birlikte, sonra bu hitaptan bir çeşit keyif aldığını hissetti. Doğmakta olan bu küçük samimiyet hoşuna gitmiyor değildi. Biraz düşündükten sonra kafasını salladı.
- Sanmıyorum. Neden?
- Hiç, öylesine... Bu akşam buluşabilir miyiz? Annabel cevap veremedi.
- Profesyonelce, demek istiyorum, diye ekledi Brolin, genç kadının şaşkınlığını görünce.
Annabel birden kendini gülünç hissetti, yanaklarının kızardığını anladı. Bazen ne kadar da aptal olabiliyordu! Salak, sana da ne oluyor!
Brolin arkadaşça gülümseyerek açıkladı:
- Umarım, o zamana kadar benim de size anlatacaklarım olacak. Belki de o zamana kadar Malicia Bents sırrını açıklardı. Annabel bir adım gerileyince, kanepenin dibine uzanmış Safir'i gördü.
- Geçen sefer köpeğiniz olduğunu fark etmemiştim.
Brolin etrafına ışıklar saçarak bakıyordu Annabel'e. Yorum yerine tebessümü daha da yoğunlaştı.
- Sizi ararım, dedi Annabel odadan çıkarken.
Koridora çıkınca, böylesine sakarlık ettiği için kendine kızdı. Adamdan yayılan güç onu hâlâ etkiliyordu. Asansördeyken, kendi kendine buraya neden geldiğini sordu. Bir telefon da yeterdi. Hayır, bunun çekicilikle hiç ilgisi yok! Üstelik, buna inanıyor. Aslında onu görmeye, onunla konuşmaya ihtiyacı vardı. İçinden bir fener gibi parıldadığı ve bütün bu duygularla Annabel kendini çok yalnız hissetti. Adamın varlığı bile yatıştırıcıydı. Evet, doğrusu bu, adam ona iyi geliyordu.

43

Larry Salhindro gürültüyle boğazım temizledi.
- Sıkı dur, dedi. Şu senin Malicia Bents gerçek bir vaka. İyice araştırdım. Koca ülkede sadece iki tane Malicia Bents var ama her ikisinin de adı Z ile yazılıyor. Senin belirttiğin gibi bir ada ise hiç rastlamadım. Sadece... İşin heyecanlı yanı da burası işte! US Postal denetim bölümündeki[24] arkadaşlarımız da bir süre önce yakalanan şüpheli bir koli nedeniyle adı S ile yazılan bu Malicia Bents'le yakından ilgileniyor. Bütün ayrıntıları bilemiyorum ama arama emri çıkarılmış bile.
- Nasıl bir koliymiş bu? diye sordu Brolin.
- Bilmiyorum, elimde bir telefon numarası var, olayı soruşturan müfettişlerden New York'ta görevli olan birininmiş. Kalem kâğıdın var mı?
Brolin otelin antetli kâğıdına bir telefon numarası karaladı.
- Kısacası, Malicia Bents diye biri resmen yok, böyle bir nüfus kaydı yok, ama öte yandan posta yasasına karşı gelmekten aranıyor, diye özetledi Brolin...
- İşte bu kadar. Yani, sahte bir addan söz ediyoruz.
- Ya da kaçak bir göçmenden.
- Neden olmasın?
Brolin arkadaşına heyecanla teşekkür etti ve US Postal müfettişinin numarasını tuşladı. Genç bir kızın kaçırılmasını soruşturan özel dedektif olduğunu açıklayınca, Malicia Bents soruşturma[sını yürüten sorumlu ajan, Freddy Copperpot'dan öğle yemeği randevusu aldı]. Glock'unu alıp özenle temizledi, ilk fırsatta silahını değiştirmek zorundaydı: Shapiro'nun ölümünden sorumlu bu tabanca balistik incelemede sahibini ele verebilirdi.
Saat on bir olduğunda, Brolin boş suratlar ve cam gibi varlıkların eşliğinde metroya daldı. Duraklar ilerledikçe vagonlar, sıkıcı takım elbiselerle, yüksek sesle konuşan gençlerle ve düşünceli turistlerle doldu. Metro Manhattan Köprüsü'nden geçerken East River'ın gri aynasında yansıdı, hemen ardından gökdelenleri delip toprakta yutuldu. Brolin Küçük İtalya'da indi, Freddy Copperpot'la buluşacağı Mulberry Sokağı'm bulmakta güçlük çekmedi. Gri ve basık binalar, özellikle gıda maddesi satan dükkânları çevreliyordu.

Siyah takım elbiseli ve beyaz gömlekli Copperpot, kırpılmış sakalı ve kısa süre önce permalanmış saçlarıyla bu businessmen kalabalığı içinde kesinlikle zararsız görünüyordu. Brolin karşısındakinin kırk yaşlarında olduğunu düşünürken adamın deri bir evrak çantası taşıyan elinde belli belirsiz bir yüzük parıltısı gördü. Brolin karşılıklı nezaket cümlelerinden yararlanarak teşekkür etti, kendi soruşturmasının ne denli acil olduğunu belirterek, genç kızın kaybolmasından beri zamanın tehlikeli olacak kadar çabuk geçtiğini anlattı. Adından başka İtalya'yla hiçbir ilgisi olmayan bir restorana girip yemek ısmarladılar.

- Bu kız, dedi Copperpot gözü Brolin'in kulağındaki pansumana takılarak, bu kızın kaçırıldığım mı düşünüyorsunuz?

- Rachel Faulet mi? Evet, korkarım öyle. Size telefonda da anlattığım gibi, Rachel Faulet'nın eşyası arasında Malicia Bents'in adına rastladım, oysa onun hakkında hiçbir bilgim yok. Böyle biri olmadığını ve sizin tarafınızdan arandığını öğrenene kadar, Rachel'ın bir arkadaşı olduğunu düşünüyordum.

Yalan söylemekten başka seçeneği yoktu: eğer antrepoda bulduğu kâğıttan söz ederse, orada bulunmasını açıklamak zorunda kalacak, böylelikle Shapiro'nun Öldürülmesiyle ilgisi ortaya çıkacaktı.

- Doğru, onunla "konuşmak" isterdik. Bakın, sizinle açık konuşacağım, telefonunuzdan sonra sizin hakkınızda bilgi topladım. Copperpot duraklayarak karşısındakini süzdü.

- Eski müfettiş ve özel dedektif olarak kazandığınız ün, yalnız çalıştığınızı da gösteriyor. Eğer sizinle bildiklerimi paylaşacaksam, sizden de karşılığını beklerim.

- Tabiî. Elimde Malicia Bents'in adının yazılı olduğu kâğıdın dışında, fazla bir şey yok.

Copperpot'a doğru eğildi, gözbebeklerinin yakıcı yoğunluğunu federal ajanın gözlerine dikti.

- Rachel'ın başına ne geldiğini bulmak istiyorum, benim için çok önemli ve bu Malicia'nın kaçırılmayla bir ilgisi olabileceğini düşünüyorum.

Dirseğini masaya dayayıp, çenesini avuçlayan Freddy Copperpot, parmağının ucuyla asabice sakalını sıvazlıyordu. Düşünüyor, kafasında bir şeyleri tartıyordu.

- Pekâlâ, dedi sonunda. Bütün bunlar aramızda kalacak, onun için eski bir polise hitap ediyorum. Eğer soruşturmanız sırasında Malicia hakkında herhangi bir şeye rastlarsanız, hemen bana haber veriyorsunuz. Size

güveniyorum. Arkadaşlarınız sözünü tutan biri olduğunuzu söylediler, dediklerine inanıyorum.
Brolin kabul ettiğini belirtmek için kirpiklerini yavaşça kırptı. Demek Copperpot Portland'daki eski meslektaşlarını aramıştı.
- Bundan üç ay kadar önce, bir posta görevlisi, en hafif deyimiyle alışılmadık bir koli görmüş. Kamyonetle gönderilecek paketleri hazırlarken, bir kutudan kırmızı bir şeyler damladığını fark etmiş. Paketin bir yanı bütünüyle kırmızıya bulanmış, kan gibi. Bize haber verdi, biz de rutin bir soruşturma başlattık. Bilirsiniz, posta idaresinde inanılmaz bir hareket vardır ve bu ülkede her yıl yüz altmış altı milyar paket gönderilir, bunlardan bazılarının içinde uyuşturucu, çocuk pornografisi, hatta örümcek gibi, akrep gibi, yılan ya da canlı canlı karton kutulara kapatılmış maymun gibi, ülkeye yasadışı yollardan girmiş hayvan bile olur. Kolilerde neler bulduğumuzu tahmin edemezsiniz.
Copperpot, garson kız ısmarladıkları spagettileri önlerine koyarken konuşmasına ara verdi.
- Söz konusu koli, Birinci Sınıf göründüğünden, yani Anayasa'nın Dördüncü Maddesi kapsamında olduğundan, öyle istediğimiz gibi açamazdık. Onun için paketin gönderildiği, Malicia Bents adlı kişiye ulaşmaya çalıştık. Araştırınca, verilen bütün bilgilerin sahte olduğunu öğrendik. Bents adlı bu hanımefendi, onu bulmamızı istememişti anlaşılan. O zaman, koliyi açmak için izin aldık.
Copperpot gözlerini Brolin'e dikip, önündeki tabağı itti.
- Paketin içinde ne vardı? diye sordu özel dedektif, cevabı bildiğinden emin olmasına rağmen.
- Buz ile plastik, ve bütün bunların ortasında da, bir karaciğer ile bir kavalkemiği. Laboratuvarımızın yaptığı incelemeden sonra, korktuğumuz çıktı: insana ait.
Sıcak tabaklarından yükselen buğunun ötesinden birbirlerine baktılar.
- Paketin üzerindeki gönderici adresi de sahteydi. Posta idaresi bir koli aldığında, bu gönderi kaydedilir ve bilgisayar işlemleri ve izleme için pakete bir barkot verilir. Bu barkot sayesinde kolinin izini gönderildiği postane olan Paterson, New Jersey'ye kadar , sürebildik. Ama orada yapacak bir şey, bir tanık yoktu, sanki ölü bölge gibi. O zaman biz de Phillipsburg'de pusuya yattık.
- Phillipsburg mü? diye şaşırdı Brolin.
- Evet, Malicia Bents posta kutusunu orada açmıştı.

Brolin Annabel'in sözlerini hatırladı, genç kadın o kentte ve kent çevresinde oturan birçok kurbandan bahsetmişti.
- Her neyse, hiçbir şeye yaramadı. Ya Malicia bir şeyler sezdi, ya biri haber verdi, ya da işin peşini bıraktı... Yasal olarak öyle biri yaşamıyor, tüm ülkede o adda biri yok.
- Posta kutusu edinmek için, bir sürü bilgi vermesi gerekmez miydi?
- Hayır, posta kutusu edinmek çok basit, hatta bazı postanelerde insan bunu uzaktan bile yapabiliyor. Zaten başkasına ait bilgileri edinmek de çocuk oyuncağı. Sadece geçen yıl bu güzel ülkemizde beş yüz bin kişinin kimliği çalındı! Düşünebiliyor musunuz? Doktor muayenehanelerinde ya da okullarda adres, telefon numarası, sosyal güvenlik numarası dolu dosyalar var, içlerinden birkaçını götürmek mesele değil. Belirleyici olarak sosyal güvenlik numarası kullanan sigorta şirketleri ya da okullar bile var. Bizdeki birimler bu kaçakçılığı açığa çıkarmak için savcılıkla ve gizli servisle işbirliği yapıyorlar ama, durum gerçekten karmakarışık. Onun için, Malicia Bents'in kendine böyle bir kimlik bulması hiç de zor değil.
- Peki, sonrasında, soruşturmada bir gelişme oldu mu? Freddy Copperpot işaret parmağıyla evrak çantasına vurdu.
- Bu Malicia Bents'e daha önce de koli gönderilip gönderilmediğini belirlemek için bilgisayar arşivlerimizi taradık. Otuz yedi tane gönderi kaydı bulduk!

Brolin, Skai[25] kaplı kanepede ürperdi; doğru tahmin ettiğinden emindi. Federal ajan açıklamalarını sürdürüyordu:
- Tabiî içlerinde ne olduğunu bilmiyoruz, ama eğer aynı şeyse... Öte yandan, New York'ta önemli bir laboratuvara sahibiz; parmak izi belirlemek mümkün değil, çünkü paket daha bize gelmeden lojistik bölümünde bir sürü insanın elinden geçiyor. O zaman biz de gönderenin el yazısını incelemesi için bir belge uzmanına başvurduk. Genel özellikler, sıralama, vurgu ve noktalama işaretleri ve çocuksu devindiriciliğine bağlı harf morfolojisi, gönderenin solak ve büyük ihtimalle erkek olduğunu belirlememizi sağladı. Kullanılan mürekkebe gelince, galik asit eriyiği içinde renklendirici ve demir tuzlarından oluşan ve oldukça kolay bulunan bir karışım. ATF, mürekkeplerle ilgili ve üç binden fazla kromatograf içeren veri tabanlarına girmemize izin verdi, ama kullanılan ürün o kadar kolay rastlanan bir şey ki, gerçek bir ipucu sayılmazdı. Altı aylık soruşturmadan sonra bile bu gizemli kadın ile kolileri gönderen arkadaşı hakkında hâlâ hiçbir şey bilmiyoruz.

Brolin heyecanla kafasındaki fikirleri az da olsa düzene koymaya çalıştı. Bütün bunlardan nasıl bir sonuç çıkarılabilir? Yarışta Caliban tarikatından sadece bir değil, ama iki kişi daha olduğunu mu? Bu Malicia ile bir solak, yani Bob'un ta kendisi. Hayır, acele etme! Lucas'ı hatırla! Evet, Lucas da solaktı. Olaylar Brolin'in gözünün önünden bir film şeridi gibi geçti: Lucas silahı sol elinde tutuyordu. O kolileri gönderen Lucas olabilirdi pekâlâ.
Belirtilere güvenerek, tarikatı üç kişi düşünmüştü ama bu varsayım daha önemsiz üyeleri dışlamazdı. Lucas'ın yardımcısı Janine Shapiro gibi. Şimdi de Malicia Bents, Bob'un gölgesi yani.
Malicia Bents, ya da gerçek adı neyse, Phillipsburg bölgesinde oturan bir kadın.
Annabel'le konuşmalı, ona kafasından geçenleri açıklamalıydı.
Boğuştukları korkunçluğu anlatmalıydı ona.
Brolin, şaşkın Freddy Copperpot'ın karşısından hızla kalktı, masanın üzerine bir banknot bırakırken federal ajanı yakında arayacağına sözü verdi. Açık kapıdan içeriye dışarının soğuk havası sızdı. Malicia Bents'in kim olduğunu bulunca, Bob'a ulaşacaktı.

44

Daha kuzeyde, vagondaki iskeletleri Jack Thayer'ın bitkin gözlerinin önünde çıkarmak için üçüncü bir ekip vardiyasına başlarken, Annabel de Phillipsburg'e varmış, bölge şerifinin Corliss Caddesi'ndeki tuğladan yapılmış küçük bürosuna girmişti. Eric Murdoch adlı şerif, genç kadının karşısında duruyor, onun anlattıklarına gerçek bir merak ve heyecanla dinliyordu. Otuz bir yaşındaki Murdoch bir doksan boyunda, yüz kilodan fazla bir adamdı. Bir zamanlar spor yapmasına rağmen, artık kendini tümüyle güzel yemeğin ellerine terk etmişti. Yine de fazla kilolarına rağmen güçlü vücudunu saran kasları belli oluyordu. Yuvarlak yüzlü, saçları yer yer seyrelip kelleşmeye başlayan şerif, ilgi çekici biriydi.
- Bu bölgede rastlantı olamayacak kadar çok kurban var. Bob buralarda bir yerde yaşıyor olmalı, diye anlattı Annabel. Etrafı taramak, ciddi suçtan hüküm giymiş bütün herkesi gözden geçirmek, kurbanların komşularına sorular sorup, bir şey görüp görmediklerini anlamak gerekecek.
- Size yardım etmeye hazırım ama başımı federallerle derde sokmak istemem. Onlarla anlaştınız mı?
Bir de üstelik bürokrasiyle uğraşmak gerekecekti demek. Annabel yetkisinin sınırlarından hiç de emin değildi ve Woodbine'ın ya da New

York belediye başkanının kişisel desteğine sahip olsa da, kurallara uymak zorundaydı.
- Aramızda kalsın, diye devam etti şerif, onlara hayran olduğum için değil. Kendilerini kral sanıyorlar, ama ben sadece başımın derde girmesinden korkuyorum.
- İnanın bana, bütün bunları çok kısa zamanda halledeceğiz. Bu arada yardımınıza ihtiyacım var. Buralısınız ve buradakileri tanıyorsunuz.
- Evet... Şey, biraz önce Taylor Adams hakkında anlattıklarınız, gerçekten de dediğiniz gibi mi olmuş? Sokağın ortasında çırılçıplak, vücuduna iğnelenmiş bir zarfla mı bulunmuş?
Annabel üzüntüyle başını salladı.
- Onu daha önce görmüş müydünüz?
- Taylor'ı mı? Hem de nasıl. Buranın müdavimiydi diyebilirim! Aptallıklarından hiç vazgeçmedi ki. Çoğu kez, sokakta körkütük sarhoş bulup, annesine kendi elimle götürdüm. Kötü bir kız değildir ama kafasından tahtası eksik işte. Öte yandan, eğer bir şey yapılmazsa, onun sonu kötü bitebilir...
- Korkarım bundan sonra çok daha sakin olacak. Biraz önce annesine uğradım, bana Taylor'ın görüştüğü arkadaşlarının listesini verdi, ne düşünüyorsunuz?
Şerif Annabel'in uzattığı isim listesini uzun ve nasırlı parmaklarıyla aldı.
- Hımm... Öyle göze çarpacak biri yok. Tıpkı ona benzeyen şu ikisini tanıyorum, ama ötekilerin kim olduğu konusunda bir fikrim yok... Size bir şey sorabilir miyim?
- Sorun.
- O zarfta ne vardı?
- Anlaşılacak bir şey yoktu, diye yalan söyledi genç kadın. Neden sordunuz?
- Merak ettim de. Böyle bir şey yapmak için zırdeli olmalı!
- Ya da kendine çok güvenmeli.
Annabel bunu son saatlerde çok düşünmüştü. Birden fikirlerini açmak, onlan yüksek sesle ifade etmek ihtiyacını duydu:
- Sanki bize istediğini yaptığını, bir insanın hayatına zerre kadar önem vermediğini kanıtlamak istiyor gibi. Sanki insanları sadece ulak olarak kullanmak için bile kaçıracak kadar güçlü olduğunu göstermek istiyor. Birini bulmak için parmaklarım şaklatması yetermiş gibi. Dünya onun deposu, tek yapması gereken, elini uzatıp almak. Bir bakıma, kendini

Tanrı gibi görüyor.
- Seri cinayet işleyen bütün katillerin sorununun bu olduğunu bir kitapta okumuştum, diye araya girdi Şerif Murdoch. Kurbanlarının kişiliklerini yıkarak mutlak hâkimiyetin ve gücün peşindeymişler. Böyle bir şey bana aptallık geliyor, insan nasıl...
Annabel'in cep telefonu çalmaya başladı. Telefonu açmak için biraz uzaklaştı, arayan Joshua Brolin'di.
- Sizi görmek zorundayım, çok önemli, dedi özel dedektif.
- Görmek istediğim birkaç kişi daha var, dün bulduğumuz kızın arkadaşları. Sonra hemen dönerim.
- Boş verin, konuşmamız gerek.
- Bu kadar aceleci...
- Bir saat sonra evinizin önündeyim, görüşürüz. Telefon kapandı.
Annabel'in ağzı şaşkınlıktan bir süre açık kaldı; sonra Şerif Murdoch'ın yanına döndü.
- Ben... Şimdi gitmek zorundayım, Şerif, sizde numaram var, eğer bir şey bulursanız, beni aramaktan sakın çekinmeyin.
Murdoch geniş omuzlarını silkerken genç kadın dört çekerinin yanma varmıştı bile. CD çalarını açtığında arabanın içini Miles David'in ağlamaklı sesi doldurdu.
Annabel yoldayken Jack Thayer telefon etti. Haberleri kötüydü. Her şeyden önce, birçok iskeletin iç karartıcı bir özelliği vardı: kavalkemiklerinin üst bölümü kesikti. Hepsinin değil, ama yetişkinlerin neredeyse dörtte birinin. Öte yandan, çocuklardan hiçbirinin. Buna bir de aralarından çoğunun bir parçasının eksik olduğunu eklemek gerekiyordu: birçok kafatasının, uylukkemiğinin ve göğüs kafesinin yerinde yeller esiyordu. Öte yandan, federallerin olay yerine gelmeleri de iyiye işaret değildi. Koşullar - eyalet sınırlarının aşılması, tekrarlanan kaçırılma olayları ve kurbanlar arasında iki federal görevli bulunduğunun da belirlenmesi - göz önüne alındığında, FBI bu soruşturmanın kendi alanlarına girdiği iddiasındaydı. Aslına bakılırsa, usluca polislerin gölgesine saklanmışlar ve vagonun bulunmasıyla ellerinde; yeterince kanıt olduğuna karar verip, bütün alkışları almak için son perdede ortaya çıkmışlardı. FBI şimdilik soruşturmayı resmen üstlenmemişti ama, bu çok gecikmezdi artık; insan kaçırma dalgasının boyutu ortaya çıktıkça, medyanın ilgisi de artıyordu.
Geceden beri durmadan süren polis hareketliliğinin farkına varan

televizyon kameraları, Montague bölgesini istila etmişti sanki. Eğer Bob televizyonun karşısında oturuyorsa, küçük oyun sahasının bulunduğunu öğrenecekti. Bir gece önceki uyarıdan sonra, Annabel adamın öfkesinden ürküyordu. Yüksek sesle önce gazetecilere, ardından da G-men'lere[26] bela okudu. Eğer federaller soruşturmayı ele alırsa, NYPD'nin bütün gücüyle baskı yapacağı kesindi; işin bütün hamallığını çeken, uykusuz geceler geçiren hep onlardı.

Yorgunluktan bitkin olmasına rağmen, FBI'nin bu kadar yakın olduğunun bilinciyle ekindekini bırakmamaya kararlı olan Thayer, ortağını birkaç sözle yüreklendirdikten sonra telefonu kapattı.

Annabel Verrazano Köprüsü'nün üzerinden gri körfezin inanılmaz görüntüsünü seyredip Heights'a varıncaya kadar Brooklyn'de ilerledi. Otomobilden, evine on metre uzakta indi. Nazik bir el arabanın kapısını tutuyordu.

- Radyoda Montague'den Şerif Tuttle diye birisinin konuşmasını duydum, dedi Brolin arkasından. Son derecede kısıtlı bir basın açıklaması yaptı ve bir kemiklik bulduklarını anlattı, içimden bir ses, birinin ona gazetecilere ne söyleyeceğini anlattığını fısıldıyor. Neyse ki sizin soruşturmanızla herhangi bir ilişki kurmaya kalkmadı. Ama korkarım bu uzun sürmeyecek...

Annabel omuzlarını silkti. FBI yanşa girdiğine göre, dizginleri ele almakta gecikmezler, böylelikle bütün bu medya dertleriyle uğraşmayı da üstlenmiş olurlardı. Yine de, bir soruşturmaya bulaşmış bütün polisler gibi, dosyasının elinden alınmasına içinden isyan ediyordu.

Ayaklan karın içinde, özel dedektife döndü. Örgüleri rüzgârda uçuştu. Geride, onlan merakla süzen köpeğin farkına vardı.

- Brolin köpeği almak için yolu uzatmış, otele uğramıştı.

- Bana söylemek istediğiniz bu çok önemli şey neymiş? diye söze başladı Annabel daha fazla beklemeden. Phillipsburg'de, Şerif Murdoch'un yanındayken, hiçbir açıklamada bulunmadan telefonu suratıma kapatıyorsunuz. Sizin gibi davranacak olsam, buraya gelmez ve sizi ağaç ederdim!

Brolin'in dudaklarında eğleniyormuş gibi bir ifade belirdi. Annabel hiç de öfkeli görünmüyor. Kişilik sahibi, hepsi bu, denetimin elinde olmamasına dayanamıyor...

- Gelin, konuşacaklarımız var.

Genç kadım, paralel bir sokağa götürdü: bir tepenin üzerinden tüm

körfeze ve Manhattan'a hâkim bir yaya yoluna. Üç renkli çiçek buketleri, çizgili-yıldızlı Amerikan bayrakları bütün korkuluğu süslüyor, yanlarında da acısı henüz taze 11 Eylül felaketinin kurbanlarının fotoğraflan görünüyordu. Hem saldırılar hem de haberalma örgütlerinin bütçesinden görülmemiş artış, inanılmaz bir vatanseverlik patlamasına neden olmuştu. Tüm ülke ulusal renklere bürünmüş, draje çikolatalar bile sadece kırmızı, beyaz ve mavi olarak üretilmeye başlanmıştı.
- Annabel, vagonda bulduğunuz iskeletler hakkında neler söyleyebilirsiniz?
- Hey! Buraya sizin sorularınıza cevap vermek için gelmedim; sizin bana anlatacak önemli şeyleriniz yok muydu? 277
Karşısındakinin karizmatik kişiliğine alışıyor, giderek onun etkisi altında kalmaya direniyordu. Adam değişken yoğunlukta dalgalar halinde etkileyici olmayı sürdürüyor, Annabel de onun bu özelliğinden bilerek yararlandığından kuşkulanıyordu.
- Oraya geleceğim. O cesetler hakkında ne biliyorsunuz? Annabel içini çekti.
- Pekâlâ öyleyse. Fazla bir şey yok, bütün bildiklerimi sabah size anlattım zaten. Altmış kadar kişiden kalanları bulduk. Kadın, erkek ve çocuk. Onlan oraya bu şekilde, yani iskelet olarak götürmüşler. Uzmana kalırsa, kemiklerin üzerinde et yokmuş. Biraz önce de içlerinden çoğunda kavalkemiğinin üst kısmının eksik olduğunu öğrendim.
Brolin başını salladı. Malicia Bents'e gönderilen kolinin içi gibi.
- Dinleyin, size dün akşam olanların hepsini anlatmadım, diye itiraf etti Annabel. O mesaj, genç Taylor'ın taşıdığı mesaj, bana gönderilmişti, üzerinde benim adım vardı. Sürekli bunu düşünüyorum. Tavsiyeleriniz üzerine yüzbaşıya gidip basına yapılan bütün açıklamalarda eğer soruşturmayla ilgili bir dedektifin adı geçecekse, benimkini söylemeleri için ısrar ettim. Galiba işe yaradı.
- Korkuyor musunuz?
Annabel bir an düşündü, sonra kafasını salladı.
- Sanmıyorum.
- Bob'un polisin içinde birine ihtiyacı vardı. Siz onun peşinde olanları temsil ediyorsunuz, bu da hoşuna gitmiyor. Bunun yanı sıra, belki de gururunun okşandığını hissediyor. Sizi gelip tehdit edeceğini sanmıyorum, çünkü onun sevmediği bu sistem ve siz de sadece sistemin bir piyonusunuz. Yine de dikkatli olun.

Annabel gözlerini yamaçta, aşağıdaki antrepolarda ve ıssız rıhtımlarda gezdirdi. Yüzüne çarpan, rüzgârın taze kokusunu soludu.
- Malicia Bents kim? diye sordu. Bu sabah bahsetmiştiniz.
- Bob'un eli olduğunu düşünüyorum. Sağ kolu, bir bakıma onun yüzü.
Annabel aniden Brolin'e döndü.
- Bütün bunları nereden biliyorsunuz?
Brolin ona Red Hook'taki tapınağı, üzerinde Malicia Bents'in adı yazılı olan kâğıt parçasını, ardından da Freddy Copperpot'la görüşmesini anlattı.
- Eğer Bob ve çetesinin üç kişiden ibaret olduğu varsayımında ısrar edeceksek, o zaman Malicia'yı da tıpkı Janine Shapiro gibi, grubun hizmetinde bir kâhya gibi göreceğiz.
- Ya Malicia ile Janine tek ve aynı kişiyse?
- Sanmıyorum. Bu Malicia'da öyle görülmemiş bir cüret var ki; gönderiler için postadan bu kadar kolay yararlanmak, sahte isim kullanmaktaki kendine güven, bütün bunlar Janine'in kişiliğiyle uyuşmuyor. Ben Janine'i daha çok abisinin elinde bir oyuncak, onun dümen suyundan ayrılamayan, kişiliği yıkılmış bir kadın olarak görüyorum. Hayır. Malicia başka bir kadın, kolilerinin teslim edildiği Phillipsburg'e yakın bir yerlerde oturuyor olmalı.
Yanlarında sakince yürürken birden dik bir sokağa girmek için hızını artıran Safir'i izleyerek konuşmalarım sürdürdüler.
- Neden illa kadın? Kadının bu işe katılmasında nasıl bir neden olabilir? Janine abisinin yüzünden işin içindeydi, ya Malicia?
- Janine kendini hiçten de aşağı görüyordu, çünkü abisi onun kendisini böyle görmesi için elinden geleni yapıyordu. Gördüğü kötü muamele sonunda başkalarını öldürerek ya da onlara işkence ederek düşlediği her şey olabileceğini anladı: o zaman güçlü oluyor, insanlar ondan korkuyor, onlar üzerinde hâkimiyet kurabiliyordu. Abisinin istediklerini ona kabul ettiren bunlardı. Öte yandan, içinde bir taraf da bunu reddediyordu; işte bunun için gidip kiliseye kan döktü; ya bağışlanmak ya da tam tersine, günahları için lanetlenmek istedi.
- Durun bir dakika, yoksa onunla konuştunuz mu? diye şaşırdı Annabel.
- Hayır, ama içimden böyle hissediyorum. Yanılıyor olabilirim tabiî, benimki sadece bir yorum. Birçok benzer olayda böyle oluyor çünkü. Malicia konusuna dönecek olursak, içimde bir ses çok daha gelişmiş, çok daha kararlı biriyle karşı karşıya olduğumuzu söylüyor. Korkarım Bob'un

kurbanlarını neden bu kadar uzun süre canlı tuttuğunu bilmediğimiz sürece, Malicia'yı harekete geçiren nedenleri anlayamayacağız.
- Bob psikopatın, çılgının teki! diye kükredi Annabel. Taylor Adams'ı memesinde çengelliiğneyle tutturulmuş bir mesajla salıvermeden önce, bir buçuk ay tuttu! Onu delirtti! Zavallı kız, ağzını sadece haykırmak ya da Cehennemden geldiğini, iblislerle birlikte olduğunu söylemek için açıyor. Kahretsin, bütün bu insanlarla ne çeviriyor?
- Başlangıçta onlan seks kölesi olarak kullandığım düşünüyordum ama yeni kişiliğinin ışığında bunun bir anlamı kalmıyor. Gelin.
Brolin genç kadını Remsen Sokağı'na soktu, oradan Brooklyn Queens Ekspres yolunun altından geçerek East River kıyısındaki sanayi bölgesine indiler. Bütün yol boyunca, Safir neşeyle koşturdu, burnunun önünden geçen her şeyi kokladı. 279
Köpek sanki yeni ve hayranlık verici bir hayat bulmuş gibiydi. Üçlü sonunda iki alüminyum çitin arasından, terk edilmiş bir binanın yanından geçti ve tümüyle aşınmış ahşap bir rıhtımı bürüyen otların içinde yürüdüler. Bazı tahtalar tehlikeli biçimde gıcırdadığından, böylelerine basmamayı yeğleyip, kıyıya yaklaşmak için yosun tutmuş birkaç basamaktan indiler. Ayaklarının altında uzanan körfez, kurşunî bulutların hızla geçerken içine yansıdığı bir cıva çölü gibi görkemliydi.
- Çevrenize bakın, Annabel. Ne görüyorsunuz? diye sordu Brolin.
Kadının hiç aldırmadığını görünce ısrar etti:
- Haydi, bütün etrafınızı araştırın ve bana ne gördüğünüzü söyleyin.
Annabel önce Brolin'i süzdü, sonra gözlerini Manhattan gökdelenlerinin tırtıllı zirvesine çevirdi. Karınca yuvası gibi kalabalık ve hareketli binalar, dev füzeler misali bulutlara doğru yükseliyordu. Karşıda, New Jersey'nin ve vinçlerinin gri hattı zarif bir kış sisine bürünmüştü. Annabel'in arkasında, yamaç dimdik yükseliyor, ne toprak ne de bir ağaç görünüyordu: her yerden fırlayan ve dolmuş bir Monopoli durağını andıran insan yapısı binalardan başka bir şey yoktu. Kirli ve gürültülü bir şeridi andıran ekspres yol da hiç tenhalaşacaklardan değildi. Genç kadın kendi çevresinde tam bir daire çizmişti. Suyun şıpırtısı dikkatini çekti. Suyun yüzeyinde, sanayi medusaları gibi plastik torbalar vardı. Daha ötede, boş bir bidon bir prezervatifin yanında suyun yüzeyinde oynuyordu, insan her yerdeydi. Savaşmayan bir dünyanın muzaffer fatihi.
Annabel üzgün bakışlarım Brolin'e doğru kaldırdı. Sesi yumuşaktı.
- Bilmiyorum... Bu... Kasvetli görüntü mü?

Brolin usulca gözlerini kırptı. Siyah perçemleri yanaklarını kırbaçladı. Basit bir gözlemde bulunuyormuş gibi, tümüyle duygudan arınmış bir sesle konuşmaya başladı:
- Bu söylediğiniz, dış görünüş: sanayileşme, kirlilik, ama onun ötesinde, her canlının uyanır uyanmaz baktığım görüyorsunuz: tüketimi. Aşın tüketimi. Her yerde, hep daha fazla. Reklamlar pıtrak gibi yayılıyor, onlan daha ikiyüzlü kılabilmek, etkilerim vurucu yapabilmek için daha fazla çalışma yürütülüyor. Sizin her gün gördüğünüz, sadece pazarlama aracılığıyla, iletişim sanatıyla yaşayan bir dünya; ve bütün bu çabaların insanca bir amacı yok, hayır hayır, tek hedef tüketimi artırmak. Bu toplum artık sadece dediğim yönde ilerliyor. Bütün alanlarda, hatta dinlerde bile, bakın, bugün inançlar artık kesin birer iman değil, sadece birer seçim! Dergiler her birinin avantajları ile dezavantajlarım sıralayan mukayese tabloları çıkarıyor ve insanlar kendilerine ruhanî bir inanç seçerken, bu inancı hayatları boyunca bir kez değiştirmeye de razı oluyor. Din daha iyi yaşamak, faninin durumunu daha iyi anlamak için bir yol olarak görülüyor; artık tek bir Tanrı için yaşanmıyor, Tanrı size her zevke uyarlanmış, ruhanî bir korku kaynağı olarak pazarlanıyor.
Annabel sırtını rıhtımın direklerinden birine dayayarak, özel dedektifin sözü nereye getireceğini beklemeye başladı.
- Artık kendimizi tertemiz bir hava soluyacak, bu fani dünyada geçireceğimiz kısa süreyi hayatın özüyle ahenk içinde yaşamak ve sevecek şekilde oluşturmuyoruz; hayır, yavaş yavaş yapay bir modele doğru kayıyoruz. Robotlaşıyoruz; bakın, Annabel, çevrenize bakın. Kimi dinliyorlar? Bu toplumu kim yönetiyor? Kimin sözü dinleniyor? Tüketicilerin. Üretkenlerin. Uyumluların. Bu toprağın robotlarının. Acı bir tebessüm dudaklarını tırmaladı. Annabel kafasını salladı, söylediklerinin esasını kabul etmekle birlikte, Brolin'in biraz aşırıya kaçtığını düşünerek sözünü kesti:
- Abartmayın, bilim kurgu filminde değiliz ya!
- Hayır, çünkü bundan bir ya da iki yüzyıl önce, dünyanın bugünkü halini anlatan bir roman saçmalıkla suçlanır, imkânsız bir korkunçluk olarak görülürdü. Biraz fazla ileri gittiğimi düşünüyorsunuz, değil mi? Oysa bütün söylediklerim gerçek. Eskiden bir erkek, çocukları olması için, bir kadını sevmek için yaşar, hayatta kalmaya çalışırdı. Eski sistemler piramitler gibiydi; yukarıda az sayıda egemen, aşağıda da kullar. Sömürülen, çoğu zaman savaşa sürülen onlardı; ömürleri kısaydı, onun için mutluluğu

hayatın basit zevklerinde, sevmek ve yaşamakta ararlardı.
"Yukarıdakiler" iktidara sahipti; bazen çok, bazen daha az. Ve zamanları vardı, iktidar ve zaman onları talepkâr kılıyor, her zaman daha fazla, daha fazla toprak, daha fazla kent, daha fazla kadın, daha fazla kul istemeye zorluyordu. Bir savaş dünyası... Bugün artık bütün bunlar değişti. Herkese biraz güç verilmek istendi; topluma zaman da verildikçe, bu güç daha da artıyor. Ve insan daha fazla, hep daha fazla isteyince, çılgınca bir döngüye giriyor. Günlük savaşların yerini iş aldı, çarpışmalar hâlâ aynı sayıda kurbana neden oluyor ama hiç olmazsa göz önünde değil. Bugünün savaşları neredeyse hiç insana mal olmuyor, onlar insanlığı öldürüyor.
Brolin bir soluk aldı; su yandaki dubalı köprüyü gıcırdattı. Beriki ekledi:
- Bugünün savaşları, bizlerden makineler yaratıyor. Soğuğun kovamadığı bir martı tepelerinden tiz ve umutsuz bir onay çığlığı savurdu.
Annabel ürperdi. İçinde büyüyerek gelişen duyguya ilk kez kelimeler uyduruluyordu. Dünyanın yavaş yavaş kaydığı hissine. Buna rağmen, şeytanın avukatlığına soyundu:
- Bana kalırsa, tabloyu gereğinden fazla karartıyorsunuz, bu dünya birçok erkek ve kadım mutlu ediyor.
- Tabiî. Kaynar suya sokulan kurbağanın hikâyesini biliyorsunuz, değil mi? Kurbağa suya girer girmez, bir sıçrayışta dışarı atlıyor. Öte yandan aynı kurbağayı kendini ortamında sanacağı bir dekorun ortasında soğuk suya koyup, suyu yavaşça ısıtmaya başlayın. Kurbağa kımıldamayacaktır, su kaynadığında bile kaçmayacaktır.
Geniş bir kol hareketiyle çevreyi gösterdi:
- İşte hayatımıza yaptığımız da bu!
Annabel kahkahayı patlattı; Brolin bu kez gerçekten abartıyordu.
- Siz nesiniz, biliyor musunuz? diye sordu, sesinde hiç kötülük olmadan. Siz hem paranoyaksınız hem de kötümser. Bu topluma, bu sisteme güvenmek gerekir.
Brolin başını üzüntüyle salladı. Annabel'in söyledikleri, biraz önce anlattıklarının ne denli gerçek olduğunu kanıtlıyordu.
- Caliban dominus noster... Hatırlayın Annabel. "Caliban bizim efendimiz." O, bu yeni dünyanın ürünü. Bob'un yaratmak istediği bir ürün.
Brolin'e dönmek için bir eliyle örgülerini kaldırıp, hepsini yüzünün bir tarafına topladı. Özel dedektif ısrarını sürdürdü:
- Caliban bu toplumun ödemesi gereken bedel, bu seçimin tortusu.

Sürekli sapıklığın yaşadığı bir sistemin, elle tutulur sonucu.
- Bu dediğinize gerçekten inanıyor musunuz?
- Evet. Hep birlikte aşkı bir tüketim malzemesine çevirmeyi başardık. Eğlence dünyası, buradaki avlan biriktirmek, hiç düşünmeden, çılgınca bir kararla evlenmek ve hemen ardından fikir değiştirmek. Bob işte bütün bunların çocuğu. Bir tüketici hareket dünyasının ürünü. Yalnız büyüyen, gıdasını televizyonda ve medyadaki şiddetten alan, çevresindeki ikiyüzlülükle beslenen, korku, umutsuzluk ve yalnızlık çığlıklarını kimselere duyuramayan bir çocuk. Oysa şimdi artık çok geç. Bob gücün insanın sahip olduklarına bağlı bulunduğu, bazen diğerlerinin üzerine yürümeyi gerektiren bu tüketim modeliyle büyüdü. Ve bugün Bob bize dersini kusursuzca öğrendiğini, güce sahip olduğunu, biriktirip çoğalttığım kanıtlıyor. Kendine sembol olarak, modern sapıklıklarımızın ikiyüzlü sembolü olarak Caliban'ı yarattı. Annabel irkildi.
- Ne? Ne demek istiyorsunuz? Bütün bu insan kaçırmaların amacının sahip olmak ile açıklanabileceğini mi söylüyorsunuz?
- Hayır Annabel. Sahip olmak için değil, var olmak için. Dünyanın ona her sabah anlattığını iyi öğrenmiş: var olmak için, sahip olmak gerek. Bir sosyal güvenlik numarasına, bir ehliyete, bir eve, bir karıya ya da kocaya, çocuklara, büyük ekran televizyona, her zaman daha çok yeni elbiseye, yeni CD-ROM'lara, tatile gidebilmek için banka hesabında paraya, başkalarına zevkli armağanlar alabilmek için paraya! Bob bütün bunları iyi bellemiş.
Brolin gözlerini kıyıya vurmuş plastik poşet yığınına dikti:
- O zaman da daha fazlasını yapıyor, diğerlerinin de üzerine tırmanıyor; onun artık var olanları var. Hayatları var. Sadece ona ait.
Annabel kaşlarını çattı, böylesi bir dürtüyü anlayabilmekte zorlanıyordu.
- Bu bütünüyle çılgınlık!
- Bir bakıma da, bütün hayatım bir şirkete adadıktan sonra, emekliliğe kısa süre kalmışken kovulmaktan daha çılgınca değil...
Annabel tükürüğünü güçlükle yuttu. Birden, Brolin'in, anlattıklarına gerçekten de inanıp inanmadığını merak etti. Umutsuzluk verecek kadar bomboş gözbebeklerinde bir cevap arandı.
- Dövmeleri unutmayın, diye devam etti Brolin. Bob kurbanlarını barkotlarla işaretleyerek onları bir tüketim maddesine, bundan böyle sadece ona ait olacak bir mala dönüştürüyor.
- İnanmakta zorluk çekiyorum, başka bir şeyler daha olmalı...

- Mümkün, dedi özel dedektif omuzlarını silkerek.
- Ya iskeletler? insanları neden öyle terk ediyor? Ya da sözünü ettiğiniz koliler, insan parçalarının değiş tokuşu neden?
- Yeni bir şey aldığınızda, arkadaşlarınıza gösterirsiniz, değil mi? Bana kalırsa, onlar da öyle yapıyor. Et ve organlar hayatın özü, kısa sürede bozulabilecek şeyler; oysa kemikler daha inatçı, daha mineral, daha kalıcı. Hayatı betimlemek için, her birinden birer parça. Aslına bakarsanız, bildiğim bir şey yok, bütün bu anlattıklarım bir varsayım... Öte yandan, bu varsayımın temellerinin sağlam olduğundan eminim.
Annabel büyük bir taşın üzerine çökercesine oturdu. 283
Karşısında uygarlığın obur genişliği vardı; köpeği okşamaya koyuldu.
- Pekâlâ, şimdi bu Bob'u enselemek için ne yapacağız? diye alayla sordu.
- Bulduğum kâğıt parçasında, dedi Brolin, Mucizeler Avlusu'ndan bahsediliyor. Bildiğiniz bir şey mi?
Annabel gözlerinde tuhaf bir parıltı, Brolin'i baştan ayağa süzdü.
- Babil'in Mucizeler Avlusu. Daha önce duymuştum. Ama unutabilirsiniz.
Brolin kaşlarım çattı. Annabel açıkladı:
- Bir mitos. Bir kent efsanesinden başka bir şey değil.
- Nasıl yani?
- Bilirsiniz işte, kent efsanesi: herkesin bildiği, ama kimsenin şahsen yaşamadığı, hiçbir kanıtı olmayan öyküler. Şey gibi... Yirmi yıldan beri kentin kanalizasyonlarında yaşayan, ama kimsenin rastlamadığı albino timsahlar gibi. Buna benzer şeyler.
- Bu konuda daha fazla bilgiyi nereden bulurum?
- Hiçbir yerde ve hemen her yerde; söyledim size, insanları korkutmak için uydurulmuş bir öykü bu.
- Annabel, ya efsane değilse?
Brolin'e gergince bakıp derin bir soluk aldı.
- New York'taki bütün polisler size bunun saçmalık olduğunu söyleyecektir... Ama illa istiyorsanız, sizi bu hikâyeye inanan birisiyle tanıştırırım. Bana öyküyü anlatan kişiyle, işte o zaman istediğinizden de fazlasını öğrenirsiniz. Çünkü eğer bu Mucizeler Avlusu gerçekse, o zaman Cehennemin bekleme odası olmalı.
Gülümseyerek elini Brolin'e uzattı.
Özel dedektif, Annabel'in elini tutarak kalkmasına yardım etti.

45

Annabel arabayla Fort Greene'in doğusunda Little Nassau Sokağı'na kadar gitti. Brooklyn Donanma Tersanesi'nin yüksek vinçleri, mahallenin binalarına ve hangarlarına tepeden bakıyordu. Genç kadın, Brolin'in yolda sorduğu ve Mucizeler Avlusu'nun ne olduğuyla ilgili sorulardan hiçbirine cevap vermedi.

Gittikleri yer, bir cumartesi günü için tenha sayılırdı. Yazılar ve afişler duvarları ikinci bir deri gibi kaplıyordu. Açık bir tamirhanenin kapısından, içinde dans eden alevlerin yükseldiği bir varilin üzerinde ellerini ısıtarak çene çalan üç Afroamerikan görünüyordu. Karşıki duvara, sprey boyayla ağzı bir fırın gibi açık bir erkek suratı çizilmişti. Annabel fresk boyunca ilerleyip ayağını ağzın ortasındaki açıklığa koydu, Brolin'e bir göz kırpıp karanlık koridora daldı. Özel dedektif de arkasında köpeği, genç kadının peşinden yürüdü. Dipteki, Annabel'in çalmadan ittiği kapının üzerinde Brolin, "Mae Zappe - Heykel Yapımcısı" ibaresini okudu. Kafasındaki sorular daha da arttı.

Gri taşlardan yapılmış, tavanı, gün ışığını süzen beyaz cam tabakalardan oluşan fazlasıyla alçak, dar bir koridorda ilerlediler, içerisi en az dışarısı kadar soğuktu, ki, Brolin ağzından çıkan buharı görünce şaşırdı. Duvara dayanmış dövme demirden üç ayaklı ferforje buhurdandan tütsü dumanı yükseliyordu. Annabel koridorun ucunu kapatan, sahte sarmaşıklardan yapılmış örtüyü bir perdeymiş gibi kenara çekince Mae Zappe'nin salonuna, çok daha karanlık bir mağaraya girdiler. Brolin Safir'in hâlâ peşlerinde olup olmadığını kontrol etti; yeniden önüne baktığında kendini korkunç bir canavarın sivri çenesinin karşısında buldu. Taş dişler, derin gözler ve güçlü ayaklar. Brolin hemen bakışıyla insanı öldüren masal ejderini hatırladı. Bu, at büyüklüğünde bir heykeldi. Aslına bakılırsa, bütün mağara her biri diğerinden daha gizemli heykellerle doluydu. Çizgilerinin kusursuzluğunda doğaüstü bir kesinlik göze çarpıyordu. Yırtıcı ya da şaklabanca tebessümleriyle bu "müzenin" hidraları[27], yılan saçlı canavarları ve ejderleri kaidelerinin üzerinde onlan bu mineral katılıktan kurtaracak sihirli dokunuşu bekler gibiydiler. Üç gölge, bu dev satranç tahtasının üzerinde, dipteki tezgâha varacak bir yol bulmaya çalıştı. Safir ağzı havada, kulaklarını ensesine yatırmış, zikzaklar çizerek

yürürken sanki bu uykuya yatırılmış yaratıklardan gerçek bir tehlike sezer gibiydi.
Kızılımsı kiraz ağacından tezgâha dirseğini dayamış, kara derili yaşlı kadın onlan süzüyordu. Kadının gözleri fildişi bir göle düşüvermiş iki inci tanesi gibiydi. Uzun abanoz saçlarının arasında gri perçemler koşuşturuyordu. Brolin, kadının altmışlarında göründüğü halde, çok daha yaşlı olabileceğini düşündü.
- Günaydın Mae, diye seslendi Annabel, tezgâhın altından iki tabure çekerken. Bir arkadaşımı getirdim, sana soracağı sorular var.
Brolin yaşlı kadını selamladı. Mae'nin arkasında, duvara çivilenmiş ahşap bir çekmece gördü. Çekmecenin içinde bir insan kafatası, bir şişe rom, ipler, çeşitli renklerde kumaş parçacıkları, bir de yanık bir mum vardı. Kolunda Annabel'in elini hissetti.
- Buna *kay-miste* denir; Iwa'ları, yani "ruhları" karşılamak için, diye fısıldadı genç kadın.
Brolin başım salladı. Mae Zappe kapıya doğru, loşluğun içine geriledi. Brolin kadının bakışını hâlâ üzerinde hissediyordu.
- Hoş geldin, evlat, dedi yaşlı kadın. Yandaki odaya geçip, gözden kayboldu.
- Kim bu kadın? diye sordu Brolin.
Annabel bulundukları durumdan kaynaklanan tatmin duygusunu ustalıkla gizledi. Brolin etkileyiciliğinden hiçbir şey yitirmiyordu, ama çevreye olan üstünlüğünden geriye pek bir şey kalmamıştı; genç kadın birden onun eskisi kadar duyarsız olmadığını, içinde bir merak ateşinin yandığını hissetti.
- Büyükannem, diye açıkladı. Tenimin rengini ona borçluyum. Bir de gençliğimin bütün masallarını.
Mae elinde bir tepsiyle döndü. Konuklarına rom ve portakal çiçeği kokulu çay sundu. Sonra gözlerini Brolin'e dikti.
- Teşekkürler, dedi Brolin. Bütün bu heykeller çok etkileyici Kadın, ne en ufak bir hareket yaptı, ne de yüzünde herhangi bir ifade belirdi.
- Bunları siz mi yapıyorsunuz? diye sordu Brolin.
Mae hâlâ kıpırdamıyordu. Sonra Annabel'le aralarında bir bakışma geçti ve nihayet yüzünde bir içtenlik ışıdı.
- Bu heykeller yapılmaz, onlar kendileri olur. Onun için bu kadar güzeller ya. Müşterilerimin arasında bu yaratıklardan birini evlerine götürmek için birer servet harcayanlar var, bunların koruyucu kanatlarından

yararlanabilmek için ne gerekirse ödemeye hazırlar.
Atölyeye sessizlik çöktü.
- Mae, şimdi bunun sırası değil, diye araya girdi Annabel. Yaşlı kadın başım sallayarak onayladı.
- Haklısın. Pekâlâ sorularını sor bakalım, evlat. Acelen olduğunu görüyorum.
Brolin derin bir soluk alıp, Annabel'e baktı.
- Bana Mucizeler Avlusu'ndan bahsetmenizi istiyorum. Annabel bu konuyu bildiğinizi söyledi.
Mae fincanından bir yudum içmeden önce, kalın dilini dudaklarının üzerinden geçirdi. Uzaklaştı ve tezgâhın gerisindeki etajerlerin hemen her tarafına konulmuş mumları yakmaya başladı. Kızılımsı parıltı genişleyerek güven verici bir kozaya dönüştü.
- Neden öğrenmek istiyorsun? diye sordu Brolin'e.
- Bilmek zorundayım. Birini bulmam gerek ve yolu oradan geçiyor.
- Öyleyse bu kötü biri. Ya, da ölü.
Yaşlı kadın başka hiçbir açıklamada bulunmadan bir torba un alıp, soğuk betonun üzerine yaydı. Öteki eliyle çemberler, çizgiler çizerek beyaz unun üzerinde karmaşık bir sembol oluşturdu.
Annabel Brolin'in kulağına eğilerek fısıldadı:
- Buna *veve* denir, yani Iwa'nın sembolik resmi. Bunun koruyucu bir sembol olduğunu sanıyorum. Hey, yüzüme sanki sizi uyarmamışım gibi bakmayın...
Atölyenin içinde bir yerde Safir ürkek bir ses çıkardı ve koşarak gelip yeni sahibinin bacaklarının arasına sığındı.
- Ee, ne var, dostum? Ne istiyorsun? Bu heykellerden korktun mu yoksa?
Köpeğim okşarken hayvanın korku dolu ürpertisini hissedince, Brolin'in neşesi kayboluverdi. Bütün heykelleri görebilmek için, farkında olmadan taburesini biraz ileriye itti. Birden, heykellerin duruşundaki bir ayrıntı yüreğini dağladı. Hepsi de yüzlerini ona dönmüşlerdi. Onu gözlüyorlardı. Daha da sarsıcı olanı, buraya girerken bu ortak noktaya hiç dikkat etmemesiydi; oysa daha odaya girerken bu ayrıntının gözüne çarpması gerekirdi.
Yaşlı kadının takıntılarından biri... Eserlerini kendine çeviriyor.
Safir'i kararlı bir elle sakinleştirip, biraz daha rahatlamış olarak dirseğini kiraz ağacından tezgâha dayadı.
- Kötü ruhlara inanır mısın evlat? diye sordu yaşlı kadın.

- Hmm, hayır, üzgünüm.
- O zaman değişmeye hazırlıklı olmalısın. Çünkü eğer oraya gideceksin, onlarla karşılaşacaksın. Hem de bir sürüsüyle.
Nereden bahsediyordu? Kadın tiz bir sesle kıkırdadı.
- Gelip Mucizeler Avlusu'ndan bahseden sensin!
- Bana ne olduğunu anlatın.
Mae ellerini yoğun saçlarına daldırdı ve perçemleri yarasa kanadı gibi açılıncaya dek kollarını kaldırdı.
- Mahvoluş.
Kollarım biraz daha açınca, saçları yumuşak sürtünmelerle döküldü.
- İnsanın bütün kötülüklerinin buluştuğu yer orasıdır, diye devam etti. Bütün paryaların bir araya geldiği, bütün sapıklıkların hayat bulduğu, kötü olan her şeyin satın alındığı bir yerden bahsedildiğini hiç duymadın mı? işte Mucizeler Avlusu orası! Sapıklığın gizli sığınağı, masumların kanıyla beslenenler için bir yer. Bu kent lanetlenmiş ruhlar için kraliçeyse, o zaman Mucizeler Avlusu da kentin yüreği, melunların tahtı olmalı.
Yaşlı Kadının kollarındaki tüyler diken diken oldu.
- Oraya gitmek istersem, ne yapmam gerekir? diye sordu Brolin. Annabel kafasını salladı.
- Bu bir efsane...
- Hayır, gerçek! diye öfkeyle torununun sözünü kesti Mae. Söylemin ne dediğini dinlemiyorsun, Arma. Artık dinlemiyorsun!
Arkalarında küçük bir heykel yüzüstü devrilip, ikiye bölündü.
- Görüyorsunuz, lwa'ları rahatsız eden konular var!
Brolin gözlerini heykel parçalarına dikti. Yukarıda, heykelciğin daha birkaç saniye önce durduğu minicik bir çıkıntı gördü. Heykelin kaidesi fazla geniş olduğundan, pek dengeli durmuyormuş, diye kendini rahatlatmaya çalıştı özel dedektif, bir metro vagonunun ya da yoldan geçen bir arabanın titreşimi onu oradan düşürmeye yetmiş olmalı.
- O lanetli yere gitmeyi neden istiyorsun? diye sordu Mae.
- Brolin sözcüklerini dikkatle seçmeye özen gösterdi.
- Genç bir kızı kurtarmak istiyorum. Ve onu elinde tutan canavarın o avlunun sapıkları arasında yaşadığını sanıyorum. Eğer o mekanı bulmanın yolunu biliyorsanız, lütfen söyleyin.
Mae dua eder gibi, iki avucunu yüzünün önüne kaldırdı.
- Bunu gerçekten istiyor musun? Brolin kafasını salladı, çenesi kasıldı.
- Bana sana ulaşabileceğim bir numara ver, neler yapabileceğime

bakayım, dedi yaşlı kadın sanki pişman olmuşçasına im otelin telefon numarasını yazdı. Mumların alevi tezgâhın üzerine kafasının gölgesini çiziyordu. Mae elini bu gölgenin üzerine koydu.
- Umarım güçlüsündür, diye uyardı özel dedektifi. Yüreğin de saftır. Çünkü karşılaşacağın iblisler çok kuvvetli olacak. Ve en ufak bir zaafım sezerlerse, ruhunu yerler.
Gözleri parıldıyordu.
- İşte böyle! dedi, sanki Brolin'in gölgesini kapmak istermiş gibi, birden yumruğunu kapatarak. Yüzünün altındaki bir mum söndü.

46

Brolin ve Safir akşam yemeğini otel odasında yerken, özel dedektif yeni yoldaşım giderek daha çok beğeniyordu. Pencerenin ötesinde, bütün New York çelikten bir çam ağacının üzerindeki sınırsız bir taç gibi parıldıyordu.
Brolin ellerini sık sık yemek tepsisinin yanına bırakılmış, tahta boncuklu tuhaf tespihte gezdiriyordu. Annabel bunun bir *pwen* olduğunu söylemişti, kötü ruhları kovduğuna inanılan, çok değerli bir şey. Ayrılırlarken, Mae Zappe vermişti tespihi.
Artık Rachel Faulet'yi ya da ondan geriye kalanları - tabiî eğer o vagondakilerden birisi değilse - bulabilmesi için tek yol, ejderha heykellerinin arasında yaşayan yaşlı bir eksantrikten geçiyordu.
Ne tuhaf bir kadın. Aslında, Brolin'i daha da rahatsız eden, Annabel'in vudu yöntemleri hakkındaki bilgisiydi. Çünkü söz konusu olan, buydu. Mae sonunda saçlarını vudu hizmetkârlarının sembolü olan kırmızı bir eşarba sarmıştı. Annabel, işin içine girmeden, büyükannesinin inançlarına büyük bir saygı gösteriyor, kent mitoslarına kuşkulu bakışı da kendinde hiçbir mistik yarı olmadığını kanıtlıyordu.
Joshua cama yaklaştı ve gecenin mavimtırak loşluğunun kararttığı avluya baktı.
Genç kadın için bir şeyler hissediyor muydu? Herhangi biri için bir şey duyuyor muydu? Elini soğuk camın üzerin koydu. Bir dostluk embriyosu, olsa olsa uzun vadeli bir suç ortaklığı... Kafasını salladı, işte o zaman ülkenin öteki yakasına, Portland'a döndüğünde Annabel'le yazışmaya karar verdi. Akşam günbatımında genç kadının yalnızlığını biraz daha az hissettirecek arkadaşça mektuplar. Başka bir yalnızlığın paylaşılması.
Elinin ayası pencerenin üzerinde belli belirsiz bir iz bıraktı. Brolin akşamı

otelin barında beyaz Ruslar gibi içerek ve şişelerin üzerindeki televizyona bakarak geçirdi. New York Post'un daha önce de yayımladığı kurban fotoğraflarım izlerken, neredeyse sandalyesinden düşüyordu. Televizyonun sesinin açılmasını istedi. "... Özel Ajan Warren'ın resmî açıklaması. Her iki olayın birbirleriyle bağlantılı olduğu düşünülmekle birlikte, bu ilişki hakkında fazla bir bilgi yok. Skylands'te bulunan ceset sayısı, daha kötü olasılıkları da akla getiriyor; buradakiler bir "mezarlıktan" bile söz ediyor. Bütün bunlara ek olarak, FBI elindeki bütün imkânlardan yararlanarak..."

İşte bu kadar. Sonunda FBI oyuna katılmıştı. Brolin'in aklı, öfkeden kudurmak üzere olduğuna inandığı Annabel'e gitti. En iyi ihtimalle, FBI NYPD'nin yardımını isteyecek, Annabel ile arkadaşları soruşturmayı bu kez federallerin buyruğunda yürüteceklerdi. Yoksa, gelişmeleri uzaktan izlemek zorunda kalırlardı...

Alkol görüntüleri çevirip döndürmeye başlayınca, Brolin yelekli ve takım elbiseli, gözlüklü iskeletlerin birbirlerini kutladıklarını gördü; ağzı kurumuştu, içkinin etkisine yenik düştü, odasına çıkıp soyunmadan uykuya daldı.

47

Annabel yatağına uzanmış, öfkesini boşaltıyordu, iki saat boyunca köpürmüş, sonunda da öfkesini şnavlardan ve karın kaslarından çıkarmıştı. Enerjisi tümüyle tükenmiş bir halde tavana bakıyor, soluklarım düzene sokmaya çalışıyordu. Jack Thayer aramış, haberi o vermişti. FBI onları tümüyle devre dışı bırakmıyordu; tam tersine, New York'ta FBI'yi onlar destekleyecekti. Özetle, boyunlarına tasma geçirilmişti artık. Telefondayken, Annabel Thayer'a, Brolin'den ve onun Bob'la ilgili bütün düşüncelerinden söz etti. Thayer onunla tanışmak istiyordu. Annabel kelimelerin ötesinden, inatçı polis Thayer'ın ağzındaki parçayı bırakmaya niyetli olmadığını anladı. Devam edecekti. Uyku zamanı geldiğinde, bütün o iskeletlerin boş göz çukurları, basit bir federal notun unutturamayacağı kadar ağır çekiyordu. Her gün gözlerinin önündeki bütün o fotoğraflar, bütün o hayatlar. Her şey başlayalı bir hafta olmuştu daha, oysa hepsine de sanki o insanları yıllardan beri tarıyorlarmış gibi geliyordu. Annabel ve Jack özel dedektifle ertesi gün buluşacaklar, ona bir anlaşma önereceklerdi.

Endişesi arttıkça, kurumuş ter de genç kadının cildini çekiştirmeyi sürdürdü. Jack'in Shapiro'nun evinde neler olduğunu anlamasından çekiniyordu. Bu konuda onunla konuşmaktan, susmaktan korkuyordu...

Ayaklandı, elbiselerini bir sandalyenin üzerine bıraktı, sadece ufacık bir külotla kaldı; ışıklandırılmış Manhattan'ın görkemli manzarasının önünden geçip, banyoya girdi. Duşun musluklarını çevirdi, sonunda bütünüyle soyundu. Aynanın karşısında, vücudu gözüne her zamankinden daha diri göründü. Kalçasının üzerinde yaşayan denizatı, olamayacak kadar uzun kuyruğunu genç kadının kıçının kıvrımlarına uydurarak, bakışını iade etti. Dövmeyi ilk gördüğünde, Brady'nin gözlerindeki neşeli parıltıyı hatırladı. "Benim denizkızı, güzelliklerinin çukurunda deniz ejderhaları barındırıyormuş!" demişti gülerek.

Bir elini dümdüz karnının üzerine koydu. Kasların narin çizgisi aldığı her solukla titreşiyordu. Kocasının çocuğunu taşıyamayacaktı. O ünlü ayrıcalığı, artık imkânsızlaşmış o ayrıntıyı, karnında acı verici bir yara gibi taşıyordu.

Gözyaşlarının taşacağını hissederek aynanın önünden ayrılıp, duşun altına girdi. Sıcak buhar hemen onu sarmaladı. Suyun altında uzunca bir

süre kaldı, duşun sanlısının güçlü, gerginlikleri çözen, düğümleri parçalayan yakıcı ısırışının keyfine vardı. Kendini zorlayarak önemsiz şeyler düşünmeye çalıştı ve bütün dikkatini kara ve karın kenti koruyan pelerinine verdi. Öylesine yoğun düşündü ki, ürperdi, birden onu kucaklayan soğuk hava akımını hisseder gibi oldu.
Duştan çıktığında, bütün banyoyu Londra'nın sisinden de yoğun bir buhar kaplamıştı. Annabel kendini bir an bir bulutun yüreğinde düşledi. Hızla kurulandı ve buharı çıkarmak için banyonun küçük vasistasım açtı. Bir havluya sarınıp salona geçti, turşulu bir sandviç hazırlayıp ışıklan söndürdü ve odasına döndü. Kablolu televizyon, hâlâ çok sevdiği o eski siyah beyaz filmlerden birini gösteriyordu.
Tepsiyi yatağın üzerine bırakıp, havlusunu yere attı. İşte onu o anda gördü. Bacakları titremeye başladı.

48

Arabasında uzun uzun düşünmüştü.
Çember daralıyordu. Ne var ki, tedbiri hiç elden bırakmamış, hatta bazen aşırıya bile kaçmıştı. Şimdi önemli olan düşünmek ve faka basmamaktı. Şu küçük Annabel tuttuğunu koparmış, dahası vagonu da bulmuştu, işte bu çok kötüydü. Bundan böyle, yeni bir yöntem bulmalıydı. Ama her şeyden önce, şu dedektife merakının bedelini ödetmeliydi. Ona çok acı verecek onu, çok aşağılayacak bir şey. Bu alanda tecrübeliydi.
Kadını öldürmemeli, ama ezmeliydi.
Başlangıçta, genç kadını sığınağına götürmeyi tasarlamıştı. Taylor Adams'la aynı acıyı çekmesi için. Onu çıldırtmak için. Bu amaçla, inanılmaz bir yöntem geliştirmişti. Bir sürü deneme yapmış, istisnasız her biri mucizevî sonuçlar vermişti. Artık elinde insanları delirtme gücü vardı.
İyi düşününce, aklına çok daha yaralayıcı bir fikir gelmişti. Asıl istediği, ona acı çektirmekti. Istırap çeksin.
Ve beyninin karanlık sularında tomurcuklanan bu fikir, aklına gelenlerin büyük bir farkla en iyisiydi.
İnsanların en derin korkularını bulup çıkarma becerisine sahipti. Ve Annabel O'Donnel konusunda ne yapacağını çok iyi biliyordu.
Yokluğunun dikkat çekmemesi için iyi organize olmak gen yordu. Vuracağı darbeyi tasarlamak, toplam üç saatini aldı. Harekete geçmek ise birkaç dakika.
Her şeyden önce, içeri girmenin yolunu bulmalı. Şaşkınlık k kuyu, en

sevdiği silahını doğururdu. Basitliğin ta kendisi. Maymuncuk kilidin hakkından gelirdi.
Ardından mizansenin hazırlanması, tüm efektler kusursuz olacaktı. Yatak odasından gelen gürültüyü duyunca ellerini sürttü ve gölgesini salondakilerin arasına kaydırdı.
Adım adım yaklaştı.
Hay şeytan, ne de güzel olacaktı!

49

Başucu lambasından odaya soluk bir ışık yayılıyordu.
Bütün duyulan bir saniye öncesine kadar uyuşukken, Annabel birden pür dikkat kesildi, içinde patlayan heyecan, sanki öğleden sonra uykusundan çok erken uyanmış gibi, zihnini bulandırıyordu. Gözlerinin önüne binlerce siyah noktacık yerleşti, soluduğu hava yetmez oldu.
Çırılçıplak, yani savunmasızdı ve gözlerini yastığının üzerindeki sarı paketten alamıyordu.
Bir saat önce, tam kendi durduğu yerde. Evindeyken, birisi içeri girmişti!
Birden yatak odasının kapısında durduğunu, gölgelere gömülmüş salona sırtını çevirdiğini fark etti. Usulca yerdeki havluyu alıp vücuduna bastırdı ve yatağın etrafından döndü. Paketin üzerinde, beceriksiz bir elin yazdığı "HEMEN Şimdi AÇ!" notu vardı. Salondaki parkeler biraz gıcırdadı. Soluğuyla birlikte, yüreğinin hızı üç kat arttı. Sakin ol, hep böyle olur, sıcaklık farkı yapıyor bunu. Bunu getirip bırakan çoktan gitti, kalarak kendini tehlikeye atamaz.
Parkeler yine gıcırdadı. Sanki daha yalandan gıcırdadı gibi geldi Annabel'e. Çok yakından, hemen duvarın Ötesinden. Eğer oysa, kapının birkaç santim berisinde olmalıydı. Annabel'in gözlerinin önüne nefret dolu bir yüzde beliren sadist bir tebessüm geldi. İmkânsız. Hâlâ burada olamaz!
Bir adım daha atıp, aradığına ulaştı: gündelik giysileri. Elini elbiselerin arasına soktu ve el yordamıyla tabanca kılıfını aradı. Boğuk bir hırsla Berettasına sarıldı ve salonun karanlık çerçevesine doğrultarak döndü. Tereddütlüydü. Ne yapması gerektiğine karar veremiyordu. Mantık bütün dairenin içini gözden geçirerek tüm ışıklan yakmayı emrediyordu, ancak eğer gerçekten hâlâ buradaysa bir köşede beklemesi ve genç kadının üzerine atılıp silahını alması yetecekti. Jack'e haber vermek.
Geriledi ve elindeki havluyu bıraktı. Ne olursa olsun. Hâlâ silahını doğrulttuğu kapıyı gözden kaçırmadan, öteki eliyle elbise yığınını yokladı. Cep telefonunu kaldırmadığına göre hâlâ blucininin cebinde olmalıydı. Cep boştu.
Pantolonu baş aşağı çevirip silkeledi, ancak telefon yoktu. Ah kahretsin... Kahretsin! Şimdi artık en ufak bir kuşku yoktu, birisi mahremiyetine girmişti. Gözünün ucuyla pakete baktı. "HEMEN ŞİMDİ AÇ!" Pekâlâ,

istediğin buysa...
İçindeki korkunun giderek yoğunlaşmasına rağmen, soğukkanlılığını koruduğunu tekrarlayarak kendi kendini sakinleştirmeye çalışıyordu. Paketi bir ucundan tutup kaldırınca, içinden bir video kaseti düştü. Kasetin üzerine, "BUNU HEMEN OYNAT!" yazılı bir Post-it yapıştırılmıştı. Annabel bunun içine mini video kaseti yerleştirilmiş özel bir kaset olduğunu anladı. Tüm uzuvları titriyordu.
Pekâlâ, pekâlâ, oyunu senin kurallarınla oynayacağım... Çok az hareket etmesine rağmen soluk soluğa kalmış, korkudan da cildinin üzerini terden ince bir tül kaplamıştı. Yatağın ayakucundaki televizyona yaklaşıp, kaseti video cihazına yerleştirdi. Silahı hâlâ salona çevriliydi. Yatağın kenarına ilişip, örtüsüyle göğsünü kapattı.
Ekranda beyaz bantlar göründü. Sonra kendi salonu.
Salon aydınlatılmıştı. Filmi çeken kişi, kamerayı kendi hiç görünmeyecek şekilde tutuyordu. Kamera odaya yaklaştı. Annabel farkında olmadan kafasını salona çevirdi. Ekranda, adam odayı çepeçevre filme aldıktan sonra yatağın yanma yığılmış elbiselerin üzerinde karar kıldı. Resmin altından çıkan eldivenli el kazağın altına daldı, çıkardığı cüzdanı hemen yerine koydu. Aynı el Annabel'in cep telefonunu çıkarıp, görüntünün dışına taşıdı. Eldiven yeniden göründü, bu kez genç kadının Berettasını aldı. Kamera sanki kötü bir gülüşün sarsıntısına yakalanmış gibi biraz sallandı. Ve el, tabancanın şarjöründeki kurşunlan teker teker çıkardı. Annabel'i korkunç bir ürperti sardı.
Alışkın bir hareketle, silahının şarjörünü kaydırdı.
Bomboş.
Gerginlikten, silahın hafifliğini fark edemedi.
Salonun parkesi yeniden gıcırdadı. Ürkekçe […]
Daha fazla dayanamayacaktı. Bayılmanın ne denli sükûnet ve huşu taşıyacağını düşünüyor, ancak kendini bırakmanın aynı şey olacağını anlıyordu. Soluğu fazla güçlüydü, hipervantilasyon aşamasındaydı.
Televizyon hâlâ mini kasetin görüntülerini veriyordu. Adam doğrulmuş, yatak odasından çıkıyordu. Kendi çevresinde bir kez döndükten sonra, banyonun kapısında durdu. Duştan akan suyun sesi duyuluyordu. Adam yaklaştı. Eldivenli el usulca kapının kanadına kondu, ve adam banyoya girdi.
Adam, o yıkanırken banyoya girmişti! Kafandaki bir hava akımı değildi! diye içinden haykırdı Annabel. Düş gücün ve kar değildi, oydu! Oradaydı!

Kamera banyonun zeminindeki halının üzerinde gezinip, Annabel'in küçük külotunun üzerinde sabitlendi. Sonra külotu zumladı. Buhar bulutlan salınmaya başlamış, görüntüyü bulanıklaştırıyordu. Annabel o zaman kendini, suyun altımda durmuş, sırtım duş kabinine dayamış, düşler kurarken gördü. Sırtının ve kalçalarının derisi cama yapışmaktan beyazlaşmış, üzeri damlacıklarla dolmuş.
Eldivenli el yaklaştı, olabildiğince iğrenç bir okşayışla üzerine kondu ve Annabel'in kalçalarının yarım santim berisinde birkaç kez gidip geldi.
Bu kez genç kadının başı döndü, yatak örtüsünü umutsuzca göğsüne bastırıp, boş Beretta'yı elinden bıraktı, kendini bırakma!
Orada, çok yakında olduğundan emindi.
Kasetin görüntüleri bitmek bilmiyordu. Katilin yüzü [...] dönüp, aynanın karşısında durdu. Aynanın üzerinde buhar yoğunlaşmıştı ki, kamerayı tutanın aksi görünmüyordu. Sonra görüntü sola kayarak, adamı görme umudunu sondu ardından da derili işaret parmağı aynanın yüzeyinde hareket ederek semboller, sembollerden Kelimeler, kelimelerden de bir cümle çizdi. Uzaklaşan kamera Annabel'in yazılan okumasını sağladı:
"KÜLOTLARINI ÇOK SEVİYORUM, OROSPU! Görüntü parazitlenip kayboldu.
Annabel'in ağzı açık kalmıştı. Televizyona dokunmadı. Örtüyü üzerine alıp kar tanelerinin odaya yansımasına izin çekerek kapıdan uzaklaştı ve dolabına yaslandı. Terli elleri dokundukları her yerde hareler bırakıyordu, iç çamaşırlarını yerleştirdiği çekmeceye uzanıp, sert bir hareketle çekti.
Çekmecenin içinde hiçbir şey kalmamıştı. Bütün çamaşırlarım çalmışlardı.
Çamaşırların yerine, onu yeni bir not bekliyordu.
"VAGONA DOKUNMAMAN GEREKİRDİ. SANA BUNUN İÇİN TEŞEKKÜR EDİYORLAR..."
Yanında, Taylor Adams'a iliştirilen zarftaki fotoğrafın eşi: dehşet içinde bir aile. Çocukların en küçüğünün etrafı kırmızıya boyanmıştı. Annabel çekmecenin dibinde bir şeylerin oynadığını fark etti, küçük bir şeyin. Çekmeceyi biraz daha açtı.
Işıkta iki tombul parmak yuvarlandı.
Bir çocuğun parmaklan.

50

İstediğini çabucak elde etmişti.

Her zamanki gibi.
Daha fazla zaman kaybetmeden, o sağlıksız evden ayrılmıştı. Cebinde Annabel için hazırladığı küçük armağanla Arabası, genç dedektifin oturduğu Willow Sokağı'na kadar havayı yararak ilerlemişti. Asıl düşüncesi, eve genç kadın uyurken girmekti, ama apartmanın koridorunda, basamaklara oturmuş beklerken, kalorifer kazanının uğultusunu duymuştu. Apartmanda sadece iki daire vardı, giriş kati ve Annabel'in oturduğu birinci kat. Yakalanma tehlikesi içermeyen, kusursuz bir durum. Kulağını duvara dayayınca, akan suyun sesini duymuştu. Alışkanlıklarının dışına çıkmış, kapıyı maymuncukla açarak, içeriye hızla göz alıvermişti. Evet doğruydu, duşa girmişti. Birden hazırladığı mizansen çok yavan kaldı, aklına bir yenisi ve çok daha iyisi geldi. Annabel onu uyurken, adamı da doğrudan onun yüzüne karşı müstehcen hareketler yaparken gösteren bir kasetle uyanmayacaktı; hayır; bu kasetle uyuyacaktı!
Evde daha uzun kalmamak için kendini zor tutmuştu. Genç kadının eşliğinden biraz daha faydalanmamak için. İki parmak, konuldukları poşetten tıpkı sıkıştırılmış pavurya etinden çubuklar gibi yuvarlanmışlardı. Bir ara bunları biriktirmek de aklından geçti, insan parmağı dolu dev gibi bir çuvala sahip olmak eğlenceliydi mutlaka; hele bir de içine elini daldırmak, keyfin şahikası olmalıydı! Biraz Varyemez Amca'nın altın dolu havuzuna atlaması gibi, ancak daha ipeksi.
Aklına gelen bu fikri aynı çabuklukta unutmuştu, bütün bunların üzerindeydi o. Onun yaptığı insan mantığını aşıyordu. Kapanan çember gibi. Tüm insanlığı değiştirecekti. Gelecek kuşaklar onun resmini kutsallaştıracaklardı.
Şimdi de Annabel'in evinin karşısında, yayalara ayrılmış gezinti yolundaydı. Genç kadının dairesi, zemin katta oturanlara ayrılmış bir bahçeye bakıyordu ve adam bulunduğu yerden - yolun korkuluğundan - Annabel'in salon penceresini görebiliyordu.
Kaseti bulmuş olmalı. Şimdi dehşet içindedir mutlaka.
Bütün çamaşırlarını almak güzel fikirdi. "Orospu" sözcüğünün yanı sıra, bu kaybolan çamaşırların anlamı onu sarsacaktı kuşkusuz. Aslına bakılırsa, karının külotları onun umurunda değildi. O başka şeylerle ilgilenirdi.
Evde birden gölge oyunları fark etti. Salonun ışığı yandı. Kadın oradaydı. Üzerinde sadece kalçalarına kadar inen basit bir kazak. Oldukça uzaktı

ama mini video kamerasının zumuyla, kollarının nasıl titrediği açıkça görülüyordu. Teknolojinin büyüsü.
Elinde silah olarak kullandığı bir beyzbol sopasıyla salonu boyda boya geçtiğini gördü. Cep telefonunu masanın üzerinde bulup aldı. Şimdi o telefonu çaldırmak ne eğlenceli olurdu. Onunla konuşmak. Sesini değiştirmesi yeterliydi; ne olur, ne olmaz.
Genç kadın çevresine bakınırken, bir yandan da bir numara tuşladı.
Adam gerinince soğuk ocak gecesinde omurları çatırdadı. Böylesi anlar ona özel bir zevk veriyordu.
Yasamak ne de güzeldi.

51

Tam beklendiği gibi oldu, olanları öğrenir öğrenmez FBI ajanları Annabel'in evine doluştu. Kaseti, içine kasetin konduğu sarı kutuyu ve iki parmağı alıp götürdüler. Genç kadına tekrar tekrar o kadar çok soru sordular ki, sonunda Annabel onlan kovdu. Kadın yeniden Jack Thayer'a ulaşmaya çalıştıysa da yine başaramadı. Ne yapacağını bilmez bir halde Atlantik Caddesi'nde amaçsızca dolaşırken, Cajo Mansion Oteli'ne giriverdi. Brolin kapıyı açtığında giyinik, yüzü üzerindeki tişört gibi buruşuktu. Saat sabahın üçüydü.
Annabel'i görür görmez, genç kadının başından bir şeyler geçtiğini anlayıverdi. Oturmasını söyleyip mini bardaki elektrikli çaydanlıkta çay suyu ısıttı. Annabel her şeyi anlattı. Duş kabininin camından vücudunu okşayan eldivenli ele varıncaya kadar. Ve çocuk parmaklarını. Bütün korkusunu gözyaşlarıyla, şiddetli hıçkırıklarla boşalttı. Sabahın beşinde Safir yatağın ayakucunda, Annabel'se örtülerin altında, Brolin'in kollarında, özel dedektifin sakinleştirici sıcaklığında uyuyordu. Yorgunluğu utangaçlığına baskın çıkınca, bunu Brolin'den o istemişti. Dostça, teselli edici bir uyku.
Brolin Annabel'in misk kokulu saçlarını koklayarak, usulca nefes alıyordu. Gözleri açıktı.

****

Brett Cahill gözlerinin altında mor halkalar ve iki günlük bir sakalla salona girip, elindeki kitapçığı bir frisbee[28] gibi fırlattı.
- Pezevenk Shakespeare okuyor! diye bağırdı. FBI'nin boyunduruğundan kurtulmak için oluşturdukları karargâhta, Annabel'in evinin salonundaydı: genç kadın, Thayer ve Brolin'le birlikte. Thayer'in başı iki elinin arasındaydı.
- Üstelik, bendeniz bir tiyatro hayranıyımdır! Hiç fark etmedim, düşünemedim. Tıpkı bir bakar kör gibi!
Brolin kitabı, William Shakespeare'in Fırtına'sını eline aldı.
- Kişiler listesine bakın, diye uyardı Cahill.
Brolin söyleneni yaptı. Brett Cahill'in sözünü ettiği şeyi sayfanın ortalarında gördü: CALİBAN: yabanî ve şekilsiz yaratık.

- Oyunun kahramanlarından biri. Okudunuz mu? Cahill kafasını hayır anlamında salladı.
- İlk fırsatta okuyacağım, diye ekledi, ilişkiyi bir rastlantı sonucunda buldum. Aslına bakarsanız, karım buldu. Bu sabah, şeyi öğrendiğimde... (Annabel'e rahatsızca baktı.) Sözün kısası, eşimin yanında yüksek sesle bu Bob'a ve Caliban şeytanlığına lanet okudum. Eşim Shakespeare delisidir, üniversitedeyken onun hakkında bir tez bile yazmış, bana bu kitabı da o gösterdi.
- Oyunda Caliban ne yapıyor? diye meraklandı Annabel. Jack oyunu okumuştun, değil mi?
- Evet. Eğer hafızam beni yanıltmıyorsa, oyundaki Caliban'a benzer bir ilah yaratmanın pek öyle övünülecek bir yanı yok, şaşırdım yani! Caliban, büyücü Sycorax ile şeytanın oğlu bir canavar. Annesinin ölümünden sonra, adanın kralı oluyor, ta ki insanlar, gemiden kurtulan kazazedeler gelene kadar. O zaman onların kölesi haline geliyor. Caliban iktidarını geri kazanmaktan başka bir şey düşünmeyen, dalavereci bir yaratık. Onun hakkındaki, her tür tanım oldukça alaycı; bizim Bob kendisi için daha iyilerini bulabilirdi...
- Şart değil, diye itiraz etti Brolin. Aksine, katil Bob akıllı olduğunu bize daha önce de kanıtlamıştı. Dün geceyi kotarmak için güçlü olmak gerekir, hem de çok güçlü. Bu adı seçerken, görüntüden çok, içerdiği sembolizmi üstleniyor. Oyun bize ne anlatıyor? Büyücü bir kadın ile şeytanın oğlu olan Caliban'ın iktidarı yeniden ele geçirebilmek için her şeye hazır! İşte, ilginç olan da bu. Bana kalırsa Bob kötü kişiler olarak bildiği ana babasına karşı pek saygı duymuyor, hatta onları bir yük olarak görüyor. Bütün imkânlardan yararlanarak büyümek, üstünlüğünü kanıtlamak peşinde. Dürüst olmak gerekirse, bütün bunlar zaten bildiklerimizi, böylesi katillerdeki takıntıları doğrulamaktan öteye gitmiyor. Neyse ki şimdi ilham kaynağını da öğrendik.
Thayer'in gri gözleri özel dedektife dikilmişti. Biraz önce tanışmışlar, Thayer da bu tuhaf adam hakkında kendine bir sürü soru sormaya başlamıştı. Olup biten her şeye keskin bir gözlem gücüyle, acelesiz, korkusuz bakması. Annabel özel dedektifin baştan beri savunduğu öngörülerin tümünü anlatmıştı, bir soruşturmaya polis içgüdüsüyle yaklaşmayı bildiği doğruydu, ama o maskenin gerisinde başka bir şey, daha vahşi bir kişilik vardı.
- Bir koşu bunu getirmeye geldim, dedi Cahill kitapçığı göstererek.

Kaçmam gerek, büronun ajanları bu sabah beni bekliyor, gidip Janine Shapiro'yla görüşeceğiz; beyler onunla konuşmak istiyor da.
- Janine nasıl? diye sordu Annabel.
- Sarsılmış. Abisinin ölümü onu değiştirmiş. Bu sabah soruşturmanın sorumlusuyla konuşmak istediğini söyledi.
- Tam zamanını beklemiş! dedi Thayer üzüntüyle. Bunu federallerden önce yapamaz mıydı sanki?
- Her neyse, en ufak bir gelişme olunca sizi haberdar ederim. Cahill vedalaşıp evden ayrıldı.
Thayer ayaklandı ve Caliban müritlerinin bütün kurbanlarını gösteren fotoğrafların önünde dikildi.
- Kopyalarını mı çıkardın? diye sordu ortağına.
- Joshua'nın fikrini öğrenmek istiyordum.
Beriki Annabel'in ağzından adını duyunca kaşlarını kaldırdı. Aralarında oluşmaya başlayan dostluktan hoşlanıyordu.
- Ya dünkü federaller? Bu konuda sana bir şey söylemediler mi?
- Bu konu üzerinde çalışıyorum, onun için "dosyalarım" gözümün önünde olmalı. Kaldı ki, onlara vız geliyor. Jack, kendimi o vagonu ve içindekileri düşünmekten alamıyorum bir türlü.
- Neden iskelet, bunu düşünüyorsun, değil mi? Ben de öyle. Olay yerindeki adlî tıp uzmanı bir sürü kemiğin üzerinde kazıma izine rastladı. Bunun anlamı da vücutlardaki etlerin sıyrıldığı, yani aside batırılmamış ya da geriye sadece kemik kalana kadar kaynatılmamış, hayır, birbiri ardına ve teker teker etleri kazınmış.
Jack duvardaki yüzleri inceledi. Muhtemelen içlerinden çoğu, vagondaki iskeletlerin arasındaydı.
- Bu konuda bir fikrim var, diye itiraf etti sonunda. Bob'un Spencer Lynch'e gönderdiği kartpostalı hatırlıyor musun? O kartta Spencer'a "Şimdi artık bizim gibi olmayı öğrenmelisin" diyordu, "Görünmez." Bunun için de onu vagona götürecek olan bilmecesini yazmıştı.
- Yani Lynch'in de cesetlerini götürmesi gereken vagonun.
- İskeletlerini, sevgili arkadaşım! Çünkü bir iskeletin kimliğini belirlemek, kolay değil! Hatta bazen imkânsız. Birisi vagonu bulmadıkça, ceset yok; ceset olmayınca da, cinayet olmaz. Ve vagon bulunsa bile, kemiklerin üzerinde kimlik olmadığından, bir bakıma kurban da yok, en azından bilinen bir kurban. Görünmez olmak da bu işte, cesedi olmayan bir katil. Bob kendi özel mezarlığını kurmak ve böylelikle kimseye hesap vermek

zorunda kalmamak istiyordu.
Annabel dudaklarını kuşkuyla büzdü. Bütün bunlar ne açılmış kafataslarını, ne de kesilmiş kavalkemiklerini açıklıyordu. Üstelik Bob, iskeletlerin üzerinde kimlik belirlemenin en kolay yolu olan dişleri bırakmıştı; zaten DNA yöntemi de vardı ve insan vücudunda birçok kemik gerekli hücreleri saklayacak büyüklükteydi. Thayer haklı olsa bile, bu anlattıkları cevabın sadece bir kısmıydı. Annabel Brolin'e döndü. Brett Cahill'in ayrılmasından bu yana ağzını bile açmamıştı.
- Her neyse, diye sözü sürdürdü Thayer, Spencer Lynch vagona ulaşamadı. O bilmece hiç de kolay değildi.
- Spencer'ın eğitimi tamamlanmamıştı, diye araya girdi Brolin. Daha barkot dövmelerine de başlamamıştı. Grubun tam üyesi olmadığından, kendi acemice dövmeleriyle diğerlerini taklit ediyordu, rakamları kazımak barkodun ön aşamasını oluşturuyor; bu yüzden Spencer Lynch'in yaptıklarında çocukça bir yarı da var. Vagonu bulmak, gruba girmeyi hak etmek için ritüel gibi bir şey olmalı; eğer başarırsa, kulübün üyesi oluyor ve barkot hakkı kazanıyorsun.
- İzleri bu yönde süremez miyiz? diye sordu Annabel. Dövmelerden? Thayer elini itiraz eder gibi kaldırdı.
- Hayır, Lenhart ve Collins dövmeler üzerinde çalışmaya başladılar bile. Bob ve Lucas bu dövmeleri yapmak için her yerden kolaylıkla bulunabilecek malzeme kullanmış. Orijinalin kopyasını çıkarmak için karbon kâğıdı üzerinde bir model bulundurmaları yeterli oluyordu. Birbirine paralel çizgiler yapmak çok güç olmasa gerek.
Brolin bir ara elindeki ipucunu, Malicia Bents'i açıklamayı düşündü. Ne var ki Thayer bu ada nasıl vardığını soracak ve Brolin'in antrepoda, özellikle de Shapiro'nun evinde bulunması sorun olacaktı. Susmayı yeğledi. Annabel uyandığında Brolin'e soruşturmayı sürdürmek için onunla ve Thayer'la birlikte çalışmayı önermişti. Jack işin içinde var diye, her şeyi bırakıp gideceklerden değildi ve başlangıçta söylediği de doğruydu: "Hangi açıdan baktığına bağlı olarak, talihi varsa ya da talihsizse bir polis bütün hayatı boyunca böyle bir soruşturmayla sadece bir kez karşılaşır." Şimdiye kadar yaptıkları her şeyi sonuna kadar savunacaktı. Aralarındaki anlaşma basitti: ellerindeki bütün bilgileri Brolin'le paylaşacaklar, bunun karşılığında özel dedektif de vardığı sonuçlar ile bulduklarını onlara anlatacak, onlarla birlikte çalışacaktı. Brolin Annabel'e eğildi.

- Adlî tıp uzmanlarının iskeletlerle ilgili hazırladıkları ön raporları görmek isterdim. Asıl merak ettiğim, iskeletlerin arasında yaklaşık bir altmış beş boyunda bir kadına rastlayıp rastlamadıkları. Annabel Brolin'in sözü nereye getireceğini tahmin etmişti. Rachel Faulet. Genç kızın annesiyle babası Brolin'e telefon üzerine telefon ediyor, ona baskı yapıyor olmalıydı.
- Federaller bütün bilgileri kendilerine saklayacaklardır, diye cevap verdi; rapor bizim elimize gecikmemeli ulaşır; çabuklaştırması için Brett Cahill'le konuşurum.
Telefon bütün konuşmaları böldü. Arayan Phillipsburg Şerifi Murdoch'tu. Annabel sese kafasında bir yüz bulamadan yemekten hoşlanan eski sporcu vücudunu hatırladı; adam onu gerçekten etkilemişti.
- Umarım sizi rahatsız etmiyorum. Gördüğünüz gibi, bana bıraktığınız telefon numarası işe yarıyor.
Annabel birden adamın ona asılacağını sanıp korktu.
- Dün siz gittikten sonra, bütün gün sizin için çalıştım. Taylor Adams'ın bütün arkadaşlarını bulup sorular sordum. Onlarla görülmeden gitmek zorunda olduğunuz için canınız sıkılmışa benziyordu; onun için bu işi ben yapayım, dedim.
- Çok naziksiniz, Şerif.
- Göreceksiniz, pek önemli bir şey yok; belki ayrıntıların içinde biri dikkatinizi benden çok çeker diye her şeyi not ettim.
- Harika, bana bütün notlarınızı gönderebilir misiniz?
Şerif Murdoch üzülmüş gibiydi. Sonunda kabul etti, bütün notların ertesi gün Annabel'in masasında olacağını söyleyerek telefonu kapattı.
- Şerifin bizim yanımızda olması önemli, dedi Thayer. Tabiî eğer FBI'dekiler boynuna tasmayı takmazlarsa. Annabel içini çekti. Eric Murdoch prosedürün dışına çıkabilecek biri değildi: onun için gerçeği kabullenmek zorundaydı: adamın başını döndürmüştü anlaşılan. Bazı bilgiler almak için çekiciliğini kullanmaktan nefret ediyor, doğrusunu söylemek gerekirse, bunu yapabileceğine bile inanmıyordu.
Thayer ayaklandı ve camın önünde volta atmaya başladı; aklında bir şey vardı mutlaka.
- Anna, elimizdeki öteki ipuçlarının da kopyasını almış mıydın? Özellikle de kartpostalın?
Annabel etajerlerden birinin üzerinden bir dosya alıp açtı. Spencer Lynch'in ininin krokileri arasında, kartpostalın önlü arkalı bir fotokopisini

buldu. Kâğıdı Jack'e uzattı.
- Hayır, sende kalsın. Dünkü kasetin yanında iki de Post-It vardı demiştin, değil mi? Yazı tanıdık geliyor mu?
Annabel Bob'un yazdığı kartpostalı inceledikten sonra, başını sallayarak onayladı.
- Aynı yazı.
- Grafolojik bir inceleme yaptırmayı deneyemez miyiz?
- FBI çoktan yaptırıyordun.
- Ee, ne olmuş? Burada elimiz kolumuz bağlı oturacak mıyız? Brolin Thayer'ın asabiyetini görmezden geldi, Annabel'in yanına yaklaşarak elindeki fotokopiyi aldı.
- Orjinal bir kartpostal, eskiye de benziyor; bu tarafını araştırdınız mı?
- Tabiî araştırdık, dedi Thayer biraz alınganca. Doğru, kart pek yeni değil ama Bob onu başta müze olmak üzere New Jersey'nin herhangi bir köşesinden almış olabilir. Boonton kasabası ile geçen yüzyılda kasabadan geçen Morris Kanalı'nın bir görüntüsü. Hepsi bu kadar. Sizin kulağınıza ve yanağınıza ne oldu?
- Hiç, köpeğimle küçük bir anlaşmazlık, dedi Brolin. Annabel hızla başını kaldırdı.
- Hey! Jack, Morris Kanalı hakkında bize anlatılanları hatırlıyor musun? Nereden başladığını?
Thayer asabiyetle burnunu kaşıdı. Omuzlarım kaldırdı.
- Phillipsburg! diye sevinçle devam etti Annabel. Kanal Phillipsburg'den Jersey City'ye gidiyordu. Bu sence biraz fazla değil mi? Bütün kurbanlar Phillipsburg bölgesinden kaçırılmışken, şimdi de Morris Kanalı'nı gösteren bu kartpostal...
Thayer ellerini açıp ileri uzattı.
- Sakin ol Anna, çok acele ediyorsun, sanmam ki... Annabel onu dinlemekten çoktan vazgeçmiş, telefonda bir numara tuşluyordu.
- Şerif Murdoch? Dinleyin, düşündüm de, bana notlarınızı göndermeyin, gelip kendim alacağım. Hem bu arada size bazı sorular sorarım, Morris Kanalı hakkında, biliyorsunuz, değil mi? Bölgenizde bu kanaldan bahseden bir müze bulabilir miyiz? Öğleden sonra gelirim, teşekkürler.
- Ne düşündüğünü sorabilir miyim? dedi Thayer genç kadın telefonu kapatınca.
- Bilmeceyi hatırlasana, Jack. John Wilkes treni, JC 115, terk edilmiş demiryolu, şimdi de Morris Kanalı'yla ilgili bu kartpostal, Bob eski ulaşım

araçları konusunda epey bilgi sahibi. Sanki bir zamanlar mal göndermek için kullanılmış olup da günümüzde kaybolan ne varsa, biliyor. Belki bir müzede çalışıyor ya da bir tarihçi falan!
Hiç ses çıkarmadan oturan Brolin'in gözünden neşeli bir parıltı geçti. Annabel'in fikri son derecede mantıklıydı.
- Bu konularla ilgili müzelerin listesini çıkarmak için dört saatimiz var, diye devam etti genç kadın; işe Phillipsburg civarıyla başlarız, sonra da bütün New Jersey'yi ve Pennsylvania'nın New Jersey sınırını tararız. Ardından da Şerif Murdoch'a neler bildiğini sorarız.
Brolin ayaklandı.
- Bize yardım etmeyecek misiniz? dedi Thayer.
- Ben olmadan da halledersiniz. Köpeğimle ilgilenip sağa sola birkaç telefon edeceğim, diye yalan söyledi.
Evdekileri selamlayıp çıktı.
Öğlen oluyordu ve Mae Zappe'nin daha o sabah bıraktığı mesaj son derecede açıktı; randevusuna zamanında gitmek zorundaydı.
Mucizeler Avlusu onu beklemezdi.

52

Bob'un etrafındaki çember giderek daralıyordu. Brolin ise, Caliban tarikatının üstadını yakalama yolunun Malicia Bents'ten geçtiğine emindi.
O sabah uyandığında, Annabel'i dertop olmuş, kollarına sığınmış halde bulmuştu. Hiçbir şey söylemediler, kahvaltıya kadar sessizliğin tadını çıkardılar. Bir şeyler yerken, Annabel Thayer'ın önerisini açıkladı: hep birlikte, FBI'nin sırtından işbirliği yapacaklardı. Genç kadın duşta yıkanırken, telefon çaldı; arayan Mae Zappe'ydi. Eğer hâlâ Mucizeler Avlusu'na gitmek istiyorsa öğlen yanında dükkânda olmasını, ama bundan Annabel'e kesinlikle bahsetmemesini söylüyordu. Mae Zappe torunu için korkuyor gibiydi. Brolin, Little Nassau Sokağı'na sapıp, bir grup gencin antrenman yaptığı derme çatma bir basketbol sahasının yanından geçti, kirli ve sıvası dökülmüş duvarlar boyunca yürüdü. O dev gibi somurtkan surat hâlâ binanın cephesine yapışıktı. Haykıran ağzın kenarında, sırtını açıklığa dayamış bir gölge bekliyordu. Brolin yaklaşınca, beriki kafasını kaldırdı. Bakışları kuşkulu, sert yüz hatlarının altını çizen bir bıyık ve keçi sakalı bırakmış, çıkık elmacık kemikli ve fırlak kaşları olan bir Afroamerikan. Otuz yaşlarında gösteren adam Brolin'in geldiğini görünce, dirseklerine abanarak duvardan ayrıldı, Brolin'e doğru yürüdü.
- Mambo Zappe'nin arkadaşı mısınız?
Brolin mambo'nun ne anlama geldiğini bilmemekle birlikte başını salladı.
- Tarif oldukça başarılı. Benim adım Nemek. Gelin, burada dikilmeyelim.
Nemek Brolin'i biraz ilerideki bir sokağa götürdü. Ağzını açmadan, sokakta çürümeye terk edilmiş karton ve kâğıt yığınlarının üzerinden atlayarak yürüdü. 309
Sonunda bir binanın önünde durup, yangın merdivenini çekerek indirdi, iki adam dört katlı binanın çatısına tırmandı. Karla kaplı çatının üzerini yol yol çizen, kullanılmadıkları besbelli çamaşır ipleri etkileyici bir örümcek ağına benziyordu. Nemek uzaklaştı, cebinden bir sigara çıkararak Brolin'i incelemeye başladı.
- Size Mucizeler Avlusu'ndan söz eden kimdi? diye araştırdı.
- Bir arkadaş.
Nemek sigarasını yaktı; ağzından çıkan duman dondurucu rüzgâra kapılıp kayboluverdi.

- Kim?
Brolin içini çekti.
- Lucas Shapiro.
Nemek'in özel dedektife diktiği küçük gözleri merakla parıldadı. Bir kaşını kaldırdı.
- Tanımıyorum. Her neyse, baştan konuşalım da her şey açık olsun, adamım. Mae'ye karşı büyük bir saygım var ve sana yardım etmemi o istedi. Mae sana güvenilebileceğini söyledi.
Brolin ellerini deri ceketinin ceplerine soktu.
- Asıl sorun, diye devam etti Nemek, burada küçük bir paket ot işi yapmıyoruz. Bahsettiğimiz yer, Mucizeler Avlusu.
Nemek sigarasından bir nefes çekip yaklaştı.
- Ben seni tanımıyorum. Ve eğer oradayken bir saçmalık yaparsan, sonu kötü biter.
- Endişelenmen için bir neden yok; ben polis değilim ve...
- Hey! Korkacak olan ben değilim! Mambo Zappe sana yardım etmemi istiyor, ben de elimden geleni yapacağım. Oraya gitmeyi neden istiyorsun?
- Her şey satın alınabiliyormuş.
Brolin yaşlı Zappe'nin anlattıklarının doğru çıkması için dua etti.
- Doğrudur. Sen ne istiyorsun?
- Bilgi, Avlu'nun bilebileceği bir şey hakkında bilgi.
- Paran var mı? Çok para?
- Ne gerekiyorsa bulurum.
- Seni götürmek için üç yüz dolarını alırım.
Brolin, asla hemen kabul etmemesi gerektiğini biliyordu, sadece polisler istenen rakamı hiç pazarlıksız kabul eder; hem para onların olmadığından hem de amaçlarının yüceliği yüzünden. Aynasızlar bir an önce sonuca ulaşabilmek için pazarlığı kısa kesmek ister. Nemek bundan hoşlanmış görünüyordu, sonunda iki yüz dolarda anlaştılar.
- Avluya inmek için de para vermen gerekecek. Eşlikçilere Mucizeler Avlusu'nu kuranlar da, güvenliğini sağlayıp koruyanlar da onlar. Bunun dışında, Avlu'da gerçekleştirilen her işlemden yüzde on beş alırlar. Bu böyledir ve pazarlık edilmez.
- Pekâlâ. Güvenlik bakımından, gerçekten bir tehlike yok, değil mi? Polislere yakalanmaya hiç niyetim yok da...
- Hiç tasalanma. Mucizeler Avlusu beş yıldan beri var ve bu kentte

oradan bahsedildiğim duyan bütün polisler, Avlu'nun bir masal olduğunu düşünüyor, inanmıyorlar yani. Üstelik senin de göreceğin gibi, insan bir kere gitmiş de olsa, bir daha yolunu bulamaz. Tam olarak nerede olduğunu sadece eşlikçiler bilir.
- Öyleyse harika.
Nemek bütün bunları son derecede aptalca buluyormuş gibi salladı kafasını.
- Kahretsin, umarım mambo ne yaptığını biliyordur, diye homurdandı.
Brolin'in burnunun dibine kadar yaklaştı, elini uzatıp omzuna koyacakken özel dedektifin bakışlarında bir şey görüp vazgeçti. Sanki birden kendine olan güvenini yitirmiş gibiydi.
- Pekâlâ, tamam, Avlu'ya varana kadar tek bir soru bile sormayacaksın, anlaştık mı?
Brolin başını salladı.
- Silahla girilmez, diye ekledi Nemek. Ben seninle birlikte gelmeyeceğim, sadece sana rehberlik edeceğim, hepsi bu. Mucizeler Avlusu böyle çalışır zaten; orasıyla iş yapan biri bir başkasına rehberlik eder, böyle sürüp gider, her şey güvene bağlıdır, içlerinden biri saçmalarsa, genellikle ikisi de batar. Orayı yönetenler, seni kabul etme riskini alıp almamaya karar verebilecek kadar örgütlüdür. Eğer kabul ederlerse, sana söylenenleri yaparsın, şakadan hoşlanmazlar, onun için sakın bir aptallık yapmaya kalkma. Son derece dürüst davranırlar, bir aptallığa kalkışmadığın sürece paran için endişelenmene gerek yok; bunların geçimi buradan, onun için işleri bozmayı akıllarından bile geçirmezler. Bu akşam saat onda gelip seni buradan alırım, dönüş yolunu kendin bulursun artık.
- Bana uyar.
Nemek çamaşır iplerinden birine yaslandı.
- Kefil olduğuna bakılırsa, Mambo Zappe sana çok değer veriyor olmalı.
Duygularını gizlemesine rağmen, Brolin de en az Nemek kadar şaşkındı. Ne Annabel'in ilginç büyükannesinin ondan bu denli hoşlandığını ne de elinin bu kadar uzun olduğunu tahmin etmişti.
- Sana bir soru sorabilir miyim, Nemek? Mambo ne demek?
Nemek cevap vermeden önce bir süre bekledi:
- Vudu rahibesi demek.
İşte bu yaşlı kadın ile Nemek arasındaki ilişkiyi ve kadının mahallenin büyük bölümü üzerindeki etkisini daha iyi açıklıyordu, insanlar onun bilgisinden çekindikleri kadar, inananlara verdiği hizmet için saygı

gösteriyor olmalıydı, ilginç bir inanış, diye düşündü Brolin. Suyun üzerinde yürüyen bir adama tapınmanın Ötesinde bir şey olabilir mi? Dudaklarında tomurcuklanmak üzere olan tebessümü hemen tuttu.

- Nemek, daha önce Mucizeler Avlusu'nda bulundun, neye benzediğini gerçekten biliyorsun; demek istediğim, başkalarının anlattıklarına göre konuşmuyorsun, değil mi?

Genç adamın yüzündeki sert çizgiler daha da gerildi.

- Evet ve bir daha inmeyeceğim oraya.

- Neden? Orada ne yaptın?

Nemek izmaritini karların içine fırlatıp, boş gözlerle Brolin'e baktı.

- Önemli olan orada yaptığım değil, gördüklerim. Meraklanma, yakında sen de göreceksin. Bu gece. Bu gece sen de Cehennem'de olacaksın.

Brooklyn'i kaplayan ısırıcı soğuk Brolin'i ürpertti.

Anlaşılan Cehennem bu kentin tutkusu olmuştu.

Basamaklardan inerken, Brolin "Bütün bunları kendime çeken acaba ben miyim?" diye düşündü. Bu dünyanın iblisleriyle arasında bir bağ olup olmadığını. O iblislerin şekli ne olursa olsun.

53

Karton kutular parkelerin üzerine devrilmiş, yanlarında birkaç Çin makarnası artığı ile, bir akçaağaç şurubu kutusu. Ortada, üst üste dizilmiş telefon rehberleri. Alçak sehpanın üzerindeki dizüstü bilgisayar internete bağlanmış, süt rengi ışığını Annabel'in yüzüne yansıtıyor. Annabel'in yanında, kanepede Jack Thayer, ahizeyi kulağına dayamış, pazar öğleden sonra olması ve her şeyin ağır çekim ilerlemesi yüzünden beklemek zorunda kaldığı için sinirli.
New Jersey Eyaleti'nin taşımacılık tarihiyle uzaktan yakından ilgili müzeler hakkında hazırladıkları listede on bir adres vardı; ayrıca bu konuya tutkun on kadar kişiye de rastlamışlardı.
Jack Thayer kulağını dalgınca ahizeye dayamış, bitmek tükenmek bilmez meşgul müziğinin susmasını ve istediği adama bağlanmayı bekliyordu. Annabel, sevgiden arınmış olmakla birlikte eğer kardeşçe demek istemezsek, arkadaşça diye tanımlanabilecek bir hareketle elini ortağının bileğine koydu...
- Dün akşam... Şey olduğunda, yani şu video kasetini gördüğümde herkesten önce seni aradım.
- Gerçekten çok üzgünüm. Burada olmak isterdim tabiî.
- Doğrusunu söylemek gerekirse, gerçekten korktum. Genellikle her an ulaşılabilir olursun, belki bir dakika kadar başına bir şey geldiğini düşündüm, sanki... Demek istiyorum M, Bob'un neler yapabileceğini tahmin etmek imkânsız.
Thayer duyduklarından rahatsız oldu. Daha rahat oturmak için olduğu yerde kıpırdandı.
- Ben... Gerçekten kendime öfkeleniyorum. Üstelik... Arma, dün gece bir kadınla beraberdim.
- Ah.
Bu aptalca cevabından dolayı hemen pişmanlık duydu. Ama Thayer için öylesine beklenmez bir şeydi ki. Onun gibi inatçı bir müzmin bekâr, aydın keşiş.
- Telefona cevap vermemek için daha iyi bir neden düşünemiyorum, dedi sonunda, ortağının yüzündeki sıkıntıyı görünce.
Birlikte çalışmaya başladıklarından beri hemen her konuyu konuşuyorlardı; Thayer'ın aşk hayatı hariç. Bu konuda Jack her zaman

çok ketumdu.
- Çok şeker bir kız. Üç hafta önce tanıştık. Konuyu sana nasıl açacağımı bilemiyordum.
- Senin için sevindim, Jack.
Jack Thayer cevap verme fırsatı bulamadı, ahizeden bir ses duyuldu.
Annabel hâlâ şaşkın ama durumdan hoşnut, evin içinde hemen her yerde açık duran dosyalan bir düzene sokmaya çalıştı. Tanışalı üç hafta olduğuna göre, daha önce de anlatabilirdi...
Duvardaki altmış yedi fotoğrafı indirip eski bir deri torbaya doldurdu. Eğer New Jersey'de bir şeyler araştırmak gerekirse, yeni karargâhını bürosunda kurmak için Şerif Murdoch'a güveniyordu. Bir süre, her ikisi de kendi işleriyle meşgul oldular.
Annabel'in telefonu çaldığında, Thayer müzelerde çalışan herkesin adını karalamaya çalışıyordu. Brett Cahill sözünü tutmuş, onlara yardımı unutmamıştı.
- Evet, burası oldukça hareketli, dedi. FBI'nin adamları gerçekten de farklı; pek hoşuma gitmese de, çok iyi olduklarım itiraf etmek zorundayım. Operasyonu Özel Ajan Neil Keel yönetiyor; zaten Janine Shapiro'yu sorguya çeken de o. Adam gerçek bir konuşturma dehası, Janine'in dosyasını inceledi ve onunla iki saat boyunca durmadan konuştuktan sonra, ne biliyorsa anlatmaya kadını razı etti. Janine adamı bu sabah bu yüzden görmek istemiş. Yaşadıklarının tümünü tek tek gözden geçirmekle meşguller şimdi, Keel kadını usul usul abisine ve Bob'a, Caliban tarikatına doğru yönlendiriyor.
- İlginç şeyler anlattı mı? İsimler falan?
- Hayır, pek bir şey yok, diye homurdandı Cahill, şimdilik sadece hayatını anlatıyor. Televizyondaki Küçük Ev dizisi bunun yanında çok hafif kalır! Biraz sonra yeniden başlayacaklar. Dinleyin, sizi aramamın asıl nedeni, Keel'in adamları önemli bir ayrıntı yakaladı. Cinayetler arasında bir bağ, bir *modus operandi*.[29] Annabel elini saçlarına daldırdı.
- Biz neyi kaçırmışız?
- Anlaşıldığı kadarıyla, kaçırma olaylarının yüzde altmışı, havanın kötü olduğu günlerde gerçekleştirilmiş. Kar yağarken, bir fırtına sırasında ya da yağmur altında.
- Bundan emin misin?
- Hey, bu konuyu inceleyen benim! Keel her şeyi cımbızlatıyor. İtiraf etmeliyim, bu kolay bulunacak bir ayrıntı değildi! Anna onların gözünde

önemli bir ayrıntı olmalı ki, bütün ağırlığı bu konuya veriyorlar; kısacası her kaçırılma mahallinde o gün havanın nasıl olduğunu öğrenmek için bütün yerel meteoroloji istasyonlarını ayağa, kaldırdılar. Sanki FBI bunca gizin sırrını çözmüş gibi.
- Ya Keel? Nasıl biri? Bizim hakkımızda bir şey sordu mu? diye meraklandı Annabel.
- Hayır, bana kalırsa ayak altında dolaşmadığınız için memnun. Bir şeye ihtiyaçları olduğunda, adamları gidip Yüzbaşı Woodbine'a görünüyor, hepsi bu. Özel Ajan Keel de sanki Yul Brynner'ın yelekli takım elbise giymiş ikiz kardeşi: aynı endişe verici bakış, aynı dazlak kafa.
- Her neyse, teşekkürler Brett.
- Son bir şey. Fazla göze çarpmamaya bakın. Keel, onun sahasına girdiğinizi fark ederse, sizinle uğraşacak birine benziyor. Bu soruşturmayı ta başından beri izliyormuş, bu herif köpekbalığı gibi, burnu parlak iş kokusunu almış ve harekete geçmek için uygun anı beklemiş. Dediklerine göre, soruşturmayı üstlenmek için ne gerekiyorsa yapmış; adamlarından biri, Keel ile belediye başkan yardımcılarından birinin çok yakın olduğunu anlattı; durumu anlıyorsunuz değil mi?
- Evet, bir Geiger freski kadar açık. Brett, biz Phillipsburg'e hareket etmek üzereyiz; eğer bir gelişme olur ya da Keel araya gitmeye kalkarsa, bize haber verin. Telefonu kapatırken, hayranlıkla iç çekmekten alamadı kendini. Bu Bob'un çok zeki olduğu kesindi. Kurbanlarını belirliyor, sonra da alışkanlıklarını ezberleyene kadar izliyordu onları. Harekete geçmeden önce de havanın bozulmasını bekliyordu. Sürekli iki ya da üç potansiyel kurbanı olmalıydı. Kar ya da yağmur yağacağı, fırtına çıkacağı güne göre, o anda en savunmasız olanına gidiyordu, işte hiçbir zaman bir tanık bulunamamasının nedeni! Yağmur yağdığında, kim etrafında ne olup bittiğine dikkat eder ki? İnsan boynundan içeri su girmesin diye kafasını yakasına gömer, görüş mesafesi azalır, kimse oyalanmaz, aksine acele eder ve kimse bir şey görmez. 315
Evlerinde oturan tanıklara gelince, pencerelerinin önünde olsalar bile sağanağın ya da tipinin içinde fazla bir şey görmeleri beklenemez. Başını salladı.
Evet, Bob'un çok zeki olduğunu kabul etmek gerekiyordu. Akıllıydı, ötesi yok. Becerikli ve sabırlıydı. Ve hava uygun olmadığı zaman da - New York bölgesinde oldukça ender rastlanan bir durum - geceleri harekete geçip, ıssız köşeleri yeğliyordu.

- Haberler nasıl? dedi Thayer.
- İyi. Kendi kendime peşinde olduğumuz bu Bob'un küçük bir suç dehası olduğunu söylüyordum. Ve dosyayı devralan FBI ajanının da kendi çapında bayağı iyi olduğunu.
- Nereden çıktı bu?
- Jack, dosyalan al; yolda anlatırım. Şerif Murdoch'tan destek isteyeceğiz.
Bulutların saydam gölgesi, sanki genç kadınla alay etmek istercesine Manhattan siluetinin üzerine düştü, ardından da körfezi soluklaştırıp bütün parıltılarını yuttu.
Kar yeniden yağmaya başladı.

54

Duvarlarda, yeşil bir boyadan, belden aşağı yazılardan, derin olmayan çiziklerden, bir kapı ile bir aynadan başka bir şey yoktu.
Ortada bir masa, iki sandalyeden birinin üzerinde de Janine Shapiro'nun sıska vücudu. Kolları bej renkli bluzunun yenlerinden birer kemik gibi sarkıyor, küçücük parmaklan masanın üzerinde asabice hareket eden ellerine sarı bacaklarını durmadan açıp kapayan tropikal bir böcek görüntüsü veriyordu. Kahverengi gözleri kafasıyla kıyaslandığında gerçekten gereğinden büyük ve gereğinden ağır görünüyor, yıpranmış bir yüzün dar boşluğunu kaplıyordu.
Özel Ajan Keel odaya girip kapıyı arkasından çarptı. Janine irkildi.
Neil Keel duvardaki sırsız aynanın ardında bir saat geçirerek Janine'i izlemiş, bu sırada korku kadının son direnişlerini de kırmıştı. Keel kalemi ile bloknotunu masanın üzerine bıraktı.
- Janine, sohbetimize kaldığımız yerden devam etmek istiyorum.
Abisinin davranışları hakkında daha özel sorular sormaya başladığında Janine'in tereddütlerinin giderek arttığını görünce, bir önceki seansı, öğleden sonraki sorgulamayı zamanından önce kesmişti.
- Önünüzdeki metni yüksek sesle okur musunuz lütfen? Janine ürperip, denileni yaptı.
- Bana sorulan sorulara cevap vermeye hazırım ve şimdilik bir avukat istemiyorum. Yanımda avukatım olmadan sorulara cevap verme kararını kendi isteğimle verdim.
- Tamam. Şimdi adınızın baş harflerini yazıp imzalayın.
- Galiba buna benzer bir şey imzalamıştım, dedi kadın belli belirsiz titrek bir sesle.
Keel çocuğunun söyledikleriyle duygulanmış bir anne gibi, başını yana eğdi.
- Hiç endişelenmeyin, diye yumuşak ve dostça sesiyle sakinleştirdi kadını. Sizi anlamadım mı? Şimdiye kadar bütün çektiklerinizi size hiç eksiksiz anlatan ben değil miydim? Haydi Janine, görüyorsunuz, sizin yanınızdayım.
Kadına doğru eğildi ve kalemini uzattı. Janine gözlerini indirip imzasını attı.
- Harika, dedi Keel Janine'in karşısına oturarak. Başlayalım mı?

Ceketinin cebinden küçük bir teyp çıkarıp masanın üzerine yerleştirdi, "kayıt" düğmesine bastıktan sonra alete kendininki ile karşısındakinin ismini, tarihi ve saati okudu.
- Şimdi artık çok şey biliyorum, Janine; annenizle babanızın ölümünü, abinizin sizinle nasıl ilgilendiğini, sizi nasıl kullandığını falan. Burada asıl kurbanın siz olduğunu, sizi bazı şeyler yapmaya onun zorladığını biliyorum... Gece olunca kiliseye bu nedenle gidiyor, temizlik için size verilen anahtardan yararlanıp, günahlarınızdan arınmak için kurbanların kanlarını vitrayların üzerine döküyordunuz; bütün bunlar şimdi artık apaçık ortada. Bundan sonra yapmamız gereken, gerçek suçluya ulaşmak. Sizi bu uçuruma atana erişmek. Bana Lucas'tan bahsedin biraz. Bütün bunlar nasıl başlamıştı?
Janine hayatından bahsedildiğini duyunca, hıçkırıklarını güçlükle tuttu. Kendini toparlayınca, doğru kelimeleri arayarak, usulca anlatmaya başladı:
- Lucas hep kızların peşinden koşardı. Kızlardan çok hoşlanıyordu. Daha çocukken, onu arkadaşlarımla tanıştırmamı isterdi ama her seferinde kötü sonuçlanınca, zamanla hiç arkadaşım kalmadı...
- Anlıyorum. Lucas'ın arkadaşı var mıydı, peki? Örneğin, bu son zamanlarda görüştüğü kimse var mıydı? Arkadaşlarını eve getirir miydi?
- Pek ender. Aslında Lucas gençliğinden beri hep bir çeteye girmek ister, oradaki kardeşliğin çok güzel olduğunu söylerdi. Ama yalnız biriydi, onun için bir çeteyle uzun zaman beraber olabileceğini sanmam...
- Yine de görüştüğü insanlar vardı, değil mi? Yakınları falan? Arkadaşlarıyla çıkmaz mıydı?
- Çok az.
Keel biraz sıkıntıyla boynunu ovdu. Janine'i konuşturmak için katlandığı bunca sıkıntıdan sonra, genç kadının tereddütlerinin yeniden su yüzüne çıkmaya başladığını hissediyordu. Dikkatli bir hareketle kaydı durdurdu.
- Ya o erkekler, onlan tanıdınız mı? diye sordu. Kadın kuşkulu gözlerim Keel'e doğru kaldırdı.
- Ben... devam etmek isteyip istemediğimden pek emin değilim; belki de bir avu...
Ajan Keel yumruğunu şiddetle masaya indirdi.
- Pekâlâ! diye haykırdı. Ben sizi anlamak ve tutanağın lehinizde olması için elimden geleni yaparken, böyle mi davranacaksınız? Kendinize zarar veriyorsunuz!

Ayaklandı, masanın ötesinden kadının tepesine dikildi.
- Janine, iyi düşünün! Şimdilik, Larchmont'ta ölü bulunan kızın otopsi raporunda, onu sizin boğduğunuz yazılı! Eğer avukatınız gerçek bir yıldızsa, abimiz yüzünden hafifletici sebepler olduğunu kabul ettirecek, siz de ölüm cezasından kurtulup hayatınızın geri kalanını demir parmaklıklar arkasında geçireceksiniz. Ama eğer avukatınız sıradan biriyse, işte o zaman... Üstelik inanın bana, kendinize iyi bir avukat tutacak paranız yok, baronun atadıklarını iyi bilirim ben...
Kadının çenesini tutup, kendine bakmaya zorladı.
- Janine, şimdi her şeyi anlamama yardım etmezseniz, işiniz bitik demektir. Her şey şimdi belli olacak, dosyanızı ben hazırlayacağım, Janine. Onun için, sizi kurtarmama yardım edin.
Bir dakika kadar öyle durdu, arkasındaki neon ampul, dev gibi gölgesini kadının nahif siluetinin üzerine düşürdü.
- Lucas'ın neredeyse hiç dostu yoktu, dedi kadın sonunda. Sadece onun deyimiyle kendi "grubundaki" çocuklar.
Ajan Keel teybi yeniden çalıştırdı.
- Onlan tanıyor musunuz? Beriki kafasını salladı.
- Hayır, ama Lucas üçü birlikteyken istediklerini yapabileceklerini, benzersiz bir üçlü olduklarını söylerdi sık sık; evet, tamam, hep tekrarladığı buydu: benzersiz üçlü, gruba bu adı vermekten hoşlanırdı.
Keel'in keyfine diyecek yoktu; sonunda kaç kişi olduklarını öğrenmişti.
- Demek üç kişilerdi, diye tekrarladı, içlerinden herhangi birini gördünüz mü?
- Hayır, ama birinin siyah olduğunu biliyorum. Lucas onunla hapishanede tanışmış, ondan sanki çırağıymış gibi bahsediyordu.
Spencer Lynch. Yeni bir şey değil. Keel sükûnetini korumaya çalışarak dişlerini sıktı. Bildiklerini doğrulatmaya değil, gerçek ipuçlarına ihtiyacı vardı.
- Bir de üçüncüsü vardı. Bob
- Bob mu? diye ısrar etti Keel.
Keel polislerin Spencer'ın evinde buldukları kartpostalın yazarı hakkında Janine'den yeni bilgiler alacağını ummaya başladı. Şimdiye kadar, tarikatı yöneten olarak Bob görünüyordu.
- Evet, ondan Bob diye bahsediyordu, hepsi bu. Lucas ondan üstün biri olarak söz ederdi. Caliban'ın bilgilerine sahip olan da oydu, yani Bob.
- Peki, bu Caliban, aslında nedir? Janine oturduğu yerde sıçradı.

- Yeni güç.
- Bir Tanrı mı?
- Hayır, tanrıdan da öte. Lucas'a göre Caliban mutlak güç, iktidar demekti, insanüstü olmanın yolu. Lucas durmadan Bob'un bir cümlesini tekrarlardı: "Caliban efendilerin sesidir."
- Janine şimdi size nazik bir soru soracağım, onun için dikkatinizi toplamanızı istiyorum. Bob'un abinizi neden öldürdüğünü biliyor musunuz? Neden tartıştıklarını?
Janine tükürüğünü güçlükle yuttu.
- Hayır, bilmiyorum; zaten pek ender görüşürlerdi, dedi titrek bir sesle. Lucas beni bütün bu işlerin dışında tutardı, söyledim size, ne Bob'u ne de o siyahı gördüm.
- Bob'un abinize öfkelenmesine neden olacak bir şey aklınıza geliyor mu? Lucas size bir şey anlatmadı mı?
- Hayır. Hiç.
Bir saniyelik tereddütten sonra, işaret parmağını çekinerek kaldırdı.
- Ama çok kısa süre önce görüştüler. Geçen pazar günü. Galiba, o siyahla ilgili bir konuda. Canlarını sıkan bir şey olmuş.
Spencer Lynch'in tutuklanması. Keel kadım devam etmesi için yüreklendirdi.
- Hatta Lucas'ı evden aradığını hatırlıyorum. Buna Lucas bile şaştı, çünkü ev telefonlarından konuşmazlardı pek. Sanırım Bob umumî telefon kulübesinden aradığını söyleyerek yatıştırdı onu. Birkaç dakika konuşup randevulaştılar.
- Nerede?
- Bilmiyorum. Lucas'ın, adresi not defterine yazdığını hatırlıyorum sadece, çünkü defterini gidip odasından ben getirdim.
Keel, sevinçle bağırmak için kendini zor tuttu.
- Janine, bana abinizin ve arkadaşlarının tanı olarak ne yaptıklarını anlatabilir misiniz?
Janine Shapiro'nun kollarındaki tüyler diken diken olmaya başladı. Dudakları titredi.
Fazla bir şey bilmiyordu, sadece bölük pörçük kırıntılar.
Konuşmasını bitirdiğinde, Özel Ajan Keel'in yüzü bir hayaletinki kadar soluktu.
Odadan çıkıp, ajanlarından birine yaklaşmasını işaret etti.
- Walsh, irtibattan sorumlu dedektif nerede?

- Buradayım, dedi Brett Cahill yaklaşarak. Keel dazlak kafasını bir kâğıt mendille sildi.
- Cahill, bana bir iyilik yapın ve Lucas Shapiro'nun bütün eşyalarının konduğu depoya giderek not defterini buluverin. Kız kardeşinin dediğine bakılırsa, deri kaplı, küçük bir deftermiş. O defterde Lucas ile şu esrarengiz Bob'un geçen pazar günü, yani 20 ocakta buluştukları yerin adresi olacak.
- Peki efendim.
- Eğer not defterini depodan çıkarmak için bölge savcısından izin almanız gerekirse, hemen beni arayın, izni bir saatte çıkarırız.
- Anladım. Hemen gidiyorum.
Ajan Walsh, Brett Cahill'in asansöre binmesini bekledikten sonra, parmağıyla odanın kapısını gösterdi.
- Ya kadın? O ne olacak?
Keel dilini dudaklarının üzerinden geçirdi.
- Kadınla ilgili olarak savcının önüne eksiksiz bir dosya koymak için uğraşıyorum. Bundan böyle güneşi sadece parmaklıkların arasından görebilmesini istiyorum.
Neil Keel yüzünü buruşturdu. Sanki göğsünün üzerinde korkunç bir ağırlık varmış gibi, güçlükle nefes alıyordu.

55

Akşam oluyor, batan güneşin ardından yayılan gecenin mürekkebi, Phillipsburg'ün gölgelerini canlandırıyordu. Şerif Murdoch çalışma masasının ardında oturmuş, Caliban tarikatı hakkında bütün bildiklerini anlatan Annabel'i dinliyordu. Spencer Lynch'in tutuklanması, bulunan fotoğraflar ve Latince dua, Lucas Shapiro'nun ölümü, iskelet dolu vagon ve Bob'un onun evine girişi. Bütün bunlara Malicia Bents'in adını da eklemek isterdi, ancak Brolin'in başını belaya sokmadan, hatta Lucas Shapiro'nun ölümü ile onun arasında bir bağ kurmadan Bents'ten söz etmesi imkânsızdı.
Şerifin etkileyici kütlesinin hemen üzerindeki Amerikan bayrağı, Başkan'ın fotoğrafıyla dik bir açı oluşturuyordu.
Annabel'e göre, Bob buralarda bir yerde oturuyor, tedbiri elden bırakmamak, izleri katıştırmak için ne gerekiyorsa yapıyordu. Kurbanlarından uzak bir yerde yaşasaydı, onların alışkanlıklarını belirlemek için düzenli izlemesi mümkün olamazdı. Bob kurbanlarını Phillipsburg'ün çevresindeki belirli bir çemberin içinden seçiyordu.
- Sizi yanlış yere yönlendirmek istiyor da olabilir, dedi Murdoch. Eğer dediğiniz kadar akıllıysa, böylesi bir aptallık yapmayacaktır, öyle değil mi? Bana kalırsa, bunları buralarda bir yerde oturduğuna inandırmak için yapıyor.
- Hayır, artık hile olamayacak kadar kesin şeyler var, diye itiraz etti Annabel. Darbelerini vurmadan önce çok iyi hazırlık yaptığını biliyoruz; tanık olmamasının nedeni de bu zaten, mekânı belirtiyor ve insanların alışkanlıklarını gözlüyor. Bunun için sürekli olarak bir yerlere gidip gelmesi gerekir; kurbanlarını Hudson Nehri'nin öbür tarafından seçemezdi, bunun için Lucas Shapiro ve Spencer Lynch var; karşıya gidip gelmek Bob'un çok zamanını alır, bütün gününü bu işe ayırması gerekirdi, oysa bir işi var.
- Bundan nasıl emin olabiliyorsunuz? diye şaşırdı Murdoch. Bu Bob dediğiniz pekâlâ o yoldan geçen biri de olabilir, bir kamping minibüsünde ya da karavanda da yaşayabilir.
Annabel kafasıyla "hayır" işareti yaptı.
- Bazen kurbanlarını haftalarca yanında ve canlı alıkoyuyor. Kaçırılma tarihleri ile Bob ve suç ortaklarının çektikleri fotoğrafların üzerindeki

tarihleri karşılaştırdığımızda, birçoğunun aynı zamana denk düştüğünü görüyoruz. Yani, üç, dört, hatta beş kişinin Bob'un elinde aynı zamanda tutsak olduğu dönemler var. Bunları beslemek için para gerek; bir de onları tutacak, ses izolasyonlu ve insanlardan uzak bir yer. Bob'un maddî imkânları var, yani çalışıyor. Bütün tasarruflarını bu "faaliyete" ayırıyor olmalı.
Murdoch genç kadının mantıklı konuşmasından etkilenmiş, başını sallıyordu.
- Size ne gibi bir yardımım dokunabilir? diye sordu. Kafasını dayamak için ellerini ensesinde kenetleyen Thayer dilini şaklattı.
- Resmî görevle burada olmadığımızı biliyorsunuz, federaller soruşturmayı kendileri yürütmeye karar verdi, diye araya girdi.
- Bunu anladım, evet. Beni ziyarete ilk gelenler sizsiniz, onun için size yardım etmemin ne sakıncası olabilir ki? dedi Murdoch durumu anlamışçasına. Buraya gelmedikleri sürece...
Thayer Murdoch'taki yardım etme isteğini, genç kadına uzun uzun bakmasının kanıtladığı gibi daha çok Annabel'in varlığına bağlasa da, polis ile FBI'nin arasındaki düşmanlık masal değildi.
- Öyleyse, dedi Thayer, elinizde bu bölgedeki tüm adam kaçırma dosyalarıdır, değil mi?
- Benim bölgemdekilerin, evet.
Murdoch madenî bir dolabın içine dalıp, kırmızı dosyalar çıkardı. Her dosya kaçırılan kişinin fotoğrafını, yakınlarının ifadesini, bir ön rapor ile soruşturma raporunu içeriyordu. Birisi Rachel Faulet'ye ait olmak üzere, dokuz dosya, Genç kızın güler yüzlü resmini, parıltılı bakışını, buklelerinin ipeksi kıvrımlarını ve yanaklarındaki çilleri görünce Annabel Brolin'i ve onun genç kızı bulma hırsını hatırladı. Dosyayı kapatıp, gözlerini Eric Murdoch'a dikti.
- Şerif, size ihtiyacımız olacak, çünkü bu dosyaların didik didik edilmesi gerek. Size telefonda da anlattığım gibi, New Jersey Eyaleti'ndeki taşımacılığın tarihiyle ilgili müze ya da uzman arıyoruz. 323
- Evet, sizi beklerken bilgi topladım. Sizin için yarına randevular ayarlamaya çalıştım, özellikle de bu konuda herkesten fazlasını bilen Calvin Valentin adlı birisiyle. Yarın sabah kentte olacakmış.
- Bu çok acil ama.
- Şu saatte Calvin uçakta olmalı; Kaliforniya'dan, akrabalarının yanından geliyor. Size müzeler için yarını beklemenizi öneriyorum; zaten pazar

akşamına geldik, insanları aileleriyle birlikte evlerinde rahatsız etmektense, pazartesi sabahını beklesek çok daha iyi sonuç alırız.
Thayer itiraz etmeye hazırlanırken, Şerif Murdoch elini kaldırarak onu susturdu.
- Bakın, size ne önereceğim: benim evime gelin, size yemek hazırlarım, sonra da bu dosyalan birlikte inceleriz. Sabah olunca da sizi istediğiniz kişilere götürürüm, inanın bana, burası benim bölgem, onun için dediğim gibi yapın, burada işler böyledir. Dediğim gibi davranırsanız, insanlar daha kolay yardım eder.
Annabel ve Thayer tereddütle bakıştılar. Annabel kabul ettiklerini söyleyince, şerifin gözlerinde bir umut ışığı yandı.
- Göreceksiniz, sonuç çıkarma konusunda şampiyon olmasam da, iş mutfağa geldi mi fena sayılmam...
Annabel şerifin sözlerini duymadı, o Calvin Valentin düşünüyor, nedenini bilmeden durumun acil olduğunu, sanki hiç zaman kaybetmeden Valentin'le görüşmesi gerektiğini hissediyordu.

56

Brett Cahill arabasını Gold Sokağı'nın girişine park etti; 84. Bölge Karakolu'nun bulunduğu dar sokağın her zaman tıkanık olduğunu biliyordu. Soğuğa çıkmadan önce şakaklarını ovdu. Daha fazla dayanamayacaktı. Dinlenmeye ihtiyacı vardı. Şu ya da bu şekilde kendini toparlaması gerekiyordu, yoksa sonsuza dek böyle gidemezdi. Gün boyunca, meslektaşlarının karşısında bir şey yokmuş suratı takınmak, ardından da gece hayatı için harekete geçebilecek formu tutturabilmek, düşünülemez bir şeydi. Üstelik, istemediği bir şey. Eğer bir gün bununla işi arasında bir seçim yapması gerekecekse, kararını vermişti: parayı başka yerde kazanacaktı.

Bir yıl kadar çalıştığı için avucunun içi gibi bildiği bölge karakoluna doğru yürüdü. Pencereleri dar bu kahverengi sığınakta koca bir yıl. Devriye arabalarının - üzerleri karla kaplı, kapılarının üzerinde "*Nezaket – Profesyonellik - Saygı*" yazılı çıkartmalar taşıyan beyaz Ford Crown Victoria'lar - çevresinden dolanıp, karşıdaki parmaklıklı kapıya vardı. Lucas Shapiro'nun evinde bulunup el konulan bütün her şeyin her halükârda bu polis müştemilatına, soruşturma boyunca tutulacağı bu depoya gönderileceğinden emindi. Üç yüz numaranın, kent polisindeki çoğu şey gibi, uzun zaman önce elden geçirilmesi gereken beş katlı gri binanın hemen girişinde beyaz plastik çöp torbalarından bir tepecik vardı.

Cahill holü geçti, kusursuz takım elbisesinin üzerindeki yün pardösünün düğmelerini çözdü. "Elbiselerini almak için ütücüye uğrayabildiğim sürece, durum kritik sayılmaz" diyerek kendi kendine gülüverdi.

Kartını gösterip, buraya geliş nedeni hakkında kısa bir açıklama yaptıktan sonra, duvardan duvara çelik etajerlerle, rafları belgelerle dolu bodrumdaki deponun kapısını açtılar. 325

Shapiro'nun eşyası 1'den 36'ya kadar numaralandırılmış karton kutulardaydı. Zaman bulunamadığından, kutuların envanteri çıkarılmamıştı henüz.

Brett Cahill, içeriği insanı ürperten kasetler ile dövme malzemesi arasında, tüm kutuları teker teker karıştırmaya başladı. Kutulardan birinde ajanda vardı ama deri kaplı not defteri yoktu. Cahill yüksek sesle küfretti.

Arabasına dönüp, hızla Flatbush Caddesi'ne daldı, Prospect Park'ın

solgun ve ürkütücü kütlesinin yanından geçti, 19. Cadde'ye ulaşabilmek için Kensington Mahallesi'ni Parkville yönünde geçti. Dükkânlarla dolu bir yolun ucunda, kaybolup kalmış bir çıkmaz sokak.
Arabasından inerken, kimse onu izliyor mu diye üstünkörü kontrol etti. Çıkmaz sokak ıssızdı. Cahill, Shapiro'nun evinin yarı girişine yöneldi. Arka kapıdaki mühürleri söktü, kapıyı zorlayıp açtı. Ajan Keel için not defteri çok önemli gibiydi; bu nedenle Cahill de yaptığının suç olduğunu düşünmedi bile; asıl önemli olan not defterini bulmaktı.
Cahill hiç duraksamadan birinci kata tırmandı. Önce yatak odasını araştırdı, polislerin soruşturma için götürülecek kadar önemli görmediği eşyaları karıştırdı. Bir şey bulamayıp umudu biraz daha azalınca, öteki odaya geçti, ikinci odayı aramak da çok sürmedi; Lucas'ın not defterine uzaktan yakından benzeyen bir şeye rastlamadı.
Aşağıya inip salonu didik didik aradı, dergileri kaldırdı, kanepenin arkasına baktı... Salondaki hava ağırdı, duvarları kaplayan lambrilerle daha da ağırlaşmıştı, etrafta inatçı bir lavanta kokusu dolaşıyordu. Cahill, burada olanları, Lucas ile kız kardeşi arasındaki bütün o şiddeti, akla ve vücuda yapılan işkencelerle ilgili o müstehcen sahneleri düşündü.
Ve birdenbire, oradaydı işte.
Brett Cahill'in iki metre ötesinde.
Telefonun yanı başında, yaklaşan gecenin sıkıcı parıltılarını tembelce yutuyordu.
Yıpranmış deri kaplı bir not defteri. Tam da olması gereken yerde.
Olamaz! Bunu alıp götürmeyi bile düşünmemişler! Cahill defteri açtı, sayfalan sonuna kadar çevirdi. Bob'la buluşmasının arefesinde, 19 ocak cumartesi günü yapılan spor karşılaşmalarıyla ilgili notlar. Bir sonraki sayfaya geçti, orada da bir şey yoktu. Oysa, bu sayfada...
Sayfanın üst kısmında, kopuk bir kâğıt parçası vardı, kullanılan son yaprak yırtılmıştı. Cahill bir lamba aradı ve masanın yanındakini yaktı. Kalem ucunun kâğıda bastırılırken bıraktığı izi görebilmek için, defteri ışığa doğru tuttu. Bir ize rastlayamadı.
- Kahrolası, diye söylendi.
Cahill cep teflonuna uzanıp Neil Keel'i aradı.
- Not defterini buldum, ama son sayfası eksik, büyük ihtimalle adresin yazıldığı sayfa yani.
- Ne yapalım, siz yine de defteri bana getirin.
- Kalem ucunun bir sonraki sayfada iz bırakıp bırakmadığına da baktım

ama bir sonuç alamadım.
- Hemen buraya dönün, Müfettiş Cahill. Size kâğıdı nasıl konuşturacağınızı göstereyim.
- Ve...
- İtirazı bırakın da acele edin. Bob polislere durmalarını söylemek için bir kadını delirtmekte ve bir çocuğun parmaklarını kesmekte tereddüt etmedi, onun için eğer FBI'nin peşinde olduğunu öğrenirse neler yapar, bir düşünün.
- Tamam, geliyorum.
Brett Cahill telefonu kapattı, terden ıslanmış elini not defterinin derisinin üzerine koydu. Keel haklıydı, basının ve televizyonun FBI'yi ön plana çıkarması, Bob'u öfkelendirebilirdi. O yeni bir darbe vurmadan önce, hızlı davranmak gerekiyordu. Bu herif, daha önce aklen sağlıklı bir kadını delirtebilecek biriydi! Üstelik bir yumurcağın parmaklarım kesmekten de çekinmemişti. Bundan sonra hangi etap gelecekti? Daha ne kadar korkunç olabilecekti?
Öğrenip anlamak sadece bir zaman meselesiydi.

57

Uyandırma telefonu tam istediği saatte, akşamüstü altıda çaldı. Brolin, uykunun kanatlarından kurtulabilmek için uzun süre duşun altında kaldı. Nelerle karşılaşacağını tahmin edemediğinden, gelecek geceyi düşünerek öğleden sonra uykusuna yatmıştı. Derîn karanlıklara dalacaktı. Bilinmeze doğru atılan ilk adım öncesinin büyük ürpertisi, adrenalin dalgasıydı.

Safirle birlikte çıktı, hem köpeği dolaştırmak hem de kafasını boşaltmak için mahallenin buz tutmuş sokaklarında uzun uzun gezindi. Buzlarla kaplı binalar beceriksizce yapılmış sarkıtları andırıyordu. Mağazaların aydınlatılmış vitrinleri önünde, arabalar aldırmazca birbirlerinin yolunu kesiyordu.

Bu ışıltılı balenin ortasında, adımlarıyla kan gıcırdatan yayalar. Her biri karmaşık bir hayat, kendine özgü bir algılama biçimi yüklenmiş; her biri, diğerlerinin ilgisiz bakışları altında bir trajedi yaşıyor. Küçük dünyalarının dertlerine demir atmış, kim olduğunun ve ne yaptığının binlerce fersah uzağında, Brolin'in önünde iki yana açılıyorlar.

Akşam olurken, özel dedektif odasında, köpeğin esnemeleri eşliğinde hafif bir yemek yedi.

Saat dokuz buçukta, bir deste banknotu üzerinde farklı yerlere sokuşturdu: ceplerine, çoraplarına. Glock'unun şarjörünü yerleştirip, metroya binmek üzere otelden ayrıldı.

Tam zamanında Little Nassau Sokağı'na gelen Nemek, Brolin'i fazla bekletmedi. Beyaz tavanı pas izlerinden damar damar olmuş eski bir kırmızı Chevrolet özel dedektifin önünde durdu. Nemek kapıyı açtı.

- Hazır mısın? Brolin cevap yerine adama iki yüz dolar uzattı.

- Pekâlâ, istediğin buysa, dedi Nemek bir cıgaralık yakarak Manhattan yönünde yola koyuldular. Çok geçmeden, arabanın içi baş döndürücü bir ot kokusuyla doldu. Suç konusuna aldırış bile etmeyen Brolin, sanki uyuşturucu duyularını uyarabilirmiş gibi, birkaç dakika için gözlerinin daha kesinleştiğini sandı.

- Ee, nereye gidiyoruz peki? diye sordu.

Nemek'in yüzünde gizemli bir tebessüm belirdi, sessizlik istediğini belli etmek için, işaret parmağım dudaklarına götürdü.

Bir tarafta üzerinden geçtikleri East River'ın siyah ve hareketsiz sulan,

öte yanda binaların saldırgan zirveleri boyunca kuzeye doğru gittiler. Önlerindeki, stop lambalarının kızıl oyunu, şeytanca bir resmi geçidi andırıyordu. 102. Sokak'ta ekspres yoldan çıktıklarında Brolin Manhattan'ın psikiyatri merkezine bakıyor, o duvarların neleri barındırdığını düşünüyordu.
İspanyol Harlemi'nde 112. Sokağa saparlarken, Nemek sonunda ağzını açtı.
- Ne olursa olsun, ben senin yanından ayrılmadıkça, soru sormadan beni izliyorsun, tamam mı?
- Evet.
- Mae Zappe sana yüzde yüz kefil oldu, onun için bir aptallık yapma. Mucizeler Avlusu'na yaklaşmak için sana ben rehberlik edeceğim; yani bir aptallık yaparsan, boka ben batarım. Ve eğer ben boka batarsam...
- ...Ben de batmış olurum, anladım. Bu sabah Avlu'yu yöneten heriflerden, eşlikçilerden bahsettin. Kim bunlar?
- Bir Latino çetesi. Onlar için Mucizeler Avlusu altın yumurtlayan tavuk, o yüzden dertlenme, başına iş açmazlar. Tabiî bu hafifsenebilecekleri anlamına gelmez, ekmek kapılarını korumak için her şeyi yapmaya hazır, tehlikeli heriflerdir. Onlar hakkında ne kadar az şey bilirsen, o kadar iyi.
Nemek Chevrolet'yi biraz öteye park etti. Dışarıda, soğuk onları bir anda yuttu, kulaklarını kızartana kadar yaladı.
Önlerinde, Grand Central İstasyonu'ndan çıkan dört hatlı demiryolu 111. Sokağı bir su kemeri gibi kesiyor, kaldırımın son bölümünü kentin ışıklarından mahrum bırakıyordu. Bu gölgeli halının hemen öncesinde kırmızı ve mavi bir hare, bir grup çaylağın tepesinde vızıldıyordu. Nemek, grubun yanından geçip, girişteki iki nöbetçiye selam verdi. Onlar Brolin'in pek anlayamadığı bir konuşmaya dalarken, etrafı inceleyen özel dedektif, kulübün adını görünce, gayriihtiyarî gülümsedi: "OE-DEEP". İçeri girmelerine izin verilince, duvarları kırmızı kumaşla kaplanmış basamakların aynı renkteki halısına basarak aşağı indiler ve yüz kadar sinirli insanın çılgınca dans ettiği geniş çukura hâkim bir platforma ulaştılar. Müzik, kulakları sağır edici ritmiyle havayı dövüyor, basın her vuruşu göğüsleri ezerken bir an için de olsa ciğerlerdeki oksijeni emiyordu. Brolin'in çevresindeki soğuk hemen dağıldı. Önlerinde kocaman bir merdiven uçsuz bucaksız dans pisti ile kaynayan kalabalığa doğru iniyordu. Sağdan ve soldan iki madenî podyum çıkıyor, biri salonun çevresinde dönerken, diğeri eğlencelere havadan bakıyordu. Her yanda,

haykıran genç kurtların karşısında, ışıklı bölgelerde dansözlerin eğilip büküldükleri küçük boşluklar vardı.
- Gel! diye haykırdı Nemek gürültünün arasından. Bu taraftan!
Renkli neonların aydınlattığı uçsuz bucaksız ban gösteriyordu. Dirseklerinin de yardımıyla kendilerine yol açtılar, Nemek barın yanından geçip sağ köşede kayboldu. Brolin ona yetiştiğinde manzaranın tadına vardı: koridor ışıklandırma yüzünden daha belirginleşen floresan boyayla kaplıydı. Fazla aydınlık değildi ve özel dedektifin kalabalıkta Nemek'i kaybetmemek için adamın hemen arkasından gitmesi gerekiyordu. Kalabalık karmakarışıktı, *underground* stili baskın görünmekle birlikte her türlü insan yarı yanaydı. Öylesine çok dövme vardı ki, Brolin bir an için dövmenin kimlik belgelerinin yerini aldığından kuşkulandı.
Nemek loş locaların arasından hızla ilerledi: localardaki tek ışık masanın üzerinde, kanepelerde oturan siluetlere buharımsı bir yaratık görüntüsü veren mor bir lambaydı, ilk baraj, fazla göze çarpmayan bir kapının önünde abanoz renkli örgüleri başındaki bonenin altından fırlayan dev gibi bir adamdı. Koluna gotik harflerle "BENDEN KORK" dövmesi yaptırmış ve karanlığa rağmen güneş gözlükleri takmıştı. Nemek'i görünce selam verdi ve elini kapının tokmağına koydu. Brolin rehberinin deve bir şeyler söylediğini duydu:
- Benimle beraber, rehberlik ediyorum, temiz biri.
İriyarı adam, Brolin'e döndü ve kapıyı açmadan önce başıyla selam verdi.
- İyi akşamlar, Beyler.
Kapının ardındaki merdiven dik ve dardı, basamaklardan saldırgan bas ekoları yükseliyordu. Aşağıda, çıplak kadınlar şehvetli koreografilere uyarak mahremiyetlerini gözler önüne seriyor, seyircilerin yukarısında, pleksiglastan yapılmış bir zeminde, ağızlarını şeffaf plastiğe yapıştırmak için iskemlelerinin üzerine tırmanmış erkeklerin birkaç santim ötesine vücutlarıyla sürtünüyorlardı. Ve sadece bir uçtan diğerine geçmek için gerekli iki dakikada Brolin iki alışverişe tanık oldu, genç bir kadın ona göz kırparak bir hap yuttu. Burada, Brolin'i özgürce uyuşturucu satışından daha çok müşterilerin arasında kadınların varlığı şaşırtmıştı.
Bir sonraki bölüm, ona başka sürprizler hazırlamıştı. Sahnelerin ve kafeslerin çevresine yapışmış kalabalığın ortasında üç erkek ile iki kadın bir *body-piercing* gösterisini açık artırmaya çevirmişlerdi. Ameliyathane metalinden halkalar kaşlarından diz çukuruna kadar bütün vücutlarını kaplıyordu. Beşi de halkalarından tavana asılmış, piercing'lere takılmış

ucu çengelli zincirler deriyi iğrenç biçimde çekiyordu. Zeminin en az iki buçuk metre üstünde ve dengedeki beş zavallı, makaralar sayesinde havada süzülüyorlardı: seyircilerin onlan hareket ettirmek için ayaklarının ucuna yükselmeleri ve parmaklarıyla hafifçe itmeleri yeterliydi. "Sanatçıların" kalçalarının üzerindeki deri, kancaların bütün ağırlığı taşıdığı üçgenler oluşturmuştu; kıçlarında, sırtlarında ve kollarında da. İnsan cildi öylesine çekiliyordu ki, her itişte sanki halkalardan biri deriyi yırtacak gibi oluyordu. Karnı yukarıya dönük olarak asılan erkeğin aletinde de bir halka vardı ve adamın kamışını kaldırıyor, koparacak gibi çekiyordu. Kadınlardan biri aynı marifeti göğüsleriyle yapmış, halkaları şekilsizleşmiş memelerine saplamıştı. Havaya asılmış bu ıstırabın karşısında, kalabalık avaz avaz bağırıyordu.

Tuvaletleri geçince, Nemek birincinin tıpatıp aynısı ikinci bir nöbetçinin elini sıktı. Bu kez konuşma biraz daha fazla sürdü, kapıdaki gardırop, Nemek'in Brolin'i iyi tanıdığından ve ona sonuna kadar güvendiğinden emin olmak istiyordu.

Eşikten sonra, yeni bir merdiven.

- Böyle kaç metreye ineceğiz?

- Çok derine, dedi Nemek ciddiyetle.

- Bu kulüpte nasıl bu kadar bodrum katı olabiliyor?

- Hey, burası New York, dostum! Toprağın altında, yukarıdan daha fazla yer var, derler. Manhattan'ın altı bambaşka bir kenttir ve geçitlerle doludur! Eski metro tünelleri, terk edilmiş özel hatlar, su dağıtımı yapan birçok şirketin açtığı ve sonradan çoğu unutulmuş dağıtım ağlan; elektrik ve kanalizasyonda da durum aynı; hepsi az çok eski, ama hepsi de terk edilmiş. Bir de Kızılderililerin kazdığı yerler var, ölülerini gömmek için falan, onların dışında da yüzlerce doğal mağara, fay, çatlak... Bunlara yüzlerce bakım girişini, yüzlerce makine dairesini, bir de benim bilmediklerimi ekle. İnan bana, aynı yoldan ikinci defa geçmeden ve burnunu dışarıya çıkarmak zorunda kalmadan bütün adayı en ücra köşesine kadar en az on kere gezebilirsin. Kısacası, buraya pusulasız ve haritasız birini bırak, öldü bil. Bir zamanlar mafyanın can sıkıcı cesetlerden kurtulmak için Red Hook'u vardı, şimdi çeteler Manhattan'ın bodrumlarını kullanıyor; buraları doldurmak istesen kentin bütün nüfusu yetmeyebilir!

Basamakların dibinde, İspanyol tipli, ipek gömlek giymiş ufak tefek biri tarafından karşılandılar. Yüzünün cildi yakıcı bir frenginin hasarını

taşıyordu.
- Nemek! *Cómo estás*?[30]
- *Muy bien*,[31] Enrique.
- Bütün payını okuttun mu? dedi Enrique, işaret parmağı ile başparmağını para işareti yapmak için sürterken.
- Kendim için gelmedim, Avlu'ya bir müşteri getirdim. Brolin aydınlığa adım atınca, Enrique ona başıyla çok ölçülü bir selam verdi.
- Sağlam biridir, onu iyi tanırım, onun için kefilim, dedi Nemek.
Enrique'nin çenesi kasıldı.
- Endişeye sebep yok, diye devam etti Brolin'in rehberi; onu hiç çekinmeden getirdim, ketum olmak gerektiğini biliyor ve istediğini alacak parası da var.
Brolin biraz daha yaklaşınca, bütün gücü ortaya çıkıverdi, sanki birden bütün gölgeleri kendine çekiyormuş ve gözlerinin deliciliğini göstermek için onlardan yararlanıyormuş gibi.
- Benim de gizliliğe ihtiyacım var, dedi sakin ve kararlı bir sesle. Enrique onu tepeden tırnağa süzdükten sonra, Nemek'e peşinden gelmesini işaret etti. Biraz açılıp kısa bir süre konuştular, bu sırada Nemek sürekli başını salladı. Enrique tatmin olunca Brolin'in yanına döndü.
- Tamam şimdi, dedi Meksika aksanlı adam. Benimle aşağıya geliyorsun, işini hallettikten sonra seni kentte bir yere bırakırız. Eğer buraya bir daha dönmek istersen, yine Nemek'i bulursun, buraya sakın yalnız gelme; eğer tek başına görünürsen, kemikleri kırıp dışarı atarım. Birlikte sık sık iş yapıp, iyi sonuç alırsak, bir süre sonra yalnız başına da gelebilirsin, ama sakın tanımadığımız birini getirme.
Çenesinin ucuyla Nemek'i gösterdi.
- Sakın onun yaptıklarını tekrarlamaya kalkma, sen ve ben dost değiliz, dost olana kadar da güven falan yok; onun için rehberlik de yok. Şimdi eğer inmek istiyorsan, sana elli dolara patlar, pazarlık yok.
Brolin vergiyi ödeyip, usulca silahını çıkardı.
- Üstümde bir de bu var, genellikle pek yanımdan ayırmam. Tedbir meselesi.
- Normal.
Enrique Glock ile banknotları aldıktan sonra Brolin'in üzerini tepeden tırnağa aradı. Tişörtünü sıyırmasını bile istedi.
- Üzerimde hiçbir şey yok, istediğiniz gibi arayabilirsiniz, mikrofon, başka

silah, verici falan da yok. Temizim.
- Aldırma aslanım, sadece güvenliğimiz için. Zaten gideceğimiz yerde vericiler ve o gibi boklar hiçbir işe yaramaz, emin ol! Tamam, geçebilirsin, silahını çıkışta verirler.
- Pekâlâ, artık bana ihtiyacın yok, ben gidiyorum, dedi Nemek elini Brolin'e uzatıp.
- No espossible,[32] diye sözünü kesti Enrique. Arkadaşın ayrılmadığı sürece, sen de burada kalıyorsun. Felipe sana arkadaşlık eder, gidip kızları seyredin, hesaplar benden.
Enrique İspanyolca bir şeyler bağırınca, kafası kazınmış, öndeki iki altın dişiyle tebessümü sevimlileşmiş ikinci bir çete üyesi belirdi. Enrique'yle İspanyolca bir iki şey konuştuktan sonra kafasını salladı ve Nemek'e izlemesini işaret etti. Yalnız kaldıklarında, Enrique Brolin'e döndü.
- Gel.
Kemerli bir koridordan geçerek öfkeli gürültülerin geldiği bir odaya vardılar. Yirmi kadar insanın çevrelediği minicik arenanın ortasında iki köpek hırlayarak, birbirlerinin etini koparark dövüşüyordu. Adamlar hezeyan içinde hayvanlara para yatırıyordu.
- Bir saate kalmaz, buradakiler zifaf gecelerinden daha heyecanlı olur, dedi Enrique alayla. Bir saat sonra insan dövüşüne geçiyoruz, tıpkı gladyatörler çağında olduğu gibi. Böyle bir dövüş izleyebilmek için beş yüz dolar vermeye hazır bunlar; bahse girmek değil, sadece seyretmek için.
Duydukları Brolin'i hiç şaşırtmadı. Birden içinden Enrique'ye cevap verip bazı insanların, bunu yaşadıklarını hissedebilmek için, para kazanmak için ya da sadece zevk için yaptıklarım açıklamak geçtiyse de, susmayı tercih etti. Seri cinayetler işleyen katiller konusunun yeri yoktu burada. Oysa... Antrepoda bulduğu kâğıtta yazılı olanlara inanırsa, Malicia Bents, ardında Bob'un ruhuyla buralara gelmiş olmalıydı.
Enrique, taş duvarlı bir koridora, tek aydınlığın cızır cızır öten tarihî ampullerden kaynaklandığı dapdaracık bir aralığa saptı. Düzensiz ve rutubetten yapış yapış koridor mağaradan çok, çatlağı andırıyordu. Eşlikçi sola döndü, birkaç basamak indi ve bir meşalenin önünde durup, çakmağıyla yaktı. Alevlerin duvarlarda salınan kızılı, karanlığı belli belirsiz dağıttı. Enrique açıldı ve meşaleyi aşağıya tuttu.
Birden çok eski bir kapı beliriverdi.
Tozdan bir tüle ve örümcek ağlarına bürünmüş kapının demir Kasası

ateşi emiyor, cesareti içiyordu. Çünkü kapının ortasında, yüzyıllar önce kazınmış haliyle şeytanın yüzü görülüyordu. Tehditkâr boynuzlan, safradan parlayan dişleri ve şekilsiz gözleriyle. Enrique tokmağı çekince kapı şeytanî bir gıcırtıyla açıldı.
Kayaya oyulmuş ve çekingen bir ışığın aydınlattığı ilk iki basamaktan, sırtlarını kamburlaştırarak indiler.
- Umarım cojones[33] yerindedir, hombre[34] çünkü önden sen ineceksin.
Dibi görünmez karanlıktan çok uzak bir çığlık yükseldi; haykırış öylesine gerçekti ki, Brolin'in sırtı ürperdi.
Enrique kenara çekilip yol verdi.

58

Şerif Murdoch kentin kuzeydoğusunda, medeniyetin sınırında oturuyordu. Önce çukurlarla dolu bir yolu, ardından incecik bir derenin üstündeki köprüyü geçmek, sonra da, son virajı bir seferde dönmek için açıktan almak gerekiyordu. Annabel ve Thayer şerifin peşinden gelerek, ötekilerin uzağında, dikmelerini yıldızsız göğe uzatmış eski bir ahşap eve vardılar. Evi çevreleyen ceviz ağaçlarının dallan hemen her yöne yayılmıştı. Tepenin yamacındaki evi çevreleyen koruluğun içinde, rüzgârın ıstıraplı soluğu duyuluyordu.
- Yolun durumu için özür dilerim, dedi Murdoch arabalardan indiklerinde, onarını gerektirdiği ve böylesi korkunç bir yolun sonunda olduğu için alabildim burayı, ama büyük ve kişilikli. Çok kar yağıp dona çektiğinde, anayola kadar yürüyerek gidip, yardımcılarımdan birinin gelip beni almasını beklemek zorunda kaldığım oluyor! Başlamakta olan tipinin rüzgârlı dilinden donan Annabel, şerifin ardından seğirtti, ve ısınana kadar, birkaç dakika boyunca kalın ceketini çıkarmadı.
- Siz salona yerleşin, ben de fırınla ilgilenmeden önce size sıcak şarap getireyim.
Koruluğa bakan balkona açılan kapıların bir tarafında yemek masası bulunan, uzunlamasına bir odaya girdiler. Eşyalar sağdan soldan toparlanmıştı, kısacası soğuk görünüşlüydü ve en ufak bir özellikleri yoktu: üzerinde sigara tablası ile televizyonun uzaktan kumandası olan sehpa; üst üste konulmuş birkaç etajere yerleştirilmiş kitaplar, bir de üzerinde telefon ve lambanın bulunduğu bir komodin. Ne bir fotoğraf, ne yeşil bir bitki; herhangi bir evcil hayvan izi de yoktu, her şey yokluğun belirtisini taşıyordu: burası ancak çoğunlukla vaktini dışarıda geçiren bir

erkeğin sığınağı olabilirdi. Annabel şerifin kararlı bir bekâr mı olduğunu, yoksa kentli bir kadınla aşk yaşayıp yaşamadığını merak etti. Bundan sana ne? diye kendini azarladı. Acı acı gülümseyerek, kendini, o öteki bekan düşünmekten alamadı, neredeyse insan yıllar geçtikçe yalnız ruhların sayısının arttığını sanacaktı, sanki yalnızlığımız yoğunlaşmadıkça, ortalama hayat süremiz uzamayacakmış gibi.
Thayer dosya yığınını masanın üzerine bıraktı.
- Keyifli bir gece geçirmemiz için!
Jack dışarıyı görebilmek umuduyla balkon kapısının yanına gitti. Başını avuçlarının arasına aldı.
- Kar yağmaya devam ediyor. Umanın yarın burada mahsur kalmayız...
Eric Murdoch birkaç dakika sonra yeniden göründü; beyaz tişörtünün üzerine bir kazak geçirmiş, bu da üniformanın verdiği ciddiyeti biraz olsun kaybettirmişti. Elindeki tepsiyi masanın üzerine bırakınca, herkes sıcak şarap bardaklarını avucuna alıp, ellerini ısıtmaya çalışta.
Odaya hâkim olan sessizlikte, yaşlı evin sayısız gıcırtısı ve arada bir de olsa, rüzgârın pencerelerdeki dev soluğu duyuluyordu. Ana koridordaki saatin tik taklan boşlukta zamanın ağını örüyordu sanki.
- Yorgun görünüyorsunuz. Her ikiniz de, dedi Murdoch.
Jack başını salladı.
- Bu iş on gün önce başladı. Hiç dinlenmeden on gün, adamı yoruyor.
Gözlerini dumanı tüten şaraba dikmiş Annabel bir şey söylemedi, ama tümüyle aynı fikirdeydi. Bu son haftada yaşadıklarıyla on yıl daha yaşlanmıştı.
- Peki, bu Bob'u bulunca ne yapacaksınız? Murdoch'un sorusu Thayer'ı güldürdü.
- Bana kalsa, ben tekerlek işkencesi uygulardım ya, FBI’nin bunu kabul edeceğini sanmam. Eğer katilin o olduğu kesinlik kazanırsa, muhtemelen sonu ölüm hücresi olur. Hayır, aslında mesele bu değil. Bizim asıl halletmemiz gereken sorun, kaçırdığı insanların hâlâ hayatta olup olmadıklarını, hayattalarsa, nerede bulunduklarını anlamak. Aksi halde, kendimizi dipsiz bir karmaşanın içinde buluruz. Kimse bir Pirrhos[35] zaferi istemiyor. FBI'nin herifi kıstırdığını ve evinde kimsenin bulunmadığını bir düşünün. Federaller serttir, yine de tutuklama sırasında adamı nallamadıklarını varsayalım. Eğer Bob suskunluğunu korursa, son "rehinelerin" nerede olduğunu asla öğrenemeyeceğiz.
- Rehine mi? O insanların rehine olduklarını mı düşünüyorsunuz? diye

şaşırdı Murdoch.
- Hayır, dedi Annabel sertçe. Bütün bu insanları belli bir nedenle kaçırıyor; ne olduğunu bilemiyorum tabiî; ama bütün bu yaptıklarının amacı para ya da güvenlik garantisi değil. Öte yandan Jack'in hakkı var, eğer Bob yakalanır da evinde kimse bulunamazsa, işte o zaman kurbanların ölümüyle sonuçlanacak çok uzun bir geri sayıma başlayacağız demektir. Çünkü şu anda içlerinde hâlâ hayatta olanlar var, bunu adım gibi biliyorum.
Bir karton dosyayı almak için masanın üzerinden uzandı ve dosyadan bir sürü fotoğraf ile yazıcıdan çıkmış belge çekti.
- Bakın, diye devam etti. Yine kaçırılma tarihleri ile fotoğrafların üzerindeki tarihleri karşılaştırırsak, her ikisinin arasında birkaç hafta, hatta bazen birkaç ay olduğunu görürüz. Ta başından beri, sürekli olarak bir, bazen de iki kişiyi alıkoymuş. Spencer Lynch sadece bir çaylaktı; Bob'a gelince, kurbanlarını yanında canlı alıkoyabilmek için ne gerekiyorsa yapmış. Nerede mi? işte asıl soru bu.
Şerif Murdoch omuzlarını kaldırdı:
- Bu öğleden sonra, bana Shapiro'nun evinde hangar görüntüsü verilmiş gizli bir bölme olduğunu anlatmıştınız. Orası olabilir pekâlâ...
- Hayır, orası çok soğuktu, kimse o hangarda uzun süre hayatta kalamaz. Orada sadece "bir tek" kadavra bulduk, eğer cesedi böyle adlandırmam doğruysa. Lucas o gizli bölmeyi kurbanlarına işkence etmek, ırzlarına geçmek ve muhtemelen öldürmek için kullanıyordu. Eğer birini öldürmeden birkaç hafta boyunca canlı tutmak istiyorsa, o zaman başka bir yeri olmalı. Bob'un bütün kurbanlarını sakladığı yer. Her türlü yerleşimin uzağında böylesi bir mekân oluşturmak tek başına çok güç, ikisinin aynı sığınaktan yararlandığına bahse girerim.
Murdoch kollarını göğsünde kavuşturdu, söylenenleri düşünürken dudaklarını büzüp başını salladı. Sonunda ayaklandı.
- Gidip yemekle ilgileneyim. Rica ederim, istediğiniz gibi yerleşin, bunları nereye isterseniz koyabilirsiniz, dedi dosyalan işaret ederek. Yemekten sonra, size yardım ederim, o zaman her şeyi baştan inceleriz.
Kar taneleri rüzgârda karmakarışık uçuşurken fırında sığır eti ile Murdoch'un et suyu ve soğanla kızarttığı patatesleri yediler. Eğer iddia ettiği gibi benzersiz bir polis olmasaydı, aşçılıkta ustalığa teğet geçtiğini kabul etmek gerekirdi. Soruşturmayla ilgisi olmayan konulardan konuştular ve yemek ilerledikçe Annabel sinirleri üzerindeki düğümün

çözülmeye başladığını hissetti. Bir şerifin Phillipsburg'deki hareketli hayatıyla ilgili anekdotlar New Yorklu iki polisi kahkahalarla güldürdü. Karınları iyice doyunca, Annabel ile Thayer, Murdoch'un sunduğu hazmettirici içkiyi memnuniyetle kabul ettiler. Genç kadının gözleri altmış yedi kurbanın fotoğrafını içeren dosyaya takılıncaya dek, içkilerini sessizce yudumladılar. Başlangıçta çekinerek, sonra kendilerine daha fazla güvenerek çalışma yöntemi ve kurbanların biyografileri hakkında görüş alışverişinde bulundular, bir kez daha kurbanlar arasında ilişki kurmaya çalıştılar. Bütün güçlük buradaydı. Ellerinde olayları anlayacak kadar çok bilgileri ve bir profil çıkarmaya yeterli malzemeleri olmadığını düşündü Annabel, gözlerinin önünde Brolin'in yüzüyle. Başta Lynch'in evinde bulunanlar, bütün kurbanların fotoğraflarını önüne, masaya yaydı, her birinin yanına da kaçırılmadan öncesine ait ve kaçırılanların yakınlarınca verilmiş birer fotoğraf koydu. Genç dedektif, isimleri, yaşlan bir kez daha taradı, Bob'un kafasından neler geçtiğini anlamaya çalıştı.
Masanın öbür tarafında, Thayer ve Murdoch, Larchmont Parkı'nda bulunan kızcağızın otopsi raporunu didik didik ediyordu.
Annabel işaret parmağını fotoğrafların üzerinde gezdirdi.
Neden sen? Ya sen? Brolin doğru görmüş, Bob ve çetesi başlangıçta belirli bir düzen izlemiş. Bir yaş dilimi, sonra bir diğeri, bir ırk ya da bir cinsiyet, sonra iki kız kardeş, bir ana oğul, sonunda da bütün bir aile. Aralarda da, hemen her şey, karmakarışık, şuradan buradan, sanki kimi seçeceklerini bilmiyorlarmış gibi... Neden?
Masanın bir ucundan diğerine uzanmış bütün o gözlere baktı. Söyleyin bana...
Annabel önce çarpılmış yüzlere, ardından gülümseyen yüzlere baktı. Aldırmazlık ile acıyı, heves ile umutsuzluğu karşılaştırdı.
Gizemin anahtarını neredeyse elindeydi; çözüm hemen orada, önündeydi. Adını koyamadığı, ama düzeni bozan bir şey.
Artan bir gerginlikle fotoğraflan birbiri ardından karşılaştırırken, ağzı açılıverdi.
- Peki ya...
Nasıl olmuş da bunu daha önce görmemişti?
Bir fotoğraftan diğerine bu ani değişimi?
Ortağındaki hareketliliği fark eden Jack kafasını kaldırdı.
- Anna?
Genç kadın elinde tuttuklarını bıraktı ve tek bir tüm fotoğrafları taradı.

Sanki düş görüyormuş gibi yavaşça yumup, yeniden açtı.
- Jack, diyebildi güçlükle. Galiba anlamaya başladım derimiz var.

59

Brett Cahill, ellerini belinde kavuşturmuş, burnunu kocaman cama dayamış, yazının doğumunu izliyordu. Özel Ajan Keel yanına oturmuş, bilimsel bir dergiden bir şeyler kesmekle meşguldü.
FBI'nin New York'taki laboratuvarlarından birinde, camın öteki tarafında Diane Bardolino, Lucas Shapiro'nun evinde ele geçirilen not defterinin son sayfasını dikkatle kesmeye çalışıyordu. Isınmakta olan makinelerin homurtusunda, elindeki neşter geri dönülmez çizgisini çiziyordu. Diane'ın keyfi pek de yerinde değildi, çünkü telefon çaldığında, bütün gün boyunca hevesle hazırlandığı sıcak banyoya girmek üzereydi. Acil bir durumda ve gerekli uzmanlığa sahip kişi arandığında, el altında bir tek o vardı. İ*pso facto*[36] bornozunun havlu kumaşından sıyrılmış, bir tayyörle laboratuvar önlüğünün yolunu tutmuştu.
Bu kâğıt parçası, bildiği her şeyi Diane'ı fazla sinirlendirmeden anlatırsa, daha iyi olurdu.
Üzerinde hiçbir iz görülmeyen kâğıt parçasını alıp bronzdan delikli tepsinin üzerine bıraktı. Diane bir düğmeye basınca, pilot lambası yeşilden kırmızıya döndü. Vakum kutusu harekete geçti, pompa her köşeden eşit basınçla belgeyi bronz tabla üzerine düzgün bir şekilde bastırdı.
Cahill bu değişik yöntemleri izliyor, bir yandan da odanın içinde volta atıyordu.
- Sinirli misiniz? diye sordu Keel. Cahill irkildi.
- Gerginim. Bu kâğıt parçasına bakıp, belki bize ülkenin en korkunç katillerinden birinin adını vereceğini ya da bir kâse süt gibi pürüzsüz çıkacağını düşünmeye dayanamıyorum.
Neon lambaların ışığı Ajan Keel'in kel kafasını ışıldattı.
- Bu dakikaların keyfini çıkarın, Bay Cahill, dedi güven dolu bir sesle. Bu nefis kuşku aralığının tadını alın. Bundan on beş dakika sonra, elimizin hâlâ boş kalması da mümkün, bütün bu işin çözümlenmesi de. Gerçek mutlulukları neşeli tebessümlerde değil gündelik hayatımızın devrilebileceğini gördüğümüz, ama ne tarafa düşeceğini bilmediğimiz bu kuşku aralarında bulursunuz.
Cahill elini kısa saçlarından geçirip içini çekti.

- Ne yapıyor? diye sordu.
Keel gelip, camın birkaç santim berisine dikilince, küçük ve hareketli gözlerinin önünde her solukta ufak bir buhar bulutu oluştu.
- Diane elektrostatik ESDA yöntemini kullanıyor, yani Electro Static Document Analyser'ı.[37] Biraz önce emici pompayı çalıştırdı, şimdi de kâğıdın üzerine yerleştirdiği şey, polyesterden yapılmış, kalınlığı 5 mikron olduğu için kullanması son derecede güç bir film. İşte. Diane sonra kâğıdı Corona akımına tutacak; sözünü ettiğim 5000 voltluk bir gerilim! Ardından, orada gördüğünüz spreyin püskürttüğü ince toz, belgenin elektrik akımına daha az Direnç gösterdiği izlere oturacak. Bunlar, Shapiro'nun bir önceki kâğıda ya da kâğıtlara bir şeyler yazarken kaleminin bıraktığı, Çıplak gözle görülmez izler.
- Girinti çıkıntılarını ortaya çıkarmak için beyaz bir kâğıda sürtülen kurşunkalemi andırıyor, değil mi?
- Kesinlikle aynı şey, tek fark bizim kullandığımız yöntemin daha kesin görüntü vermesi ve kâğıdın üzerindeki bozuklukları ortaya çıkarmaması. Bazı parmak izi tiplerini görüntülemek için de bu yöntem kullanılıyor. Bakın, Diane polyester film üzerinde bir şeyler elde etti bile. Şimdi de sonucu sabitlemek ve filmi daha güçlendirmek için filme yapışkan bir madde sürecek. Konunun uzmanı değilim, ama genellikle bu yönteme başvururuz.
Keel cama iki kez vurdu. Diane Bardolino biraz beklemesini işaret etti. Laboratuvarın öbür ucuna yürüyüp, filmi dev gibi bir Pertavsızın altına yerleştirdi. Kafasını sallayıp, dışarıdakileri içeriye çağırdı.
- Baylar, benden ne beklediğinizi bilmiyorum ama işte bu not defterine son yazılanlar; son sayfadan bir öncekine.
Beyaz bir ayağın üzerine koyduğu filmi uzattı, ince toz, izlerin içine yerleşmiş, siyahlığıyla bir yazı oluşturmuştu: "***OAK'S BAR, BOX 2 - MONTAGUE - 15.00***"
Keel, Cahill'in dirseğini tuttu.
Elimizde artık. Montague, iskeleti! vagonun yakınındaki kent. Size söylediğimi hatırlayın, gerçek zevk biraz önceydi... Sonra cep telefonunu çıkardı.
MacNamer? Herkes hazırlansın, Montague'ye gidiyoruz. Evet, Me w Jersey'de, evet, evet, bütün o iskeletleri buldukları yer. Bizi korumak üzere hazır bir acil müdahale timi istiyorum. Hareket yarım saat sonra. Fırla.

Cahill'e dönüp, gözlerini onunkilere dikti ve ekledi:

- Bob alçağı elimizde artık.

60

Basamaklar kaygandı.
Brolin'i sırtlayıp, fütursuzca dünyanın derinliklerinde kayboluyorlardı. Enrique hemen arkasında, karanlığın zırhını delmek için meşale tutuyordu. Atılan her adım, bilinmeze gidiyordu. Brolin düşme tehlikesi yaşamamak için duvarlara tutunuyor, aydınlık ayaklarında ölüyor ve önünde içi görülmez uçurumun dışından hiçbir şey sezemiyordu.
Sonra birden basamaklar bitti.
Taşa kazınmış bir koridor kıvrılıp bükülerek gecenin karanlığına uzanıyordu. Dar olduğu kadar da alçak bir koridor; Brolin meşaleyi olabildiğince yüksekte tutmaya çalışan arkasındaki Enrique'yle birlikte, eğilerek ilerlemeye başladı. Alevler tavanı yalıyor, kapkara tükürük lekeleri bırakıyordu. Koridorun ikiye ayrıldığı ilk kavşakta Brolin aynı acı dolu çığlığı bu kez açıkça duydu. Can çekişen bir erkek.
- Aldırma, diye uyardı onu Enrique. Haydi, dümdüz yürümeye devam et.
Özel dedektifin parmaklan tabancasının boş kılıfının üzerinde kenetlenmişti. Mae Zappe bu yeraltı krallığındaki ziyaretten Annabel'in haberi olmasını istememiş, torununu korumayı yeğlemişti. Brolin birden kuşkulanmaya başladı. Ya burası gerçekten de yaşlı vudu rahibesinin anlattığı kadar tehlikeliyse? Ne olursa olsun, artık geri dönmek için çok geçti.
Brolin'in neredeyse belini kıracak yüz metrelik bir yürüyüşten sonra, Enrique durmasını işaret etti. Kısa boylu adam öne geçti, gölgelerin arasından çıkıp önlerine düşen ve onları birkaç metre ötedeki aralık kapıya kadar götüren çete üyesini selamladı. Diğeri kapıyı itti ve arkadaşlarıyla İspanyolca bir şeyler konuştu. Brolin göz ucuyla bakınca, sırtı kapıya dönük sandalyeye oturmuş birinin ensesini gördü. Sandalyenin arkalığına kan damlıyordu.
Nöbetçi geri geldi ve Enrique'nin elindeki meşaleyi alarak yerine bir el feneri verdi.
- Devam, dedi Brolin'e bakarak.
Daha henüz birkaç adım atmışlardı ki, arkalarından kızgın bir ses duydular:
- *Porqué no quieres pagar? Hijo de puta*![38] Ardından deri üzerinde

şiddetli bir şaklama ve şaklamanın kopardığı çığlık.
Enrique yorum yapmadan, sanki hiçbir şey duymuyormuş gibi davrandı.
Madenî bir kapının önüne varıncaya kadar bir dizi dönemeçten ve kavşaktan geçtiler. Enrique kilide bir anahtar sokup, ağır kapıyı menteşelerinin üzerinde döndürdü.
Borularla, vanalarla ve haznelerle tıka basa dolu, yüksek tavanlı bir odadan geçtiler. Adımları çelik iskelede yankılandı, bir sürü merdivenden inip çıktılar, sonunda da borulardan birinin kaçağından buhara boğulmuş yeni bir koridora saptılar. Bu nemli dumanın ortasında kaybolmamak için, Brolin rehberiyle arasındaki mesafenin bir metreyi aşmamasına dikkat etti. Ulaştıkları diğer kapıyı da Enrique anahtarıyla açtı, yine dar ve alçak koridorlara çıktılar. Manhattan'ın bodrumlarını geziyorlardı; seviye değiştirip sağa sola sapmaktan Brolin bütün yön duygusunu yitirmişti. Ona göre şu anda Central Park'ın altında da olabilirlerdi, Ward Adası'nın altında da. Yanındaki güven verici tek işaret noktası, Enrique'nin önlerine doğru tuttuğu el fenerinin ölü ışığıydı.
Betona çakılmış demir çubuklardan yapılmış merdivenden sonra, plastik çuvallarla ya da iğrenç kokulu çöp torbalarıyla örtülmüş insan şekilleri arasında zikzaklar çizerek ilerlediler. Şekillerden birisi yanlarından geçerken inleyince, Brolin Enrique'nin torbaya bir tekme sallamamak için kendim tuttuğunu hissetti. Meksika aksanlı, kısa boylu adam yere tükürdü. Yeni birkaç basamak, bu kez köşelere yerleştirilmiş ve gri duvarlarda soluk çelenkler gibi duran çıplak ampulleriyle başka bir koridor. Onlar bu tünelde ilerlerken yer sarsılmaya, çeliğin sürtünürken çıkardığı tiz ses iki adamı sarmaya başladı. Bir metro treni, cehennemi bir gümbürtüyle hemen üstlerinden geçerken raylara açılan parmaklığı parçalayacakmış gibi titretti.
Biraz daha ileride, Enrique uzun zaman önce terk edilmiş makine dairesinin üzerini örten sac levhayı kaldırdı. Aşağıya indiklerinde, Brolin'e sırtını dönmesini söyledi.
- Yolun geri kalanını görmemen gerek. Gözlerini bağlayacağım. Haydi, itiraz etme.
Brolin denileni yapınca, gözlerinin üzerine bir eşarp bağlandı Bundan böyle tümüyle çetenin elindeydi.
- Ne görüyorsun?
- Hiçbir şey.
Tam yüzünde güçlü bir hava akımı hisseden Brolin, Enrique'nin salladığı

yumruğun burnunun üç dört santim ötesinde durduğunu geç de olsa anladı. Gerçekten hiçbir şey görmediğinden emin olmak için yapılmış bir deneme.
- Bundan böyle emirlerime uyacak, söylediğimde ayağını kaldırıp, kafanı eğeceksin. Haydi bakalım.
Enrique eliyle Brolin'in sol kolunu sıkınca, yürüyüşün son bölümüne başladılar. Brolin'in yarım saat olarak hesapladığı bir zaman aralığında sağa ve sola saptılar, merdiven inip merdiven çıktılar. Bu arada, yön duygusunu tümüyle yitirmesi için Enrique'nin onu aynı odada bile bile döndürüp durduğundan kuşkulandı. Çok hızlı gitmemelerine rağmen, bir süre sonra Brolin sırtında ilk ter damlalarım hissetti. Mevsim kış olmasına rağmen, hava giderek daha rutubetli, daha sıcaktı. Enrique birden durup, İspanyolca konuşmaya başladı. Başka bir adam Enrique'ye cevap verip, usulca uzaklaştı. Erketedeki bir nöbetçi yaklaştıklarının kanıtıydı.
Birden, gözlerinin üzerindeki eşarp kayboluverdi. Brolin yeniden görmeye alışabilmek için gözlerini kırpıştırdı.
- Mucizeler Avlusu'na *bienvenido*[39], diye bağırdı Enrique. Duvarlara kazılmış girintilerde uzun mumlar yanıyordu. Mekân eskiydi, kayadaki kazıma ve darbe izleri yosun tutmuş, yüzyılların etkisiyle cilalanmıştı. Koridor oldukça basık olmasına rağmen, beş insanın yarı yana duracağı genişlikteydi. Mumların kızılımsı ışıltısına ek olarak, Brolin'in nereden geldiğini açıklayamadığı mavimtırak bir aydınlık vardı.
Brolin Enrique'nin peşine takılıp dönemeci dönünce, ilk mezar petekleriyle karşılaştı. Bir Kızılderili kabilesinin yıpranmış iskeletlerini barındıran girintilere onlarca mum yerleştirilmişti. Alevler kafatasları ile göğüs kafeslerinin arasında sessizce titreşiyor, balmumu kavalkemikleri ile leğen kemiklerinin ortasına birikiyordu. Genelde, gölge ile aydınlık arasındaki savaş amansız, şiddetli ve düzenli olur. Buradaysa mumlar güçsüz ışıklarını yayıyor, karanlıkla nazikçe cilveleşiyor, rüzgârın sonu gelmeyecek raksı eşliğinde, mekânı hiç şiddete başvurmadan paylaşıyordu.
Brolin yeraltındaki gömütün merkezinden neşter misali fırlayan yayın altından geçebilmek için, tozların içinde yüzmek zorunda kaldı. Bu geniş mekânın kusursuz dairesi aynı biçimde, güçlü ve portakalımsı bir tülle aydınlatılmış mezar petekleriyle kapatılmıştı. Burada kamp masaları ile katlanır koltuklarda Enrique çetesinin iki üyesi oturuyordu. Her ikisinin de alınlarında siyah eşarplar vardı ve turist rehberlerinden çok daha

acımasız görünüyorlardı. Önlerindeki masanın üzerinde bir *Desert Eagle 357 Magnum* tabanca ile bir *Kalaşnikov AK47* makineli tüfek duruyor, madenî sandıkların arasında da bir muhasebe defteri ve dergiler görünüyordu.
Enrique Brolin'i parmağıyla gösterip arkadaşlarına İspanyolca bir şeyler anlatırken, diğerleri de gözlerini yeni ziyaretçiden ayırmadan başlarını salladılar.
Ardından, Enrique duvarın dibindeki kocaman deliği gösterdi.
- Giriş buradan, dedi. Sorularını sorar, buraya almak için geldiğim satın alır ve yine buradan çıkarsın. Seni yukarıya ben çıkaracağım. Hey, içerideki adamlar, mekânın güvenliğini sağladığımız ve onlara müşteri getirdiğimiz için buradalar; ne yaptıkları ya da kim oldukları bizi ilgilendirmez, anlaşıldı mı? Eğer burada hoşuna gitmeyecek şeyler görürsen, ortalığı karıştırmadan geçer gidersin. Biz her alışverişten yüzde on beş alırız, gerisi bizim için önemli değil. Kısacası, işini görür ve çeneni kaparsın, anlaştık mı?
- Kesinlikle.
- Marihuana, asit, kokain ya da eroine ihtiyacın varsa, doğrudan bizimle temasa geçeceksin.
Brolin gözlerini kötülükler çarşısının girişine dikti.
- Sanırım bu kadarı yeterli, teşekkürler.
Uzaklaştı ve geçidin eşiğine kadar yürüdü. Eşiğin ötesinde uzanan geçit çok daha karanlıktı. Kafasını eğdi ve ilk adımı attı.
Aydınlatma olarak sadece gazla çalışan gemici fenerlerinin kullanıldığı başka masalar ile insan yüzleri.
Tıraşsız, sarı dişli, gözleri sadistlikten alev alev, saçları düzgün ya da salkım saçak, evsiz barksızlar gibi ya da daha özenle giyinmiş, tezgâhlarının başında duran bu herifler de en az sundukları hizmetler kadar çeşitliydi.
Birincisi, bir kumaş parçasının üzerine onlarca kesici alet dizmiş, hemen yanlarına da ikisi saldın tüfeği olmak üzere en az yirmi ateşli silah koymuştu. Brolin ne olursa olsun Glock'undan kurtulması gerektiğini düşünüp, bir an kendine yeni bir tabanca almayı bile düşündü. Ne var ki burada satılan silahların daha önce çeşitli olaylarda kullanılmış olmaları ihtimali düşündürücüydü.
Birkaç adım ötede, masanın gerisine iki kişi oturmuştu. Kafatasları kazınmış, sahici Nazi hançerleri satmaya çalışan iki adattı Brolin

geçerken, içlerinden genç olanı - özel dedektifin kestirimine göre olsa olsa on sekiz yaşındaydı - usulca seslendi:
- Hepsi hakiki. Gerçek bunlar. Bak, siperde SS işareti bile kazınmış, bak.
Gururla eklemeden önce, suç ortağıymış gibi gülümsedi:
- Hepsi de kullanıldı, emin olabilirsin, bu küçük harikalar sıçan kanı akıttı. Ne demek istediğimi anlıyorsan tabiî.
Brolin çenesini sıktı ve cevap verme isteğini bastırdı.
Hançerlerin yanında, Wehrmacht askerine ait gerçek bir miğfer ve Neonazi dergilerinden yığınların önünde birkaç biblo. Brolin açılınca Naziciklerin hemen arkasına asılmış, kolları sağa çevrilmiş svastikalı [40]bayraklar gördü.
Bir sonraki mal beş masaya yığılmıştı. Sado-mazoşist oyuncaklar ile cinsel işkence aletlerinin yanı sıra, bir sürü etiketsiz kaset. Satıcı Brolin'in bakışlarını izleyip yaklaştı.
- Tam düşündüğün gibi. Gerçek. Hem bunlar işi sonuna kadar götürüyor.
Brolin gözlerini ona seslenen sıska adama doğru yavaşça kaldırdı. Dişlek, inanılmaz derecede sıska, kızıl saçlı bir dev.
- Snuff'ın[41] yalan olduğunu, hikâyeden farksız, palavra olduğunu söylüyorlar ama burada tümüyle gerçek olduğunun kanıtı var, arkadaşım. Seçim kolay değil, elimde Asya'dan, Rusya'dan, Afrika'dan gelenler var. Bir de buradan, suratı dağıtılmadan önce bacaklarını açan safkan Amerikan kızı. Bak işte bu gerçekten sert, dikkat ister, herifler gırtlağını kesmeden önce karının ırzına geçiyor. Palavra olmadığını anlamak için kızın bakışlarım görmek ve çığlıklarını duymak yeter. Bu kez Brolin kendini tutamadı:
- Zavallı kaçık...
Daha ileri gitmemek için tırnaklarını avuçlarına geçirdi.
- Yok yahu? Hiç aynada suratına baktın mı? Burada ne arıyorsun, ha? Eğer bir kanyı kamera önünde gırtlaklayacak adamlar varsa, bunun müşterisi olduğundandır, hem de bir sürü! Bunu karşılamak için para veren insanlar lazım! 347
Brolin uzaklaşırken, kızıl saçlı devin sesi hâlâ peşinden geliyordu:
- Ya porno? Herkesin porno filmlere tükürdüğü, dünyanın en korkunç sapıklığı olarak, Şeytan'a tapanlara layık bir şey olarak gördüğü bir ülkede yaşıyoruz; ama burası aynı zamanda da dünyanın en çok porno film çevrilen ülkesi! İşte Amerika bu, arkadaşım, püritenlik dedikleri bu

işte! Sana bunları seyretmemem söylerken karının ağzına vermiş, kostümlü kravatlı ahlakçılar! Üstelik pornografi snuff filmlerin bekleme odasıdır arkadaşım... Yanrun doymuşlarının eğlencesi...
Brolin bir sonraki dönemeçte, garajda arabasını satın almakta kimsenin sakınca görmeyeceği cinsten göbekli bir adama çarpıp tökezleyecek gibi oldu. Fazla göze batmayan, Bay Herhangi biri, herkesin komşusu. Brolin özür dileyince adamın ağzı kulaklarına vardı ve cebinden bir kart çıkardı.
- Bak bakalım, hoşuna gidecek mi? ilgilenirsen, internette bir ağ kuruyorum...
Elinde iki Polaroid belirdi.
Her ikisi de çırılçıplaktı, biri somurtarak kadınlık organını tutuyor, öteki daha rahat, neredeyse alışmış gibi görünüyordu. Bir erkek eli uzanmış, memenin ucunu iki parmağının arasında tutuyordu.
Kızlar on yaşından büyük değildi.
Öteki fotoğraflarda aklın almayacağı cinsel pozisyonlarda başka çocuklar vardı. Brolin bütün gücüyle pedofilin ayağına bastı ve bir hakaret yağmuru altında uzaklaştı.
Böylece içleri renkli haplarla, onlarca kredi kartıyla dolu plastik leğenler arasında gezindi, bu arada da üzerlerinde "SEMTEX" yazılı üç paket bile gördü. Patlayıcı.
Tuhaf birinin masasının önünde durdu. Yaşı belirsiz, yüzü çizgi içinde, koyu renk yeleğinin cebinden bir saat sarkan adam güvenle gülümsüyor ve dikdörtgen çerçeveli gözlüklerinin ardından Brolin'i izliyordu. Ne var ki özel dedektifin dikkatini çeken adamdan çok, masaya dizdikleriydi. Kimlikler, pasaportlar, sürücü ehliyetleri, silah taşıma ruhsatlan, insanın aklına gelebilecek her türlü sahte belge buraya yığılmış, el değmemiş halde, kullanılmayı bekliyordu. Satıcı, şipşak fotoğraf çekebilmek için bir dizi mührün bulunduğu tezgâhın arkasına beyaz bir perde ile fotoğraf makinesi bile yerleştirmişti.
- Gerekiyorsa, bir başkası olamaz mıyız? dedi adam yüksek ve ıslıklı bir sesle. Ucuyla belgeleri şöyle bir karıştırdı.
- Pek öyle denemez. Benim bazı bilgilere ihtiyacım var.
- O işi de yapıyorum. Her şey, ne öğrenmek istediğine bağlı.
- Biriyle temas kurmak istiyorum. Hizmetinizden yararlandığından hiç kuşkulanmadığım biriyle.
- Bana bir isim verirseniz, belki ben de size bir fiyat söylerim - Malicia Bents.

Bütün ülkenin nüfus kayıtlarında Malicia Bents diye biri yoktu bu ya sahte bir ad ya da kaçak bir göçmendi. Her kim olursa olsun, Phillipsburg'de posta kutusu kiralamak için sahte belge kullanmış olmalıydı. Postaneye gitmemiş, başvurusunu mektupla yapmış olsa da, bir kimlik göstermesi gerekirdi. Ve Brolin'in Red Hook'taki antrepoda bulduğu kâğıtta yazılanlar açıktı: "... Malicia Bents Mucizeler Avlusu'nda..." Malicia buradan geçmişti. Yaşlı adam ağzını açtığında, Brolin'in yüreği gümbürdedi:
- Doğru, tanıyorum. Yüz dolar. Brolin bu kez pazarlık etmedi, banknotları uzattı ama bırakmadı. Kalpazan gülümseyerek başını kaldırdı, gözlüklerinin üzerinden Brolin'i süzdü.
- Pekâlâ. Onu hiç görmedim ama o kişi için sahte belgeler hazırladım.
- Kimin isteğiyle?
- Bob'un.
Brolin'in kalp atışları dörde katlandı.
- Bob da kim?
Kalpazanın yorgun gözlen Brolin'in elinden bırakmadığı banknotlara takıldı.
- Parayı Malicia için mi veriyorsunuz, yoksa Bob için mi? Brolin elindekilere yüz dolar daha ekledi.
- İşte bu her şeyi değiştirir. Bob buraya gelen satıcılardan biridir. Brolin artan adrenalinle birlikte, terin bütün vücudunu kapladığını hissetti. Elleri de ıslaktı.
- Burada mı şimdi? diye heyecanla sordu.
- Hayır, bugün yok, aslında pek sık gelmez.
- Buraya ne için gelir? Bir şey satmaya mı? Beriki başıyla evet dedi.
İçinde korkunç bir kuşkuyla, Brolin ihtiyara doğru eğildi.
- Söyleyin, Bob buraya ne satmak için geliyor?
Kalpazan birden rahatsız oldu. İnce dilini dudaklarından geçirdi.
- Herkes işini yapıyor. Sizin de gördüğünüz gibi, insan burada her istediğini bulabilir. Her malın alıcısı vardır. Size ne kadar çılgın gelirse gelsin, Bob'un da bir sürü müşterisi var; hem de bazıları çok sadık.
- Ne satıyor? diye ısrar etti Brolin. Daha fazla dayanamayacaktı. Karşısındaki, yüzünü çarpıtarak yutkundu.
- İnsan eti.

61

Annabel gözlerine inanamıyordu.
- Ne? Neden söz ediyorsun sen? diye sinirlendi Jack Thayer. Neymiş bu fotoğraflara bakıp anlayacağımız?
Genç kadın, kurbanlardan birinin kaçırılmadan önce ve kaçırılma sonrası çekilmiş iki fotoğrafını aldı.
- Şunları bir karşılaştır. Ne görüyorsun? Jack çenesini ovuşturarak düşündü.
- Dehşet... Siz ne dersiniz, Şerif?
Eric Murdoch daha iyi bakabilmek için yaklaştı.
- Şuradaki, daha önce oldukça yanık tenliyken, sonraki resimde çok soluk çıkmış, dedi. Sizce de öyle değil mi?
- Sadece o kadar değil, diye araya girdi Annabel. Eğer size bu fotoğraf kaçırıldıktan üç ay sonra çekilmiş dersem, hâlâ şaşıracağınız bir şey göremiyor musunuz?
Adamın birinci fotoğraftaki neşeli ifadesi yerini korkuya bırakmıştı; ne var ki bunun dışında, adamın hiçbir şeyi değişmemişti. Saçlar biraz daha uzamış ve taranmamış, yüzünde bir sakal; ama tek gerçek değişiklik gözlerindeydi; başka hiçbir yerde değil.
- Morfolojisi! diye haykırdı Annabel. Yanakları kaçırıldığı günkü kadar dolgun, sanki hiç kilo vermemiş gibi. Ötekilere de bakın, hepsinde aynı şey var. Hemen hepsi sağlıklı, hatta eskisinden de sağlam. Anlaşılan tutuldukları sürede çok iyi beslenmişler. Gereğinden de fazla Jack, eğer hepsinin vücudundaki dövmeleri de hatırlarsak, ne düşünmek gerekir?
- Bir sahiplik damgası mı?
- Kesinlikle! Hayvanlardaki gibi. Caliban'ın müritleri kendilerine bir sürü kurmuşlar, Jack; başka bir şey değil, damgalayıp besledikleri bir sürü!
Söylediğinin korkunçluğunu kelimeler dudaklarını terk eder-n anladı. Sıhhatli kurban fotoğraftan, etleri sıyrılmış iskeletler... Bir saniyede, biraz önce bulduğu ile Bob'u harekete geçiren sebepler arasındaki ilişki de dahil, her şey yerli yerine oturuverdi.
- Yemeden önce semirtiyorlar! diye haykırdı.
- Saçma bu! diye itiraz etti Şerif Murdoch. Neredeyse sarsılmış gibi, omuzlarını silkti.
- Hem bir saniye düşünün, XXI. yüzyıldayız, yamyam törenleri çoktan

bitti, kalmadı!
- Hayır, tam tersine, Anna haklı, dedi Thayer. Bu Caliban adının seçimini de açıklıyor. Caliban sadece bir Shakespeare kahramanı değil, aynı zamanda da canibal[42] sözcüğünün harflerinden oluşturdukları bir isim.
Şaşkınlık içindeydi. Daha soruşturmanın hemen başında görmüş olmakla beraber, bu anagram, dikkate almamakta inat ettiği bir kanıttı.
- Kahretsin, diye küfretti Annabel, düşünebiliyor musun, bir yamyam tarikatı, Bob insan eti yiyen bir çetenin başında!
Hemen ardından, Bob'un bir memenin üzerine iğnelediği fotoğrafta gördüğü bütün aileyi hatırladı. Sonra da Rachel Faulet'yi. Genç kız kaybolan fazla uzun süre olmadığından, henüz hayatta, parçalanıp yenmeyi bekliyor olması ihtimali güçlüydü.
Annabel cep telefonuna uzandı. Buradan hiç sinyal alamıyordu.
- Bakalım daha neler göreceğiz. Şerif telefonunuzu kullanabilir miyim?
- Rica ederim.
Brett Cahill'in numarası tuşladı. Telefon üç kere çaldıktan sonra açıldı.
- Brett, beni dinleyin, galiba Bob'un kurbanlarına neler yaptığını öğrendim. Onları yiyor. FBI'nin adamına söylevin den...
- Çok önemli bir iz üzerindeyiz, Dedektif O'Donnel. Size söyleyebileceğim tek şey, Montague yolunda olduğumuz. Eğer talihimiz yaver giderse, Bob'un ya da gerçek adı her neyse onun kimliğini, güneş doğmadan belirlemiş olacağız. Yanımızda bir acil müdahale timi de var. Galiba kâbus bitti artık.
Annabel'in karşısında duran Jack Thayer endişeli görünüyordu.
- Ne anlatıyor? diye sordu.
Annabel telefonun hoparlör tuşuna basınca Brett Cahill'in sesi salonu doldurdu:
- Kimliğini belirler belirlemez müdahale etmeye hazır keskin nişancılar var.
- Aman Tanrım, diye araya girmeye çalıştı Thayer, kurbanları evinin dışında bir yerde tutuyor olabileceğini unutmayın; eğer adamı vurursanız, o insanların ölüm emrini imzalamış olursunuz! diye homurdandı.
- Bob son derecede tehlikeli olarak nitelendiriliyor ve operasyonun sorumlusu Özel Ajan Keel'in asıl önceliği de Bob'un tutuklanması; hiçbir koşulda adamlarının hayatını tehlikeye atmayacaktır.
Ağır bir sessizlikten sonra, Cahill devam etti:
- Hem ne olursa olsun, eğer kurbanlar içinde hâlâ hayatta olanlar varsa

bile Keel hepsine de ölü gözüyle bakıyor.

62

FBI'nin acil müdahale timini taşıyan iki minibüs ve bir kamyonet New Jersey yollarında geceyi yararak ilerliyordu.

Asfaltı yavaş yavaş kaplamaya başlayan beyaz çarşafı yırttılar, Skylands'e yükselip, çam ağaçlarıyla kaplı tepelerin tehdit edici uzantısına sardılar. Federaller gösterişli bir şekilde Montague'ye girdiklerinde, saat gece yarısına gelmişti. Hiç zaman kaybetmeden Oak's Bar'ı bulduklarında, barın demir kepenkleri inmek üzereydi ve neonları uykuya hazırlanıyordu.

Neil Keel kapıyı vurup kimliğini gösterdi. Yanında iki ajanın yanı sıra Brett Cahill de vardı. Bar patronu ya da Geoff Hewitt adına cevap veren bir ayı, pazar akşamı FBI'nin ziyaretiyle oldukça şaşkın, gelenleri içeri aldı.

- Bay Hewitt, yardımınıza ve belleğinize ihtiyacımız var, diye açıkladı Keel, kısa bir tanışma faslının ardından.

- Sizin için ne... Benden ne istiyorsunuz?

- Geçen pazar günü, öğleden sonra saat üçte iki kişi burada buluştu, 2 numaralı locada Bu size bir şeyler hatırlatıyor mu?

- Loca dediğiniz şunlar, diptekiler; aslına bakarsanız hepsi birer masadır da, gözden uzak oldukları için loca diyoruz.

Parmağıyla büyük salonun en dibinde, ahşap bölmelerle ayrılmış altı yemek köşesini gösteriyordu.

- Geçen hafta 2 numaralı locada oturanların kimler olduğunu biliyor musunuz? diye ısrar etti Ajan Keel.

- Ah evet. Sanırım hatırlıyorum, ama önce bir kontrol edelim. Geoff Hewitt bar tezgâhının altından bir rezervasyon defteri çıkarıp sayfalarını karıştırmaya başladı.

- Evet, işte tamam. Geçen cumartesi, Bob telefon edip, ertesi gün saat üç için bir loca ayırdı. Ne için ayırdığını bilmiyorum, genellikle başkalarının işine burnumu sokmam; onun için geçen pazar onu burada gördüğünü hayal meyal hatırlıyorum; başka biriyle birlikteydi, ancak ötekinin neye benzediği konusunda en ufak bir fikrim yok.

- Peki ya bu Bob? Onu tanır mısınız? ADI NEDİR?

Cahill, bütün gayretine rağmen Neil Keel'in sinirlendiğini hissedebiliyordu.

- Tanırım, buraya arada bir gelir. Adı Robert Fairziak ve evi biraz ileride, Milville yolunun üstüne.

Şaşkınlıktan mı, yoksa düş kırıklığından mı, kendi de bilmeden Brett Cahill başını salladı. Üstüne üstlük, bu salak gerçek adını[43] kullanmış.
Ajan Keel, Lucas Shapiro'nun fotoğrafım çıkardı. Bunu merhumun ehliyetinden almıştı.
- Bu adamı tanıdınız mı?
- Ah evet! Bu o, hiç kuşkum yok, bu geçen pazar Bob'la birlikte gelen adam.
Bir dakika sonra, otomobil kapılan çarpıyor, acil müdahale timinin üyeleri alınlarına ışık amplifikatörleri takarak hazırlanıyordu.

63

Tatsız bir biçimde Ortaçağ'dan kalma bir zindanı andıran taştan yapılma koridorun dibindeki kalpazan kollarını göğsüne kavuşturdu. Karanlığın orta yerinde, yaşlı adamın önündeki gemici feneri yüz çizgilerini uzatıyor, sıska suratına kurnazca bir ifade yerleştiriyordu.
Brolin darbenin etkisini hafifletmeye çalıştı. Bunu birkaç kere düşünmüş, her seferinde de fazlaca çılgın bularak, bu olasılığı kenara itmişti. Yamyamlık.
Bob bütün meraklılara, yeni heyecan meraklılarına, sapık ya da sakat kafalara kurbanlarının etini satıyordu. Antrepoda bulduğu birkaç kelime birden mide bulandırıcı bir anlam kazanıverdi.
"Lucas... Dağıtım... Ve Bob ya da Malicia Bents Mucizeler Avlusu'nda... Bilenlere... Döngüyü..."
Boşlukların kendiliğinden doldu gördü. Mürekkep lekeleri silindi ve cümle daha kesin, daha belirgin bir anlam kazandı.
"Lucas geniş dağıtım görevini üstlenecek ve Bob ya da Malicia Bents Mucizeler Avlusu'nda ağzının tadını bilenlere satış yapıp döngüyü tamamlayacak."
Lucas mezbahada çalışıyor, aldığı eti evindeki hangarda işleyip plastik ambalaja koyuyor, sonra da geniş çapta dağıtım yapan toptancılara satıyordu. Müşterilerinin arasında insan etine meraklı alıcıların bulunması mümkün müydü?
Brolin bütün bu düşünceleri kafasının bir köşesine süpürdü.
- Şu Bob'un asıl adını ya da neye benzediğini biliyor musunuz?
- Burası insanların telefon numaralarını değiş tokuş ettiği yerlerden değildir dostum, üstelik surat hafızam da pek iyi sayılmaz. Oldukça uzun boylu, biraz sinirli, sanırım kahverengi saçlıydı.

- Aslına bakarsanız, Bay Herhangi biri işte. Hey, bütün bu soruların nedenini öğrenebilir miyim? Brolin adama güven dolu bir tebessümle baktı.
- Kişisel bir konu, ama emin olun haber kaynaklarımı korurum; özellikle de işe yaradıkları belli olanları.
- Sizin için çok önemli galiba. Bakın, bu Bob hakkında bildiğim çok şey yok ama el yazısına bir göz atmak sizin için ilginç olabilir mi?
Daha konuya bile girmeden, Brolin ilk destenin üzerine kırk dolar daha bıraktı.
Kalpazan keyifle masanın üzerine eğildi, iki plastik kutunun içini karıştırıp bir kartpostal çıkardı.
- İşte, bir seferinde bana bunu bırakmıştı. Alın.
Brolin kartpostalı parmaklarının ucuyla aldı. Yüzyıl başlarında bir kentte, nehri aşan köprünün üzerinde bir yük arabasının göründüğü siyah beyaz bir fotoğraftan yapılmış eski bir kart. Arka yüzünde de, Spencer Lynch'in evinde bulunan kartpostaldaki aynı el yazısıyla birkaç cümlecik: "Selam Ed, zamanından önce gitmek zorunda kaldım, eğer müşterilerimden biri çıkagelirse, gelecek pazar mutlaka geleceğimi söyle ona. Teşekkürler. Bob." Kalpazan Ed işaret parmağını kartın üzerine bastırdı.
- Böyle kartpostallara yazmayı çok seviyor, diye açıkladı, sık sık kart yazarken gördüm onu; bana kalırsa onun için kartvizit gibi bir şey olmalı. Yanında hep ufak bir stok bulunduruyor.
- Kart için ne vereceğim?
Ed omuzlarını silkip düşünceye daldı.
Brolin masanın üzerine üç tane yirmilik bırakınca, ihtiyarın memnuniyeti arttı.
- Peki ya şu Malicia Bents, Bob size ondan hiç söz etti mi? Brolin Caliban tarikatı hakkında bildiklerine, özellikle de tarikatın sadece üç kişiden, Spencer, Lucas ve Bob'dan oluştuğu varsayımına dayanarak, başlangıçta tıpkı Janine Shapiro'nun abisine yardım etmesi gibi, Malicia'nın da bir yardımcı, ikinci derece biri olduğunu sanmıştı. Oysa şimdi içgüdüsü onu çok daha meraklı olmaya itiyor, bu yüzden de kadının daha önemli bir görev üstlendiğinden, aracılık gibi bir şey yaptığından kuşkulanıyordu. Neyle ne arasında aracılık?
- Hayır, ondan fazla bahsetmez. Sadece bir gün gelip Malicia Bents adına sahte belgeler düzenlememi istemişti.
Gözleri, sanki Brolin'e her şeyi anlatmıyormuş, kendine saklandıkları onu

gerçekten eğlendiriyormuş gibi, neşeyle parlıyordu.
- Peki ya o kadının neye benzediğini biliyor musunuz? Bir fotoğrafını görmüş olmalısınız, öyle değil mi?
Bu durum Ed'i öylesine eğlendiriyordu ki, bu kez bütün dişlerini göstererek sırıttı.
Bir sır verecekmiş gibi, Brolin'e doğru eğildi:
- Asıl ilginç olanı, o kadının, yani Malicia Bents'in kadın olmaması.
-Ne?
- Malicia Bents erkek. Sahte belgeleri hazırlamam için Bob'un getirdiği fotoğraflarda açıkça gördüm. Kadın kıyafetine girmiş bir erkek o; iddiasına girmeye hazırım.
Brolin şaşkınlığım gizleyemiyordu. Bir kadın yüzünün arkasına gizlenmek, neden? Tanınmamak için mi? izleri karıştırmak için mi?
- Ah, dahası var! dedi kalpazan büyük bir keyifle. Brolin'in bütün dikkatiyle onu dinlediğini anlayınca, sesini alçalttı, neredeyse fısıldamaya başladı:
- Bob'un buradaki ana işi et satışıydı, ama arada sırada başka hizmetler verdiği de oluyordu. Karşılığı dolgunsa; bambaşka işler de yapabilirdi. Bir akşam, birlikte sohbet ederken, Bob böylesi hizmetleri kendisinin değil, Malicia'nın üstlendiğini itiraf etti. İnanın bana, anlatırken kahkahalarla gülüyordu! Sonunda artık dayanamayacak hale geldiğinde, kulağıma eğilip Malicia'nın...
Ve çevik bir hareketle Brolin'in kafasını yakalayıp, sırrını özel dedektifin kulağına fısıldayıverdi.

64

Federallerin üç arabası karları kenarlara sıçratarak yoldan ayrıldı. Çam ağaçlarının arasından kıvrılarak giden yolda sağa sola yalpalayarak Robert Fairziak'ın ya da "Bob'un" evine yaklaştılar. Eve beş yüz metreden az kalınca, son virajda bütün arabalar durdu, içindekiler aceleyle indi. Neil Keel, Brett Cahill'e türünün olmazsa olmazı, dokuzuncu kuşak bir Ultima Ballistic Threat Level II marka kurşun geçirmez yelek uzattı, ne olursa olsun, arkada kalmasını buyurdu.
Müdahale timinin ölümcül şeridi ormanların soğuğuna ve geceye dalarak, evi kuzeyden, batıdan ve doğudan çevirene kadar dikkatle ilerledi. Ev, güneye bakan bir falezin üzerine inşa edilmiş, şale benzeri mütevazı bir yapıydı. Diğer tüm evlerden olabildiğince uzaktı ve Brett Cahill, Bob'un sığınağını görünce, ister istemez çığlıkları hatırladı. Burada bir insanı istediğiniz kadar bağırtın, kimsenin ruhu duymazdı. Böylesi zevklere dalmak için, ideal bir mekân.
Özel Ajan Keel talkie-walkie'sini ağız hizasına kaldırdı.
- Lowels, Martins, yerlerinizde misiniz?
- Olumlu.
- Olumlu. Görüş alanımda ışıklı bir pencere var. Bana kalırsa, salon.
- Kimse yerinden kıpırdamıyor, diye uyardı Keel. Önce bütün durumu görmek istiyorum. Siz ötekiler, evde bir hareket görüyor musunuz?
Bir dizi olumsuz cevap alıcının hıçkırıklarına karıştı. Anlaşıldığı kadarıyla Robert Fairziak evdeki tek ışığın geldiği salondaydı.
Neil Keel, Brett Cahill'e dönerken ceketinin altından otomatik tabancasını çıkardı.
- Ya Bob yalnız değilse? diye sordu Brett.
- Bu akşam yalnız, dedi federal ajan. Kapının önünde sadece bir araba var.
- Peki, ya garaj? Belki de kapının önündeki konuklarının arabasıdır, kendininki şu şamardık benzeri yerde, sıcaktadır.
- Pek sanmam, çünkü o samanlık dediğiniz yıkılmak üzere. Her neyse, bir fırsatını bulur bulmaz giriyoruz.
Cahill içini çekti. Keel'in kınayan bakışlarından genç polisin davranışından hiç hoşlanmadığı anlaşılıyordu. Martins'in parazitsiz sesi alıcıda yankılandı:

- Salonda bir hareket var, pencerenin önünden geçen bir gölge gördüm!
- Size göre sadece bir kişi mi? diye sordu Keel.
- Kestirmek imkânsız. Ama bana kalırsa, bir kişi. Keel Cahill'e bir göz attı. Yeniden Martins'in sesi duyuldu:
- Ah, kahretsin! Işık söndü, tekrar ediyorum, evdeki ışık söndü.
- Gece görüşüne geçiyoruz, diye emretti Keel. Gireceğiz.

65

Dehşetten donup kalmış bütün yüzler salondaki masanın üzerine yayılmıştı. Thayer şaşkınlık içinde hepsine teker teker baktı. Böylesi bir durumun gerginliğiyle başa çıkmakta zorlanan Murdoch kazağını çekiştirip duruyordu. Annabel ise görünürde sakindi. Bob'un tutuklanması sırasında orada olamayacağı için, kendi kendine küfredip duruyordu.

Bu soruşturma için her şeyini ortaya koymuş, Lucas Shapiro'nun ölümü sırasında, işi Brolin'le birlikte kendini tehlikeye atmaya kadar götürmüştü. Ve şimdi de perdenin kapanışını herhangi bir tanık gibi izleyecek, bütün olan biteni gazetelerde, yarınki akşam baskılarında okuyacaktı.

Çağrı cihazının tiz sesi üçünü de yerlerinden zıplattı. Ekranda Brolin'in telefonunun numarası belirdi. Annabel kalktı. Anlaşılan özel dedektif ona cep telefonundan ulaşmaya çalışmış, ama başarılı olamamıştı. Eric Murdoch'tan yeni bir izin isteme zahmetine katlanmadan, telefona uzandı ve Brolin'in numarasını tuşladı.

- Joshua? Benim, Annabel. Ne var?
- Beni dinleyin, bana kalırsa kandırıldık.

Sesi her zamankinden daha gergindi ve sanki nefes nefeseymiş gibi konuşuyordu.

- Neredesiniz? diye sordu genç kadın.
- Anlatması çok uzun sürer şimdi, yeryüzüne yeni çıktım, diyelim. Annabel, Caliban tarikatının sadece üç kişiden oluştuğundan emin değilim.
-iyi ama, mantıklısı üç kişi olmaları değil mi? Hatta Janine Shapiro bile FBI'ye üç kişi olduklarını söylemiş. Cahill öyle dedi.
- Size sözünü ettiğim şu Malicia Bents'i hatırlıyor musunuz?

Düşündüğümden çok daha önemli bir rol oynuyor. Onu bir serap gibi, karanlıkta tutuyorlar. Aslına bakarsanız, bu Malicia bir yemden, bir tuzaktan başka bir şey değil.

- Ne demek şimdi bu?

Arkasında Thayer ve Şerif Murdoch kaşlarını çatıyor, soru dolu bakışlarla Annabel'i izliyorlardı.
- Malicia Bents kadın değil. Kadın yüzü ardına saklanan bir erkek, görünmez kalmak için bu sahte isimden yararlanıyor, böylece kimse onun varlığından haberdar olmuyor. Annabel, neredesiniz?
- Jack Thayer'la birlikte Phillipsburg'de, Şerif Murdoch'un evinde. Neden? Ne var? Anlatın.
Brolin hattın öbür ucunda bir an tereddüt etti.
- Olan şu: Bob'u görmüş olan biriyle konuştum, diye itiraf etti sonunda Mucizeler Avlusu'ndaydım.
Brolin fazla ayrıntıya girmeden genç kadına her şeyi anlattı. Mucizeler Avlusu'nun nasıl bir yer olduğunu tarif etti, ona "yardım" eden kalpazan Ed'den ve özellikle de Bob'un o lanetli yerde ne sattığından söz etti.
- Daha bitmedi. Arada sırada, gelip Bob'u insan eti dışındaki bir konu için de görenler oluyormuş. Bazen ondan çok detaylı ve özel bilgiler, sadece bir polisin bilebileceği cinsten şeyler istiyorlarmış. Ya bir sabıka kaydı ya da yürütülmekte olan bir operasyon; bunun gibi şeyler, fazla ciddi değil yani. Bunun ne anlama geldiğini çıkardınız mı? Ed, sözünü ettiğim şu kalpazan, Bob'la oldukça uzun sohbet ettiklerini ve Bob'un bir gün aşka gelip, Malicia Bents'in ardındaki kişinin bir polis olduğunu itiraf ettiğini anlattı. Annabel, o ölüm kardeşliğinin içinde bir polis var, belki de karşılaşıp tanıştığımız biri!
. Annabel telefonun yanında ayakta duruyor, şaşkınlıktan açık kalan ağzını kapatamıyordu.
- Gitmem gerek, kontrol etmek istediğim bir konu daha var, dedi Brolin. Eğer bir gelişme olursa, haber veririm.
Beyni karmakarışık olan, bütün kafasını Malicia Bents'e veren Annabel, Brolin'e Bob'un tutuklanmasının an meselesi olduğunu söylemeyi akıl edemedi. Telefon kapandı.
- Ee? dedi Thayer. Yüzü endişeliydi.
- Arayan Brolin'di, diye kekeledi Annabel. Durumdan habersiz olan Murdoch, usulca sordu:
-O da kim?
- Bize arada sırada yardım eden bir özel dedektif, diye açıkladı Thayer. Murdoch'un yüzü aydınlandı:
- Ah, anladım, küçük Rachel Faulet’nın kaçırılmasıyla ilgili sorular soran adam olmalı.

Annabel gözlerini kırpıştırdı, kafasını toparlamaya çalıştı.
- Caliban tarikatının sadece üç üyesi olmadığını söylüyor. Bir dördüncü varmış.
Asıl şaşırtıcı olanı açıklamadan önce, avurdunu dişledi:
- Ona kalırsa, polismiş.
- Polis mi? diye tekrarladı Thayer. Şaşkınlığın da ötesine geçmişti. Elinde kanıt ya da bir isim falan var mıymış?
- Hayır, henüz yokmuş.
Murdoch onlara delilere bakar gibi bakıyor, iddiayı imkânsız bulduğundan kafasını sallayıp duruyordu. Boş fincanları bir tepsiye yerleştirmek için ayaklandı.
Thayer volta atmaya koyuldu.
- Bu ülkede bütün polislerin melek olmadığını biliyorum, ama bu söylediğini biraz abartılı bulmuyor musun? diye sordu. Her neyse, bunu neye dayanarak söylüyor?
- Bilmiyorum. Ona güveniyorum, Jack. Bir şeyleri kontrol etmeye gitti, aradığını bulur bulmaz haber verecekti.
Genç kadın balkona bakan cama dayandı. Dışarıda koruluğa kar yağıyor, gri gölgeler uzaklaşıp kararıyordu.
- Bir polis, diye mırıldandı.
Bu doğruysa, örgütteki rolü neydi? Kimdi, ne yapıyordu? Her şey osu üstadın Bob olduğunu gösteriyor, imzayı atan, insanların yerlerini belirleyen o.
Soğuk Annabel'in ellerinden vücuduna yayıldı. Ellerini cama dayamıştı. Soluğunun buğusu şimdi görüntüyü bulanıklaştırıyordu. Birkaç santim geriledi. Saydam akiste odanın içinde ne varsa görebiliyordu.
Farklı bir şey vardı. Dekorun içinde, belli belirsiz hareket eden bir şey.
Jack odada değildi artık. Ortalığın birden sessizleştiğini fark etti. Evin hiçbir yerinden bir ses gelmiyordu; sadece koridordaki saatin insanı uyuşturan tik takları.
Göz açıp kapayıncaya kadar, evdeki son ışıklar, salonun ampulleri de söndü.
Annabel'i körler ülkesinde bırakarak. Duvarlar biraz gıcırdadı.

66

Tırmanış da inişte izlenen yönteme uygun olarak gerçekleştirildi. Enrique yolun yarısına kadar Brolin'in gözlerini bağladı, ardından onu "Oe-Deep" gece kulübüne çıkarıp bıraktı. Brolin Annabel'le konuşmak için kulüpten koşarcasına ayrıldı. Heyecan ve Mucizeler Avlusu'nun uyardığı duygularla, uzun adımlar atarak yürüme isteğini hissetti. Lexington'a tepeden bakan demiryolu raylarının altından geçmiş, Kuzey Central Park boyunca yürüyerek, sonunda Morningside Parkı'na varmıştı. Saint John Kilisesi'nin çan kuleleri tepeden parka hâkim bir görünüm arz ediyor, gecenin karanlığı, zaten karmaşık olan mimarîsi-ne iç karartıcı bir kasvet ekliyordu. Brolin ağzından donmuş buharlar soluyarak yokuşu tırmandı ve Amsterdam Caddesi'ne saptı. Columbia Üniversitesi ve öğrencileri bir sürü yerin sabahın ilk ışıklarına kadar açık kalmasına sebep oluyordu. Brolin deri ceketinin sıcağına sığınıp, gece boyunca duyduklarını düşünerek soğuğa ve kara meydan okudu.

Başından beri, Caliban tarikatının üç kişiden oluştuğunu düşünmüşlerdi. Spencer Lynch'in evinde bulunan fotoğraflar bunu doğruluyor, Lucas'ın evindeki notlarda da sadece Spencer'ın, Bob'un ve Lucas'ın adı geçiyordu. Janine Shapiro'nun varlığı farklı bir şeydi, çünkü kadın grubun bir üyesi değil, abisinin elinde bir araç, bir piyondu. Brolin, Malicia Bents'in de böyle olduğunu düşünmüştü uzunca bir zaman. O da Bob'un istediği gibi kullandığı bir araçtı, hepsi bu. Oysa şimdi Malicia'nın kadın bile değil, erkek olduğu çıkıyordu ortaya. Hem de bir polis.

Kim bu? Bütün bunların içinde Bob'un yeri ne?

Şu Bob hakkında ne söylenebilirdi ki?

Tarikatın "gurusu" rolüne soyunduğu. Spencer'la hiç tanışmamış olmasına rağmen onu Lucas Shapiro tarafından iletilen mektuplarla eğiten, Bob'du. Annabel'e haber gönderen, gönderirken de el yazısını gizleme gereği duymayan yine oydu. El yazışım gizleme gereği duymayan. Bu ayrıntı, bütün bildikleriyle çelişkili değil miydi? Gereksiz hiçbir tehlikeye atılmayan, ardında en ufak bir iz, herhangi bir olayla arasında bağlantı kurulmasına yarayacak bir kanıt bırakmayan, son derecede dikkatli birinin, el yazısıyla kendini ele vermekte tereddüt etmemesi mümkün mü?

Rüzgâr Brolin'in perçemlerini yüzüne doğru savurdu, saçlar yeniden

arkaya yapışıp kaybolmadan önce yüzünü tırmaladı.
Düşün! Spencer için hazırlanan mektuplarda parmak izi bırakmayacak kadar dikkatliyken, el yazısının ortaya çıkmasından korkmamak, neden? Nedir bu adam? Erkek ve kadın koleksiyonu açlığını giderirken, bunun en küçük bir cezasını çekmiyor olmak kendine güvenin, güçlü bir iradenin kanıtı; zevki için insanları biriktirirken polisten en ufak bir korkusu yok, hatta onlarla alay ediyor. Mesajlarını iletmek, ne denli güçlü olduğunu ve cesaretini kanıtlamak için bir insandan yararlanmaya bile cüret ediyor. Ötekileri, yani Lucas ile Spencer'ı yönetip denetleyen de Bob; hâkim olan, bundan gurur du-yan, iktidar açlığı çeken hep o.
Ve bütün bu tedbirlere rağmen, el yazısını gizlemeye çalışmıyor; oysa mesajları için herhangi bir bilgisayarı kullanabilirdi; o ise polise hitap etmek için seçtiği de dahil, arkasında ve he-men her yerde bıraktığı el yazısı kartpostallardan yararlanıyor. Annabel, Bob'un getirdiği paketin ve kasetin üzerindeki Post- İt-lerdeki el yazısını tereddütsüz tanıdı. Bob becerisini bütün bunların üstünde görecek, kadar kendini beğenmiş olabilir mi? El yazısından başlayarak izinin sürülmesinden korkmaz mı?
Hayır, çok zeki olduğunu çalışma yöntemiyle gösterdi; hareketlerini önceden hesaplıyor, aşırı derecede kasıntı olmasına rağmen, kendini frenlemeyi biliyor. Demek ki el yazısı bir hata değil.
Peki, el yazısı nedir? İmza mı? Kişiliğin elle tutulur bir göstergesi mi? Grafoloji uzmanlarının ve bilimsel polis laboratuvarlarının hizmetindeki imkânlarla, artık bir yazıyı kusursuzca taklit etmek mümkün değil. Ve bütün bunların arkasında, görmezden gelinemeyecek bir hazırlık ve bir zekâ vardı. Her aşamada aşın bir dikkat ve her şeyi elle yazarak arkasında açık bir kimlik bırakma aptallığı. Çelişki buradaydı.
Ya da...
Brolin kaldırımın ortasında çakılıp kaldı. Dükkânların vitrinleri kan gökkuşağının renklerine boyuyordu. Ya da bunu mahsus yapıyor.
Brolin hızla Bob'un robot yüzünü düşledi: elde cinayet silahları, arkasında bütün olanlarla onu ilişkilendirmeye yeterli kanıt. Ve birden onun da arkasında, kuklanın iplerini çeken birinin gölgesini görür gibi oldu.
"Ya yamyamlığa geçmiş bir tarikatın üstadı olsaydım. Ölümcül dürtülere, güç, iktidar ve egemenlik arzularına sahip biri. Saygı görmekten hoşlanan, güç ve düzen tutkunu bir adam; bunun için, cinayetle yakın temasta olmak, her gün başkalarının kanını görebilmek, bu arada da arzularımı besleyecek bir meslekte çalışmak için polis olmuş biri. İyi ama,

yeterli değil, benim çok daha fazla-sına ihtiyacım var... Bütün bunların nasıl yapıldığı, buluşmalar falan hiç önemli değil, iktidara açım ama aynı zamanda da çok tedbirliyim, polis olduğum için insanın kolaylıkla enselenebileceğini, her yaptığına çok dikkat etmesi gerektiğini biliyorum. Polisin yöntemlerinden haberim var, en önemlisi de katilin asıl düşmanının onu ele verebilecek olan beklenmedik gelişmeler olduğunu tecrübelerimle öğrendim. Dikkatliyim, onun için sahte bir adın arkasına saklanıyorum, izleri daha da karıştırmak için, bir kadın adının ardına. Daha da iyisi, en çok güvendiğim ve kendi yerimi alması için yükselttiğim adamdan yararlanıyorum; yararlanırken de gölgede kalıp, hiçbir tehlikeye girmeden her şeyi yönetiyorum. Polislik tecrübemden yararlanarak kaçırma yöntemleri de dahil, her şeyi tasarlayıp planlayan da benim; bu sırada kölemin, Bob'un arkasına saklanıyorum. Ve eğer bir gün imkânsız gerçekleşir de bu tarikatın maskesi düşürülürse, senaryoların en kötüsünde bile polis düşünen kafayı, yani Caliban tarikatının kurucusunu arayacaktır. Eğer konuşmaya zorlanırlarsa, Spencer ve Lucas Bob'un adını verecekler; sadece onu tanıyorlar çünkü. O zaman da el yazısı Bob'un ölüm fermanı olacaktır. Kartpostallarda-ki imzalar onun, Annabel'in evinde bulunan yazı onun elinden çıktı; işte o zaman kucağa Bob düşecek. Beni unutmaları için, bir süre kaybolmam yeterli olur. Gerekirse, sessizliğini sağlamak için Bob'u öldürtmek de düşünülebilir ama eğer onu seçtiysem, geçerli nedenlerim var demektir... Evet, tamam."

Brolin ıssız caddede sırtını bir trafik lambasına dayadı. Doğru iz üzerinde olduğundan emindi. Malicia Bents'in ardına saklanan polis, basit bir yardımcı olamazdı; perdenin arkasında kalıp her şeyi yöneten oydu. El yazısı gerçeği diğer ayrıntılarla uyuşmuyordu ama adamın çıkış kapısıydı; eğer Caliban çetesi çökertilirse, izin Bob'da son bulmasının garantisi. Malicia Bents adını duyan kimse olmayacaktı.

Malicia Bents... Malicia Bents.

Brolin birden geri döndü. Aradığını bulana kadar gerisingeriye caddeyi tırmandı: aradığı New Yorklu öğrenciler arasında olduğu kadar daha gençler için de son zamanlarda moda olan ve her çeşit şekerleme işinde uzmanlaşmış bir dükkândı. Bu sığınak sabahın ikisine kadar kapanmadığından, çocukluk nostaljisi çeken müşteri kalabalığını ağırlıyordu. Büyük salonun hemen yanındaki oyun salonu reyonlarını sokaktaki muhtemel alıcılara çevirmişti. Brolin çeşitli tezgâhların

arasından geçti ve bir çiftin taşbebekler arasında seçim yapmaya çabaladığı oyuncak krallığına girdi. New York'un özelliklerinden biri de öteki kentler gibi yaşamamasıdır.

Brolin grup oyunları bölümüne geçti. Aradığını hızla buldu ve Scrabble kutusunun koruyucu ambalajını yırttı. Plastik jetonlar üzerine kazınmış harflerin konduğu keseyi açtı ve yerde MALICIA BENTS yazmak için gerekli harfleri çıkardı. Ardından, harflerin yerlerini değiştirerek, farklı cümleler oluşturmaya çalıştı. Bu fikir aklına birdenbire, Caliban adının yeni bilgiler ışığında Canibal anagramına dönüştüğünü düşünürken gelmişti. Brolin harf harf yeni cümlelere başlamayı denerken, ilk sözcüğü buluverdi. Gerisi kendiliğinden geldi.

Malicia Bents de anagramdı. *Caliban it's me* cümlesinin anagramı.[44] Bütün bunların ardında duran adamın sıkı bir mizah anlayışı vardı. Çok eğlenerek düşündüğü kesin olan bu kelime oyunundan aşın bir benmerkezcilik ve kendine güven akıyordu.

Brolin doğru tahmin etmişti. Bob da bir piyondan farksızdı.

Bütün bu maskaralığın ardındaki gerçek üstat hepsinden de tehlikeliydi. Kimse gerçek yüzünü bilmediği için.

67

Mark Martins kulaklığında Özel Ajan Keel'in buyruğunu duyunca derin bir soluk aldı ve yanındaki iki kişiye operasyonun başladığını işaret etti. Ağaçların altından çıkıp, Heckler & Koch MP5 marka makineli tabancasını elinde sıkarak eve doğru koştu. Otuz saniyeden de daha az bir sürede evin bütün kapı ve pencereleri silahlı ve gecenin karanlığında çevrelerini sanki gündüzmüş gibi görmelerini sağlayan *ITT Night Enforcer 6015* gece görüş cihazlı adamlarca tutulmuştu.

İki pencerenin camı patlayıp parçalanırken, aynı zamanda da koçbaşı kapıyı ardına kadar açtı; kırılan camların şangırtısı hâlâ evin içinde yankılanırken üniformalı beş ajan salonu dolaşıyor, köşeleri güvenlik altına alıyor, koşar adım içeri girenleri koruyordu.

İkinci mangadaki Mark Martins, salon kapısının önünde yere diz çöktüğünde, yardımcısı hemen sırtında yer alarak bütün salonu gözleriyle taradı. Salon bomboştu. Martins ayaklandı ve oda olduğunu düşündüğü mekânın çok yakınına, karşı duvara sıçradı. Açık kapının on santim ötesindeydi. Soluk soluğaydı. Yüzlerce saatlik eğitime rağmen, bir operasyonda yaşananlar bambaşka bir şeydi.

Kapının çerçevesi içindeki gölgeyi ancak seçebildi; kaçamak bir hareket ve ışık amplifikatörünün yeşil aydınlığında, odadan dışarı uzanan silahın kromunu tanıdı.

Neil Keel adamlarının cıva damlaları halinde Robert Fairziak'ın evini çembere almalarını izledi. Grubun komutanı Stan Lowels, soruşturmanın merkezinden bilgileri anında aktarıyordu.

-Alfa ekibi yerini aldı, koçbaşı hazır, Bravo ve Charlie ekipleri beklemede... Çık! Çık! Bir darbede bel veren kapının, yerdeki adımların boğuk gümbürtüsü.

- FBI - KİMSE - KIPIRDAMASIN!

Ekiptekilerin sayısız soluk sesi, saldın sırasında devrilen bir lambanın ya da vazonun kırılırken çıkardığı şangırtı, mikrofonların büyüttüğü buruşan elbise hışırtıları.

- Bravo, salon temiz.

- Alfa, mutfak temiz. Kapının kırılmasından bu yana sekiz saniye.

Keel şimdilik her şeyin iyi gittiğini işaret etmek için kafasını Brett Cahill'e çevirdi. Çok geçmeden Robert Fairziak tutuklanacak, onlar da eve

gidebileceklerdi.
İletişim sisteminin tanınmayacak kadar bozup insanlık dışı kıldığı bir ses mikrofona haykırdı:
- SİLAHINIZI ATIN! SİZE SİLAHINIZI ATIN DEDİM!
- ZANLI SİLAHLI! diye bağırdı bir başkası.
- Zanlı odasında.
- KIPIRDAMAYIN! SİLAHINIZI ATIN! HİÇ HAREKET ETMEYİN!
- Gerisinde, pencerenin ötesinde bir ekip istiyorum! diye buyurdu Yüzbaşı Lowels.
- Olumsuz, Yüzbaşı, orası falezin yamacı, oradan yaklaşmak imkânsız.
- Kafası tam ateş açımda. Yirmi saniye.
- Olumsuz, sadece silahını doğrultursa ateş edeceğiz. -Anlaşıldı. Bana kalırsa da...
-HAYIR!!!
Ateşlenen silahların takırtısı alıcıyı doldurdu, hemen ardından Neil Keel ile Brett Cahill'in etrafındaki havada yankılandı, daha da kuru saklayıp sustu.
- ATEŞİ KESİN! ATEŞİ KESİN!
Keel sanki serseri kurşunlardan kaçmak istiyormuş gibi eğilerek eve yaklaşırken talkie-walkie'sini ağzına götürdü.
- Lowels, neler oldu? diye sordu.
Yüzbaşının cevabı cihazda parazitlenmeden önce bir sessizlik oldu:- Fairziak yerde.
- Kahrolası orospu çocuğu. Bizde zarar var mı?
- Olumsuz, ondan önce ateş ettik. 369
Keel ve Cahill müdahale timinin yanına vardı. Odanın içinde hâlâ keskin bir barut kokusu salınıyordu. Salonun ve yatak odasının ışıklan yakılmış, yatak odasının eşiğinde, Mark Martins birisinin yanında diz çökmüştü. O vücuttan gittikçe uzaklaşan kırmızı bir gölge vardı. Martins kafasını kaldırdı:
- Buradan götürmek için bir helikopter gerekecek.
Sesinin tonundan, herkes Robert Fairziak'ın daha helikopter havalanmadan öleceğini anladı. Brett Cahill adamın üzerine eğildi. Bob oldukça sıska, cildi süt beyaz biriydi. Kısa sakalının düzensiz, seyrek kulan, abanoz renkleriyle yüzde bir kontrast yaratıyordu. Adamın saçlan da dağınıktı, üç tutam saç dikilmişti. Usulca, gözlerini Cahill'e çevirdi, siyah gözbebeklerini genç adama dikti. Gözlerini güçlükle kırpıştırdı, kanlı

ağzından soluklan ıslıklanarak çıktı. Sanki onu yakalayanı tartmak istermişçesine, Brett Cahill'i inceledi. Bob'un bütün yaptıklarına rağmen, Cahill onu o an bir canavar olarak göremedi. Karşısında kırılgan görünüşlü bir adam vardı, hayatın yavaş yavaş kaçtığı, on iki adamın aldırmaz bakışlarının önünde, dünyanın en büyük yalnızlığında ölecek sıska bir insan. Brett elini adamın kafasının altına soktu. Elindeki adam da çocuk olmuş, işkenceye uğramış ve o ıstıraplardan katil Bob doğmuştu. Perdenin kapanmakta olduğu o acımasız anda Bob, ruhu herhangi bir insan vücudunun dayanabileceğinden çok daha fazla yara iziyle dolu küçük bir çocuk oluveriyordu yeniden.
- İyileşeceksiniz, hareket etmeyin, diye yalan söyledi. Bob'un kızıl dudakları aralandı. Gülümsüyordu.
- Korkmuyorum, dedi hırıltıyla sonlanan bir ıslıkla.
Göğsü her kalktığında tatsız bir emme gürültüsü çıkarıyor, açıktaki organlarından ıslak bir şıpırtı yükseliyordu.
- Kor... Korkmuyorum... Artık yalnız değilim...
İnce bir kan sızıntısı dişlerinin arasından kendine yol bulup çenesine aktı.
- Artık yalnız değilim... Hiç değilim... Gözleri yaşla dolup belirsizleşti.
- Hepsi benimle birlikte... Hepsi... Artık hepsi bende...
Brett bu yapış yapış kanlı vücudu tutarken ürperdi. Bob'un tebessümü daha da yayıldı.
- Bende... Onlan yedim... Benim içimdeler... Artık asla yalnız olmayacağım.
Gözyaşları akmıyordu artık. Artık bir daha akamayacaklardı. Robert "Bob" Fairziak ağırlaştı, uzuvları gevşedi ve sonunda ruhu boşalmış bir et yığınına döndü. Brett Cahill bir dakika kadar cesedin yanında diz çökmüş halde kaldı, sonra Yüzbaşı Lowels'a döndü.
- Ne oldu? diye sordu.
Operasyondan sorumlu Neil Keel hiç yorumda bulunmadan gözlerini Lowels'a dikmeyi sürdürdü.- Müdahalemize şaşırdı ama, diye anlattı yüzbaşı, bizi elinde silahla bekliyordu. Silahlarımızı üzerine doğrultunca bu herif dört beş saniye boyunca orada durup, bizi görmeye çalıştı. Bana kalırsa, işinin bittiğini anlamıştı. Bu hayatı sona erdirmek istedi. Tabancasını ona en yakın duran Martins'e doğrultunca, ateş açtık.
- Hayatını sona erdirmek istediğini nereden anladınız?
- Şeyy, Martins'e nişan almadan önce sanki gülümsüyordu. Bilirsiniz ya, o acı tebessümlerden işte, işinin bitik olduğunu biliyordu.

Müdahale timinden biri hızlı adımlarla içeriye girdi.
- Dolaplardan birinin içine gizlenmiş bir merdiven var. Galiba mahzene iniyor.
Keel, Martins'in elindeki saldın silahını aldı.
- Gidiyoruz. Aşağıda nelerle karşılaşacağımızı Tanrı bilir. Dört kişi peşine takıldı.
Brett Cahill tabancasını çekti, kısa bir tereddütten sonra arkalarından koştu.

68

Brolin kendini Monopoli kutularının arasına, sırtüstü attı.
Hep birlikte görüntüye aldanmışlardı.
Caliban bir kavram değildi.
"Caliban bizim efendimiz..."
Bütün bunların efendisi, gerçek biriydi.
- Hey! Aklınızı mı kaçırdınız siz? diye bağırdı yaptıklarım gören bir satıcı. Bunu yapamazsınız, ambalajlan açmak yasak! Brolin bir sıçrayışta kendim ayakta buldu, etrafına yaydığı güç öylesine geniş bir harmani gibiydi ki, Brolin sokağa fırlayıp gözden kayboluncaya kadar satıcının ağzından tek ses çıkamadı.
İki gence çarpınca laf olsun diye diklendiklerini duydu, sonra da Annabel'in çağrı cihazının numarasını yeniden tuşladı. Cep telefonuna ulaşamıyor, genç kadının onu mutlaka aramasını istiyordu.
Ellerini ceketinin cebine sokup parmaklan bir kartona değince, kartpostalı hatırladı. Bob'un kalpazan Ed için yazıp bıraktığı, bir buçuk saat önce parasını verip aldığı kartpostal. Bu kart da yenilerden olamazdı, üzerindeki fotoğrafın siyah beyaz olmasının yanı sıra kâğıdı da sararmıştı. Spencer Lynch'in evinde bulunan kartı düşündü. Aynı tarz, onun kadar eski, sadece manzara değişik.
Brolin kartın arka yüzünü çevirdi. Üst tarafta minicik harflerle "***LEDGEWOOD KENTİ VE KANALI-1889***" yazılıydı. Boonton adını hatırlayıncaya kadar hafızasını zorladı. Annabel Spencer'ın evinde buldukları kartpostalın artık basılmadığını, ortasından kanal geçen Boonton kasabasını temsil ettiğini anlatmıştı... Kanalın adını hatırlayamıyordu bir türlü.
Yoldan geçen genç bir çifti durdurup, civarda internete bağlanabileceği bir yer olup olmadığını sordu. Gençler biraz daha aşağıda, 103. Sokak'ta bir bar olduğunu söylediler. Brolin kolayca bulup içeri girdi. Müzik, masaları keyifle sarmalamıştı. Gecenin ilerlemiş saatine rağmen, iskemlelerden çoğu doluydu. Vampir bakışlı iki kadın özel dedektife ilgiyle baktı. Brolin kadınlara hiç aldırmadı, aradığını salonun dibinde buldu.
Bağlantı ücretini ödedikten sonra bilgisayarlardan birinin karşısına yerleşti. Kartpostalı klavyenin yanına bırakıp, bir taraftan ceketini çıkarırken, aynı anda bir arama motoruna bağlandı.
İşe "Ledgewood" + "Boonton" ile başlayınca motor hızla çalıştı, sonunda

iki kentin adını da içeren üç giriş buldu. Brolin ikincinin özetini okurken parmağını şaklattı.
"... Phillipsburg'den çıkan Morris Kanalı Lapatcong... Ledgewood... Boonton... kentlerinden geçer..." Brolin çenesini avucuna gömdü.
Bob niye ortak özellikleri Morris Kanalı olan kartpostallar kullanıyor?
Phillipsburg...
En fazla kaçırma olayı o civarda gerçekleşmişti. Caliban ve adamları kaçırılacak kişileri seçerken Morris Kanalı'nı izliyor olabilir miydi? Hayır, bu saçmaydı...
Özel dedektifin parmakları klavyenin üzerinde uçtu. Morris Kanalı'yla ilgili olarak bir sürü internet sayfası buldu. Sayfalardan en ciddisini, en ayrıntılı görünenini arayıp, kanalın başlangıçtaki güzergâhını gösteren bir harita açtı. İşaret parmağını ekranın üzerinde gezdirerek, kanalın güzergâhı ile kaçırmalar arasında hiçbir ilişki olmadığını doğruladı. Zaten kanal yıllardır kullanılmamış, yatağı yıkılmış ya da ormanın içinde kalmıştı.
Peki, öyleyse Bob neden kanal kartpostallarını kullanıyordu? Daha en başında, bu kartpostalları nereden bulmuştu? Bir müzede mi? Müzede mi çalışıyordu?
En başta, Bob'a ulaşmak için Malicia Bents'i bulmak gerektiğine inanmışken, şimdi artık gerçeğin tam tersi olduğunu düşünüyordu acı acı gülümseyerek.
Internet sitesindeki farklı başlıklar arasında gezinirken, yukarıdaki köselerden birinde "müze" ikonunu gördü. Söz konusu sayfa Morris Kanalı Müzesi'nin gerekli finansman sağlanamadığı için dört yıl önce kapatılmak zorunda kaldığını üzüntüyle anlatıyordu. Eski bina ile birkaç koleksiyoncu dışında kimsenin gözünde beş para etmeyecek içindeki her şey açık artırmaya çıkarılmış ve tek alıcı... Brolin gözlerinin önünde parıldayan adı görünce, donup kaldı. Aklına hemen en kötüsü geldi. Annabel ölüm tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

69

Bütün ışıklar aynı anda söndü. Annabel sinirli sinirli içini çekti.
- Jack, sırası değil şimdi.
Bu hiç onun yapacağı bir şey değildi. Birden kendini rahatsız hissetti.
-Jack? diye seslendi, kendini fazla zorlamadan.
Cevap olarak evin tahtaları gıcırdadı.
-Hey, Jack!
Bu kez artık o kadar sakin değildi.
- Şerif Murdoch? Orada mısınız?
Bu da neydi böyle? İnsan bütün ışıklan neden söndürür ki? Sinirlenmeyi bırak, bu bir elektrik kesintisi. Peki, öyleyse neden kimse cevap vermiyor? Annabel bir yandan tabancasını çekmeye hazırlanıyor, diğer taraftan böylesine korkmanın komik olduğunu düşünüyordu.
- Kimse yok mu? diye tekrarladı. Kahretsin, neden cevap vermiyorlar?
Rastlantı en azından rahatsızlık vericiydi. Onlara Bob'un yakalanmak üzere olduğunu, bütün bu işlerin ardından dördüncü bir kişinin, üstelik de bir polisin çıktığını söylediği sırada, ikisi de aynı anda kayboluveriyordu...
Bir polis.
Hayır, olamaz! Gerçekten paranoyanın zamanı değil l Oysa, olayların dili açıktı.
Neden olmasın? Phillipsburg'e yakın bir çevrede birçok kaçırma, üstelik Şerif Murdoch da polis. Hem...
Annabel birden her şeyi hatırladı.
Her şeyin nasıl başladığını. Jack o akşam nöbetçi değildi. Haberi, Prospect Park'ta bulunan, kafa derisi yüzülmüş kızı duymuş, soruşturmayı üstlenmek için ısrar etmişti. "Annabel için bir kaçırma soruşturması" demişti.
Peki, ya...
Fikri bile imkânsız.
Oysa... Jack yalnız yaşıyordu ve Annabel'in evine birinin girdiği gece, bir kadınla birlikte olduğunu söylemişti. Doğru mu acaba? Üstelik tiyatro tutkunuydu; o zaman Shakespeare'in Fırtına'sı ile Caliban arasındaki ilişkiyi atlamış olması mümkün müydü? Yoksa, öğrenilmemesi için mahsus görmezden mi gelmişti? Bütün bunları ayarlayacak kadar akıllıydı, iyice düşününce, Jack'in boş zamanlarını nasıl kullandığı

konusunda hiçbir şey bilmediğini hatırladı. Jack kitap okuduğunu, tiyatroya gittiğini, gezintiye çıktığını söylerdi... Doğru mu bakalım? Soruşturmanın ta başından beri, Jack'in davranışında her şeyi yakından izlemek, hatta FBI'nin işe karışmasından sonra bile, soruşturmanın ucunu bırakmamak inadı vardı. Annabel'e sık sık yazlık evinden söz ediyordu, neredeydi bu ev? Ha, evet, Connecticut'ta, ama ne Annabel, ne de meslektaşlarından herhangi biri o eve gitmişti. Thayer fazlasıyla yalnızdı, istediği gibi yalan söyleyebilirdi. Evi pekâlâ Phillipsburg dolaylarında da olabilirdi, orası Connecticut'tan çok daha yakındı ve hafta sonlan, hatta yolu göze alırsa akşamlan bile gidilebilecek uzaklıktaydı.
Yok hayır, bu imkânsız, Thayer olamaz!
Arkasında bir kumaş hışırtısı duydu.
Annabel elini tabancasının kılıfına götürürken, donuverdi.
Parmaklan kılıfın kopçasını açıp kabzayı sıkıca kavrarken, ona doğru yaklaşan gölge bütün görüş alanını doldurdu.
Genç kadın geriye doğru bir adım atınca, sırtı balkon kapısına vurdu.
İşaret parmağı tetiğe doğru kaydı, kolunu hedefe doğrulttu. Koca gölge onu yuttu.
Berettası hâlâ havayı yarıyor, ateş etmek için doğru açıyı bulamıyordu.
Ve gölgenin öfkeli yumruğu Annabel'in şakağına indi. Bu ilk darbeydi.
Genç kadın ikinci yumrukta burnunun kırıldığını hissetti, dudaklarının üzerine sıcak kan akmaya başladı. Üçüncü darbe onu silahını bırakmak zorunda kaldı; bütün çenesi durdu. 375
Sanki elektriğe tutulmuş gibiydi. Kanın madenî tadı ağzını dol-Yere düşerken, dişlerinden çoğunun kırıldığını sandı.
Sonra, sonra bir şey hissetmedi.
Bitmişti.

70

Bob Fairziak'ın evindeki düzen tek kelimeyle basitti. Mahzene inen merdivenin üzerine sunta levhalarla bir dolap yapmış, böylece gizli bir geçide sahip oluvermişti. Hafif bir hava akımını hissetmek için Thomas Combie'nin dolap kapağını açması yetmiş ve basamakların üzerine beceriksizce yerleştirilmiş halı parçasını ayakkabısının burnuyla kaldırınca, hazineye ulaşmıştı.
Brett Cahill ayağıyla en üst basamağı denedi, sağlama benziyordu. Öte yandan, aşağıda göz gözü görmüyordu. Ajan Keel bir el feneriyle çoktan aşağıya inmiş, mahzeni güvenlik altına almak isteyen adamları çevresini almıştı. Brett dikkatle inmeye çalışırken, aşağıdakilerden biri seslendi: - İnanılmaz bir şey bu! Neredeyiz biz?
Gerçekten de Brett Cahill aşağıya inip mahzenin bütün duvarlarını kuşatan etajerleri görünce, kendine aynı soruyu sormadan edemedi. Kelepçeler vardı, hem de birkaç çift, kloroform şişeleri, bir cop, ince ipler ve kalın halatlar. Karşı tarafta, bir maymuncuk takımı ile eldivenlerin ve enli bir koli bandı rulosunun arasında, Cahill özenle sıralanmış göz yaşartıcı spreyler gördü.
Beş el feneri, bir ay ışığı balesi gibi zarifçe hareket ederek kör mahzeni dolaşıyordu.
Cahill tabancasının kabzasını kavrayan parmaklarını gevşetti, en son etajere bakmadan geçip, ifadesiz duran Neil Keel'in sağında durdu. Federal ajan, bağ taşından ayaklar üzerine yerleştirilmiş somaki masaya bakıyordu. Masa rıhtımlarda sıkça rastlanan, üzerinde dondurularak ambalajlanacak balıkların kesildiği tezgâhlara benziyordu. Dikkatli bakınca, masanın gerçekten de bu iş için yapıldığı anlaşılıyordu. Bir yanında bağırsaklarla kam boşaltmak için bir fıçı bile vardı. 377
Mavi bir bez üzerine özenle dizilip yerleştirilmiş tertemiz bıçaklar, testereler ve makaslar buranın çok daha korkunç bir amaç için kullanıldığını gösteriyordu. Aletlerin acımasız parıltısı, Keel'in fenerinden çıkan huzmeyi yakaladı.
- Büyük ikramiyeyi bulduk, diye mırıldandı özel ajan. Çevresini aydınlatınca, geniş tezgâhın üzerinin gerçek bir bileyi taşıyla, taze ürünleri dondururken kullanılan plastik filmlerle, kemik ayırıcı bıçaklarla ve hatta elle döndürülen bir kıyma makinesiyle dopdolu olduğunu gördü.

Fenerler dümdüz ışınlarını gümüş bıçaklar gibi uzatarak karanlığı bölüyor, hoş olmayan parıltılara ve kıvılcımlara sebep oluyordu.
- Oh, hayır... Olamaz! diye soludu adamlardan biri hızla gerileyerek.
Keel ve Cahill adama yöneldiler. Diğeri bakmamak için başını çevirerek işaret parmağım üstü toz tutmuş, devasa bir kavanoza uzattı.
Kavanozun üzerine, seloteyple bir kâğıt iliştirilmişti.
Gözler ruhun aksidir. Gözlere sahip olan, ruhu da yakalar, işte o zaman, artık yalnız değildir.
Keel kâğıdı kaldırdı.
Kavanozun içindeki sıvı birden parıldadı.
Ve kavanozda yüzen bütün gözler.
Brett Cahill elinin tersiyle ağzını kapadı. Neil Keel şaşkınlık içindeydi.
Yüzündeki iğrenme ifadesi hemen kayboldu, yerini düşünce ve ilham izleri aldı.
- Peki ya... Bunun ne olduğunu, ne anlama geldiğini biliyor musunuz? diye sordu, cevabı bildiğini belli eder bir ses tonuyla.
- Bob'ın tümüyle çatlak olduğu.
- Hayır, tam tersine. Bob sadece Bob değil, aynı zamanda da yedi yıldan beri aradığımız biri. Bob'un bataklık katili olduğuna bütün maaşım üzerine bahse girerim.
- O da kim? diye mırıldandı Cahill.
- 1995 ve 1997 yıllan arasında, Kuzey Carolina bataklıklarında on dokuz ceset bulundu. Gözleri çıkarılmış olarak. Cesetlerde bulunmayan tek organ, gözlerdi. Soruşturma uzunca bir süre yerinde saydı, özellikle de dosyadan sorumlu ajanın bir uçak kazasında ölmesinden sonra. Ama tuhaftır, sonraki yıllarda başka cesede rastlanmadı. Bu konuda her çeşit spekülasyon yapıldı hatta bir gazeteci, katilin uçak kazasında ölen FBI ajanı olduğunu bile iddia etti ve soruşturma bir adım bile ilerlemedi. FBI ise, bataklık katilinin ölmüş olabileceği ya da başka bir suçtan hapse düştüğü, ama olaylar arasında bir ilişki kurulamadığı sonucuna vardı. Demek kayboluşundan beş yıl sonra, yeniden su yüzüne çıkmak istemiş.
Cahill yoğun mayi içinde yüzen kırk kadar beyaz çekirdeğe baktı. Hepsi de kimliksiz ölü. İyi de, nereye gömüldüler? Bir katilin sapık ruhunun ta derinlerine. Bu mahzen onun gerçekte olduğu şeyin yansımasıydı. Ekibin başka bir üyesi dondurucuya yaklaşıp, içindekileri görmek için eğildi.
Bağırmak için açtığı ağzından tek bir ses bile çıkmadı, kurşun geçirmez yeleğinin altında göğsü sıkışırken, koşarak çıkmaya davrandı.

Burası şeytanın bekleme odası, bir çılgının, bir psikopatın bilinçaltına yapılan bir yolculuk olmalıydı.
Dipteki duvardan gelen boğuk bir darbe sesi, herkesi olduğu yere çaktı.
Ses henüz tam anlamıyla bakmadıkları bir bölümden geliyordu.
Keel inmeden önce Mark Martins'in elinden aldığı saldın tüfeğim doğrultarak yaklaştı. Hep birlikte sesin geldiği yöne doğru yaklaşarak duvarı beyaz ışıklarıyla delik deşik ettiler. Onu ilk gören, Neil Keel oldu.
Çelik putrellerle güçlendirilmiş ve dört sürgüyle kapatılmış, sağlam bir meşe kapı.
Arkasındaki her şey içeriden çıkılmasın diye konulmuştu. Keel onu korumalarını isteyip, sürgüleri birer birer çekmeye koyuldu.
Dördüncü sürgüyü de çekince, bir adım geriledi ve elini kapının tokmağına uzattı. Bir baş hareketiyle, herkesin hazır olup olmadığını kontrol etti.
Kapıyı çekti.
Kapının ötesindeki minicik toprak girintiden dayanılmaz bir dışkı ve sidik kokusu yayıldı.
Birden, lambaların solukluğunda şişmiş bir yüz göründü. Bir gence ait olması gereken, dehşetten yarısı şişmiş bir yüz. Sonra ışıkta daha yaşlı bir kadın ile bir erkek belirdi... Kapının ardında koca bir aile vardı. Aralarında da eli bandajlı küçük bir oğlan.

71

Onu uyandıran, ıstırap oldu.
Annabel'e sanki yüzünün ortasında bir top mermisi patlamış, bütün etleri üzerindeki derisi kalkmış gibi geliyor, en ufak bir hareketle kırık bir kemik yanlış yöne gidiyor, yolunun üzerinde ne varsa yırtıp geçiyordu.
Yanağının ve şakağındaki çürüklerin dışında burnu kırılmış ve dişlerinden biri yerinden çıkmıştı; kopan dişi yerinde tutan tek şey, kanlı dişetiydi.
Dirseklerinin üzerinde doğrulmayı başardı. Etraf kapkaranlıktı. Ayaklanmak isterken, ağzından acı dolu bir çığlık çıktı. Kafası patlamak üzereydi.
- Kendimize geliyoruz demek? dedi Caliban tepesinden. Sanki Kırmızı Şapkalı Kız masalında büyükannenin yerine konuşan kurdun kötü bir taklidi gibi, bir ton yukarıdan, doğal olamayacak kadar yapmacık bir sesle konuşuyordu. Annabel bu sesi tanıdı. Nasıl olmuş da, anlamamıştı?
- Neredeyim? dedi, çekiştiren yaralarının acısıyla kasılarak.
- Evimde.
Neredeydi? Ses yukarıdan mı, yoksa yandan mı geliyordu?
Söylemesi imkânsız.
Yumruklarını sıktı ve oturmayı başardı. Öylesine acı çekti ki, kolları ve bacakları titriyordu. Bu hiçliğin ortasında kaybolmuşken, tüm vücudu kargaşanın içinde dönüyor gibiydi. En ufak bir nirengi noktası bulamamak, sarsıcıydı.
- Ne... Ne istiyorsunuz?
Sorusu cevapsız kaldı. Zemini yokladı: sıkıştırılmış toprak. Oysa dışarıda olmadığım biliyordu çünkü ortalık zifirî karanlıktı ve duvarlarla çevriliydi; kapatılmışlık duygusundan kurtulamıyordu. Caliban sonunda cevap verdi:
- Bana verebileceğiniz hiçbir şey yok. İstediğimi ben alırım. Annabel nerede bulunduğunu daha iyi anlayabilmek umuduyla kolunu sağa doğru uzattı.
- Kim olduğumu biliyorsunuz, değil mi? Annabel gerildi. Evet, maskesini düşürmüştü, o da maskesinin düşürüldüğünü biliyordu.
- Evet, diye mırıldandı. Siz Caliban'sınız. Eric Murdoch'sunuz. Sessizliğin içinde, şerifin dişlerini göstererek keyifle sırıttığını tahmin etti.
- Jack'e ne yaptınız?
- Şu bizim yaşlı Thayer'a mı? Anladığım kadarıyla siz ikiniz iyi

dostmuşsunuz... Hımm. Korkarım bir süre ortalıkta olamayacak. Benim ışığı kapatmamdan hemen önce, neler olduğunu anlamak için mutfağa geldi. Ayağı yerdeki bir tabağa takıldı, diyelim. Yok, endişelenmeyin, hiç acı çekmedi.
Kuru gülüşü, hainceydi.
Annabel uzaklarda bir yerde, bir kadının ağladığını duydu. Mesafe incelemeyi boğuklaştırıyordu ama yanılmadığından emindi.
- Neredeyiz? diye ürktü Annabel. Soluk soluğa kaldı.
- Söyledim ya. Evimdeyiz.
- Bunun...
Genç kadın birden bütün fotoğrafları, kaçırılıp alıkonulan insanları hatırlayıp gözlerini yumdu.
- Neden... Bütün bunlar, neden? diye meraklandı.
- Neden mi? diye şaşkınlıkla tekrarladı adam. Hâlâ anlamadınız mı? Haydi canım, Annabel... Hiç dikkatli değilsiniz, görmeniz gerekeni görmüyorsunuz, tik karşılaştığımızda, olayı sizin çözeceğinizi, bağlantıyı kuracağınızı düşünmüştüm. Kurbanlar, Annabel, anahtar onlar. Caliban içini çekti. Dilsizlik -bu kadını sessizlikle korkutmak -ile dehasını paylaşmak arasında kararsızdı. Sonunda, heyecanını güçlükle kontrol ederek, sözlerini sürdürdü:
- Olaylara farklı bakalım, Annabel. Sokaklarda yürürken, ne görüyorsunuz? Ya da markette alışveriş yaparken? Veya tatildeyken, deniz kıyısında? Ne görüyorsunuz?
Ben söyleyeyim. Kalabalığı görüyorsunuz, insanları. Koskocaman tüketici sürülerini. Hani insan olarak adlandırılanları, bilirsiniz, beslenme zincirinin tepesinde olanları, dünyanın efendilerini. Laf aramızda, bütün o ticaret merkezlerindeki salakların dünyanın efendileri olduklarına inanıyor musunuz siz? Ne yapıyorlar?
Tıkmıyorlar, bir gün sonra yeniden kazanmak zorunda kalacakları paralan harcıyorlar. Toprağın gerçek parazitleri gibi, pisliklerini etrafa saçıyorlar.
Annabel daha da endişelendi. Adamın konuşmasına kattığı enerji hoşuna gitmiyordu.
- İyi ya, çok basit, diye devam etti adam; bir gün o kalabalığın içinde gezip her birinin küçük hesaplarını görünce, kusacak gibi oldum, insanı kustum, onun aptallığını kustum, niyetini kustum.
Annabel dizlerini kendine çekti. Korkunun kolları vücudunu sarmaya başlamıştı.

- Bütün yaptıklarımın boyutlarını anlayabilmeniz için size biraz kendimden bahsedeceğim, ister misiniz?
Ne yapabilirdi ki? Zaman kazanmak, umabileceği tek şeydi. Adamı konuşturmaya çalışmak. Murdoch yalnız biriydi, belki de cinayetlerindeki dehayı anlayabilecek biriyle ilk kez karşılaşıyordu. Ne denli ölümcül olsalar da, daha önce zevklerini kimseyle paylaşma fırsatı bulamamıştı.
Murdoch derin bir nefes aldı. Sanki söyleyeceklerini kafasından yüzlerce kez geçirmiş gibi, konuşması akıcıydı.
- İktidar duygusunu, bir çeşit güce sahip olup saygı görmeyi çocukluğumdan beri hep çok sevdim. Öteki çocukları ağaca bağlamaya, çözmem için yalvardıklarını duymaya bayılırdım. Bazen gözlerindeki boyun eğişi gördüğümde, onlara istediğimi yaptırabileceğimi bilirdim. Bu koşullar altında polis olmam sizi şaşırtıyor mu? Tamam, ufak tefek yanlışlarım oldu tabiî, bazen kendimi kontrol edemeyip başımı derde soktum ama kabul etmek lazım, şerif yıldızı insana bayağı yardımcı oluyor! Bütün bunların nasıl başladığını öğrenmek ister misiniz? Ha, ister misiniz?
Annabel cevap yerine inledi. Zaman kazanmak zorundaydı, adamın ne yapacağı belli değildi.
- Kaderin yüzünden, diye söze girdi. Siz, kadere inanır mısınız? Ben inanırım. Biraz inanırım. 1997 yılına kadar başım dertten kurtulmamıştı. Şiddet kullanmaya başlamıştım, öyle aman aman bir şiddet değil, ama insanları bilirsiniz işte, ufacık bir şeyi büyütüp heyecanlanırlar. Bir de o kahrolası tutkum vardı, düşlerimde cesetler görüyor, içlerini görmek için karınlarım yarıyor, tatlarına bakıyordum. Hep merak ettiğim bir şey vardı, başkalarının tadına bakmak.
Yeniden sessizlik oldu. Sanki bütün bunları yeniden hatırlıyor gibi, Murdoch'un burun delikleri bir ıslık sesi çıkararak yavaş yavaş soludu. - Zaman geçtikçe, bu takıntıdan kurtulmak daha da güçleşiyordu. Ayrıntılarla canınızı sıkmayayım, ama gerçek bir takıntıydı bu, kahrolası, boktan bir takıntı.
Ve işte 1997 yılında bir nisan günü bir FBI ajanı büroma damladı. O zamanlarda Kaliforniya'da bir kentin şerifliğini yapıyordum. Bana Kuzey Carolina'daki bir dizi cinayeti soruşturduğunu anlattı. Yeni bulduğu bir ipucuna göre, katil gençliğinde benim görev bölgemde oturmuş olabilirmiş. Herif son on yılın bütün sabıka kayıtlarını açmamızı, başta gözlerle ilgili sakatlamalar olmak üzere ahlak ve ırza tecavüz dosyalarını

ayıklamamızı istedi. O tuhaf katili, kim olduğunu, sabahlan yanında bir cesetle uyandığında neler hissettiğini düşünmeden duramadığım dört koskoca gün. Kim olduğunu öğrenmeye çalışmakla, düşlerime bir yüz oturtmakla geçirdiğim dört gün. Sonunda Robert Fairziak adlı birine ulaştım. Robert gençliğinde, doksanlı yılların başında bazı haltlar karıştırmıştı. İki otostopçuyu bir hafta boyunca alıkoymuş. Onlara hiçbir kötülük yapmamış ama, gitmelerine de izin vermemiş: daha fazla yalnızlık çekmemek için, demiş benden Önceki şerife. Ama federal ajanın asıl dikkatini çeken, otostopçulardan birinin ifadesiydi; anlattıklarına göre Robert birkaç kez gözlerini ona vermelerini isteyip, karşılığında ikisini de serbest bırakacağını söylemiş. Konu fazla gürültü çıkarmadan kapanmış, Robert otostopçuları zarar vermeden serbest bıraktığı için bir psikiyatri kurumunda on ay tedaviye gönderilmiş. FBI ajanı, Robert'ın adresini kontrol edince, adamını bulduğunu anladı: Robert Fairziak Kaliforniya'ya doğu sahilinden, Kuzey Carolina'dan taşınmış. Hatırlıyorum, bunu öğrendiğinde sandalyesinde havaya sıçramıştı. Bataklık katilinin kimliğini belirlemişti. Doğruca havaalanına koştu.

Murdoch bir kez daha ara verdi, tek kelime etmeden bir dakika bekledi.

- Aynı akşam, diye sürdürdü sözünü, bir uçak düştüğünü duyunca, federal ajanın o uçakta olabileceği aklıma bile gelmedi. Bunu üç dört gün sonra, FBI'den gelen telefondan anladım. Ajanlarından birinin beni görmeye geldiğim ve uçak kazasında öldüğünü söylediler. Bir de, bir şey bulup bulmadığını sordular, işte o zaman bağlantıyı kurdum. FBI'nin adamı, heyecandan arkadaşlarına bilgi vermeyi bile unutarak, kafasında bataklık katilinin gerçek adı, havaalanına koşmuştu. Gerçeği sadece ben biliyordum. Ve o zaman, sustum. Neden, hâlâ bilmiyorum, onlara hiçbir şey anlatmadım. FBI ajanının hiçbir şey bulamadığı için öfkelendiğini ve kentten ayrıldığını söyledim.

Caliban derin bir soluk almak için durakladı. Annabel'e sanki biraz solunda, yukarıda bir yerdeymiş gibi geldi. Oysa yeniden konuşmaya başladığında, sanki adam çevresinde dönüyormuş gibi sesi yer değiştiriverdi.

- Bir hafta boyunca düşünüp durdum. Düşünebiliyor musunuz, seri cinayetler işleyen bir katilin adı ve adresi elimdeydi! Bataklık katilini enseleyen şerif diye kahraman bile olabilirdim. Oysa bu fikir heyecan bile vermedi. Böylesi bir ün bana çekici gelmiyor, içimi titretmiyordu. Öte taraftan adamın kimliği ve yaptıkları beni büyülemişti.

Annabel hiç zorlanmadan Murdoch'u dudaklarında salya, anılarla sarhoş haliyle getirdi gözlerinin önüne.
- Günler boyunca evinin hayalini kurdum, içinin neye benzediğini tahmin etmeye çalıştım. Böyle bir adamın hafta sonu olunca neler yaptığı, falan; bütün bunlara taktım kafamı. Ve Kuzey Carolina'ya gittim. Önce onu izledim, sonra da yaklaştım. Her şeyi bildiğimi söyledim. Ona hayran olduğumu anlattım. Bir alışveriş merkezinde dolaşmaya başladığımızı hatırlıyorum. Ve orada, et-rafımızda bütün o kalabalığı görünce, ona birlikte çalışırsak daha iyi şeyler yapabileceğimizi söyledim.
Ah, Annabel, ilki tam bir katliam oldu, korkunçtu; durmadan debeleniyor, kanı neredeyse iki metre havaya fışkırıyordu. Bir an geldi, çığlık bile atamadı, bitmez tükenmez bir gurultu, domuz çığlığı gibi. Ama etin o ilk lokması...
Caliban derin bir nefes aldı, burnundan püskürttüğü soluk titreşti.
- Ne nefaset. O anda, bütün o kanın önemi kalmadı. Tam tersine, seyrettiğim adamı yemekten çok hoşlandım. Bundan daha güzel bir şey olamaz, sevişmekten de iyi, orgazmdan da sarhoş edici bir şey, insanın üzerinde mutlak hâkimiyetim vardı, bu hamleyle beslenme zincirinin en tepesine, insanların ötesine fırlamıştım. Ziyafet çekiyordum kendime. Piramidin zirvesinde, yapayalnız. Annabel, daha sonra kalabalığın arasında yürümenin, o kadınlar ile erkekleri gözleriyle yiyip bitirirken, onlara sahip olmak için ufacık bir hareketin yeteceğini bilmenin insana nasıl bir enerji, nasıl bir güç verdiğini tahmin edemezsiniz, insan sanki yürümüyor artık, âdeta süzülüyor ve işte o zaman kimsenin sizinle eşit olamayacağını anlıyordunuz. Ve bu tat, sevgili dostum... İnceliğindeki nefaset, körpelik; inanın bana, başka hiçbir et o tada erişemez! Farkında olmasanız da bütün vücudunuz kendisiyle aynı ırktan birinin etini hazmettiğini, bir sahiplik, bir tanıma gerçekleştiğini, çemberin kapandığını hissediyor. Annabel mide bulantısını bastırmaya çalıştı.
- Siz... İğrençsiniz, diye güçlükle homurdandı.
- Ya! Öyle mi diyorsunuz? Ben sizinle aynıyım, ama aradaki tek fark, ben bilinçliyim, ben dikkatliyim ve sizin toplumunuzun ikiyüzlülüğüyle beslenmiyorum! Şu inek yetiştirme çiftliklerine bakın bir, eşya haline düşürülmüş, vicdanımız rahatsız olmasın diye ruhsuzluğa mahkûm edilmiş o zavallı hayvanları düşünün, insan eti gibi kusursuz bir etin yerine geçirilmeye çalışılan, dört ayak üzeri gıda. Onlan beslemek için hayvansal un kullanılıyor; peki ama o unlardan çoğunun insan plasentası

içerdiğini biliyor muydunuz? Sadece insan plasentası ve ceninlerin kozmetik ve ilaç laboratuvarlar arasında amansız bir rekabete konu olduğunu biliyor muydunuz? Bütün dünyada, o büyük şirketler kullandığımız ilaçlardan bazılarını bu dediklerimden üretiyor. Binlerce kadın doğumdan sonra, kendilerine gelecekleri ve güçlenecekleri inancıyla plasentadan yapılma haplar yutuyor.
Sesi bu kez daha alaycı, daha saldırgan çıktı:
-Ah, neler düşündüğünüzü tahmin edebiliyorum, kuşkulusunuz! Somut örnekler mi istiyorsunuz? Öyle mi? Pekâlâ öyleyse, insan sidiğinden üretilen ve kalp sorunlarında kullanılan şu Uro Kinase'yi alalım. Ya da Pittsburgh'de, beyin kanamasının etkilerinden kurtulmak için insan embriyosu hücrelerinden üretilmiş nöron iğ- nesi olan on kişiyi. Peki, insan plasentası ya da cenin karışımından yapılıp, hap ya da iğne şeklinde kullanılan gençleşme kürlerine ne demeli? Sizi neyin rahatsız ettiğim söyleyeyim: sizi en çok benim sadece hayatta kalmak için öldürmememem, aynı zamanda insan eti yemem isyan ettiriyor. Bu sizin için tabu, oysa başlıca dinlerinden birinin Tanrı'sının etini yemenizi ve kanını içmenizi istediği bir toplumda yaşıyor olmanız size çelişkili gelmiyor mu? Peki, ya Havva bir elma parçası yerine Âdem'in etinden bir lokma yemiş olsaydı, gerçek et günahı, kendinden bir şey veriş, gerçek aşk... Dünya bambaşka olurdu, inanın bana! İnsan ikiyüzlüdür, yasaları kendi ihtiyaçlarına uyarlıyor; bugün hayat kurtarmak için organ nakli yapmak gerekiyor; bu da bir çeşit yamyamlık değil mi? Tamam, ağzınızdan geçmiyor, ama sonuç aynı!
- Hiç ilgisi yok, organ nakilleri hayat kurtarıyor! diye itiraz etti Annabel.
- Bunların hepsi saçmalık! Yarın öbür gün insan nüfusunun hayatta kalması için et ihtiyacı duyulursa, yamyamlık ufak ufak yasallaşacaktır. Hele bugün sanayi gıdalarında karşılaşılan onca sonından sonra! İnsan hastalık korkusu duymadan hiçbir şey yutamaz oldu.
Sözlerini sürdürmeden önce biraz duraksadı:
- Deli dana hastalığı, alın size bir örnek... Üstelik, insanın beynini sulandıran bir hastalık, buradaki ironi çok hoşuma gidiyor! "Beyler, daha az beyinlesin, ruh haline aldırmadan, daha fazla tıkının" da diyebilirlerdi.
- Saçma...
Annabel içindekileri söylemekte zorlanıyordu, ama Caliban söylediklerini yaşıyordu, onun için adamı olabildiğince konuşturması gerekiyordu.
- Öyle demeyin! Ben sadece yarın hoş görülecek olanı yapıyorum. Ben

öncüyüm, hepsi bu.
- Peki ama, neden bu insanlar? Çocukları öldürdünüz! Caliban keyifle kıkırdadı.
- Neden mi bunlar? Neden ötekiler değil? Her zamanki marketinizde kuyruğa girip bir baksanıza! Herkesi aynı sepete koyuyorum! Sorunuzun cevabı kurbanların seçiminde, anladığınızı sanmıştım... Ben sadece yeni bir ürün çeşidi gören her tüketicinin yaptığını yaptım: karşılaştırdım, alışverişimi yaptım! Gençler, erkekler, kadınlar, çocuklar. Bir anne ile oğlunun, iki kız kardeşin, ırkların, cinsiyetlerin ve yaşların arasında tat farkı olup olmadığını merak ettim. Bu kadar basit işte. Kansas sığın, Tennessee danası, seçmiyor muyuz? Son zamanlarda da... Bütün bir aileyi karşılaştırmaya giriştim, dedi sesinde yoğun bir kışkırtıcılıkla.
Sözlerinin peşinden gelen sessizlik Annabel'i yıktı, çocuğun parmaklarını düşündü.
- Ne demek istediğimi anladığınızdan eminim... Onlan dostum Bob'un orada bıraktım. Yer meselesi. Sizi ziyarete geldiğim akşam, iki parmakçık kesmek için yolumu uzatıp, ona uğradım... Ah, umarım bu dediklerim kafanızı karıştırıyordur. Adresinizi bulmakta hiç sorun yaşamadım, itiraf edeyim ki sizi duşun altında görünce, içimde arzunun nefesini duydum, sevgili dostum, cildiniz öylesine... Öylesine körpeydi ki, iştahım kabardı. Doğru, böyle bir şey yapmak, evinizde bütün o izleri bırakmak benim için aptallık olurdu; sonra bir de tecavüz... Hiç bana göre değil, tecavüz Lucas'ın işiydi.
Farkına vardınız mı bilmem ama, o akşam bir hata yaptım. Biraz daha dikkatli olsaydınız, aynadaki yazının Post-ittekilerle aynı olmadığını görürdünüz. Bu belki de yaptığım tek hataydı; talihim varmış, anlık bir hataydı, fark edilmeden kayboldu. Annabel kafasını salladı. Adam tümüyle kaçıktı.
- Siz çıldırmışsınız...
- Ah, rica ederim bu konulara girmeyelim! Dünyayı bu hale ben getirmedim, onun için beni suçlamayın! Ben sadece bu toplumun bir ürünüyüm, hepsi bu! Ne düşünüyorsunuz, ha? Bugün bu ülkede yaşayan on sekiz yaşında bir velet, televizyonda on sekiz binden fazla cinayete tanık oldu; Avrupa'daysa televizyondan izlenen ölü sayısı haftada iki yüz ile üç yüz arasında. Bundan böyle bütün yarışlarda tüketime, estetiğe ve hatta paraya doğru koşuluyor. Parası olan bir insan, güzelliği, hatta gençliği bile satın alabiliyor. 1999'dan beri internette yumurtacık alınırken,

insanlar alışverişlerini harika mankenleri dikizleyerek gerçekleştiriyor, tuşların ucunda aybaşı kanamalarını, tıbbî raporlarını, aile geçmişlerini buluyor. Her şeyi kontrol ettikten sonra, yumurtacık siparişinizi veriyorsunuz! İnsan vücudunun pazarlamanın elindeki ticarî bir aksesuardan farkı kalmadı. Bu kesin. Öyleyse, kendimi neden mahrum edeyim? Her zaman ileriye gitmek, yenilik yaratmak, üretmek, tüketmek gerek. Beni böyle yetiştirdiler, hayır, annemle babam, değil, televizyon, gazeteler, reklamlar, sokaktaki panolar, büyüklerin konuşmaları. Her şey, eğitim bile bu görüşe göre ayarlanıyor. Onun için, kimse gelip beni suçlamasın! Anne, baba, bakın, başardım! Bütün bunları yaptım, ben gelişmiş bir insanım! Zirvedeyim, insanların ötesinde!
Soluğunu toparlamak için bir an durakladı, sonra konuyu kapattı:
- Size gelince... Sizin de diğerlerinden bir farkınız yok! Annabel ıstırabına rağmen tükürür gibi cevap verdi:
- Neden, insan yemediğim için mi?
Yeraltı dehlizlerinin ebedî gecesinde, Caliban'ın gözbebekleri parıldamaya başladı.
Ve gülüşü dayanılmaz oldu.

72

Brolin Hollanda Tüneli'nin gişelerini geçer geçmez bütün gücüyle gaz pedalına abanınca, ibre sarhoş edici bir hızla tırmanmaya başladı.
Eski Morris Kanalı Müzesi'nin mallarını kimin aldığını öğrenince adresi not etmiş, sonra da dışarı koşmadan önce internetten bir harita indirmişti. Biraz daha loş bir sokak buluncaya kadar koşmuş, sonra da sokaktaki arabalardan birini ödünç almıştı. Motorun homurtuyla çalıştığını duyuncaya kadar, arabanın elektrikli kontak sistemine sinirlenmişti bu arada.
Katille daha önce karşılaşmıştı. Caliban'ı tanıyordu, iyice düşünüldüğünde, bunda öyle çok şaşacak bir yarı da yoktu. Caliban'ın av sahası kendi çevresiydi, durmadan eyaletin bir ucundan diğerine gitmeyi, ininde "boş zamanlarım" değerlendirdiği ölümcül meraklarını mesleğiyle bağdaştırması mümkün değildi. Üstelik Rachel Faulet'nın kaçırılması sayesinde, Brolin'le de tanışmıştı. Eric Murdoch.
Brolin, etkileyici, giderek yağla kaplanan kaslı bir vücut hatırlıyordu. Öyle ya. Avcının avlarım izlemesinin gerisinde damak zevki de vardı.
Murdoch 1998 yılında kapılarını kapatan Morris Kanalı Müzesi'ni

neredeyse yok pahasına satın almıştı. Müze asıl olarak mahzenden oluşan, eski ve yıkılmak üzere bir evdi. Kanalı kullanıldığı dönemlerde, bir sürü meyilli tepenin aşılmasını sağlıyordu. Mavnaların tepelere çekilebilmesi için kullanılan zincir, tıpkı su değirmenleri gibi suyun gücüyle, dâhice bir yeraltı türbin sistemiyle hareket ettiriliyordu. Müze olarak kullanılan ev, bodrumunda bu eski sistemi, o dönemden sonra terk edilmiş bir sürü oda ve koridoru da içeriyordu. Caliban için, kurbanlarım alıkoyacağı kusursuz bir yerdi. Üstelik, müzedeki eşyaları alırken, kanalla ilgili etkileyici bir fotoğraf ve kartpostal koleksiyonuna da sahip olmuştu. Bütün hatası da buradaydı. Mesajlarına bir hava vermek isterken, kartpostallarından birkaçını Bob'a bırakmış, o da efendisine ihanet etmişti.

Brolin Newark'tan geçerken hızını daha da artırdı, bu saatte neredeyse hiç trafik yoktu.

Thayer'a, Annabel'in ortağına ulaşacak bir numara olmadığı için kuduruyordu. New York'un herhangi bir polis santralına telefon edip, New Jersey'deki küçük bir kasaba şerifinin tehlikeli bir psikopat olduğunu söylese ya gülerler ya da gelip ifade vermesini isterlerdi. Kimse meçhul birinden gelen basit bir telefon ihbarına güvenip, gecenin ortasında bir şerifin evine bir devriye göndermezdi. Bir polis karakolunda durmayı da göze alamıyor, zamanın onun aleyhine işlediğini aklından çıkaramıyordu.

Birden içini bir korku kapladı. Bir *dejâ-vu* hissiydi, yakın geçmişte, yaşanmış, ancak hâlâ görmekte olduğu bir kâbustu bu. Yeterince hızlı olamadığı için, masumiyetin ölümü. Hız göstergesinin ibresi 180 kilometreyi geçti. Glock'unu vücudunda hissediyordu. Kullanmakta tereddüt etmeyecekti. Bu da hapishaneyle aynı anlama geliyordu. Eğer Murdoch'u öldürürse, polisler balistik inceleme yapacaklardı kuşkusuz. Merminin üzerindeki çizgilerin incelenmesi silahın namlusunun kendine özgü izini verecek ve veritabanı da Lucas Shapiro'yu öldüren kurşunlar ile bunlar arasındaki olumlu benzerliği gözler önüne serecekti.

Kent yavaş yavaş kabuk değiştirmeye başladı, çevreye doğal bir manzara hâkim oldu; birkaç ağaç, donmuş su birikintileri, karla kaplı tarlalar.

Phillipsburg aksi yönde giden bir yürüyen bandın öteki ucunda gibiydi.

Brolin direksiyona tutundu ve bütün ağırlığıyla gaz pedalına yüklendi.

73

Annabel hiç duymamış olmayı yeğlerdi. Murdoch'un gülüşüne hiç şahit olmamayı. Çılgınlığın kesik kesik gülüşü. Adam, genç dedektif üzerinde bıraktığı etkinin keyfini çıkarıyordu. Bir insanı istediği gibi yıkıp ezmek, psikolojik olarak yok etmek; böylesi anlan yaşamaya bayılıyordu.
- Hayat, Annabel, bir şakadan farksız. Felaketler iyi niyetten doğuyor, işte tarihten alınacak tek ders bu. Şu sizin özel dedektifin sadık bir köpek gibi, her yerde aradığı şu zavallı Rachel'ı alın. Nedir, biliyor musunuz? Onu hamile olduğu için seçtim; bebek beklediğini ablası söylemişti. Megan Faulet dostumdur. Eğer Megan bana hamile kardeşinden bahsetmese, Rachel asla burada olmazdı! Hayatın cilveleri ne kadar güzel, değil mi? Böylesine hoşuna giden cilvelere kahkahalarla gülmeye başladı. Annabel'i iniltileri, genç kadının neredeyse hazır olduğunu doğruluyordu. Kısacık bir süre sonra, Annabel'e bütün dehasını gösterecekti. O inanılmaz buluşu, kim olursa olsun, insanı çıldırtma hünerini. Bir avcı gibi peşine takılan kadına her şeyi açıklamaktan özel bir zevk almakla birlikte, yaptıklarını haklı göstermek istemesi, sadece egosunu tatmin etmeye yönelik değildi; böyle davranmak, Annabel'in dengesini bozmak için, ruhunu zayıflatmak için kusursuz bir yöntemdi.
Kurbanını iyice tüketmek için son bir hamle daha yapmaya, baskıyı iyice artırmaya karar verdi:
- Vagondaki iskeletleri bulduğunuzda, gerçekten her şeyi anlayacağınızı düşünmüştüm; itiraf edeyim, vagonu bulmanız benim için ağır bir darbe oldu. Oysa şimdi, bilmecenin parçalan teker teker yerine oturuyor, değil mi? Açılmış kafatasları, eksik birkaç kavalkemiği... Hâlâ olmadı mı? Haydi, Annabel! Dana paçasını bilir misiniz? İnsan etiyle de çok güzel paça yapılır, hemen dizin altındaki kısımdan. Haydi, güzel güzel bitirelim: Lucas'ın bazı dükkânlara et temin ettiğini biliyordunuz. Mezbahaya gidiyor, istediği parçalan alıyor ve evine dönüp aldıklarını kutulara koyuyor, ambalajlıyordu. Peki şimdi size satışı sığır ya da dana eti dışındaki ürünlerle çeşitlendirdiğini itiraf etsem... Sizin ya da be-nim tabakta hemcinslerimizden birini ağırlayıp ağırlamadığımızı kim bilebilir? İşte insan vücudunun üstünlüğü de bu zaten, içinde atacak hiçbir şey yok, her şey yenilebiliyor! Bu kez, fazla ileri gitmişti; genç kızın içinden çığlıklar attığına bahse girebilirdi. Harekete geçti.

Sesi daha yumuşaktı, aynı zamanda daha ciddi. Artık oyun oynamıyordu.
- Sağınızda bir kutu kibrit var. Alın kutuyu.
Annabel şoktaydı ve adamı belli belirsiz duyuyordu, ses tonundaki değişiklikle kendine geldi. Ürperdi. Buradan kurtulmalıydı, yoksa çıldıracaktı. Caliban'ı gülüşü ruhunu yaralamış, adamın sözünü ettiği ironiyi fark ettiğinden en kötüsünü düşünür olmuştu. Ağzını, belleğini ve bütün ruhunu yıkamak istiyordu.
- Hemen sağınızda. Öyle oturmayın orada, haydi, kolunuzu uzatın.
Artık karanlıkta kalmak istemiyordu, karanlığa daha fazla dayanamayacaktı. Annabel el yordamıyla sağına uzandı ve söz konusu kutuyu buldu. Kutuyu açtığında, etrafında hafif bir hışırtı yankılandı.
-Annabel... Yakaladığım bütün o inanlar... Onlar... Onlar ölmedi, Annabel. Sizinle birlikteler. Şimdi. Hepsi çevrenizde. Benim sayemde, sonsuza dek beraber olacaksınız. Hep beraber...
Genç kadının sinirleri iflas etmek üzereydi, onun için Murdoch'un bir uyanda bulunduğunu anlayamadı, o anda tek istediği biraz ışık, biraz sıcaklıktı. Ve buradan çıkmak.
Kibriti çaktı.
Bir duman bulutuyla birlikte, çevreye kükürt kokusu yayıldı.
Kaçarcasına çekilen karanlık, dehşetin üzerine örttüğü perdeyi kaldırdı.
Annabel şişen alevle birlikte gözlerini kaldırdı.
Yuvarlak bir odanın ortasındaydı. Dar ve alçak tavanlı bir odanın.
Hepsi göründ ü.
Onlarcası.
Erkekler, kadınlar, çocuklar. Hepsi oradaydı, ya da hemen hepsi. 391
Duvarlar yüzlerinin derisiyle kaplıydı, ruhları narin giysileri üst üste yığılmış, geriye tırnak kadar toprak ya da tuğla kalmamıştı; her yer çekiştirilmiş deriyle, gerilmiş dudaklar ya da yüzer gibi görünen gözkapaklarıyla örtülmüştü. Genç kadının çevresinde, kıyamet gününün yargıçları gibi, insandan yapılmış yamalı bir yorgan vardı.
Annabel titremeye başladı, kibritin alevi kısaldı.
İşte o zaman diğerlerinden farklı bir yüz gördü. Diğerleri yamyassı iken, bu şişkin bir yüzdü. Daha solgun ama daha az balmumumsu. Dudakları geçmiş bir mor değil, ıslak siyah. Suratı tanıdı: Rachel Faulet.
Annabel yaklaştı.
Ve gözler açıldı.
Korkunç gözler.

Annabel elindeki kibriti bırakınca, gölgeler mahzenin üzerine oburca atıldı.

74

Tekerlekler virajdan çıkarken karları uzağa fırlattı. Brolin Phillipsburg yazan levhayı az önce geçmişti. Eski müze, kasabanın girişinde, geçilmesi güç bir yolun sonundaydı. Brolin yolu görünce, bütün hızıyla daldı. İnternetten indirdiği krokinin doğru olup olmadığını birazdan öğrenecekti.

Sarsak bir köprüden sonra, otomobil keskin bir virajda kara saplandı. Özel dedektif fazla inat etmedi ve soğuğa meydan okuyarak arabadan indi. Kar taneleri yere değmekte zorlanıyor, çevredeki ceviz ağaçlarında ıslıklanan rüzgâr sağanaklarına kapılıp dağılıyordu. Brolin koşmaya başladı, devrilmiş bir ağacın üzerinden aşınca, kendini bir yamacın dibinde buldu. Ev internet sayfasındaki resimde olduğu kadar eskiydi. Pencereleri dev bir örümceğin gözleri gibi, geceyi yansıtıyordu.

Brolin silahını çekti ve binaya koşar adım yaklaştı. Verandaya tırmandı ve dikkatli bakışlarla pencereleri kolaçan etti. İçerisi karanlıktı. Hiç hayat belirtisi görmedi. Belki de çok geç kaldın, diye fısıldadı içinden bir ses. Ya da belki burada değillerdi. Annabel'in ne söylediğini pek iyi anlamamıştı. Hayır, oradalar, evin altında, bir zamanlar mavnaları çekme mekanizmalarını barındıran dehlizlerde.

Elini kapının tokmağına koydu. Kapalıydı. Maymuncuk takımını çıkarmak üzereyken fikrini değiştirdi, incelik çağı geçmişti artık. Eski ahşap kapının sağlamlığını hesaplayarak gerileyip, kapıyı omuzladı. Kapı çatırdayarak açılırken eşiğine kıymıklar saçıldı.

Kapının yanına çömelip Glock'unu doğrulttu.

Şu meşhur dehlizlere nereden giriliyordu? Sakın dışarıdan olmasın?

Çevresinde tekrar tekrar dönüp kendini koruyarak salona yaklaştı.

Öteki eliyle kalem fenerini çıkarıp, odayı taradı.

Işık huzmesi masanın üzerinde durdu.

Caliban'ın kurbanlarının fotoğrafları masayı kaplamıştı. Ama en önemlisi, masanın üzerinde bir çift kelepçe ve içinde Berettasıyla bir tabanca kılın vardı. Annabel'in silahı. Demek genç kadın buradaydı. Brolin Annabel'in silahını evin ortalık yerinde asla bırakmayacağını biliyordu. Şu anda canavarın pençesinde olmalıydı.

Yaklaştı, tabancaya takılı şarjörü kontrol edip Beretta'yı aldı, Glock'unu kılıfına soktu.

Geriye, aşağıya inen yolu bulmak kalıyordu.

****

Tam da o anda Eric Murdoch, kendini daha çok Caliban - gözden geçirilmiş bir yamyamlığın yeni ilahı- olarak görmesine rağmen, ruhlar mahzeninden çekildi. Buluşuna bu adı yakıştırmıştı. Genelde, kaçırdığı kişiyi bu mekâna almadan önce, bütün direncini kırmak için zindanlarda uzunca bir süre konuk edip, zihnine sistemli bir işkence uyguluyordu. Zavallıyı bu mezarlığa kapatıp orada gerektiği kadar bırakmadan önce, iyice sarsılmış olmasına özen gösteriyordu. Ruhlar mahzenindeki kurbana et parçalan veriyor, ne var ki ne eti olduğunu açıklamıyordu. Yamyamlık hakkında o sarsıcı nutkunu attıktan sonra, kurbanının aklını istediğini düşünmekte serbest bırakıyordu, en kötüsü de buydu zaten. Açlıktan kurtulmak için, sonunda hepsi verileni yerdi. Aklî yetilerini koruyarak buradan çıkanların sayısı çok azdı. Bunun en son ve kusursuz örneği Taylor Adams'tı. Üstelik, kıza görünmemek için önlemler alması da gerekmişti: Taylor onu tanıyordu, serbest kaldıktan sonra bir gün yeniden konuşma ihtimali varsa, ona görünmek tehlikeli olurdu. En çok da, memeye iliştirdiği çengelliiğne fikrinden hoşlanmıştı. Ne akıl ama!
O hazırlığın ötesinde, asıl bayıldığı surat numarasıydı. Bir insanın derisini yüzmek o kadar kolay değildi, epey bir deneyin ardından ustalaşmıştı. Ya canlı surat sürprizi, işte asıl sanat buydu! Ama uğraş gerektiren bir sanat. Konuklarından birine uyuşturucu bir ilaç veriyor, sonra da tekerlekli bir sedyeye yüzükoyun, kafası boşlukta kalacak şekilde yatırıyordu. Bütün vücudunu bağlayınca, geriye sedyeyi ruhlar mahzeninin kapısında açtığı deliğin hizasına getirmekten başka yapacak bir şey kalmıyordu. Kapıdaki deliği yüz derileriyle sakladığından, içeriden görülmesi imkânsızdı. Sonra sedyeden taşan kafayı boşluğa iyice yerleştirip, gerisi görülmesin diye etrafım yine yüz derileriyle çeviriyor ve konuğunun kendine gelmesini bekliyordu. Bazen uyanışı hızlandırmak için neşterin ucunu kadının ya da erkeğin cinsel organına batırdığı da olurdu. Bu durumda insandan harika bir çığlık kopar, genellikle bu çığlığı mahzendeki mahkûmunla izlerdi. Kısacası, stratejisiyle çok gurur duyuyordu. Bir kadın iniltisiyle düşünden uyandı. Yine o, diye öfkelendi. Bir aydır burada olmasına rağmen, tuhaf şey, hâlâ sakinleşmiyordu. Çoğu kez, isteri krizleri ile gözyaşları ikinci haftada kesilirdi. Bu kan inadının cezasını çekecekti. Ne de olsa yer

açması gerekiyordu. Asyalı genç kadın bekleyebilirdi. Caliban kadının biraz daha semirmesini istiyordu. Küçük kızın da. Carly. Bu da diğer bütün çocuklar gibiydi, onları yanında daha uzun zaman tutmak istiyordu. Organizmaları tümüyle saf oluncaya, buraya gelmeden, dışarıdayken yuttukları bütün pisliklerden arınıncaya kadar. Dipteki mağarayı kazmaları için onları arada bir çıkarması yeterliydi. Kazının Caliban için hiç önemi yoktu, inini bir parça genişletmek dışında; onun asıl değer verdiği kazmak için sarf ettikleri çabaydı. Çünkü böylelikle spor yapıyorlar, kaslarına, etlerine oksijen yüklüyorlardı. Zaman geçtikçe, konuklarının kazmaktan kaçınmadıklarını, hareketsiz kalıp düşünmektense, her şeyi tercih ettiklerini fark etmişti. Bu üç veledin beslenmelerini denetim altına alıp, biraz idman yapmaya zorlamakla, vücutlarının kusursuzluğunu, yetiştirmelerinin yüzde yüz denetim altına alınmasını sağlamış oluyordu. Nefis. Caliban olduğu yerde çakıldı.
Sanki bir ses duymuştu. Merdivene doğru kulak kabarttı. Hava akımıyla kollarındaki tüyler diken diken oldu. Bunda şaşacak bir şey yok, burada sürüyle hava akımı var. Bir kapı gıcırdadı.
Bu kez Caliban kaşlarını çattı, paslı bir kazmaya uzandı ve basamakların dibine, köşenin gölgesine sığındı.

****

Joshua Brolin ayağını birinci basamağa koydu, sonra da ikincisine. Basamakların sağlam olduğunu anlayınca hızlandı.
Bodrumun girişini bulmak hiç de zor olmamıştı aslında, mutfaktaki kan lekelerini izlemiş, sonunda koridordaki kapının önü- ne varmıştı. Kanın ılıklığı ürkütücüydü ve Caliban'ın faaliyete geçtiğini gösteriyordu.
Elinde Beretta, merdivenin, dibine varınca feneri söndürdü. Duvarlarda yanan meşaleler vardı.
Yerdeki toprak ayak seslerini emiyor, hiç gürültü çıkmıyordu.
Brolin dikkatle ilerledi.
Arkasında beliren dev gibi gölgeyi göremeden.
Özel dedektif hiç acelesiz yürüyordu, artık Caliban'ın toprağındaydı ve en ufak bir hata ölümcül olabilirdi.
Solda, birbirini izleyen beş kapı gördü.
Arkasındaki gölge yaklaşıyordu.
Birden, Brolin boğuk bir hıçkırık duydu. Ses sonuncu kapının ardından

geliyordu, işte tam yerindeydi, Caliban kurbanlarını burada tutuyordu. Burası onun teldolabıydı.
Gölge uzadı, kazmanın ucu havalandı.
Brolin'in gözüne yarı tarafta bir şey ilişiverdi.
Bir göz. Kapının öteki tarafında, bir çocuk gözü. Bir kızın, insanı sarsacak bir aldırmazlıkla Brolin'e bakıyordu. Birden göz irkildi, bakışma korku yayıldı. Onu dehşete düşüren, Brolin'in arkasında bir...
Brolin bütün gücüyle yekinerek kendini öne doğru attı.
Kazma kafasının yarım saniye önce bulunduğu yerdeki havaya saplandı.
Brolin toprakta yuvarlanarak olabildiğince uzaklaştı, sonra bir dizinin üzerinde doğruldu. Başı dönüyordu. Bakışları nirengi noktalarına, toprağa, duvarlara, tavana çivilendi.
Kimse yoktu.
Beretta'yı indirmeden ayağa kalktı.
Caliban ancak aksi yönde gitmiş olabilirdi, yoksa geçtiğini görmesi gerekirdi, iki metre kadar ilerleyip, küçük kızın kapısına yaslandı. Hâlâ tabancasını öne doğrultarak, bir parmağını iki kaplamanın arasına soktu.
- Hey, diye mırıldandı. Sakın korkma, ben buradayım, tamam mı?
Küçük kızın ağzından tek bir ses çıkmadı.
Brolin taştaki topuk seslerini duydu. Merdiven. Bu pezevenk tüyüyor!
Bodrumun girişine koştu.
Kör bir köşede, gelirken göremediği basamaklar daha derine iniyordu. Caliban pekâlâ aşağıya da inmiş olabilirdi.
Özel dedektif, inmeye karar verdi, yankı sanki derinden geliyordu. Elini soğuk duvara dayayarak loşlukta dengesini buldu.
Aşağıda, Brolin'e dev bir gırtlağın eşiğinde duruyormuş hissini veren, rutubete boğulmuş bir dehliz, karanlığın içinde kayboluyordu.
İleride bir yerde, su birikintisinden geçen bir ayak gibi, saçılan su sesi duyuldu. Brolin kalem fenerini yakıp, kafasını eğerek dehlize girdi. Tabancasının kabzasını bütün gücüyle sıkarak, birkaç metre koştu. Sağdaki ve soldaki duvardan beyaz bir sıvı sızıyordu; su öylesine kireçliydi ki, yere dağılmış birikintiler süt dolu kâseleri andırıyordu.
Sızıntının dışında, başka bir ses yoktu artık. Bir süre sonra, koridor dik bir açıyla sağa kıvrıldığında, Brolin ileride belli belirsiz bir aydınlık görür gibi oldu. Caliban dönemecin gerisinde, darbesini indirmeye hazır, bekliyor olabilirdi.
Brolin tam dirseğin önünde, süt beyaz bir birikintinin başında durdu.

Birikintiyi bir adımda geçmek imkânsız görünüyordu, üzerinden atlamaksa, kayma ve kolay hedef olma tehlikesini göze almak demekti. Birikinti geniş değildi, fazla derin de olamaz, diye düşündü. Usulca bir ayağını suya soktu, sonra ötekini... Madenî tıkırtı birikintinin sularına karıştı.
Kurt kapanının çeneleri etinde saklayarak Brolin'in bileğinde kenetlendi.
Dehşet verici bir siluet karanlıklardan ayaklarını uzatırken, Brolin çığlığını yuttu. Yırtıcı, gergin bir hareketle avının üzerine saldırdı. Hareketsiz kalan Brolin kaçınmayı beceremedi, darbeyi bütün gücüyle göğüs kemiğine yedi. Düşüşün şiddetiyle, bir an ayak bileğinin yırtılacağım sandı. Soluğu yitti, göğsü çukurlaştı, gırtlağından boğuk bir ıslık yükseldi. Yere çarpınca, kalem fenerini elinden düşürdü.
Aynı anda kolunda Caliban'ı ısırığını hissetti. Bu kez Brolin haykırarak bastı tetiğe.
Feneri artık beyaz birikintinin içinden parlıyor, neler olup bittiğini seçemeyecek kadar solgun bir ışık yayıyordu. Tetiğe bir daha bastı. Sonra bir daha. Vücudunun ilettiği bilgileri algılayıncaya kadar. Oksijen ciğerlerinin yolunu buluverdi.
Üzerinde artık başka bir ağırlık yoktu. Caliban daha ilk ateşte kaçmıştı.
Brolin derhal doğruldu, çelik kenetleri açmak ve bileğini kurtarmak için ellerini su birikintisine daldırdı. Kanlı çizgiler ışıltılı birikintinin yüzeyinde bir üçgen oluşturuyordu.
İşte o zaman, bir silahın kurulan tetiğini duydu. Tıkırtı çok yalandan, dirseğin öte tarafından, on metreden de az bir uzaklıktan gelmişti.
Brolin soluk soluğa ayak bileğini kurtardı, ardından fenerini aldı. Acının etkisiyle yüzünü buruşturuyordu.
Hafifçe topallayarak, kör köşeye yaklaştı.
Derin bir soluk aldı ve ani bir hareketle dirseğin öbür tarafını nişanladı.
Üç metre kadar ötede, birkaç basamak, daha büyükçe bir odaya iniyordu. Tek bir meşale, turuncu ışığıyla mağarayı aydınlatmıştı.
Caliban üç metre çapında bir oda yapmak için salonun ortasına tahtadan duvarlar dikmişti. Kalaslar yerden tavana uzanıyor, bu zindanı tümüyle kapatıyordu.
Brolin sırtını kayaya yapıştırdı, gözlerini birkaç metre ötesindeki ahşap siloya dikti. Caliban bu tuhaf yapının arkasında olabilirdi ancak.
Girinti ve çıkıntılara uyarak, taş duvara sürünerek ilerlerken, tekerlekli bir sedye gördü. Sedyenin üzerinde, yüzükoyun uzatılmış bir şekil vardı.

Kafası kaldırılmış, bir minderle de desteklenerek, merkezdeki ambarın kapısı olacak tahtanın içinde görünmez olmuştu. Sedyedeki şekil kayışlarla öylesine tutturulmuştu ki, küçük odanın içinden başka bir yeri görmesi imkânsızdı. Brolin o anda sedyedekinin kalçalarından birinin kırmızı sargılarla kaplı olduğunu fark etti. Bandaj olmayacak bir şekil almış, bacağa gereğinden fazla gömülmüştü.
Dudaklarını ısırdı. Kalça kası kesilip çıkarılmıştı.
Yana doğru bir adım attı.
Caliban göründü.
Tahta duvara yapışmış, revolverini sedyeye uzatılmış kişinin şakağına dayamıştı.
- Hayır, hayır, bir harekete kalkışmıyoruz, dedi özel dedektife bakarak.
Brolin Beretta'nın kabzasını sıkınca, eklem yerleri beyaza kesti.
- Kıpırdarsanız öldürürüm onu. Kim olduğunu biliyor musunuz?
Murdoch sedyenin arkasına sığınmış, sedyede yatan vücudu kendine siper etmişti. Çerçeveyi geriye doğru çekince, tekerlekler öttü. Sedyedekinin yüzü kapıdaki delikten kurtuldu.
Sedyede yatan kızı görünce, Brolin'in bağırsakları ayaklandı. Bu Rachel Faulet'ydi. Durmadan gözlerini kırpıştırıyordu. Sanki kendinde değil gibiydi, Caliban onu uyuşturmuş olmalıydı. - Sürpriz! diye haykırdı Caliban hiç yeri yokken. Şimdi artık silahınızı bırakın.
Brolin boyun eğmedi, Berettanın namlusu hâlâ şerife bakıyordu.
- Kahramanlık yapmaya kalkmayın; bu aptallığınız zaten Annabel ile ortağının hayatına mal oldu.
Özel dedektifin işaret parmağı tetik üzerinde kasıldı, silahın ateş alması için fazla bir şeye gerek kalmamıştı.
- Hayır, onları öldürmüş olamazsınız, dedi Brolin inanılmayacak kadar sakin bir sesle. Onlan öldürmek, idam fermanınızı imzalamak olur.
Mutfaktaki ılık kan.
- Öyle mi sanıyorsunuz? Tek istediğim, soruşturmalarında neler bulduklarını, ne bildiklerini öğrenmekti. Ama siz telefon edip, Malicia Bents hakkında öğrendiklerinizi anlatınca, işte o zaman işler değişti. Bu bilginin yayılmasına izin veremezdim.
Caliban bir an sustu. Korkunç saniyeler.
- Sonra harekete geçtim, diye ekledi. Tek eksik sizdiniz; oysa gelip kendinizi gümüş bir tepsiyle sunuyorsunuz.
Caliban sadece kafasıyla silahlı elini gösteriyordu; Rachel'ı vücudunun

arkasında kalabilmek için kapıya doğru kaydırmıştı. Gözünde ateşli bir ışık parlıyor, meşalenin yalımlarını yansıtıyordu. Adam Brolin'in menzilindeydi ve özel dedektif tetiğe basmak üzereydi.
Etrafının gereğinden karanlık olduğunu hatırlayıp, fikrini değiştirdi, Rachel'ı da vurabilirdi.
- Silahınız! diye böğürdü şerif. Silahınızı indirin; bir daha tekrar etmeyeceğim.
Caliban ince bir kan sızana kadar tabancasının namlusunu Rachel'ın şakağına bastırdı.
Brolin aynı anda kapının deliğinden bir elin uzandığını ve Eric Murdoch'un kafasındaki birkaç saç teline yapışarak hırsla geriye çektiğini gördü. Caliban kurtulabilmek için bağırarak yirmi santim kadar doğruldu.
Brolin'in parmağı tetiğe çöktü. Yay sıkıştı, horozu ileri saldı, iğne aynı anda fişeğin tapasına vurdu ve barutu ateşledi. Mermi -barutun ateşlenmesiyle ısınmış- yakıcı bir bulut içinde namluyu boydan boya geçti, hemen ardından hiçbir güçlükle karşılaşmadan Caliban'ın kafatasına girerek öbür taraftan, her yerde kan damlacıkları saçarak çıktı ve tahta duvara saplandı.
Canavarın vücudu birkaç saniye boyunca havada asılı kaldı, sonunda mesajı alıp bütün organlarına ve uzuvlarına iletti. Peşindeşi ilaç uyuşukluğundaki Rachel'i sarstı. Kasları kilitlenmişti, gözlerini Brolin'e indirdi; kafası öylesine karışıktı ki ne ağlayabiliyor ne de bağırabiliyordu.
Caliban'ın saçlarım kavrayan el deliğe girip kayboldu. Elin yerim bir ses, yönünü yitirmiş bir kadının sesi aldı:
- Joshua? Çıkar beni buradan...
Annabel gözyaşlarına boğuldu.

75

Jack Thayer'ın cansız vücudunu bodrumda, bir soğuk hava deposunda buldular. Çevresindeki erzak on kişiyi bir yıl boyunca doyuracak kadar çoktu. Yamyam olmaları koşuluyla.
FBI depodakilerin, iç organları da dahil, otuz dört kişiden arta kalanlar olduğunu belirledi.
Jack, Eric Murdoch'la konuşmak için mutfağa girdiğinde, beriki elinde otuz santimlik bir bıçakla kapının ardında bekliyordu. Gırtlağa çalınan bir bıçak darbesi şahdamarını, gırtlağı ve ses tellerini doğramış, ikincisi de ciğerini delmişti. Üçüncü ve dördüncü darbeler kalbi hedef almıştı.
Eric Murdoch'un evinde onun ve çetesinin Red Hook'taki antrepoda neler yaptığını açıklayacak hiçbir ize rastlanamadı; orasını kiralama nedenleri bir sır olarak kaldı, sadece şölenler düzenleyip, kendilerine ziyafetler çektikleri tahmin edildi.
Eric Murdoch'un kiler olarak kullanmak üzere arzusu doğrultusunda oluşturduğu yeraltı sistemi öğreticiydi. Zindanlar, erzak depolan, kesim odaları ve kurbanlarının bedensel formunu korumak için kazılması gereken girintiler, her şey ayrıntılarıyla düşünülüp tasarlanmıştı. Murdoch, Morris Kanalı'nın eski hidrolik düzeneğini şeytansı bir zekâyla elden geçirmişti. Dehlizlerde, hoparlörleri duvarların içine gizlenmiş, ustalıklı bir ses düzeni buldular. Caliban "konuklarının" direncini kırabilmek amacıyla o tuhaf sesleri, homurtuları, tıngırtıları, dehşet verici havayı daha da güçlendirecek bütün gürültüleri yaymak için, bu ses düzeninden yararlanıyordu.
Bütün eşyaları arasında, federallerin en çok ilgisini çeken, bir dergi yığının altında bulunan, oldukça eski bir defter oldu. 401
Bir çeşit günlük. Bazı bölümlerin altı baştan sona kadar çizilmişti. Defter, FBI ajanlarının Caliban'ı kişiliğini daha iyi anlamalarını sağladı. Seri cinayetler işleyen katillerin büyük çoğunluğunun tersine, Murdoch ailesinden ya da yakınlarından hiç kötü muamele görmemişti. Babası ciddiydi, evet, ama, şiddet kullananlardan değildi. Annesiyle babası boşanınca Eric, iyi bir kadın olan ama kafası başka yerlerde dolaşan annesinin yanında büyümüştü. Okuldayken, neredeyse hiç arkadaşı olmayan öfkeli, hoşgörüsüz ve bencil bir çocuktu. Her zaman her şeye hâkim olmak istiyordu. Bu davranışıyla kısa sürede yaşıtları tarafından

dışlanmış, akranları Eric'ten sakınmaya, çılgın davranışları yüzünden ondan nefret etmeye başlamıştı. Karşılığında Eric de herkesten nefret ediyor, giderek yalnızlığına biraz daha gömülüyordu. Bu iktidar açlığı, hâkimiyet isteği, daha küçük yaştan başlayan kalleşlik dürtüsü nereden geliyordu? Şimdilik hiçbir davranış bilimi bu sorunun cevabını verecek durumda değildi, bu da seri cinayetler işleyen katillerin kişiliklerinin yaradılışı üzerindeki gizemin bir parçasıydı.
Zaman zaman çok sıkışık, bazen de çok dağınık bir el yazısıyla doldurulmuş üç sayfa, federallere her şeyden de önce aradıklarını, bu çılgınlığı haklı göstermek için medyaya sunabilecekleri açıklamayı gösterdi.
Eric temmuz güneşi altında, tek başına sokakta oynarken, sakince yolun kıyısındaki oluğun kenarına oturuyor. Karıncaları eziyor ya da suda boğuyor, artık kafasına göre. Bütün dikkatini bir karınca dizisine verdiğinde, onların peşinden kavşağın ortasına kadar geldiğinin farkında değil. Burası pazar sabahlan trafiğin yoğun olmadığı, konutlarla dolu sakin bir mahalle. Asfaltın üzerine diz çöküyor, kafasını ancak uzun dakikalar sonra, bir motosikletin ani homurtusunu duyunca kaldırıyor. Motor dönemeçten çıkıyor ve son hızla üzerine geliyor. Sürücü çocuğa çarpmamak için son anda gidonu çeviriyor. Gidonu birden çevirmesi, bir ceviz ağacına çarpmasına neden oluyor. Vücudu ağaca vurup yola sekiyor, bütün uzuvlarıyla kaldırımın üzerinde bir, iki, üç kere zıplıyor. Madenî yankı daha sönmeden, Eric bütün kanı görüyor. Hâlâ titreşen, kıpkırmızı doku yığınlarına, hendeği sulayan kızıl fıskiyelere bakıyor. Defterinde bu sahneyi tekrar tekrar gördüğünü, durgun mavi gökyüzü üzerinde şekillenen kızıl bezemelere baktığını yazmış.
Motosiklet sürücüsünden geriye kımıl kımıl bir yığın, başsız ılık bir et torbasından başka bir şey kalmamış. Ve bütün bunlar, onun yüzünden. Bunlara sebep olan, o.
Eric eve dönünce kimseye bir şey söylemiyor. Kazanın hiç tanığı olmadığından, kimse adamın neden öldüğünü anlayamıyor, bazıları dönemeçte aşın hızdan söz ediyor. Çocuk buna daha da çok şaşıyor. Kaza onun yüzünden olduğu halde kimse onu cezalandırmıyor. Bir saat sonra, annesi yemeğim getiriyor. Eric'in karnı aç değil. Tabakta soğuyan et kızartması onu neredeyse kusturacak. Tam da motosiklet sürücüsünden arta kalanlara benziyor. Annesi sinirlenince, Eric tabağındakini bitirmek zorunda kalıyor. Her lokmada, sanki adamın bir

parçasını yutuyormuş gibi geliyor ona. Bu hissi hiç unutmayacaktır. Aslında, bu his onda bir çeşit tutku gibi bir şey doğuruyor. Büyürken, hoşuna giden birisiyle her karşılaştığında, içinin neye benzediğini, tadının nasıl olduğunu düşlemekten kendini alamıyor. Bunlar 1997 nisanına, bataklık katili hakkında soruşturma yürüten FBI Ajanı Harvey Morris'in gelişine kadar sürüyor. Eric Murdoch, daha sonra bunun kaderin bir işareti olduğunu yazacaktır. O uçak kazasıyla, Caliban'ın ilk yavruları doğuyor.

Robert Fairziak'la tanışıyor ve birlikte New Jersey'ye taşınıp, birbirlerinden birkaç kilometre öteye yerleşiyorlar. Bob Fairziak hapse girmekte gecikmiyor, bir kadının evine zorla girerken enseleniyor; neyse ki kadın evde değil. Polis onu tutukladığında, Bob yatağın üzerine uzanmış, kafasını dolapta bulduğu elbiseleri giydirdiği yastığa dayamış, uyukluyor.

Parmaklıkların ardında sadece birkaç ay, yani Lucas Shapiro'yla dost olmaya yetecek kadar bir süre kalıyor. Sonunda tahrik olmak için seyrettiği cinsel saldırganlık videolarını Mucizeler Avlusu'ndan alan Lucas, Bob'a oradan bahsediyor. Ortaklığın başlaması için daha fazlasına gerek yok; asıl ipler gölgedeki Eric Murdoch'un elindeyken, operasyonun başında Bob görünüyor. Bob çekip çevrilebilecek birisi, kısa zamanda şerifin iradesine boyun eğip, onun her istediğini yapıyor. Brolin'in de belirttiği gibi, cinayet düolarının büyük çoğunluğu bir hükmeden ile bir hükmedilenden kuruludur. Murdoch saf sadakatini sağladığı Bob'u, büyük tehlikelere atıyor, gerektiğinde okkanın altına onu göndermek için, Bob'un el yazısını bile kullanıyor.

Spencer Lynch'i de eklemek gerekirse, dört avcı yardımlaşıyor. Murdoch Bob'un aracılığıyla geride iz bırakmadan insan kaçırmak için en iyi stratejileri belirtiyor: muhtemel kurbanın zamanını nasıl kullandığını anlamak ve sadece hava şartlan kötü olduğunda harekete geçmek. Herkes kurbanlarıyla kendi zevkini tatmin ediyor, ama hepsi de sonunda etlerini yiyip, bir kısmını da satıyor. Lucas'ı yasak etin tadına bakmaya ikna eden de, bizzat Bob. Zevkin meyvesini yemek Lucas için gücün öylesine zirvesi oluyor ki, tecavüz ettiği kadına zaman zaman dişlerini geçiriveriyor.

Yine Murdoch'un planlan uyarınca ortak mezarlıklarına, hiçbir zaman bulunmaması gereken ve onlan cesetsiz, görünmez katiller kılan terk edilmiş vagonu da paylaşıyorlar. Ve kendini daha iyi hissetmek için

verilen bu çılgınca yarışta, tıpkı insanın arkadaşına yeni sevgilisinin ya da arabasının Polaroidini göstermesi gibi, kurbanlarının fotoğraflarını birbirlerine gönderiyorlar.
Bütün bunlar Caliban adını kullanan ve kişiliği hakkındaki tek kanıt o eski not defterinde bulunan Eric Murdoch tarafından yönetiliyordu. Not defterindeki bilgiler nasıl FBI'nin, Eric Murdoch'un çocukluğunda travma geçirdiği ve katil patolojisinin uzun bir dizi düş kırıklığının eseri olduğu sonucuna varmasını mümkün kılıyorsa, aynı sonuçlar Robert Fairziak, Lucas Shapiro ve Spencer Lynch için de geçerliydi. Onların hayatlarında da sapıklıklarım açıklayan onlarca neden vardı. Hiçbir yerde Caliban'ın ağzından çıkan ve Annabel O'Donnel tarafından tekrarlanan sözlere yer verilmiyordu.
Annabel, Caliban'ın ona tüm anlattıklarını FBI'ye tekrarlarken, Lucas Shapiro'yu bir paranoya krizi sonunda vurduğunu itiraf ettiğini anlatmış, ne var ki cinayet silahı bulunamamıştı. Brolin'in Eric Murdoch'u Annabel'in Berettasıyla vurması akıllılıktı. Genç kadın gözlerinin önünde Brolin'in hayali, özel dedektifin çekiciliğinden cesaret alarak inanılmaz bir güvenle yalan söylemişti, halbuki Brolin ondan hiçbir şey istememişti: bu yalanı çok daha sonra öğrenecekti.
Bob Fairziak'ın evinde bulunan Springs ailesinin dışında, Caliban'ın ininden de üçü çocuk, beş kişi kurtarıldı. Çocuklardan en küçüğü, Carly, ağzını açmadı, hastanede anne ve babasıyla karşılaşınca bile. Rachel Faulet acilen yoğun bakıma alındı, çok kan kaybetmişti. Yaşama isteği sayesinde önemli ölçüde iyileşti.
Brett Cahill ödülü olan iki haftalık tatili dinlenmek, özellikle de yeni doğan bebeklerinin bakımı için eşine yardım etmekle geçirdi. Soruşturmadan uzaklaştırılmamak için yeni baba olduğunu saklamakla iyi mi, yoksa kötü mü ettiğini hiçbir zaman tam bilemedi. Robert Fairziak'ın tutuklanması sırasında bitkindi ve daha fazla dayanamayacağının farkındaydı. Birkaç günü hastanede geçiren Annabel'i ziyaret etti ve bütün bu karmaşık macera sırasında gecelerinin içine eden birkaç günlük bir oğlanın babası olduğunu anlattı.
Annabel'e gelince, burnunu yerine oturtmak için bir ameliyat geçirdi ve ardından birkaç saatlik çene cerrahîsine katlanmak zorunda kaldı. Asıl hasar genç dedektifin içindeydi.
Ortağı ve dostu Jack Thayer'ın ölümü ona herhangi bir yarasından çok daha fazla acı veriyordu.

Kocasının ortadan kaybolmasından sonra, Jack Thayer'ın da yokluğu, şafağın ilk ışıklarıyla birlikte son kez söndürülen bir deniz feneri gibiydi. Sönmesiyle bütün ufku koyu ve yalnız gölgelere terk eden bir fener.

Sonsöz

Bir perşembe akşamıydı.
Tuhaf bir gri ışıltı dev camlardan süzülüp LaGuardia Havaalanı'nı yıkıyordu.
Safir uçağın kargo bölümüne gönderilmeyi beklerken, kocaman kafesinde inliyordu. Brolin eğildi ve köpeği okşamak için elini kafese soktu.
- İyi olacak, göreceksin.
Annabel özel dedektifin arkasından usulca sordu:
- Ya senin için, senin için de iyi olacak mı? Brolin doğrulup genç kadının karşısında durdu. Üzerinden insanı sarsan bir dinginlik yayılıyordu. Annabel bir anda bütün o ani değişiklikleri yeniden yaşadı, kar damlalarının Brolin'in üzerinde şaşırtıcı bir zarafetle erimesini, rüzgârın sokakta sanki ona dokunmak istemiyormuşçasına yönünü değiştirmesini tekrar gördü, içinin derinliklerinde bir yerde, bütün bunların masalımsı bir düş olduğunu bilmesine rağmen, Annabel'in bazen yoldan gelip geçenlerin gözlerinde de aynı büyülenmişlik ışıltısını gördüğü de oluyordu.
Brolin'in bakışındaki okşayışı cildinde hissediyordu; güven verici bir dokunuş gibi. Onu arzulamıyordu, hayır, öyle arzulamıyordu. Onu çevresinde görmek istiyor, dostluğunu umuyordu; , kardeşçe, kollarında uyumasına izin verecek, samimi bir dostluktu aradığı.
Brolin'in cevap vermediğini görünce, uzanıp elini tuttu.
- Sana asla yeterince teşekkür edemem. Hayatımı borçluyum sana.
- Ben de sana özgürlüğümü.
Birden beklenmedik bir melankoliye kapılarak kaftanı genç kadın. Arkalarında, yürüyen bant Safir'in kafesini götürüyor, hayvancağız yeni sahibine bakıp kesik kesik havlıyordu. Yavaş adımlarla uçağa gidiş kapısına doğru yöneldiler.
- Hiç New York'a yerleşmeyi düşünmedin mi? diye sordu Annabel. Burada iş sıkıntısı da çekmezdin.
- Kendimi iyi hissetmezdim. Bu kent bana göre değil, diye açıkladı adam.
Annabel yavaşça kıkırdadı.
- Bir yerde sana göre olan bir kent var mı ki?
Brolin kafasını kaldırdı; bakışları terminalin dibinde bir yerlerde

kayboluyordu.
- Bilmiyorum... En azından, burası değil.
New York eski ile yeninin yarı yana geldiği, kesintisiz bir canlılıkla titreşen dikey bir kenttir; titrer ve yayılır. Daha fazlasını yapmaya zorlayan bir yer, aşırıların hareketli dünyasıdır. Dünyada muhtemelen bu kadar nüfus yoğunluğuna sahip olup, insanın kendini böylesine yalnız, bunca canlı hissettiği başka bir kent yoktur. Aynı zamanda bu denli ölümlü gördüğü. Burada kesin olan hiçbir şey yoktur, emin olunanlar da dahil. Hep daha fazlası gerekir, kent enerjileri yutar ve her sabah ruhları bakirleştirir. Bu kent bir uyuşturucudur; bazılarına uyanıklık bahşeder, bazılarına da saman döşek. New York kofluktan ve ululuktan yaratılmıştır, insan orada sadece kendi getirdiğini bulur.
Ve Brolin New York'ta gölgelerden başka bir şey görememişti.
Önlerinde, on yaşlarında bir çocuk annesine durmadan şunun nedenini, bunun nasılını soruyordu. Oğlunun merakından gına gelen kadın, susması için çocuğa Gameboy'unu uzattı.
Annabel acımasız üzüntünün etkisiyle dudaklarını büzdü.
- Sanırım, geçen gün rıhtımda söylemek istediklerini anladım. Caliban hakkında, hani onun aşırılıklarımızın bedeli olduğunu anlatmıştın, dedi sessizleşiveren çocuktan gözlerini ayırmadan.
- Caliban sadece bir dişliydi. Bir hareketten diğerine. Yarınki bakalım ne olacak...
Genç adamın bakışlarında pişmanlık vardı. Yolcu bölümünün girişine vardılar, yerdeki beyaz çizginin ötesinde yolları ayrılıyordu.
- Umarım yakınlarda bir gün yolun New York'a düşer... O zaman bana haber ver. Annabel'in aradığı ne mektup arkadaşlığıydı, ne de seyrek ve uzak telefon konuşmaları. Bakış açılarının aynı olduğunun, birbirlerinin varlığının verdiği güvenden, sıcaklıktan hoşlandıklarının farkındaydı. En güçlü tarafları, en çok paylaştıklarıysa, sessizlikleriydi. Gözleri dolduran, tebessümlerle taçlanan sessizlikler.
Yalnızlıklarıyla birbirlerine beceriksizce dokunuyor ve gölgeleri zeminde dans edip, sanki el ele tutuşuyormuş gibi görünüyordu.
Brolin parmaklarım cebine daldırdı ve Mae Zappe'nin ona verdiği pweni çıkardı.
- Al, bu kolyeyi büyükannene ver, teşekkür ettiğimi söylemeyi unutma.
- Bence, sende kalmasını tercih eder.
Brolin'in Annabel'in tebessümünde bile gerçek bir sevinç izine rastlamadı.

- Ben eve dönüyorum, orada ruhlardan çekinmem gerekmeyecek, dedi usulca.
Tahta boncuklar Annabel'in ellerinde şıkırdadı.
- Seni tanıdığım için mutluyum, dedi Annabel'e. Belki bir gün, başka koşullarda bir deniz kenarına gider, ay ışığında yine birer bira içeriz.
Brolin'in saçından bir perçem ayrılıp düştü; ucu dışarıya, onun gideceği tarafa dönüktü.- Çok sevinirim.
Sevecen ve arkadaşça bir hareketle genç kadının omzuna dokundu. Annabel gözlerini indirdi.
Gözlerini yeniden kaldırdığında, Brolin yoktu.
İşte o zaman bütün bunların, Brolin'in uçucu varlığının, sarhoş edici çekiciliğinin düş olup olmadığım düşündü. Düşününce, haklı olduğunu anladı; orada, kendi evinde ruhlardan korkmasına gerek yoktu. Korku canlılara özgüdür.
Hayaletler kendi aralarında korkuya aldırış etmez.
Joshua Brolin dirseğini plastik bir paşaya dayamış, gözleri hareket saatlerini gösteren monitör der bakışlarıyla yüzlerce yolcunun bekleştiği dev yolcu salonuna hâkimdi.
Kendini hiç bunca insanın arasında olduğu kadar yalnız hissetmemişti.
Aynı zamanda o kadar çok şeyi birden düşünüyordu ki.
Bu kalabalığın içinde, belki de birisinin yarın başka bir canavara kurban gidebileceğini biliyordu. Belki de şurada, gazetesinin ardına gizlenmiş bir canavar daha vardı. Daha kaç tane Caliban var?
Ya Annabel? Onu bir daha görememe fikri yüreğini dağladı. Olduğu gibi kabul etmek zorundaydı. Yollarının, hem de sandıklarından çok daha çabuk karşılaşacağından habersiz. Olabilirliğin en ucunda, bambaşka bir hikâye için, son...
Küçük bir kız iki koltuğun üzerine uzanmış, yaklaşan geceyle birlikte kararan göğü seyrediyordu. Brolin kızcağız için üzüldü. Yaşamının kırılganlığı, Britney Spears usulü seksi elbisesinin kıvrımına sinmiş, daha şimdiden tehditlere başlayan yaşlılığı için üzüldü. Basit faniliği için.
Camların ötesinden, pistin arkasında kentin ışıklarını, uygarlığın pullarını görebiliyordu. Sanki coşkulu aydınlıklarında, isimsiz hayatların görüntüleri yeniden canlanıyordu. Bütün bu insanlar, bütün bu sevinç, korku ve ölüm kaynaklan. Midesi kasıldı, Hamlet'in inatçı endişesi gibi kısır bir rahatsızlık sarhoş ediciydi. Yüreği sıkışık, duygulan havaalanında bir akşamın yalnızlığında hapis, bütün bunları düşündü ve kendi kendine

insanın uyanıklığın-daki tek gerçeğin keder olduğunu kabul etti.
Uçağa binerken çevresindeki her şeyi de birlikte götürdü; melankolinin bütün vücuduna yayılmasına izin verdi; ona direnmek yararsızdı.
Gözü pencereye dikilmiş, yavaşça nefes aldı. Pistte bir teknisyenin uçaktan uzaklaştığını görüp, bu adamın hayatının, içindeki parçalanmaların neler olabileceğini düşündü. Kafasını çevirdi, yandaki sırada oturan yaşlı adama baktı. Ya onun hayatı, o nasıl bir şey? Peki, şuradaki kadın... Buradaki?
Uçak havalandığında Brolin, pürüzsüz ufku batan güneşin kızıl haresiyle taçlanmış dünyanın, doğmakta olan akşamın karanlığına gömüldüğünü gördü.
Sıkıntısı yavaş yavaş hafifledi.
Kaybolan son kızıl ışınla birlikte, gezegen titreşir gibi oldu.

Sonra gece tüm görüntüyü örttü.

Teşekkür

Bu romanın hazırlanışında birçok kişiden yardım gördüm; başta ailemden ve arkadaşlarımdan tabiî, ama özellikle eleştirileriyle okuru aşırılıklarımdan koruyan Claire'den. Claire, gerçekliği pekiştirmemi sağladı; güzel bir aşk öyküsü yazacağım güne kadar bütün çabalarına yeterince teşekkür etmiş olamayacağımın da farkındayım. O aşk hikâyesini düşünüyorum...
Kentteki uzun gezintilerimiz boyunca kulağıma fikirler fısıldayan, belirlediğimiz mekânların fotoğraflarını çekebilmek için her şeyi göze alan, Brooklyn'deki gölgem Sebastien'in katkıları olmasa, bu kitap çok farklı görünecekti. Orada olduğun için teşekkürler. Tartışmalarımızın zenginliği ve görüşlerinin isabetliliğiyle beni hep daha iyi olmaya özendiren "örnek" okurum Frederic'e de teşekkür ederim.
Kişi bazen hayatında başkaları gibi davranmayan, olağanüstü görünen farklı insanlarla karşılaşır. Yayıncım işte böyle biri, bana güvendi ve bütün iş arkadaşları inanılmaz çalışmalarıyla beni cesaretlendirdi; hepinize: teşekkür ederim.
Kaynaklarımı doğrulamak için bu romanı sayfa sonu notlarıyla ağırlaştırmadımsa da, verdiğim (rakamlı ya da rakamsız) bilgilerden çoğunun maalesef gerçek olduğunu bilin... Bu kitabı yazarken, beni kurgunun ötesinde asıl endişelendiren de buydu.
Yakında görüşmek üzere.

Maxime Chattam, Edgecombe, 17 ekim 2002
maximechattam@yahoo.com

SON

Notlar

[←1]

NTSB : National Transportation Safety Board (Ulusal Ulaşım Güvenlik idaresi) : Amerikan toprağı üzerinde gerçekleşen tüm sivil havacılık kazaları ile diğer ulaşım araçlarının (tren, otomobil, vapur...) karıştığı önemli kazaları soruşturmakla görevli büro.

[←2]

FAA : Federal Aviation Agency (Federal Havacılık Ajansı): Sivil havacılığı yönetmekle görevli daire.

[←3]

Eski Mısırda ölünün yanına bırakılan kap. İçine iç organlar konulurdu.

[←4]

Precinct : Bölge Karakolu, Équivalent des commissariats de quartier, circuit.

[←5]

PTSD : Post traumatic stress disorder: syndrome de confusion post-traumatique, travma sonrası karışıklık sendromu.

[←6]

Les Hollandais achetèrent l’île de Manhattan aux indiens pour 24 dollars. — Pourquoi pas un message, une sorte de charade, comme pour nous mettre au défi? Comme le faisait le tueur du Zodiaque, Hollandalılar Manhattan'ı Kızılderililerden 24 dolara almışlardı.

[←7]

NYPD : New York Police Department : service de police de la ville de New York, New York Polis Teşkilatı.

[←8]

1976-1977 yılları arasında New York'ta seri cinayetler işleyen katil.

[←9]

Voir L’Âme du Mal, du même auteur, aux éditions Michel Lafon, 2002, Yazarın Kötü Ruh adlı eseri. Doğan Kitap, 2005.

[←10]

NITRO : Narcotics investigative Tracking of Recidivist Offenders, Narkotik Sabıkalı Suçluların Soruşturulması ve izlenmesi.

[←11]

Le Fils de l’homme, insanoğlu

[←12]

Tahta döşenmiş yürüyüş yolu.

[←13]

New York'a verilen ad.

[←14]

Chicago'da, suç oranı çok yüksek bir mahalle.

[←15]

VICAP: Violent Criminal Appréhension Program, Ağır Suçluların Araştırılması Yardım Programı.

[←16]

Long island Körfezi : Long island Sound : Long island, New York ve Connecticut eyaletleri arasındaki körfez.

[←17]
rigor mortis : Ölüm katılığı.

[←18]

Sert estiği

[←19]

Yeniden canlanış, diriliş.

[←20]

Spring, ingilizce ilkbahar anlamındadır, Spring signifie printemps en anglais.

[←21]
ibranice "soykırım" anlamında.

[←22]

Kalça-kasık endeksi.

[←23]

iBIS : integrated Ballistics identification System : ATF (Alkollü içecekler, Tütün Ürünleri ve Ateşli Silahlar Bürosu) ile Kanadalı Forensic Technology şirketi tarafından ortaklaşa geliştirilen ve mermilerin, kısa bir süredir de boş kovanların karşılaştırılmasında kullanılan bilgisayar sistemi.

[←24]

US Postal : Posta idaresi denetim bölümü, US Postal'ın soruşturmayla görevli birimi olup, denetçileri ateşli silahlar kullanma hakkına ve tutuklama yetkisine sahip federal ajanlardır. Amerikan postalarıyla ilgili iki yüzü aşkın federal yasanın uygulanmasını gözetmekle görevli ajanlar, aynı zamanda da gönderiyle ilgili (çocuk pornografisi, postane ve postane personelinin güvenliği, yasadışı maddelerin dağıtımı...) konuları denetler ve gerektiğinde soruşturma açar.

[←25]

Skai : Bir cins yapay deri.

[←26]

Government-men: federal ajanlar.

[←27]

Yedi başlı yılan.

[←28]

Frizbi

[←29]

Latince'de "çalışma yöntemi."

[←30]

ispanyolca'da "Nasılsın?"

[←31]
ispanyolca'da "Çok iyi."

[←32]
ispanyolca'da "Mümkün değil."

[←33]
ispanyolca'da "taşaklar."

[←34]
ispanyolca'da "dostum."

[←35]

Pirüs

[←36]
Latince'de "kaçınılmaz olarak, mecburen."

[←37]

Elektrostatik Belge Analizörü.

[←38]
ispanyolca'da "Parayı neden edemiyorsun? Orospu çocuğu!"

[←39]
İspanyolcada “Merhaba.”

[←40]

Gamalı haç.

[←41]

Sonu ölümle biten seks filmleri.

[←42]

Canibal : Yamyam.

[←43]

Amerika Birleşik Devletleri’nde Robert’ın kısaltılmış hali "Bob"dur, Aux États-Unis, on a coutume d’utiliser « Bob » comme diminutif de Robert.

[←44]

Caliban benim : Caliban it’s me, Littéralement : « Caliban c’est moi. »